

C:\Users\Plazma\Desktop\307\John Grisham - Bratrstvo.pdb

PDB Name: John Grisham - Bratrstvo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bratrstvo

John Grisham

1

DVORNÍ ŠAŠEK SI NA PRAVIDELNÉ TÝDENNÍ PŘELÍČENÍ VZAL OBVYKLÝ HÁV, TEDY DŮKLADNĚ OBNOŠENÉ A NOTNĚ VYŠISOVANÉ KAŠTANOVĚ HNĚDÉ PYŽAMO A K NĚMU NABOSO, BEZ PONOŽEK, LEVANDULOVĚ MODROČERVENÉ FROTÉ PŘEZŮVKY DO SPRCH. NEBYL JEDINÝM CHOVANCEM, KTERÝ SE PŘES DEN PRODUCÍROVAL V PYŽAMU, ALE JEDINĚ ON SI K TOMU ODVAŽOVAL BRÁT LE-VANDULOVÉ PANTOFLE. JMENOVAL SE T. KARL A KDYSI MU PATŘILO PÁR BANK V BOSTONU.

Pyžamo a přezůvky nebyly zdaleka tak otravné jako paruka. Měla vprostřed pěšinku a od ní padaly zvlněné vrstvy dolů, přes uši, potom se pevné kudrlinky rozbíhaly do tří směrů a ztěžka mu spočívaly na ramenou. Paruka byla světlounce šedá, skoro bílá, a vyrobili ji podle o celá staletí starších přičesků anglických soudců. Jeden jeho přítel zvenčí na ni narazil na Manhattanu, v Greenwich Village, ve vetešnictví s oděvy.

T. Karl ji nosil k soudu se značnou hrdostí, a ať už byla jakkoli nezvyklá, časem se stala neodmyslitelnou součástí představení. A ostatní vězni se drželi od T. Karla stejně stranou, paruka neparuka.

Ted' se ve vězeňské kantýně za rozvrzaným skládacím stolem postavil, poklepal umělohmotnou paličkou, kterou používal místo soudcovského kladívka, odkašlal si, aby mu nepřeskakoval hlas, a velice důstojně oznámil: "Slyšte, slyšte, slyšte! Zahajuji zasedání Nejvyššího federálního soudu státu Severní Florida. Prosím, povstaňte."

Nikdo se ani nehnul - nebo přinejmenším nikdo nevypadal, že by se mu chtělo vstávat. Třicet vězňů se rozvalovalo v nejrůznějších uvolněných pozicích na umělohmotných židličkách, někteří se dívali na dvorního šaška, jiní si povídali, jako by ani nebyl.

"Nechť se všichni, kdo si ždají práva, přiblíží a vyserou si voko," pokračoval T. Karl.

Smích veškerý žádný. Legrace to byla snad před měsíci, kdy to na ně T. Karl zkusil poprvé. Ted' už z toho byla jen další součást představení. Opatrně se posadil, dal si záležet, aby všichni měli možnost důkladně si prohlédnout, jak mu na ramenou nadskakují řady kudrlin, a pak otevřel silný sešit vázaný v červené kůži, který soudnímu dvoru sloužil jako oficiální kniha záznamů. Bral svou práci nesmírně vážně.

Z kuchyně vešli do místnosti tři muži. Dva z nich měli na nohou boty. Jeden křoupal slanou sušenku. Ten neobutý měl také holé nohy až ke kolenům, takže mu pod talárem byla vidět hubená lýtka. Nohy měl hladké a neochlupené a hodně osmahlé sluncem. Na levém lýtku se mu roztahovalo tetování. Pocházel z Kalifornie.

Všichni tři měli na sobě staré konže ze stejného sboru, zářivě zelené a se zlatým lemováním. Pocházely z téhož obchodu jako Karlova paruka; dostal je jako vánoční dárek. Právě proto si udržel místo oficiálního soudního zřízence.

Když se soudci v plné parádě a s povlávajícími róbami loudali po dlaždičkové podlaze, ozvalo se z obecenstva sem tam nějaké to zasyčení nebo uštěpačná poznámka. Usadili se za delším skládacím stolem, blízko T. Karla, ale ne příliš blízko, a zadívali se do tváří lidí, kteří přišli na každotýdenní jednání. V prostředku seděl ten menší a tělnatý. Jmenoval se Joe Roy Spicer a z nedostatku lepšího řešení byl hlavním soudcem tribunálu. V předchozím životě býval Spicer smířčím soudcem ve státě Mississippi, byl dle práva zvolen obyvateli svého maličkého okresu, ale pak ho federálové chytili, jak zatajuje část výtěžku loterie řízené zednářskou organizací, a poslali ho za katr.

"Posaďte se, prosím," řekl. V místnosti nebylo ani živáčka, který by stál.

Soudci si urovnali skládací židličky a natrásli taláry, až příslušně splývaly na zem. Zástupce správce věznice postával stranou a vězňové si jej vůbec nevšimli. Vedle něj byl strážný v uniformě.

Bratrstvo se se svolením vedení věznice scházelo jednou týdně. Naslouchali stížnostem, urovnávali spory, usmířovali rozkohoutěné spoluvězně, zkrátka většinou se projevovali mezi obyvatelstvem káznice jako stabilizující prvek.

Spicer se podíval na jednací pořádek, rukou psaný list papíru, který přichystal T. Karl. "Přelíčení začíná," prohlásil.

Po jeho pravé ruce seděl Kalifornian, ctihodný pan Finn Yarber, věk šedesát let, uvězněný za daňový únik; za mřížemi byl už dva roky a ještě pět mu zbývalo odkroutit. Byla to vendetta, říkával komukoli, kdo měl chuť mu naslouchat. Bylo to tažení republikánského guvernéra, kterému se podařilo zbláznit voliče a přimět je ke kampani za odvolání hlavního soudce Yarbera z Nejvyššího soudu státu Kalifornie. Jeho odpůrci se sjednotili především proto, že se stavěl proti nejvyššímu trestu a víc než velkomyslně stále oddaloval provedení všech poprav. Lidé chtějí krev, Yarber jim ji upíral, republikáni rozpoutali povyk a odvolací řízení proběhlo jako po másle. Výrazili ho na ulici, on se chvilku všelijak potloukal, pak se objevili lidi z bernáku a začali se vyptávat. Vzdělání získal na Stanfordu, obžalován byl v Sacramentu, odsouzen v San Francisku; a teď seděl ve federální věznici na Floridě.

Finn byl za katrem už dva roky, ale ještě stále nepřekousl tu hořkost. Pořád věřil ve svou nevinu, pořád snil o tom, jak zvítězí nad nepřáteli. Sny ale byly. Trávil hodně času o samotě na běžecké dráze, opékal se na sluníčku a blouznil o jiném životě.

"První kauza - Schneider versus Magruder," ohlásil Spicer, jako by právě zahajoval významné protimonopolní řízení.

"Schneider tu není," řekl Beech.

"A kde je?"

"Na ošetřovně. Zase žlučové kameny. Zrovna jsem odtamtud přišel."

Hatlee Beech byl třetím členem tribunálu. Sám trávil většinu času na ošetřovně kvůli hemeroidům, bolestem hlavy nebo zduřelým žlázám. Beechovi bylo šestapadesát a byl ze všech tří nejmladší; měl před sebou ale ještě devět let a byl pevně přesvědčen, že ve vězení zemře. Býval federálním soudcem ve východním Texasu, projevoval se jako skalní konzervativce, uměl nazpaměť spoustu pasáží z Písma a s oblibou je při procesech citoval. Měl politické ambice, příjemnou rodinu a dost peněz z naftařské firmy patřící příbuzenstvu jeho manželky. A také měl potíže s pitím, ale o tom až do chvíle, kdy v Yellowstonu srazil dva cyklisty, nikdo nevěděl. Oba kolaři zemřeli. A auto, ve kterém Beech seděl, patřilo jistě slečně, se kterou nebyl sezdán. Našli ji, jak sedí nahá na předním sedadle a je příliš opilá, než aby se dokázala zvednout.

Poslali ho za katr na dvanáct let.

Joe Roy Spicer, Finn Yarber, Hatlee Beech. Nejvyšší soud státu Severní Florida. V Trumbleské věznici, federálním vězení s minimální ostrahou, bez strážních věží a bez ostnatého drátu, je ale znali spíše jako Bratrstvo. Pokud už nutně budete muset jít sedět, porušte nějaký federální zákon a dostaňte se do vězení, jako je Trumble.

"Odsoudíme ho v nepřítomnosti?" zeptal se Spicer Beeche.

"Ne, odročíme to na příští týden."

"Tak jo. Mám dojem, že nám nikam neuteče."

"Vznášim proti odročení námitku," ozval se z davu nakvašeně Magruder.

"Smůla," řekl Spicer. "Odročeno na příští týden."

Magruder vyskočil. "Už to odročujete potřetí. Já jsem navrhovatel. Já ho žaloval. A on si pokaždý, když je zasedání, uteče na ošetřovnu."

"A o co se to hádáte?" zeptal se Spicer.

"O sedmáct dolarů a dva časopisy," vysvětlil soudu úslužně T. Karl.

"Takže o tolik, jo?" zavrčel Spicer. V Trumble se o sedmáct dolarů rozhodně stálo za to soudit.

Finn Yarber se už teď nudil. Jednou rukou si uhlazoval chundelaté šedivé vousy, druhou bubnoval dlouhými nehty na desku stolu. Pak hlučně pleskl nohama o zem a zahájil menší, leč účinné cvičeníčko, podupával si, až se ozýval nervy drásající zvuk. V předchozím životě, když ještě měl tituly - když byl hlavním soudcem Nejvyššího soudu státu Kalifornie -, si často na přelíčení, jímž předsedal, brával kožené střevíce bez ponožek, aby si během dlouhých debat mohl nohy trochu procvičit. "Odložte to," prohlásil.

"Oddalovaná spravedlnost je odpíraná spravedlnost," řekl Magruder slavnostním tónem.

"To je mi neotřelé," odsekl Beech. "No dobře, ještě týden a pak budeme Schneidera soudit v nepřítomnosti."

"Budiž tak," řekl Spicer velice rozhodně.

Magruder si otráveně sedl. Stížnost k Nejvyššímu soudu podal tak, že odevzdal T. Karlovi jednostránkové shrnutí svých obvinění vůči Schneiderovi. Jen jednostránkové. Bratrstvo nesnášelo papírování. Jedna stránka - a dostanete termín u soudu. Schneider odpověděl šesti stranami urážek, které T. Karl pevnou rukou vyškrtal.

Pravidla byla velice prostá. Krátká obvinění. Žádné předkládání důkazů. Rychlý výkon práva. Okamžitá rozhodnutí - a pokud se obě strany svědily jurisdikci soudu, byla pro ně všechna jeho rozhodnutí závazná. Žádná odvolání; ostatně nebylo kam a ke komu. A po svědcích se nechtělo, aby přísahali, že budou mluvit pravdu. S naprostou jistotou se naopak očekávalo, že budou lhát. Koneckonců jsme ve vězení.

"Co je tam dál?" zeptal se Spicer.

T. Karl chvilku váhal. "Případ Vykuk," řekl konečně.

Najednou všechno na okamžik ztichlo a potom se u mělohmotné kantýnské židle rachtavě vydaly kupředu jako hlučné útočící vojsko. Spoluvězni se pošupovali a sunuli, dokud T. Karl neoznámil: "To je už dost blízko!" Byli ani ne šest metrů od soudní stoličky.

"Musíme udržovat dekorum!" vyzval je.

Vykukův případ ve věznici Trumble hnísal jako vřed už celé měsíce. Vykuk byl mladý grázlík z Wall Streetu, který napálil pár bohatých klientů. Z jeho účetnictví záhadně zmizely čtyři miliony dolarů a kolovaly zvěsti, že si je Vykuk schoval v zahraničí a spravuje je z vězení. Zbývalo mu ještě šest let, takže až jej osvobodí, bude mu skoro čtyřicet. Všeobecně se předpokládalo, že si trest kroutí pěkně v klídku a že jednoho krásného dne vyjde ven svobodný a stále mlád a v soukromém letadle se odebere na pláž, kde ho čekají jeho peníze.

A uvnitř vězení se legenda ještě víc nafoukla, zčásti proto, že Vykuk se s nikým nestýkal a den co den dlouhé hodiny studoval finanční a statistické přehledy a čítal si v neprůstřelných ekonomických publikacích. Dokonce i strážní se mu vlichocovali, aby jim dal burzovní tipy.

Jeden bývalý právník, kterému tu říkali Žulík, se k Vykukovi nějak dostal a nějak jej přiměl, aby se aspoň malinko podělil o své rady s investičním klubem, který se scházel jednou týdně ve vězeňské kapli. A teď Žulík v zastoupení klubu žaloval Vykuka za podvod.

Žulík se usadil na svědecké židli a dal se do vyprávění. Obvyklé procesní a důkazní postupy byly u tohoto soudu zavrženy, aby se mohlo k pravdě dospět rychle a bez ohledu na to, jakou podobu bude mít.

"Tak já jsem zašel za Vykukem a ptám se ho, co si myslí o ValueNow, nové internetové firmě, o které jsem četl ve

Forbesu," začal vysvětlovat Žulík. "Její akcie měly právě jít na volný trh a mně se líbil ten nápad, co na něm ta firma byla založená. Vykuk řekl, že mi to zjistí. A pořád nic. Tak jdu za ním zase a říkám: „Hele, Vykuku, co je s tím ValueNow?" A on že si myslí, že je to solidní firma a že její akcie poletějí nahoru jako raketa."

"To jsem neřekl," skočil mu honem do řeči Vykuk. Seděl na protější straně místnosti, byl sám a ruce měl složené na opěradle židle před sebou.

"To jsi teda řekl."

"Neřekl."

"No a já zašel do klubu a povídám jim, že Vykuk si o tom obchodu myslí jenom to nejlepší, takže jsme se rozhodli koupit nějaké akcie ValueNow. Ale obyčejní lidičky už nakupovat nemohli, protože mezitím nabídku uzavřeli. Tak jsem šel zas za Vykukem a povídám: „Hele, Vykuku, myslíš, že bys mohl u svejch kámošů na Wall Streetu zatahat za provázky a sehnat nám pár akcií ValueNow?" A Vykuk na to, že myslí, že to zvládne."

"To je lež," kontroval Vykuk.

"Ticho," napomenul jej soudce Spicer. "Budete mít možnost se hájit."

"On lže," nedal se Vykuk, jako by tu bylo nějaké pravidlo, že lhát se nesmí.

Člověk nikdy nevěděl, jestli Vykuk má nějaké peníze, aspoň ne tady vevnitř. Jeho cela dva a půl metru na čtyři byla až na štosy brožur o finančnictví holá. Žádné stereo, větrák, knížky, cigarety, nic z toho obvyklého majetečku, který si pořídili téměř všichni ostatní. To legendu jen přizívovalo. Považovali ho za lakomce, za podivína, který dvakrát obrátí každý halíř, než ho pustí, a který má všechno určitě nahrabáno za hranicemi.

"No prostě jsme se rozhodli," pokračoval Žulík, "že to risknem a pořídíme si slušnej podíl ve ValueNow. Naše strategie byla likvidovat zásoby cenných papírů a konsolidovat."

"Konsolidovat?" podivil se soudce Beech. Žulík mluvil, jako kdyby byl správcem portfolia a nakládal s miliardami.

"Jasně, konsolidovat. Sloučit podíly. Povypůjčovali jsme si od přátel a příbuzných, co se dalo, a sehnali jsme skoro tisíc babek."

"Tisíc babek?" ozval se soudce Spicer jako ozvěna. Na operaci řízenou z vězení to není špatné. "A co se dělo dál?"

"Řekl jsem támhle Vykukovi, že jsme připraveni do toho jít. A jestli nám ty akcie může sehnat. To bylo v úterý. Akcie se upisovaly v pátek. Vykuk povídá, že to není problém. Že má kámoše u firmy Goldman Sux nebo tak někde a ten že nám to zařídí."

"To je lež," štěkl přes celou místnost Vykuk.

"Ve středu jsem viděl Vykuka ve východním dvoře a ptám se ho, co je s akciemi. A on že to jde dobře."

"To je lež."

"Mám svědka."

"Koho?" zeptal se soudce Spicer.

"Picassa."

Picasso seděl vedle Žulíka stejně jako šest dalších členů investičního klubu. Teď poněkud neochotně mávl rukou.

"Je to pravda?" optal se jej Spicer.

"Nojo," kývl Picasso. "Žulík se ho ptal na ty akcie. A Vykuk že je přej sežene. Že to jde dobře."

Picasso svědčil při spoustě případů a býval nachytán při lži častěji než většina ostatních.

"Pokračuj," vybídl Spicer Žulíka.

"No a ve čtvrtek jsem nemohl Vykuka nikde najít. Schovával se přede mnou."

"Není pravda."

"V pátek začaly být akcie volně obchodovatelné. Nabízeli je po dvaceti za akcii a za tu cenu bysme je bývali mohli koupit, kdyby támhle pan finančník udělal, co slíbil. Při začátku obchodování byly na šedesáti, většinu dne vydržely na osmdesáti a uzavřely na sedmdesáti. My jsme měli v plánu je prodat co nejdřív. Mohli jsme nakoupit padesát akcií po dvaceti a prodat je po osmdesáti a vytlout z toho čistý zisk tři tisíce dolarů."

V Trumble málokdy docházelo k násilnostem. Kvůli třem tisícům dolarů by člověka nezabili, ale pár kostí by mu zlámat mohli. Vykuk měl zatím štěstí. Nikde si na něj nepoličili.

"A vy si myslíte, že vám Vykuk ten ušlý zisk dluží?" zeptal se někdejší hlavní soudce Finn Yarber a popotahoval se za obočí.

"No jasně že jo, sakra. A jestli ta věc kvůli něčemu smrdí ještě víc, tak kvůli tomu, že Vykuk si akcie ValueNow koupil sám."

"To je svinská lež," řekl Vykuk.

"Pěkně zdvořile, prosím," napomenul jej soudce Beech. Když jste chtěli u Bratrstva prohrát při, stačilo podráždit Beeche vulgárním slovníkem.

Řeči o tom, že Vykuk si akcie koupil sám, začali šířit Žulík a jeho parta. Dokázat se to nedalo, ale povídačka byla tak neodolatelná, že ji opakovala většina vězňů, takže teď z ní byla berná mince. Pěkně to jedno ke druhému sedělo.

"To je všechno?" zeptal se Spicer Žulíka.

Žulík měl ještě pár věcí, u kterých by se moc rád zdržel, ale Bratrstvo mívalo s upovídanými stranami pramálo trpělivosti. A s bývalými právníky, kteří by si chtěli připomenout někdejší slávu, s těmi obzvlášť. V Trumble jich bylo nejméně pět a vypadalo to, že u soudu jsou v jednom kuse.

"Asi ano," kývl Žulík.

"Co k tomu chcete říct?" zeptal se Spicer Vykuka.

Vykuk vstal a popošel o pár kroků k jejich stolu. Sjel pohledem své žalobce, Žulíka a jeho partu zoufalců. Pak oslovil soud. "Jaké je tady důkazní břemeno?"

Soudce Spicer okamžitě sklopil oči a čekal, kdo mu pomůže. Jako smírčí soudce neměl žádné právnické vzdělání.

Nedostudoval střední školu a pak pracoval dvacet let v otcově venkovském obchodě. Proto dostal tolik hlasů. Spicer pracoval spíš se selským rozumem - a ten byl často se zákony na štíru. Jakýmikoli odbornějšími právníckými dotazy se budou muset zabývat jeho dva kolegové.

"Takové, jaké určíme," odpověděl soudce Beech, kterému se v debatě s burzovním spekulantem o procesních pravidlech soudu zalíbilo.

"Jasný a přesvědčivý důkaz?" vyptával se Vykuk.

"Mohlo by být, ale ne v tomto případě."

"Nade vši rozumnou pochybnost?"

"Nejspíš ne."

"Rozhodnost důkazu?"

"Už se přibližujete."

"Jestli je to tak, oni žádné důkazy nemají," zamáchal Vykuk rukama jako mizerný herec v mizerné televizní inscenaci.

"Co kdybyste nám radši vyložil, jak to bylo podle vás?" nadhodil Beech.

"Velmi rád. ValueNow je typická internetová firma, samý švindl a spousta červených čísel v účetnictví. Jistě, Žulík s tím za mnou přišel, ale než jsem se někomu mohl dovolat, nabídku uzavřeli. Volal jsem jednomu příteli a ten mi řekl, že k akciím se nedá vůbec dostat. Vyšoupli z toho dokonce i velké hráče."

"No ne, to se dá?" chtěl vědět soudce Yarber.

V místnosti zavládlo ticho. Vykuk mluvil o penězích, a tak všichni naslouchali.

"Při PEA se to děje každou chvíli. To je primární emise akcií."

"My víme, co to je PEA," ohradil se Beech.

Spicer to tedy rozhodně nevěděl. Doma na mississippském venkově se s takovými věcmi často nesetkával.

Vykuk se maličko uvolnil. Na chvíli je oslní, vyhraje tuhle otravnou při, pak si zase zaleze do své jeskyně a vykašle se na ně.

"Primární emise akcií ValueNow měla na starosti Bakin-Kline, společnost působící v investičním bankovníctví, malá firma ze San Franciska. V nabídce bylo pět milionů akcií. Bakin-Kline v zásadě předprodala akcie vybraným zákazníkům a přátelům, takže ani ty největší investiční firmy si na ně nesáhly. To se děje pořád."

Soudci i vězni - ba dokonce i dvorní šašek - hltali každé jeho slovo.

"Je naprostá pitomost myslet si," pokračoval, "že nějakému kašparovi vyškrtnutému ze seznamů advokátní komory, co sedí ve vězení a čte si staré číslo Forbesu, by se podařilo nakoupit za tisíc dolarů akcií ValueNow."

A v té chvíli to všem opravdu jako velká pitomost připadalo. Žulík soutil a členové jeho klubu ho začali tiše proklínat.

"Koupil jste si nějaké sám?" zeptal se Beech.

"Samozřejmě že ne. Ani bych se k nim nedostal. A kromě toho, většina firem na špičkové technologie a onlinových společností stojí na podivných penězích. Držím se od nich co nejdál."

"A jakým dáváte přednost?" zeptal se rychle Beech, kterého přemohla zvědavost.

"Hodnotě. Běžcům na dlouhé tratě. Nikam nespěchám. Podívejte, tenhle případ, to je laciný strašák, kterého si vymyslelo pár lidí zaměřených jen na snadný zisk." Mávl rukou k Žulíkovi, který jako by se na židli scvrkával. Vykuk mluvil naprosto věrohodně a profesionálně.

Žulík postavil obžalobu na drbech, spekulacích a na spolupráci notorického lháře Picassa.

"Máte nějaké svědky?" dožadoval se Spicer.

"Žádné nepotřebuju," odpověděl Vykuk a posadil se.

Všichni tři soudci cosi nadrápali na kousek papíru. Rokování bývala rychlá, rozhodnutí blesková. Yarber a Beech přisunuli svoje papírky Spicerovi. "Soud se dvěma hlasy proti jednomu vyslovuje ve prospěch obžalovaného. Projednávání případu se zamítá. Kdo je další?"

Hlasování bylo ve skutečnosti jednomyslné, ale každé rozhodnutí oficiálně dopadlo dvě ku jedné. Každému z nich to doprávalo pro případ, že by se na ně později někdo obořil, trochu manévrovacího prostoru.

Bratrstvo ale mělo v Trumble dobrou pověst. Jeho rozhodnutí byla rychlá a natolik poctivá, jak to šlo. Ba dokonce byla pozoruhodně přesná, když uvážíme, jak pochybné svědecké výpovědi museli často slýchat. Spicer předtím, v zadní místnosti rodinného obchůdku, řešil drobné případy už mnoho let. Lháře uměl poznat na padesát metrů. Beech a Yarber prožili celou profesní dráhu v soudních místnostech a neměli žádnou shovívavost pro obvyklou taktiku spočívající ve zdoluhavých debatách a zdržování.

"Pro dnešek to je všechno," ohlásil T. Karl. "Přeličení končí."

"Výborně. Soud zasedne opět příští týden."

T. Karl vyskočil, až se mu kudrlinky znovu rozhoupaly kolem ramen. "Zasedání soudu skončilo. Všichni povstaňte."

Když Bratrstvo opouštělo místnost, nikdo nevstal a nikdo se ani nepohnul. Žulík a jeho kumpáni měli hlavy pohromadě a jistě plánovali další proces. Vykuk spěšně zmizel.

Zástupce správce věznice a strážný se nepozorovaně vytratili. Pravidelné přeličení bylo jednou z nejlepších podívaných, jaké byly v Trumble k maní.

2 AARON LAKE SICE SEDĚL V KONGRESU UŽ ČTRNÁCT let, ale po Washingtonu a okolí pořád jezdil vlastním autem. Šoféra nechtěl a nepotřeboval a totéž platilo pro poradce nebo osobního strážce. Někdy s ním jezdil zaměstnanec jeho úřadu, aby měl kdo zapisovat poznámky, ale povětšinou si Lake užíval poklidu, plynul s provozem Kolumbijského distriktu a poslouchal ze sterea klasickou kytaru. Mnozí jeho přátelé, obzvláště ti, kdo se dopravovali k funkcím předsedů nebo místopředsedů různých výborů, měli větší auta s řidiči. A někteří dokonce i limuzíny. Lake ale ne. Bral to jako plýtvání časem, penězi i soukromím. Pokud kdy toužil po důležitější funkci, rozhodně si nepřál,

aby k tomu měl jako zátěž omotaného kolem krku šoféra. Kromě toho velice rád býval sám. Jeho kancelář, to byl cvokhaus. Měl tam patnáct lidí, kteří lítali sem a tam, div se neodráželi od stěn, kteří brali telefony, otevírali složky a vůbec sloužili lidičkám doma v Arizoně, co je sem do Washingtonu vyslali. Dva další nedělali nic jiného, než že sháněli peníze. Tři další stáli zaměstnanci mu úspěšně ucpávali už tak úzké cestičky a zabírali mu víc času, než zasloužili. Byl sám, vdovec, patřil mu starý dům v Georgetownu, který měl velice rád. Žil nenápadně a společenského života, který jej i jeho nebožku ženu tak přitahoval v prvních letech, se účastnil jen příležitostně.

Jel po Beltwayi; protože zlehka sněžilo, byl provoz na okružní silnici pomalý a opatrný. V Langley rychle prošel bezpečnostní prověrkou CIA a náramně ho potěšilo, že jeho oblíbené parkovací místo je volné a spolu s ním už jej čekají dva bezpečáci agentury v civilu.

"Pan Maynard vás čeká," řekl jeden vážně, sotva mu otevřel dveře; ten druhý si vzal jeho aktovku. Moc má i své výhody.

Lake se nikdy nesetkal s ředitelem CIA přímo v Langley. Dvakrát, před lety, spolu jednali na Capitol Hillu - když se ten nešťastný chlap ještě mohl hýbat. Teddy Maynard byl na vozíku a měl neustále bolesti, takže i páni senátoři se teď museli nechat zavést do Langley, když je potřeboval. Lakeovi zavolal za těch čtrnáct let snad pětkrát šestkrát, ale on byl vůbec zaměstnaný člověk. Lehčí záležitosti obvykle předával k vyřízení svým spolupracovníkům.

Kongresman a jeho průvodci se prodírali skrz další a další bezpečnostní linie, stále hlouběji do útrob ústředí CIA. A když se Lake blížil k Maynardovým kancelářím, jako by povyrosl a vykračoval si div ne pyšně. Nemohl si pomoci. Moc je tak opojná.

Teddy Maynard si pro něj poslal.

Uvnitř, ve velké čtvercové místnosti bez oken, které se neoficiálně říkalo bunkr, seděl pan ředitel sám a díval se prázdným pohledem na velkou obrazovku, na níž zamrzl obraz kongresmana Aarona Lakea. Snímek byl pořízen nedávno, před třemi měsíci, na večírku pro sponzory, kde Lake vypil půl sklenky vína, snědl trochu pečeného kuřete, nedal si dezert, sám a vlastním autem jel domů a do postele šel před jedenáctou. Fotografie vypadala pěkně, protože Lake sám hezký byl - měl nazrzlé vlasy téměř beze stopy šedin, husté vlasy bez barvení a bez přelivů, a také tmavě modré oči, hranatou bradu a velice pěkné zuby. Bylo mu třiapadesát a stárnul do krásy. Půl hodiny denně se mořil na veslařském тренаžéru a hladinu cholesterolu měl na sto šedesátí. Nenašli na něj jedinou nectnost. Měl rád dámskou společnost, ale hlavně šlo o dámy, se kterými považoval za významné být viděn. Pravidelně se stýkal s šedesátiletou vdovou v Bethesdě, jejíž nebožtík manžel nadělal jmění jako lobbyista.

Oba jeho rodiče jsou po smrti. Jeho jediná dcera je učitelkou v Santa Fé. Manželka, se kterou prožil dvacet devět let, mu v roce 1996 zemřela na rakovinu vaječníku. Rok nato zemřel i jeho třináctiletý kokršpaněl, a tak člen Kongresu za stát Arizona, pan Aaron Lake, žil opravdu sám. Byl katolík - ne že by na tom záleželo - a přinejmenším jednou týdně chodíval na mši. Teddy stiskl tlačítko a obličej zmizel.

Lake byl mimo Washington neznámý, především proto, že dokázal držet na uzdě vlastní ego. Pokud měl zásluku na vyšší úřad, dokázal jej skrývat. Jednou se o něm mluvilo jako o možném kandidátovi na úřad arizonského guvernéra, ale na to měl příliš rád Washington. A Georgetown miloval - davy, anonymitu, městský život, dobré restaurace a stísněná knihkupectví a kavárničky. Měl v oblíbě divadlo a hudbu, a když ještě byla naživu jeho žena, nechali si ujit málokteré větší vystoupení v Kennedyho centru.

Na Vršku... tedy na Capitol Hillu Lakea znali jako chytrého a velmi pracovitého kongresmana, který umí mluvit, je zapáleně poctivý a věrný - a až krajně svědomitý. Protože v jeho okrsku sídlily dvě velké firmy pracující na zakázku pro ministerstvo obrany, stal se z něj odborník na vojenskou techniku a připravenost. Byl předsedou výboru sněmovny pro ozbrojenou sílu a právě jako takový se seznámil s Ted-dym Maynardem.

Teddy znovu stiskl tlačítko a Lakeova tvář tu byla zas. Ačkoli byl Teddy veteránem rozvědných válek, v nichž strávil padesát let, málokdy se mu strachem svíral žaludek. Uhýbal před kulkami, schovával se pod mosty, mrzl v horách, otrávil dva české špiony, v Bonnu zastřelil zrádce, naučil se sedm jazyků, bojoval ve studené válce a snažil se zabránit nějaké další, zkrátka prožil víc dobrodružství než deset jiných agentů dohromady, ale přesto se mu žaludek svíral teprve teď, když se díval na nevinný obličej pana kongresmana Aarona Lakea.

On sám i celá CIA se chystali udělat cosi, co agentura neudělala ještě nikdy.

Začali se stovkou senátorů, s padesáti guvernéry, čtyřmi šly třiceti pěti kongresmany, ty všechny si proklepli, a teď zbýval jediný. Poslanec Aaron Lake z Arizony.

Teddy rýpl do tlačítka a stěna potemněla. Přes nohy měl přehozenou deku. Na sobě měl to, co každý den - modrý svetr s věčkem, bílou košili a pastelovou kravatu. Popojel s vozíkem blíž ke dveřím a chystal se na setkání se svým kandidátem.

Lakea nechali čekat osm minut a zatím mu udělali kávu a nabídli čajové pečivo, které ale odmítl. Lake měřil metr osmdesát dva, vážil osmdesát kilo a úzkostlivě pečoval o svůj vzhled, takže by Teddyho překvapilo, kdyby si pečivo vzal. Pokud věděli, Lake nikdy nejedl sladké. Nikdy.

Kávu si ale dal silnou; upíjel ji a při tom si probíral své skromné materiály. Účelem tohohle setkání je promluvit si o tom, jak znepokojivě mnoho dělostřelecké techniky proniká skrz černý trh na Balkán. Lake měl dva oběžníky, osmdesát stránek údajů psaných dvojitým řádkováním, které si drtil do hlavy do dvou do rána. Nebylo mu úplně jasné, proč pan Maynard chce, aby k němu jezdil do Langley a bavil se o podobných věcech, ale hodlal na to být připraven.

Ozval se tlumený bzučák, dveře se otevřely a ven vyjel ředitel CIA; byl zabalený v dece a každopádně vypadal na svých čtyřiaosmdesát let. Ruku ale tiskl silně, nejspíš byl vytrénovaný od toho, jak pořad pohaněl kola vozíčku. Lake s ním vešel dovnitř, dva vysokoškolsky vzdělaní pitbulové zůstali venku a hlídali dveře.

Sedli si proti sobě, každý na jednu stranu velice dlouhého stolu, který se táhl až k protější straně místnosti, kde velká bílá stěna sloužila jako promítací plátno. Po krátkém úvodu Teddy stiskl tlačítko a objevila se jiná tvář. Další stisknutí - a světla se ztlumila. Lakeovi se to líbilo - člověk jen mačká knoflíčky a superlechnika okamžitě dodává obrázky. Tahle místnost je určitě dost elektronicky zadrátovaná, aby mu mohli z osmimetrové vzdálenosti změřit tep.

"Poznáváte ho?" zeptal se Teddy.

"Snad. Mám dojem, že ten obličej jsem už viděl."

„Je to Vitalij Ščenkov. Bývalý generál. Teď člen toho, co zbylo z ruského parlamentu."

"Známý jako Vít'a," doplnil hrdě Lake.

"Přesně tak. Skalní komunista s pevnými svazky s armádou, inteligence výtečná, ego obrovské, velmi ctižádostivý, nemilosrdný - v této chvíli nejnebezpečnější muž na světě."

"To jsem nevěděl."

Další bliknutí, další tvář, tentokrát kamenná a zastíněná nevkusnou parádní vojenskou čepicí. "A tohle je Jurij Golcin, druhý nejvyšší důstojník toho, co zbylo z ruské armády. Ščenkov a Golcin mají velké plány." Zase bliknutí a objevila se mapa části ruského území severně od Moskvy. "Hromadí zbraně v téhle oblasti," vysvětlil Teddy. "V podstatě je kradou sami sobě, plní ruskou armádu, ale ještě důležitější je, že je nakupují i na černém trhu."

"A kde na to berou peníze?"

"Kde se dá. Izraelský radar zaplatí ropou. Kšeftují s drogami a pak nakoupí přes Pákistán čínské tanky. Ščenkov je zadobře s několika mafiánskými organizacemi, z nichž jedna nedávno koupila továrnu v Malajsii a vyrábí v ní jenom samé útočné pušky. Je to velmi promyšlené. Ščenkov je chytrý, má velice vysoké IQ. Pravděpodobně je geniální."

Teddy Maynard sám geniální byl, a pokud tohle označení použije u druhého, kongresman Lake neměl důvod mu nevěřit. "A koho tedy napadnou?"

Teddy otázku nechal být, protože ještě nebyl připraven na ni odpovědět. "Najděte si město Vologda. Asi čtyři sta kilometrů severně od Moskvy. Minulý týden jsme sledovali, jak do místního skladu převážejí šedesát Větrovů. Jak víte, Větrov..."

"Je protějškem našich raket Tomahawk Cruise, jenom je o šedesát čísel delší."

"Přesně tak. Se všemi ostatními, co sem přesunuli za posledních devadesát dnů, to je tři sta. Vidíte přímo na sever od Vologdy město Rybinsk?"

"Proslulé zpracováním plutonia."

"Ano, jsou ho tam tuny. Dost na výrobu deseti tisíc bojových jaderných hlavic. Ščenkov, Golcin a jejich lidi celou tu oblast ovládají."

"Ovládají?"

"Ano, díky síti regionálních mafií a místních vojenských jednotek. Ščenkovovi lidi jsou připraveni."

"Připraveni k čemu?"

Teddy zmáčkl tlačítko a obraz ze stěny zmizel. Světla ale pořád byla tlumená, takže když promluvil, promluvil téměř ze stínu. "Převrat je na spadnutí, pane Lakeu. Naplňují se naše nejčernější obavy. Ruská společnost a kultura se hroutí a drolí ve všech ohledech. Z demokracie je v Rusku špatný vtip. Z kapitalismu zlý sen. Mysleli jsme si, že tu zatracenou zemi dokážeme... macdonaldizovat, ale skončilo to katastrofou. Dělníci nedostávají plat, a to ještě ti šťastnější, co vůbec mají nějakou práci. Dvacet procent ji nemá. Děti umírají, protože nejsou léky. A mnozí dospělí taky. Deset procent obyvatelstva nemá střechu nad hlavou. Dvacet procent hladoví. A den ode dne se to zhoršuje. Mafie zemi vydrancovaly. Domníváme se, že ukradeno a vyvezeno do zahraničí bylo přinejmenším pět set miliard dolarů. A žádné vysvobození na dohled. Dokonalá chvíle pro nového silného muže, pro nového diktátora, který slíbí, že povede lid zpátky ke stabilitě. Celá země se plačky dožaduje vůdce - a pan Ščenkov usoudil, že ten úkol čeká na něj."

"A má armádu."

"Má armádu - a to rozhodne. Převrat bude nekrvavý, protože lidé jsou na to zralí. Uvítají Ščenkova s otevřenou náručí. Uspořádá přehlídku na Rudém náměstí - a jen abychom si my, Spojené státy, dovolili mu zkřížit cestu. Budeme zase v roli padouchů."

"Takže se vrátí studená válka," řekl Lake a na konci bezmocně klesl hlasem.

"Nebude na ní nic studeného. Ščenkov touží po expanzi, chce získat zpět území Sovětského svazu. Zoufale potřebuje hotové peníze, a tak si je prostě bude brát v podobě půdy, továren, ropy, obilí. Rozpoutá menší regionální války a snadno je vyhraje." Objevila se další mapa. Před Lakem se rozvinula první fáze vytváření nového světového pořádku. Teddy nemilosrdně pokračoval. "Mám podezření, že převálcuje pobaltské státy, svrhne vlády v Estonsku, Litvě, Lotyšsku a tak dál. Pak se podívá po starém východním bloku a uzavře dohody s některými z tamních komunistů." Kongresman se bez dechu a mlčky díval, jak se Rusko rozpíná. Teddyho předpovědi byly tak jisté, tak přesné.

"A co Číňané?" zeptal se Lake.

Jenže Teddy ještě neskončil s východní Evropou. Cvakl a naskočila nová mapa. "A tady se do toho zamotáme my."

"Polsko?"

"Jo. Jako vždycky. Polsko je teď bůhvíproč členskou zemí NATO. Jen si to představte. Polsko podepsalo dohody, že bude pomáhat chránit nás a Evropu. Ščenkov zkonsoliduje vlastní hřiště v Rusku a pak začne pošilhávat na západ. Stejně jako Hitler, jenže ten šilhal na východ."

"K čemu by chtěl Polsko?"

"A k čemu chtěl Polsko Hitler? Leželo mezi ním a Ruskem. Nenáviděl Poláky a chtěl zahájit válku. Ščenkov na Polsko naprosto kašle, on je jenom chce ovládnout. A chce zničit NATO."

"Odvážil by se riskovat třetí světovou válku?"

Pár dalších tlačítek; z promítací plochy zase byla jen stěna a světla se rozzářila. Audiovizuální představení bylo u

konce; je čas na ještě závažnější rozhovor. Teddymu vystřelila do nohou bolest, až se neudržel a zašklebil se. "Na to nedokážu odpovědět," řekl. "Víme toho hodně, ale nevíme, co si ten člověk myslí. Jedná velmi nenápadně, rozmísťuje lidi, chystá se. Není to úplně nečekané, chápejte." "Samozřejmě že ne. Podobné scénáře jsme probírali celých posledních osm let, ale pořád tu byla i naděje, že se to nestane."

"Už se to rozběhlo. Tuhle dobou Ščenkov a Golcin odstraňují svoje protivníky."

"Jak to mají načasované?"

Znovu se pod dekou zavrtěl, zkusil jinou polohu, aby zahnal bolest. "Těžko říct. Jestli je chytrý, což rozhodně je, počká si, až začnou pouliční nepokoje. Myslím, že do roka od nynějška bude Vít a Ščenkov nejznámějším člověkem na světě."

"Do roka," řekl si Lake nepřítomně, jako kdyby mu právě oznámili, že byl odsouzen k smrti.

Nastala dlouhá odmlka, během níž přemýšlel o konci světa. Teddy jej rád nechal, ať si dumá. Svíravý pocit v žaludku už citelně zeslábl. Lake se mu náramně zamlouval. Opravdu je velice hezký, pohotový v řeči a chytrý. Vybrali správně. Toho budou lidi volit.

Dali si kávu, Teddy vzal hovor, který nešlo odmítnout - byl to viceprezident -, a pak se vrátili ke svému skromnému jednání a pokročili dál. Kongresmana potěšilo, že si pro něj Teddy našel tolik času. Rusové jdou na to - a přitom Teddy se zdá tak klidný.

"Nemusím vám líčit, jak nepřipravené jsou naše vojenské síly," oznámil Teddy vážně.

"Nepřipravené na co? Na válku?"

"Třeba. Pokud jsme nepřipravení, můžeme válku i mít. Pokud budeme silní, válce se vyhneme. Tak třeba v tomhle okamžiku by Pentagon nemohl udělat to, co dokázal v jedenadevadesátém v Perském zálivu."

"Jsme na sedmdesáti procentech," prohlásil Lake zcela jistě. Tohle byl jeho obor.

"Se sedmdesáti procenty nás čeká válka, pane Lakeu. Válka, kterou nemůžeme vyhrát. Ščenkov utratí každou kopejku, kterou se mu podaří ukrást, za novou techniku. My okrajujeme rozpočet a omezujeme ozbrojené síly. Chceme jenom mačkat tlačítka a posílat chytré bomby, aby netekla žádná americká krev. Ščenkov bude mít dva miliony hladových vojáků, kteří půjdou do boje nadšeně, a když to bude potřeba, umřou."

Lake na krátkou chvíli pocítil hrdost. Měl dost odvahy, aby hlasoval proti poslednímu rozpočtu, protože snižoval výdaje na armádu. Lidi u nich doma z toho byli rozladění.

"A nemůžete hned teď Ščenkova odhalit?" zeptal se.

"Ne. Rozhodně ne. Máme skvělou rozvědku. Kdybychom zareagovali, věděl by, že víme. Tohle je zpravodajská hra, pane Lakeu. Na to, abychom z něj udělali zrůdu, je moc brzy."

"Co tedy máte v plánu?" optal se Lake odvážně. Ptát se Teddyho, co hodlá podniknout, bylo dost troufalé. Setkání zřejmě dospělo ke svému účelu. Další kongresman dostal potřebné informace. Teď bude Lake co chvíli požádán, aby se vzdálil, a na řadu přijde další předseda nějakého výboru.

Jenže Teddy měl velké plány a byl celý netrpělivý, jen aby se s ním o ně podělil. "Máme dva týdny do primárek v New Hampshiru. Ve hře jsou čtyři republikáni a dva demokraté a všichni říkají totéž. Ani jediný kandidát nechce zvýšit výdaje na obranu. Světe div se, máme rozpočtový přebytek, a kdekdo má řůru nápadů, jak ty peníze rozfofrovat. Parta pitomců. Je to jenom pár let, co jsme měli obrovské rozpočtové schodky, a přitom Kongres utrácel peníze rychleji, než se stačily tisknout. Teď je přebytek. A oni si ho cpou do hub oběma rukama."

Kongresman Lake na chvíli uhnul pohledem a pak usoudil, že to mlčky přejde.

"Promiňte," vzpamatoval se Teddy. "Kongres jako celek je nezodpovědný, ale máme řadu schopných kongresmanů."

"Mně to nemusíte říkat."

"Prostě máme v závodním poli spoustu vysloveně naklonovaných kandidátů. Před dvěma týdny byli úplně jiní favorité. Házejí po sobě bahnem a vrážejí nůž jeden druhému do zad, to vše pro pobavení čtyřicátého čtvrtého největšího státu. Šaškárna." Teddy se odmlčel, zašklebil se a učinil další pokus přemístit svoje bezvládné nohy.

"Potřebujeme někoho nového, pane Lakeu, a myslíme si, že tím někým jste vy."

Nejdřív ze všeho se Lake snažil, aby nevyprskl; podařilo se mu to tak, že se jen usmál a pak si odkašlal. Snažil se vzpamatovat. "Vy si děláte legraci," utrousil.

"Sám dobře víte, že nežertuji, pane Lakeu," prohlásil Teddy slavnostně - a už nebylo pochyb, že Aaron Lake vběhl do pečlivě nastražené pasti.

Odkašlal si a konečně se zcela vzpamatoval. "No prosím, poslouchám."

"Je to velice prosté. Vlastně právě v prostotě je krása té myšlenky. Už je pozdě na to, abyste se přihlásil k primárkám v New Hampshiru, ale stejně na tom nesejde. Ať se tam ta smečka vybije. Počkáme, až bude po všem, a pak všechny překvapíme oznámením, že kandidujete na prezidenta. Kdo je sakra ten Aaron Lake? bude se kdekdo ptát. A to je skvělé. Právě to chceme. Však se to velice brzy dozvědí."

Zpočátku budete stavět na jednom jediném. Jde o vojenské výdaje. Jste prorok zkázy a lezou z vás spousty ohavných předpovědí o tom, jak naše armáda zeslábla. Pozornost všech si získáte, až budete volat po zdvojnásobení výdajů na obranu."

"Zdvojnásobení?"

"To zabírá, co? Získáte si pozornost. Zdvojnásobit je po celé čtyři roky vašeho funkčního období."

"Ale proč? Větší výdaje na armádu potřebujeme, ale dvojnásobný vzrůst, to by bylo přehnané."

"Jestli stojíme před novou válkou, tak ne, pane Lakeu. Před válkou, při které budeme mačkat tlačítka a vypouštět Tomahawky po tisícovkách - jedna prskavka po milionu babek. Do háje, skoro nám došly loni při tom maléru na Balkáně. Nedáme dohromady dost vojáků a námořníků a pilotů, pane Lakeu. To víte sám. Armáda potřebuje stohy

peněz, aby naverbovala mladé muže. Jsme v podstavu, kam se podíváme - chybějí vojáci, rakety, tanky, letadla, transportéry. Ščenkov teď zrovna buduje armádu. My ne. My ji pořád zeštíhlujeme - a jestli tak bude pokračovat i další administrativa, je po nás."

Teddy mluvil postupně stále hlasitěji, a když dořekl poslední slova, Aaron Lake div necítil, jak se země chvěje od bombardování.

"Odkud se ty peníze vezmou?" zeptal se.

"Peníze na co?"

"Pro armádu."

Teddy si znechuceně odfrkl. "Odtud, co vždycky. Musím vám snad, pane, připomínat, že máme přebytek?"

"Ten zrovna honem utrácíme."

"Samozřejmě že utrácíte. Poslechněte, pane Lakeu, s penězi si nedělejte starosti. Hned co oznámíte kandidaturu, vylekáme Američany k smrti. Nejdřív si budou myslet, že jste poloviční blázen, nějaký pošuk z Arizony, co chce navyrábět ještě víc bomb. Ale my je probereme. Vytvoříme na druhém konci světa krizi - a najednou se bude říkat, že pan Aaron Lake je vizionář. Hlavní je načasování. Přednesete projev o tom, jak jsme slabí v Asii, a poslouchat bude jen málo lidí. Pak tam vyrobíme takovou situaci, že svět strne, a najednou o vás budou mluvit všichni. Chci takhle pokračovat po celou vaši kampaň. Vytvoříme tím napětí. Budeme vypouštět zprávy, vytvářet situace, manipulovat s médii, motat hlavu vašim protivníkům. Upřímně řečeno, pane Lakeu, ani nečekám, že by to mělo být až tak obtížné."

"Mluvíte, jako byste to už někdy dělal."

"Ne. Dělal jsme pár nezvyklých věcí, všechno ve snaze chránit tuhle zemi. Ale nikdy jsem se nepokoušel zvrátit výsledek prezidentských voleb." Teddy to řekl, jako by toho trochu litoval.

Lake pomalíčku odstrčil židli, vstal, protáhl si paže a nohy a došel podél stolu až na konec místnosti. Nohy mu ztěžkly. Srdce mu tlouklo o závod. Past se sklápá; nechal se chytit.

Vrátil se ke své židli. "Nemám na to dost peněz," nadhodil přes stůl.

Teddy se usmál, přikývl a předstíral, že o tom uvažuje. Lakeův dům v Georgetownu má hodnotu tak čtyři sta tisíc dolarů. Asi polovinu té sumy ještě měl v investičních fondech a dalších sto tisíc v obligacích města Washingtonu. Žádné dluhy, které by stály za zmínku. Na účtu určeném pro kampaň, až bude chtít být znovu zvolen do Kongresu, měl čtyřicet tisíc dolarů.

"Bohatý kandidát by nebyl atraktivní," namítl Teddy a sáhl po dalším tlačítku. Na stěně naskočily obrázky, ostré a barevné.

"A s penězi nebudou potíže, pane Lakeu," pokračoval mnohem lehčím tónem. "Přimějeme podniky, co pracují pro obranu, aby to zaplatily. Podívejte se na tohle." Mávl pravou rukou, jako by Lake sám nevěděl, na co se má dívat.

"Loni vydělaly firmy zabývající se leteckou, vesmírnou a vojenskou technikou skoro dvě stě miliard. My si vezmeme jenom zlomeček."

"Jak velký zlomeček?"

"Tolik, kolik budete potřebovat. Strízlivě vzato od nich můžeme povybírat sto milionů dolarů."

"Sto milionů dolarů nemůžete schovat."

"Neříkejte to tak jistě, pane Lakeu. A nedělejte si s tím hlavu. O peníze se postaráme my. Vy se zabývejte proslovy, přípravou reklamních šotů, řízením kampaně. Peníze se budou jen valit. Než přijde listopad, americkým voličům bude tak úzko z Armageddonu, že jim bude jedno, kolik se utratí. Bude to drtivé vítězství."

Takže Teddy Maynard mu nabízí drtivé vítězství. Lake seděl, byl ohromený, ale zároveň opojený, a otevíral pusou na všechny ty peníze zobrazené na stěně - zbrojní, letecký a vesmírný průmysl: 194 miliard dolarů. Celý rozpočet na obranu byl loni dvě stě sedmdesát miliard. Když se to po čtyři roky zdvojnásobí na pět set čtyřicet miliard, firmy se zase pěkně obalí tukem. A jejich zaměstnanci! Mzdy poletí nahoru jako raketa! Pracovní místa pro každého!

Manažeri zahrnou kandidáta Lakea penězi a odboráři hlasy. Počáteční ohromení začínalo opadat a jemu bylo jasné, jak je Teddyho plán prostý. Vybrat peníze od těch, kdo z toho budou mít zisk. Vyděsit voliče, aby se hrnuli k urnám. Vyhrát s velkým náskokem. A tím zachránit svět.

Teddy jej nechal chvíli přemýšlet. "Většinu toho protáhneme přes PAV. Odbory, strojívníci, manažeri, obchodní sdružení - už zaregistrovaných politických skupin je, co hrdlo ráčí. A my si založíme ještě pár dalších."

Lake už je v duchu zakládal. Stovky politických akčních výborů, všechny nabitě tolika penězi, že to ještě při žádných volbách nebylo k vidění. Ohromení už bylo zcela pryč a místo něj přišlo čiré vzrušení nad tím nápadem. Hlavou se mu honily tisícovky otázek: koho si vyberu jako viceprezidenta? Kdo bude řídit kampaň? Kdo bude šéfem volebního štábu? Kde to oznámíme? "To by mohlo zabrat," ovládl se.

"Ovšem. Zabere to, pane Lakeu. Věřte mi. Už to nějakou dobu plánujeme."

"Kolik lidí o tom ví?"

"Jen pár. Vybrali jsme vás pečlivě, pane Lakeu. Prozkoumali jsme spoustu možných kandidátů a vaše jméno nám zůstalo úplně nahoře. Prověřili jsme si váš životní styl."

"Dost nudný, že?"

"Asi ano. I když se poněkud zamýšlím nad vaším vztahem s paní Valottiovou. Je dvakrát rozvedená a má ráda prášky."

"Ani jsem netušil, že mám s paní Valottiovou nějaký vztah."

"Poslední dobou vás s ní vídali."

"Pozorně všechno sledujete, co?"

"Čekali jste snad něco jiného?"

"Asi ne."

"Tuhle jste s ní byl na procovské dražbě ve prospěch utlačovaných žen v Afghánistánu. No, když dovolíte..." Teddy

najednou mluvil úsečně a velice sarkasticky.

"Já tam jít nechtěl."

"Tak tam nechodte. Držte se od těch hovadin stranou. Přenechte to lidem z Hollywoodu. Valottiová, to jsou jenom samé potíže."

"Ještě něco?" zeptal se Lake poněkud uraženě. Od té doby, co ovdověl, vedl dost jednotvárný soukromý život. A najednou byl na to hrdý.

"Vlastně ani ne," odušil Teddy. "Paní Bentchleyová se zdá být velmi spolehlivá a poskytuje pěkný doprovod do společnosti."

"Skutečně? Vřelé díky."

"Budou se do vás navážet kvůli potratům, ale v tom nejste první."

"Je to vyčerpané téma," souhlasil Lake. A on sám byl vyčerpaný šarvátkami o ně. Už byl pro potraty, proti potratům, mírně ve prospěch práva na předání života, tvrdě ve prospěch práva na předání života, pro právo volby, pro děti, proti ženám, už byl i v jednom šiku s feministkami. Za těch čtrnáct let, co strávil na Capitol Hillu, jej osud prohnal po všech koutech minového pole zvaného problematika potratů - a každý nový strategický manévr mu způsobil krvavá zranění. Potraty ho už neděsily, aspoň ne teď. Teď ho víc zajímalo, že CIA čumchá v jeho osobním životě.

"A co Green Tree?" zeptal se.

Teddy mávl pravicí, jako by to byla bezvýznamná maličkost. "Je to už dvaadvacet let. A nikoho neodsoudili. Váš společník zbankrotoval a byl obviněn, ale porota ho nechala jít. Vyjde to ovšem na povrch; všechno vyjde na povrch. Ale upřímně řečeno, pane Lakeu, my dokážeme odvrátit pozornost jinam. A máte výhodu, že do toho naskočíte na poslední chvíli. Novináři nebudou mít tolik času na vyhrabávání kdejaké špíny."

"Žiju sám. Zatím zvolili prezidenta bez manželky jenom jednou."

"Jste vdovec a měl jste za ženu velice milou dámu, které si lidé vážili tady i u vás doma. To nebude na překážku, věřte mi."

"Tak co vám tedy dělá starosti?"

"Nic, pane Lakeu. Vůbec nic. Jste solidní kandidát, jste prostě velmi volitelný. My dodáme témata, vytvoříme strach a seženeme peníze."

Lake znovu vstal, začal chodit po místnosti, pročesával si prsty vlasy, drbal se na bradě a snažil se udělat si v hlavě jasno. "Mám spoustu otázek," oznámil.

"Na některé možná dokážu odpovědět. Víte co, promluvíme si o nich zítra, tady a ve stejnou dobu. Vyspěte se na to, pane Lakeu. Čas je nejdůležitější ze všeho, ale řekl bych, že před takovým rozhodnutím by člověk měl dostat čtyřadvacet hodin." A při tom se Teddy opravdu usmál.

"Vynikající nápad. Když dovolíte, nechám si to projít hlavou. Zítra přijdu s odpovědí."

"O našem rozhovoru se nikdo nedozví."

"Samozřejmě."

3 KNIHOVNA PRÁVNICKÉ LITERATURY ZABÍRALA přesně jednu čtvrtinu rozlohy celé vězeňské knihovny v Trumble. Byla v rohu, oddělená zídou z červených cihel a skla, a vybudovali ji za peníze daňových poplatníků opravdu vkusně. Uvnitř stály police s dost očenými knihami, natěsnané tak blízko k sobě, že zbývalo sotva tolik místa, aby se jeden vězeň protáhl. A u stěn stály psací stoly s psacími stroji a počítači a vůbec dostatkem harampádí potřebného k odborným rešeršům, aby se to celé podobalo knihovně jakékoli větší firmy.

V právnické knihovně vládlo Bratrstvo. Používat ji směli všichni vězňové, ale podle nepsané dohody kdokoli, kdo chtěl v knihovně jakkoli dlouho pobýt, potřeboval svolení. Nebo snad ani ne svolení, prostě to musel oznámit.

Soudce Joe Roy Spicer z Mississippi si vydělával čtyřicet centů za hodinu tím, že vytíral podlahu a urovnával věci na stolech a knihy v policích. Taký vynášel odpadkový koš; co se výkonu těchto podřadných prací týče, všeobecně se soudilo, že je pěkně čuně. Oficiálním knihovníkem byl soudce Hatlee Beech z Texasu; ten dostával padesát centů za hodinu, tedy nejvíc ze všech. Svě "svazky", jak říkal, si žárlivě střežil, a často se se Spicerem hašteřil o to, jak o ně pečovat. Soudce Finn Yarber, svého času působící na nejvyšším soudu státu Kalifornie, dostával dvacet centů za hodinu jako technik přes počítače. Tak bídě mu platili proto, že o počítačích věděl velice málo.

Průměrný den vypadal tak, že ti tři trávili v právnické knihovně něco mezi šesti a osmi hodinami. Pokud některý z vězňů v Trumble měl právní problém, jednoduše si domluvil s některým členem Bratrstva schůzku a navštívil jejich maličké panství. Hatlee Beech byl odborníkem na rozsudky a odvolání. Finn Yarber dělal úpadky, rozvody a spory o výživné. Joe Roy Spicer, který nedosáhl nijakého právního vzdělání, žádné zaměření neměl. A po žádném netoužil. Staral se o jejich finty.

Bratrstvo mělo velmi přísně zakázáno vybírat za právní rady poplatky, ale na přísných zákazech pramálo záleželo.

Koneckonců byli usvědčení zločinci, a pokud dokážou nenápadně dostat nějaké peníze zvenčí, všichni budou rádi. Nejvíc peněz nadělali na rozsudcích a odvoláních. Zhruba čtvrtina vězňů, kteří do Trumble přicházeli, měla vadný rozsudek. Beech dokázal bleskurychle prostudovat papíry a najít skuliny. Před měsícem jednomu mladíkovi, který dostal patnáct let, dokázal z trestu čtyři roky ubrat. Jeho rodina souhlasila, že to zaplatí, a tak Bratrstvo získalo pět tisíc dolarů; prozatím to byl jejich největší výdělek. Spicer zařídil tajný účet, a to prostřednictvím jejich právníka z Neptune Beach.

V zadní části právnické knihovny byla stísněná jednací místnostka, ukrytá za policiemi, do které z hlavní místnosti téměř nebylo vidět. Dveře, které do ní vedly, byly prosklené, ale nikdo se neobtěžoval dovnitř nahlížet. Brali ji jako svou soudcovskou kancelář.

Spicer se právě sešel s jejich právníkem a měl poštu - včetně několika opravdu pěkných dopisů. Zavřel dveře a vyndal

ze složky obálku. Zamával s ní na Beeche a Yarbera, ať se podívají. "Je žlutá," upozornil. "No není to roztomilé? Pro Rickyho."

"A od koho?" zeptal se Yarber.

"Od Curtise z Dallasu."

"To je ten bankéř?" ožil Beech.

"Ne. Curtis má síť klenotnictví. Poslouchejte." Spicer rozložil psaní, které bylo také na žlutém papíře. Usmál se, odkašlal si a začal. "Milý Ricky! Tvůj dopis z osmého ledna mě rozplakal. Přečetl jsem si jej třikrát, než jsem jej odložil. Ty moje chudinko. Proč tě tam vlastně drží?"

"Kde jako je?" zeptal se Yarber.

"Ricky je zavřený na luxusní odvykací protidrogové klinice a platí to jeho bohatý strýček. Strávil tam už rok, je čistý a zcela odvyknutý, jenže ti hrozní lidi, co kliniku řídí, ho pustí až v dubnu, protože dostávají dvacet tisíc dolarů měsíčně, od bohatého strýčinka, který je rád, že má Rickyho pod zámek, a neposílá mu žádné kapesné. Vzpomínáš si na to?"

"Teď už ano."

"Pomáhal jsi mi to vymýšlet. Můžu číst dál?"

"Jak je libo."

Spicer pokračoval. "Jsem v pokušení tam zaletět a sám si s těmi zlými lidmi promluvit. A ten tvůj strýc, to je mi úroveň! Bohatí lidé jako on si myslí, že stačí, když jenom pošlou peníze a sami se nestarají. Už jsem ti řekl, že můj otec byl poměrně bohatý, a přitom to byl ten nejpolitováníhodnější člověk, jakého jsem kdy poznal. Samozřejmě mi kupoval věci - předměty, které byly pomíjivé, a jakmile zmizely, nic už neznamenal. Ale nikdy na mě neměl čas. Byl to nemocný člověk, něco jako tvůj strýc. Příkládám šek na tisíc dolarů, kdyby sis potřeboval něco koupit v ústavní kantýně. Ricky, nemůžu se dočkat dubna, kdy tě uvidím. Už jsem řekl svojí ženě, že ten měsíc je v Orlandu mezinárodní výstava diamantů, a ona nemá zájem tam jet se mnou."

"V dubnu?" zeptal se Beech.

"Jo. Ricky ví na beton, že ho v dubnu pustí."

"No není to miloučké?" zacukroval Yarber. "A ten Curtis má ženu a děti?"

"Curtisovi je padesát osm, má tři dospělé děti a dvě vnoučata."

"Kde je ten šek?" chtěl vědět Beech.

Spicer otočil stránky dopisního papíru a přešel na stranu dvě. "Musíme to zařídit tak, abychom se v Orlandu najisto setkali," četl. "Víš jistě, že tě v dubnu určitě pustí? Prosím, napiš, že ano. Myslím na tebe co chvilku. Tvoji fotku mám schovanou v zásuvce psacího stolu, a když se ti podívám do očí, vím, že bychom měli být spolu."

"Ten uchyl úchylácká," řekl Beech stále s úsměvem. "A to je z Texasu."

"V Texasu je určitě spousta roztomilých hošů," utrousil Yarber.

"A v Kalifornii ani jeden?"

"Pak už tu jsou jenom žvásty," ohlásil Spicer a rychle přejížděl po textu očima. Později bude spousta času si to přečíst. Podržel v ruce šek na tisíc dolarů, aby jej kolegové viděli. V pravou chvíli jej přes svého advokáta propašují ven a on jej uloží na jejich skrytém účtu.

"Kdy ho osolíme?" zeptal se Yarber.

"Navrhuju vyměnit si ještě pár dopisů. Ricky na něj musí víc vyvalit, jak je na tom bídne."

"Třeba by ho mohl zmlátit jeden ze strážných nebo tak něco," navrhl Beech.

"Tam strážné nemají," namítl Spicer. "Je to procovská odvykací klinika, ne? Mají poradce."

"Ano, ale je to přece uzavřený ústav. To znamená vrata a ohrady, takže tam pár strážných určitě bude. Co kdyby Rickyho ve sprchách nebo v šatně napadl nějaký sviňák, co touží po jeho tělíčku?"

"Znásilnění to být nesmí," zavrhl to Yarber. "To by Curtise mohlo vylekat. Mohlo by ho napadnout, jestli Ricky nechtyl nějakou nemoc nebo tak."

A tak si ještě pár minut vymýšleli a vyráběli Rickymu života bídu. Snímek vzali ze školního tabla jednoho spoluvězně, jejich právník nechal v obchodě nadělat kopie a ty poslali více než deseti korespondenčním přátelům po celé Severní Americe. Na obrázku byl usměvavý maturant v námořnický modrém oděvu, s akademickou čepicí a talárem, který v ruce držel diplom. Velice hezký mladík.

Rozhodli se, že Beech bude pár dnů pracovat na nové povídačce a pak napíše koncept dalšího dopisu Curtisovi. Beech hrál Rickyho; jejich vymyšlený osudem trýzněný chlapec právě líčil své smutné příběhy osmi různým slitovným duším. Soudce Yarber zase hrál Percyho, což byl rovněž mladík zavřený na klinice kvůli drogám, který ale už je čistý a brzy ho pustí - a který hledá hodného staršího pána, se kterým by mohl prožít nezapomenutelné chvíle. Percy měl ve vodě pět háčků a pomalíčku navíjel.

Joe Roy Spicer moc dobře psát neuměl. A tak celou habaďůru koordinoval, pomáhal vymýšlet příběhy, staral se, aby byly pravděpodobné, a scházel se s právníkem, který jim nosil poštu. A spravoval peníze.

Vytáhl další dopis. "A tohle, ctihodní pánové," oznámil, "to je od Quinceho."

Všechna činnost ustala a Beech a Yarber se zadívali na dopis. Quince byl bohatý bankéř z městečka v Iowě, aspoň podle těch šesti dopisů, které si vyměnil s Rickym. Stejně jako ty ostatní jej našli díky osobním inzerátům v časopisu pro gaye, který teď měli schovaný v právnícké knihovně. Byla to jejich druhá kořist - ten první dostal podezření a zmizel. Quince poslal fotku, na které je u jezera svlečený do půl těla, má pěkné břicho a kostnaté ruce; jednapadesátník s vlasy ustupujícími z čela, obklopený rodinou. Fotka byla špatná a Quince ji bezpochyby vybral právě proto, že by podle ní šel těžko identifikovat, kdyby to někdy někdo zkoušel.

"Ricky, hochu, mohl bys to laskavě přečíst?" požádal Spicer, podal dopis Beechovi, ten si jej vzal a prohlédl si obálku. Obyčejná, bílá, bez zpáteční adresy, adresát napsán na stroji.

"Ty už jsi to čet?" zeptal se.

"Ne. Začni."

Beech pomalu vyndal dopis, list obyčejného bílého papíru s namačkanými odstavci napsanými nejmenším řádkováním na starém psacím stroji. Pročistil si hrdlo a spustil. "Milý Ricky! A je to. Nemůžu uvěřit, že jsem to udělal, ale rozjel jsem to. Volal jsem z telefonní budky a peníze poslal příkazem, takže nic se nedá vystopovat - myslím, že jsem nezanechal stopy. Ta newyorská firma, kterou jsi doporučil, byla báječná, velice diskrétní a vstřícná. Poctivě řečeno, Ricky, byl jsem k smrti vyděšený. Objednat si okružní plavbu pro gaye - nikdy se mi ani nesnilo, že jednou něco takového udělám. A víš, co ti řeknu? Bylo to vzrušující. Jsem na sebe tak hrdý. Máme kabinové apartmá, tisíc babek za noc, a já se nemůžu dočkat."

Beech se odmlčel a nakoukl přes čtecí brýle spuštěné do půlky nosu. Oba jeho kolegové se usmívali a vychutnávali si to.

Pokračoval. "Kotvu zvedneme desátého března - a já mám skvělý nápad. Do Miami přijedu devátého, takže nebudeme mít moc času být spolu a poznat se. Sejdeme se až na lodi, v apartmá. Zajdu tam první, ubytuji se, objednáme chlazené šampaňské a budu na tebe čekat. No nebude to skvělá zábava, Ricky? Budeme mít tři dny jen pro sebe. Mám dojem, že z pokoje ani neodejdeme."

Beech si nemohl pomoci, aby se neusmíval, ale bůhvíjak se mu podařilo zároveň znechuceně potřásat hlavou.

"Jsem z toho našeho malého výletu tak nadšený," četl dál. "Konečně jsem se rozhodl zjistit, kdo doopravdy jsem, a ty jsi mi dal odvalu udělat první krok. Nikdy na tebe nemůžu myslet dost, Ricky, i když jsme se ještě nesetkali. Prosím tě, okamžitě mi odepiš a potvrď mi to. A dávej na sebe pozor, Ricky. S láskou Quince."

"Asi se poblíží," řekl Spicer, ale neznělo to přesvědčivě. Měli příliš mnoho práce.

"Pojďte, osolíme ho," navrhl Beech. Ostatní okamžitě kývli.

"Kolik?" zeptal se Yarber.

"Aspoň sto tisíc," řekl Spicer. "Jeho rodině patří banky už po dvě generace. Víme, že jeho otec pořád aktivně působí v branži, takže se dá předpokládat, že kdyby se to na synáčka provalilo, bude jančit. Quince si nemůže dovolit, aby ho prachatá rodina zavrhl, takže zaplatí, co si řekneme. Nemá to chybu."

Beech si už dělal poznámky. Yarber také. Spicer začal rázovat po místnůstce jako medvěd ženoucí se za kořistí. Nápady se rodily pomalu, pomalu volili jazyk, postoj, strategii, ale zanedlouho dopis začal nabývat obrysy.

Beech přečetl jeho koncept. "Milý Quinci! Tvůj dopis ze čtrnáctého ledna mě velmi potěšil. Jsem moc šťastný, že jsi rezervoval tu plavbu pro gaye. Vypadá to úžasně, ale má to jeden háček. Nebudu se jí moc zúčastnit, a to hned z několika důvodů. Jedním je, že mě nepustí ještě několik let. Jsem ve vězení, ne na protidrogové klinice. A nejsem gay, ani náhodou ne. Mám ženu a dvě děti a rodina má teď zrovna vážné finanční potíže, protože sedím tady ve vězení a nemůžu ji živit. A teď dochází na tebe, Quinci. Potřebuju něco ze tvých peněz. Chci sto tisíc dolarů. Říká se tomu finanční roubík. Když to pošleš, nevyjde ze mě ani slovo o Rickym a tom výletě po moři, takže se o tom ve městě Bakers v Iowě nikdo nic nedozví. Tvoje žena a děti a otec a zbytek vaší bohaté rodinky se nikdy nedozví o Rickym. Pokud peníze nepošleš, zaplavím vaše městečko kopiemi tvých dopisů."

Říká se tomu vydírání, Quinci, a ty ses nechal načapat. Je to kruté a ošklivé a protizákonné a mně je to jedno. Potřebuju peníze a ty je máš."

Beech se zarazil, rozhlédl se po místnosti a dožadoval se souhlasu.

"Nádhera," kývl Spicer a už teď si představoval, jak lup utráci.

"Hnusárna," řekl Yarber. "Co když se nám oddělá?"

"To je trochu přetažené," pokrčil rameny Beech.

Přečetli si dopis znovu a pak se dohadovali, jestli je načasování správné. Nezmiňovali se o nezákonnosti své boudy ani o tom, jaký trest by je čekal, kdyby je chytili. Tyhle debaty uložili k ledu před měsíci, v okamžiku, kdy Joe Roy Spicer zbývajících dva přesvědčil, aby s ním do toho šli. Ve srovnání s možnými zisky bylo riziko zanedbatelné. Nedalo se předpokládat, že by nachytaní Quinceové upalovali na policii a stěžovali si, že je někdo vydírá.

Jenže zatím na nikoho neuhodili. Dopisovali si asi tak s deseti patnácti potenciálními oběťmi, samými muži ve středním věku, kteří udělali tu chybu, že odpověděli na tenhle prostý inzerát.

20letý běloch hledá milého a diskř. pána po 40 nebo 50 k dopisování.

Jediný inzerátek, otištěný maličkým písmem v zadní části časopisu pro gaye, přinesl šedesát odpovědí a Spicer se dal do díla, probral to, vyházel odpad a vybral bohaté cíle. Nejdřív mu ta práce připadala nechutná, pak se jí začal bavit.

Teď už ji bral zcela rutinně, protože se chystali vytáhnout sto tisíc babek z naprosto nevinného člověka.

Jejich právník si vezme třetinu, což je normální, ale stejně je to ubíjející. Neměli na vybranou. Hrál při jejich zločinu klíčovou roli.

Asi hodinu pracovali na dopisu pro Quince, pak se shodli, že se na to vyspí a konečné znění dodělají zítra. Byl tu ještě další dopis, od muže, která používal pseudonym Hoover. Napsal Percymu, už podruhé, a ve čtyřech odstavcích blábolil o pozorování ptactva. Než mu Yarber jako Percy odepíše, bude si muset prostudovat cosi o ptácích, aby mohl o to téma projevit veliký zájem. Je jasné, že Hoover se léká i vlastního stínu. Neprozradil nic osobního a neutrousil ani slovo o penězích.

Dáme mu trochu víc možností se projevit, rozhodlo Bratrstvo. Budeme pokračovat v psaní o ptácích a pak se ho pokusíme připostrčit k tématu fyzického sblížení. Pokud na to Hoover neskočí a pokud neprozradí něco o své finanční situaci, necháme ho plavat.

Na Správě věznic brali Trumble oficiálně jako tábor. To označení znamenalo, že kolem areálu nejsou ohrady ani ostnatý drát, ani strážní vížky, ani strážní s puškami, kteří by vězně zadrželi. Tábor, to znamenalo minimální ostrahu, takže vězni se mohli prostě sebrat a jít, kdyby chtěli. V Trumble jich byl tisíc, ale odcházel málokdo.

Vězení vypadalo líp než většina státních škol. Klimatizované společné ložnice, čistá kantýna nabízející tři hlavní jídla denně, činkárna, kulečnický kurt, badminton, košíková, volejbal, běžecká dráha, knihovna, kaple, vězeňští kaplani, poradci, sociální pracovníci, neomezené návštěvní hodiny.

Trumble prostě byl pro vězně, kteří byli všichni považováni za minimálně nebezpečné, co nejvíce příjemný. Osmdesát procent lidí tu bylo za zločiny spojené s drogami. Asi čtyřicet vězňů vyloupilo banku, aniž při tom někomu ublížili nebo někoho výrazněji vyděsili. Ostatní byli z vyšších středních tříd a spáchali různé nenásilné zločiny; od drobných lumpů až po doktora Floyda, chirurga, jehož firma za dvě desetiletí nezaplatila státnímu systému zdravotního pojištění šest milionů dolarů.

Násilí v Trumble netrpěli. I vyhrůžky se objevily jen vzácně. Nařízení tu platily spousty a správě nedalo velkou práci si vynutit jejich dodržování. Když to někdo zpackal, poslali ho pryč, do vězení se střední ostrahou, s ostnatým drátem a s drsnými strážnými.

Osazenstvo věznice v Trumble bylo rádo, že tu je, a počítalo zbývajících dní; tak se žije po federálním způsobu.

Že by někdo zevnitř vyvíjel závažnou trestnou činnost, to bylo až do příchodu Joe Roye Spicera neslýchané. Než spadl ze soudcovských výšin, doslechl se Spicer o figlu, kterému se podle nechvalně známé státní káznice v Louisianě říkalo Angola. Pár tamních vězňů zdokonalilo systém vydírání homosexuálů - než je chytili, podařilo se jim sedřít oběti o sedm set tisíc dolarů.

Spicer pocházel z venkovského okresu poblíž hranic s Louisianou a v jeho kraji byla "Angola" notoricky známou záležitostí. Nikdy se mu ani nezdálo, že ji jednou napodobí. Jednoho rána se ale probudil ve federální věznici a náhle byl pevně rozhodnut ožulit každého, kdo se mu nachomýtně.

Den co den chodil v jednu po obědě po běžecké dráze, obvykle sám a vždycky s balíčkem marlborek. Před uvězněním vydržel deset let nekouřit; teď se propracoval ke dvěma krabičkám denně. A tak se procházel, aby napravit škodu, kterou způsobil plicím. Za čtyřiatřicet měsíců nachodil devatenáct set osmdesát sedm kilometrů. A shodil osm kilo, i když pravděpodobně ne díky cvičení, jak s oblibou prohlašoval. Za úbytek váhy mohl spíš zdejší zákaz piva.

Tricet čtyři měsíce prochodil a prokouřil, jedenadvacet mu jich zbývá.

Z peněz ukradených z loterie měl devadesát tisíc dolarů doslova a do písmene zahrabaných na dvorku, tři čtvrtě kilometru od domu, poblíž kůlny na nářadí - spočívaly v jím samým vyrobené betonové kryptičce, o které jeho žena nic nevěděla. Zbytek lupu mu pomáhala utratit. Bylo toho celkem sto osmdesát tisíc dolarů, ale federálové vystopovali ani ne půlku. Kupovali si se ženou cadillaky, létali první třídou z New Orleansu do Las Vegas, tam se nechávali vozit v limuzínách po kasinech a spali v apartmánech.

Jedním z těch snů, co mu ještě zbyly, bylo stát se profesionálním hráčem, mít hlavní stan v Las Vegas, ale být známý a obávaný v hernách všude jinde. Jeho oblíbenou hrou byl blackjack, a i když v něm prohrál majlant, byl pořád pevně přesvědčen, že dokáže rozbít kterýkoli bank. V Karibiku jsou kasina, která nikdy neviděl. Rozpalovala ho i Asie.

Cestoval by po světě první třídou, s manželkou nebo bez ní, bydlel by v hogo fogo apartmánech, proháněl by hotelovou službu a vháněl by hrůzu do mysli každého, kdo by byl dost hloupý, aby držel bank a rozdál mu.

Výkopal by svých devadesát tisíc, k nim by přidal svůj podíl z akce Angola a přestěhoval by se do Las Vegas. S ní nebo bez ní. Nebyla v Trumble už čtyři měsíce, ačkoli dřív jezdila každé tři týdny. Zdávaly se mu zlé sny, ve kterých překopávala dvůr a hledala jeho zahrabaný poklad. Byl si téměř jist, že o penězích neví, ale pořád zbýval prostor pro pochyby. Dva večery před tím, než ho převezli do vězení, dost pil a o těch devadesáti tisících něco řekl. Nedokázal si vzpomenout, co. Ať se snažil, jak chtěl, jednoduše si nevybavil, co jí napovídal.

Na značce jednoho kilometru si zapálil další marlborku. Třeba teď má přítele. Rita Spicerová je přitažlivá žena, sem tam trochu víc oplácená, ale nic, co by se nemohlo za devadesát tisíc zakrýt. A co když s tím novým šamstrem našli peníze a už je rozhazují? Při jedné z nejhorších a opakujících se nočních můr Joe Roy vidal scénu jako ze špatného filmu: Rita a neznámý muž se v dešti ohánějí rýčí jako blázni. Sám nevěděl, proč v dešti. Vždycky to ale bylo v noci, uprostřed bouřky, občas se zablesklo a on je uviděl, jak se lopotí na dvoře a pokaždé se víc a víc přibližují ke kůlně na nářadí.

A v jednom snu nový záhadný přítel seděl na buldozeru, hrnul před sebou haldy hlíny po celém Spicerově statku, Rita stála opodál a ukazovala mu rýčem sem a zase tam.

Joe Roy peníze nutně potřeboval. Jako by je cítil ve dlaních. Dokud je v Trumble, bude krást a vydírat, co to půjde, pak vyzvedne svou zakopanou kořist a vyrazí do Vegas. Nikomu v rodném městě neudělá tu radost, že by na něj mohli ukazovat a říkat: "To je starej Joe Roy. Asi už ho pustili z lapáku." Kdepak, pánové.

Bude si žít na vysoké noze. S ní nebo bez ní.

4 TEDDY SE ZADÍVAL NA SVOJE LÉKOVKY, SEŘAZENÉ u kraje stolu jako maličká popravčí četa připravená ukrátit mu utrpení. York seděl naproti němu a četl z poznámek.

"Visel na telefonu do tří do rána," říkal zrovna, "a mluvil s přáteli v Arizoně."

"S kým?"

"S Bobbym Landerem, Jimem Gallisonem, Richardem Hasselem. Prostě obvyklé složení. Jeho lidi přes peníze."

"A Dale Winer?"

"Ano, s tím taky," kývl York a ohromilo ho, jakou má Teddy paměť. Šéf teď měl zavřené oči a mnul si spánky. Někde mezi nimi, někde hluboko v jeho mozku jsou uložena jména Lakeových přátel, dárců, důvěníků, volebních pomocníků a starých učitelů ze střední školy. Všechno hezky urovnané a nachystané, aby to mohl v případě potřeby použít.

"Něco nezvyklého?"

"Ne, ani ne. Jenom typické otázky, jaké by člověk čekal od někoho, kdo zvažuje tak neočekávaný krok. Jeho přátelé byli překvapení, dokonce vyjevení a trochu se i bránili, ale půjdou do toho."

"Vypptávali se na peníze?"

"Samozřejmě. Uhýbal a říkal jim, že to nebude problém. Tvářili se na to skepticky."

"Zachoval naše tajemství?"

"To každopádně."

"Byl nervózní, jestli ho neodposloucháváme?"

"Myslím, že ne. Zavolał si jedenáctkrát z kanceláře a osmkrát z domova. Ani jednou z mobilů."

"Nějaké faxy? E-maily?"

"Nic. Strávil dvě hodiny se Schiarou, svým -"

"Šéfem úřadu."

"Tak. V zásadě rozplánovali kampaň. Schiara ji chce řídit. Jako viceprezident by se jim zamlouval Nance z Michiganu."

"To není špatná volba."

"Vypadá slušně. Už ho proklepáváme. Ve třidvaceti se rozvedl, ale to je už třicet let."

"Žádný problém. Je Lake odhodlaný dát se do toho?"

"Jistě. Je přece politik, ne? Slíbili jsme mu klíče od království. Už si píše proslovy."

Teddy vysypal z lékovky pilulku a polkl ji, aniž by ji čímkoli zapil. Ošklíbl se, jako by byla hořká. Nakrčil čelo, až se mu nadělaly vrásky.

"Yorku," nadhodil, "řekni mi, že nám na tom chlapovi nic neuteklo. Že nemá žádné kostlivce ve skřini."

"Nemá, šéfe. Hrabali jsme se mu ve špinavém prádle šest měsíců. Nevím o ničem, co by nám mohlo uškodit."

"Neožení se s žádnou příšernou ženskou, že ne?"

"Ne. S několika se občas vidá, ale nic vážného."

"Žádný sex s podřízenými?"

"Kdepak. Je čistý."

Opakovali rozhovor, který mezi nimi proběhl už mnohokrát. Neuškodí, když si to řeknou ještě jednou.

"Žádné finanční problémy z dob, kdy žil jinak?"

"Vždycky žil tak jako teď, šéfe. V jeho minulosti nic není."

"Chlast, drogy, prášky na předpis, hazard po internetu?"

"Ani náhodou. Je čistý, střízlivý, přímý, chytrý, prostě pozoruhodný člověk."

"Tak si s ním promluvíme."

Aarona Lakea znovu doprovodili do téhož pokoje hluboko uvnitř Langley, tentokrát jej ale střežili tři elegantní mladí muži, jako kdyby za každým rohem číhalo nebezpečí. Šel ještě rychleji než včera, hlavu držel ještě výš a ani trošku se nehrbil. Jako by každou hodinou rostl.

Znovu se pozdravil s Teddym, stiskl mu mozolnatou ruku a pak šel za vozíkem přikrytým dekou do bunkru a sedl si ke stolu. Prohodili pár žertovných poznámek. York seděl v místnosti dál po chodbě a sledoval tři monitory napojené na skryté kamery, které mu přenášely každé slovo a každý pohyb. Vedle Yorka seděli dva muži, jejichž odborností bylo pozorovat záběry lidí, sledovat, jak mluví a dýchají a gestikulují a těkají očima a hýbou hlavou a šoupají nohama, to vše s úmyslem poznat, co dotyční myslí opravdu.

"Naspal jste toho na dnešek dost?" Teddymu se podařilo vyrobiť úsměv.

"Ano, docela ano," lhal Lake.

"To je dobře. Předpokládám, že jste se rozhodl na ten náš obchod přistoupit."

"Obchod? Nevěděl jsem, že jde právě o obchod."

"Ale ano, pane Lakeu, jde právě o obchod. My vám zaručíme, že budete zvolen, a vy nám za to slíbíte, že zdvojitě výdaje na obranu, takže budeme připraveni na Rusy."

"V tom případě je obchod uzavřen."

"Výborně, pane Lakeu. Mám ohromnou radost. Budete vynikajícím kandidátem a skvělým prezidentem."

Ta slova se Lakeovi rozlehla v hlavě; sotva jim dokázal uvěřit. Prezident Lake. Prezident Aaron Lake. Až do pěti do rána rázoval sem tam a snažil se přesvědčit sám sebe, že mu opravdu nabídli Bílý dům. Vypadalo to tak snadně.

Ať se snažil jakkoli, nedokázal si nevšimnout všech návnad. Oválná pracovna. Všechny ty tryskáče a vrtulníky. Cesty po světě. Stovky poradců čekají na kývnutí a na zavolání. Státní večere s nejvlivnějšími lidmi světa.

A nade vše - místo v dějinách.

No jistě, Teddy to rozdál náramně dobře.

"Promluvíme si o samotné kampani," navrhl ředitel CIA. "Myslím, že byste měl kandidaturu ohlásit dva dny po New Hampshiru. Ať se prach usadí. Ať si vítězi užijí svou čtvrtěhodinku slávy a ti ostatní na ně a na sebe naházejí ještě víc špíny. Pak to oznámíme."

"To je dost rychlé," poznamenal Lake.

"Nemáme nijak mnoho času. Necháme být New Hampshire a připravíme se na Arizonu a Michigan, tam jsou primárky dvaadvacátého února. Je nezbytně nutné, abyste v těchto dvou státech vyhrál. Pak se totiž uvedete jako vážný uchazeč a budete připraven na březen."

"Myslel jsem na to, že bych měl kandidaturu oznámit doma, někde ve Phoenixu."

"Michigan je lepší. Je to větší stát, má v Kongresu padesát osm poslanců a Arizona jen dvacet čtyři. A že vyhrájete doma, to se bude čekat. Když ale tentýž den vyhrájete i v Michiganu, bude z vás kandidát, se kterým je třeba počítat. Oznamte to nejdřív v Michiganu a pár hodin nato znovu ve svém vlastním volebním okrese."

"Vynikající nápad."

"Ve Flintu je továrna na vrtulníky, D-L Trilling. Mají obrovskou výrobní halu a čtyři tisíce dělníků. Můžu promluvit s ředitelem."

"Zamluvte to," kývl Lake, kterému bylo jasné, že Teddy si už s ředitelem popovídal.

"Můžete pozítří začít s natáčením volebních reklam?"

"Můžu cokoli," slíbil Lake a smířoval se se sedadlem pro spolujezdce. Začínalo být zcela jasné, kdo jejich volební autobus šoféruje.

"S vaším svolením najmeme soukromou poradenskou firmu, která bude televizní a jinou reklamu krýt. Ale tady na to máme lepší lidi, kteří vás navíc nebudou nic stát. Ne že by ovšem byly peníze problémem, chápejte."

"Myslím, že stovka milionů by měla víc než stačit."

"To by měla. My každopádně dnes začneme s prací na televizních reklamách. Myslím, že se vám budou líbit. Samá chmura a zkáza - žalostný stav naší armády, nejruznější hrozby ze zahraničí. Armageddon na spadnutí a tak. Vylekáme lidi k smrti. Do toho půjde vaše jméno a tvář a jen pár slov - a zanedlouho budete nejproslulejším politikem v zemi."

"Proslulostí se volby nevybírávají."

"Ne, to ne. Zato penězi ano. Za peníze se koupí televize a průzkumy - a nic jiného není potřeba."

"Rád bych si uchoval víru, že důležité je i poselství."

"Ale ovšem, je, pane Lakeu, a to naše poselství je významnější než snižování daní a pozitivní diskriminace a potraty a důvěra a rodinné hodnoty a všechny ty ostatní kraviny, co pořád posloucháme. V našem poselství jde o život a o smrt. Naše poselství změní svět a zachová náš vliv. A o nic jiného tu vlastně nejde."

Lake přikyvoval na souhlas. Ochraň hospodářství, udrž mír -a američtí voliči ti dají hlas, ať jsi kdo jsi. "Mám dobrého člověka jako šéfa kampaně," snažil se přispět aspoň něčím sám.

"Kdo to je?"

"Mike Schiara, vedoucí mého úřadu. Je to můj nejbližší poradce a naprosto mu věřím."

"Má nějaké zkušenosti s celostátními kampaněmi?" zeptal se Teddy, i když velice dobře věděl, že nemá.

"Ne, ale je velmi schopný."

"V pořádku. Je to vaše kampaň."

Lake se usmál a zároveň se usmál. Rád to slyšel. Už o tom začínal pochybovat.

"A co viceprezident?" optal se Teddy.

"Napadlo mě pár jmen. Senátor Nance z Michiganu je můj dávný přítel. A taky je tu guvernér Guyce z Texasu."

Teddy těm jménům rozvážně naslouchal. Nevybral je špatně, to jistě ne, jenže s Guycem to rozhodně nepůjde. Je to bohatý chlapík, který by nedodělal vysokou, kdyby neuměl dobře bruslit, který většinu času mezi třicítkou a čtyřicítkou strávil na golfovém hřišti a pak utratil haldu papírových peněz a koupil si na čtyři roky guvernéorskou funkci. A kromě toho si s Texasem nemusejí dělat hlavu.

"Mně se zamlouvá Nance," řekl Teddy.

V tom případě to musí být Nance, málem ujelo Lakeovi.

Hodinku si povídali o penězích, o tom, že první vlna přijde z politických akčních výborů, jak přijmout miliony v tak krátké době a přitom nevzbudit příliš velké podezření. Druhá vlna půjde od firem pracujících na smlouvu pro obranu. A nakonec třetí vlna v hotovosti a dalšími nevyšetřovatelnými způsoby.

Bude možná ještě čtvrtá vlna, o které se Lake nikdy nedozví. Podle výsledků průzkumů budou Teddy Maynard a jeho organizace připraveni doslova natahat krabice nacpané penězi do sídel odborů a do černošských kostelů a do chudých bílých čtvrtí na takových místech, jako je Chicago a Detroit a Memphis a všude hluboko na jihu USA. V součinnosti s místními lidmi, které už teď vytipovávali, byli odhodláni koupit si kdejaký hlas, který je k maní.

Čím víc Teddy o svém plánu dumal, tím pevněji byl přesvědčen, že tyhle volby vyhraje pan Aaron Lake.

Trevor měl advokátní kancelářičku na Neptune Beach, pár ulic od Atlantic Beach, i když nikdo netušil, kde jedna plážová čtvrť začíná a druhá končí. Jacksonville byl patnáct kilometrů západně a usilovně a rychle se rozlézal k moři. Kancelář byla přestavěná z prázdninového domku a z bortícího se zadního balkonu Trevor viděl pláž a moře a slyšel racky. Nemohl ani uvěřit, že to tu má pronajaté už dvanáct let. Ze začátku se rád schovával na balkoně, v bezpečí před telefony a klienty, a trávil věčnost s pohledem upřeným na klidné vody Atlantiku, které se převalovaly dvě ulice od něj.

Pocházel ze Scrantonu a jako všichni lidé zvyklí z domova na zimu a sníl se nakonec nabažil divání na moře, chození naboso po pláži a házení kůrek rackům. Ted' nejraději ze všeho ubíjel čas zamčený v kanceláři.

Trevor měl hrůzu ze soudních síní a soudců. Bylo to nezvyklé a dokonce to svým způsobem vypadalo počestně, ale nutilo ho to žít se jako právník jinak. Odsuzovalo to Trevora k papírování - dohody o prodeji nemovitostí, závěti, půjčky, spory o územní plánování - prostě k těm únavným, ubíjejícím a drobným oblastem jeho profese, o kterých se na fakultě nemluvalo. Občas měl nějaký případ spojený s drogami, nikdy ovšem takový, který by dospěl k soudu, a právě jeden z jeho nešťastných klientů v Trumble'ské věznici jej seznámil se ctihodným Joe Royem Spicerem. Velmi brzy se pak stal oficiálním právním zástupcem všech tří - Spicera, Beeche a Yarbera. Celého Bratrstva, jak jim říkal dokonce i sám Trevor.

Dělal poslíčka, nic víc a nic méně. Pašoval jim dopisy vydávané za oficiální právní dokumenty, které tudíž důvěrnost styku právníka s klientem chránila před prohlídkou. A jejich dopisy dostával ven. Neposkytoval jim žádné rady a oni se ho o žádné neprosili. Spravoval jejich zahraniční bankovní účet a vyřizoval telefonické hovory s příbuznými jejich klientů sedících v Trumble. Kryl jejich lumpárničky, tím se vyhýbal soudním síním a soudcům a jiným právníkům - a to mu zcela vyhovovalo.

Také byl ovšem zasvěcen do jejich spiknutí, a kdyby někdy byli odhaleni, snadno by mohl být obviněn, ale nedělal si s tím hlavu. Akce Angola byla naprosto dokonalá, protože oběti si nemohly stěžovat. Za snadno získané palmáre a za naději na další zisky se do toho s Bratrstvem pustil.

Vytratil se z kanceláře bez vědomí své sekretářky, pak nenápadně vklouzl do svého opraveného volkswagenu "Brouka" z roku 1970, ovšem bez klimatizace. Jel po První ulici k Atlantskému bulváru a mezerami mezi domy a vilami a bloky s nájemními apartmány občas viděl moře. Měl na sobě staré khaki kalhoty, bílou bavlněnou košili, žlutou vázanku a modré letní sáčko - vše silně zmačkané. Minul Petrův bar a gril, nejstarší nálevnu na všech zdejších plážích a svůj nejoblíbenější podnik - i když už ho objevili i štuďáci. Měl tam hluboko a velice dlouhou dobu zařatou sekuru, dlužil tři sta jednašedesát dolarů, skoro všechno za lahváče piva Coors a citrónová daiquiri, a opravdu toužil dluh vyrovnat.

Zabočil na západ, na Atlantický bulvár, a začal se prodírat hustým provozem k Jacksonvillu. Nadával na to, jak město roste, na dopravní zácpy, na auta s kanadskými značkami. A pak se dostal na dálniční spojku, projel na sever kolem letiště a brzy byl uprostřed ploché floridské venkovské krajiny.

Padesát minut nato zaparkoval před Trumbleskou věznicí. Tenhle federální systém je k sežrání, říkal si. Před hlavním vchodem byla spousta parkovacích míst, vnitřek areálu byl pěkně upravený, protože vězni o něj den co den pečovali, budovy byly moderní a dobře udržované.

Bílému strážnému u vchodu řekl "Ahoj, Mackey", tomu černému zase "Ahoj, Vinci". Rufus, který stál u hlavní přepážky, mu zrentgenoval aktovku, Nadine vyřídila papíry potřebné pro návštěvu. "Jak ti dupou králíci?" zeptal se Rufa.

"Ale dobře," kývl Rufus.

Žádný jiný právník v krátké historii Trumbleské věznice nechodil na návštěvy tak často jako Trevor. Zase si ho vyfotili, orazítkovali mu hřbet ruky neviditelným inkoustem a zavedli ho skrz dvoje dveře do krátké chodby. "Ahoj, Linku," pozdravil dalšího strážného.

"Brý ráno, Trevore." Link měl na starosti návštěvní místnost, veliký otevřený sál se spoustou čalouněných křesílek a prodejních automatů u jedné stěny, se hřištěm pro děti a s malým venkovním patiem, kde si dva lidé mohli sednout k zahradnímu stolu a užívat si samoty. Sál byl uklizený, vyblýskaný a naprosto prázdný. Byl všední den. O sobotách a nedělích tu provoz houstl, ale ve zbytku týdne Link dohlížel na prázdnou místnost.

Zašli do pokoje pro právníky, jednoho z několika kumbálků se dveřmi a s okny, kterými mohl dovnitř nahlížet Link, pokud by měl chuť. Joe Roy Spicer už čekal, četl si sportovní rubriku, podle které sázel na zápasy univerzitní ligy v košíkové. Trevor a Link vešli dovnitř spolu, Trevor bleskurychle vytáhl dvě dvacetidolarovky a podal je Linkovi.

Pokud to provedli hned za dveřmi, kamery průmyslové televize je nemohly zahlédnout. Patřilo to k pravidelné rutině a Spicer dělal, že předávku nevidí.

Pak si Link nechal otevřít aktovku a předstíral, že ji prohlíží. Ničeho se při tom nedotkl. Trevor vytáhl ven velkou obálku ze silného papíru; byla zapečetěná a tučným písmem na ní bylo napsáno "Právní dokumenty". Link si ji vzal a zmáčkl ji, aby věděl jistě, že uvnitř jsou jenom papíry, nikoli zbraň nebo lahvička s léky, a pak ji vrátil. Dělalí to tak po bůhvíkolikáté.

Podle nařízení platících v Trumbleské věznici měl být strážný přítomen, dokud se všechny papíry nevytáhnou ven a všechny obálky neotevrou. Linka ale dvě dvacký vyhnaly ven; jednoduše se postavil ke dveřím, protože zrovna nebylo co jiného hlídat. Věděl, že si předávají dopisy, ale bylo mu to jedno. Nehodlal se do toho plést, pokud Trevor nebude dovnitř pašovat zbraně nebo drogy. Stejně tu platí až moc pitomých nařízení. Opřel se zády o dveře a brzy upadl vstoje do dřimoty, jako spí koně - jednu nohu měl pevnou a druhou ohnul v koleni.

V pokoji pro právníky zatím nedošlo vlastně k žádné právní pomoci. Spicer byl pořád zabraný v sázkových kurzech. Většina vězňů mívala z návštěv radost. Spicer tu svou jen snášel.

"Včera večer mi volal bratr Jeffa Daggetta," ozval se Trevor. "Toho z Goral Gables."

"Já ho znám," kývl Spicer. Konečně sklopil noviny, a to jen proto, že na obzoru se objevily peníze. "Dostal dvanáct let za zločinné spolčení; šlo o drogy."

"Jo. Jeho bratr říká, že v Trumble je přej bývalý federální soudce, co se díval do jeho papírů a tvrdí, že by mu snad dokázal pár let ubrat. Ten soudce za to chce palmáre, takže Daggett zavolal bratrovi a ten volal mně." Trevor si svlékl pomačkané modré letní sako a hodil je na židli. Spicer se znechuceně podíval na jeho vázanku.

"Kolik můžou zaplatit?"

"Vy jste už o nějaký částce mluvili?" chtěl vědět Trevor.

"Možná Beech, já nevím. Snažíme se dostat za snížení trestu kvůli díram v rozsudku pět tisíc." Spicer mluvil, jako kdyby se roky pohyboval u federálního soudu v trestně právních záležitostech. Pravda byla taková, že federální soudní síň poprvé spatřil toho dne, kdy ho odsoudili.

"To já vím," odušil Trevor. "Ale pochybuju, že budou moct pět tisíc zaplatit. Ten kluk měl obhájce ex offio."

"Tak z nich vymáčkni, co to půjde, ale ať je to aspoň tisíc. Není to špatnej kluk."

"Nějak ti měkne srdce, Joe Royi."

"Ne. Jsem čím dál tím zlejší muž."

A byla to pravda. Joe Roy byl šéfem Bratrstva. Yarber a Beech měli nadání a vzdělání, ale byli tak poníženi z toho, jak hluboko padli, že neměli žádné ambice. Spicer neměl vzdělání žádné a nadaný byl pomalu, ale zato vládl dostatkem schopností manipulovat druhými a držet je v lati. Oni bláhově snili; on si vy sníval svůj slavný návrat.

Joe Roy otevřel složku a vytáhl šek. "Tady je tisícovka babek k uložení. Přišlo to od Curtise, to je náš korespondenční kamarádiček z Texasu."

"Jaké má možnosti?"

"Myslím, že velmi slibné. Rozhodli jsme se osolit Quince, toho z Iowy." Joe Roy vytáhl hezkou, levandulově modrofialovou obálku, která byla pečlivě zapečetěná a nesla adresu Quince Barbeho ze města Bakers v Iowě.

"Kolik?" zeptal se Trevor a vzal si ji.

"Sto tisíc."

"Jeje."

"Má je a zaplatí je. Dal jsem mu pokyny, kam to převede. Uvědom o tom banku."

Za dvacet let advokátní praxe si Trevor nikdy nevydělal palmáře, které by se aspoň blížilo ke třiatřiceti tisícům.

Najednou ty peníze přímo viděl, dotýkal se jich - a ačkoli se tomu bránil, už je v duchu začal utrácet. Třiatřicet tisíc jen za to, že nosí dopisy sem tam.

"Opravdu si myslíš, že to zabere?" zeptal se, ale při tom si představoval, jak platí dluh v Petrově baru a poroučí kartě MasterCard, aby si vzala šek a navalila peníze. Nechá si stejné auto, svého milovaného Brouka, ale mohl by si pořídit klimatizaci.

"Samozřejmě že zabere," prohlásil Spicer bez jediného náznaku pochyb.

Měl ještě dva další dopisy; oba napsal soudce Yarber jakožto mladý Percy na odvykací klinice. Trevor si je dychtivě vzal.

"Arkansas dneska hraje v Kentucky," oznámil Spicer a vrátil se k novinám. "Tady píšou, že podle poměru sázek vyhraje o čtrnáct bodů. Co ty na to?"

"To bude mnohem těsnější. Kentucky se doma jen tak nedá."

"Vsadil sis?"

"A ty?"

Trevor měl bookmakera v Petrově baru, a i když sám hrál málokdy, zvykl si spoléhat se na úsudek soudce Spicera.

"Vsadím tisíc na Arkansas," řekl Spicer.

"Tak to já asi taky."

Asi hodinu hráli blackjack, Link občas nahlédl dovnitř a nesouhlasně se mračil. Hrát při návštěvách karty bylo zakázáno, ale koho to štvě? Joe Roy hrál soustředěně, protože trénoval na svou budoucí hráčskou dráhu. Ve společenské místnosti byly oblíbenější poker a žolíky, a tak Spicer těžko hledal protihráče na blackjack.

Trevor v něm nebyl obzvlášť dobrý, ale vždycky si zahrál. To bylo taky to jediné, co s ním Spicera smířovalo.

5 SHROMÁŽDĚNÍ, NA KTERÉM OHLAŠOVALI KANDIDA-turu, bylo rozjásané, jako by už oslavovali vítězství; od stropu visely třepetalky a vlajky a v celé hale burácela vojenská hudba. Po všech zaměstnancích firmy D-L Trilling, po všech čtyřech tisících se požadovalo, aby se dostavili, a aby měli lepší náladu, dostali slíbený jeden den dovolené navíc. Osm placených hodin po průměrně dvaadvaceti dolarech čtyřiceti centech, ale vedení firmy to nevadilo, protože našli svého člověka. Narychlo postavená tribuna byla také samá vlajkosláva, mačkali se na ní všichni lidé, co do podniku chodili v kvádru, všichni se zeširoka usmívali a zběsile tleskali do rytmu hudby, která vybičovala dav k nadšení. Před třemi dny nikdo z nich o Aaronu Lakeovi neslyšel. Teď byl jejich spasitelem.

A na kandidáta rozhodně vypadal; měl poněkud elegantnější zástřih, který navrhl jeden poradce, a tmavohnědý oblek, se kterým zase přišel jiný. Nosit hnědé obleky si dovolil jediný Reagan, a ten dvakrát vyhrál s velkým náskokem.

Když se Lake konečně objevil, rázně vykročil po tribuně a usilovně si potřásl rukama s firemními papaláši, které už jaktěživ neuvidí, dělníci spustili povyk. Hudba svědomitě přidávala a přidávala, a to na povel poradce, jenž patřil k partě zvukařů, kterou si Lakeovi lidé najali jen pro tuto příležitost za čtyřiaadvacet tisíc dolarů. Na penězích málo záleželo.

Balónky padaly jako mana nebeská. Některé praskaly, protože části dělníků bylo řečeno, ať je propichují, a tak to v hale pár vteřin znělo, jako když útočí první vlna pozemních vojsk. Připravte se na to. Připravte se na válku. Lakea - než bude pozdě!

Ředitel jej sevřel, jako kdyby byli kamarádi ze školy, i když ve skutečnosti se seznámili přede dvěma hodinami. Pak ředitel popošel k mikrofonu a čekal, až hluk utichne. Za pomoci poznámek, které mu včera poslali faxem, se pustil do rozvlácného a velice pochvalného představování Aarona Lakea, budoucího prezidenta. Než skončil, pětkrát ho na nachystaných narážkách přerušil aplaus.

Lake zamával jako hrdinný dobyvatel, čekal před mikrofonem a pak s přesným načasováním postoupil vpřed. "Jmenuji se Aaron Lake," řekl, "a ucházím se teď o úřad prezidenta." Další nadšené zaburácení. Další dobře nadávkovaná vojenská hudba. Další proud balónků od stropu.

Když usoudil, že to stačí, zahájil projev. Hlavním tématem, základem, jediným důvodem, proč kandiduje, byla národní bezpečnost, a Lake hromově spustil děsivé statistiky dokazující, jak dokonale nynější administrativa očesala ozbrojené síly. Bez obalu řekl, že žádné jiné náměty nejsou tak důležité. Jestli budeme zataženi do války, kterou nebudeme s to vyhrát, hned zapomeneme na všechno otravné staré hašteření o potraty, rasové otázky, zbraně, pozitivní diskriminaci a daně. Dělá nám starosti zachování rodinných hodnot? Kdybychom začali ztrácet syny v boji, teprve by bylo jasné, jak vypadá rodina, která má opravdové problémy.

Lake to zvládal velice dobře. Projev si napsal sám, opravili jej poradci, vybrousili další odborníci, a včera večer byl text doručen Teddymu Maynardovi, který seděl sám v útrobách Langley. Teddy jej s drobnými úpravami schválil.

Teddy byl přikrytý dekami a se značnou dávkou hrdosti se na to představení díval. York byl u něj a jako obvykle mlčel. Často takhle sedávali sami dva, sledovali obrazovky a na nich to, jak je svět pořád nebezpečnější.

"Jde mu to," řekl York v jednu chvíli tiše.

Teddy přikývl a dokonce vykouznil slabý úsměv.

V polovině projevu se Lake náramně rozhorlil na Číňany. "Za dvacet let jsme dopustili, aby nám ukradli čtyřicet procent jaderných tajemství!" řekl - a dělníci zasyčeli.

"Čtyřicet procent!" zahromoval.

Bude to spíš k padesáti, ale Teddy rozhodl, že to trochu zmírní. Za čínské zlodějství dostává CIA tak jako tak dost za uši.

Aaron Lake se pět minut navážel do Číňanů, do jejich kořistnictví a do toho, jak neslýchané posilují armádu. Strategii zvolil Teddy. K vylekání amerických voličů použije Čínu, ne Rusko. Nebudeme jim pouštět náznaky. Skutečnou hrozbu si uchováme pro pozdější fázi kampaně.

Lake to měl načasované skoro dokonale. Pointa zapůsobila jako granát. Když slíbil, že za své první čtyři roky ve funkci zdvojnásobí výdaje na obranu, čtyři tisíce zaměstnanců firmy D-L Trilling, která vyráběla vojenské vrtulníky, začaly nadšením skákat do stropu.

Teddy to mlčky pozoroval a byl na to, co stvořil, hrdý. Šaškárně v New Hampshire se jim podařilo vyhnout prostě tak, že ji okázale přehlédli. Lakeovo jméno tam vůbec nebylo na kandidátní listině - a Lake byl prvním kandidátem za desítky let, který na to byl pyšný. "Kdo potřebuje New Hampshire?" nechal se slyšet. "Mně bude stačit zbytek země."

Lake uprostřed hromového potlesku podepsal kandidaturu a znovu si potřásl s lidmi na tribuně rukama. Štáb CNN se vrátil do studia, odkud budou divákům moderátoři čtvrt hodiny líčit, čeho právě byli svědky.

Teddy stiskl na stole pár tlačítek a obraz se změnil. "Tady je konečný výrobek," oznámil. "První díl."

Byla to televizní reklama kandidáta Lakea a začínala krátkým střihem na řadu zachmuřených čínských generálů, strnule přihlížejících, jak se na vojenské přehlídce valí hory kovů. "Myslíte si, že ve světě panuje bezpečí?" zeptal se skrytý, hluboký, mnohoznačný hlas. Pak krátké záběry na největší sílence našich dnů, a všichni byli zachyceni, jak přihlížejí defilé svých vojsk - Husajn, Kaddáfí, Milošević, Kim v Severní Koreji. Zlomek vteřiny vysílacího času dostal dokonce i chudák Castro a jeho zbědovaná armáda vlekoucí se ulicemi Havany. "Naše ozbrojené síly by dnes nedokázaly zopakovat to, co předvedly v roce 1991, za války v Perském zálivu," oznámil vážně hlas, jako by už byla vyhlášena další válka.

Pak záblesk, atomový hřib a po něm tisíce Indů tančících na ulicích. Další výbuch - a už se jásá i u sousedů, v Pákistánu.

"Čína chce vpadnout na Tchajwan," doprovodil hlas pohled na milion čínských vojáků pochodujících v dokonalém souladu. "Severní Korea zase chce Jižní Koreu," pokračoval hlas a přes demarkační čáru se začaly valit tanky. "A Spojené státy jsou vždycky tím nejsnadnějším terčem."

Hlas byl rychle vystřídan jiným, vyšším, a záběry se přesunuly k nějakému kongresovému jednání: generál hutně ověšený metály cosi přednášel jakémusi podvýboru. "Vy, tedy Kongres," říkal právě, "utrácíte za ozbrojené síly rok od roku méně. Tento rozpočet na obranu je menší, než jaký jsme měli před patnácti lety. Čekáte od nás, že budeme připraveni na válku v Koreji, na Středním východě a teď i ve východní Evropě, a rozpočet se pořád scvrkává. Situace je kritická." Obrazovka ztemněla, nebylo na ní vůbec nic, ale pak první hlas řekl: "Před dvaceti lety byly dvě supervelmoci. Teď není ani jedna." Objevil se hezký obličej Aarona Lakea a reklama skončila tímhle prohlášením: "Lakea - než bude pozdě!"

"Já nevím, mně se to moc nelíbí," řekl po odmlece York.

"Proč?"

"Je to tak negativní."

"Tím líp. Není ti z toho moc dobře po těle, co?"

"No právě."

"Fajn. Na týden tím zaplavíme televizi, a mám pocit, že jak má v průzkumech Lake slabé výsledky, tak ještě zeslábnou. Z těch reklam budou lidi jako na jehlách, takže se jim Lake nebude zamlouvat."

York věděl, co přijde. Lidi budou opravdu jako na jehlách a reklamy se jim nebudou líbit, načež je vyděsíme, až si nadělají do kalhot, a z Lakea bude náhle vizionář. A na té hrůze už Teddy pracuje.

V obou křídlech Trumbleské věznice bylo po jedné televizní místnosti; dvě holé komůrky, kde mohli kouřit a dívat se na to, co vybrali bachaři. A žádné dálkové ovladače - zprvu to zkoušeli, ale bylo s tím moc potíží. Zdaleka nejnechutnější hádky vypukaly, když se vězni nemohli shodnout, na co se budou dívat. A tak program vybírali strážníci.

Vězeňský řád vězňům zakazoval mít své vlastní televize.

Bachaři, kteří byli ve službě, měli náhodou rádi košíkovou. Na ESPN dávali utkání univerzitní ligy a místnost byla vězni nabitá. Hatlee Beech sport nesnášel, a tak seděl sám ve druhé místnosti a díval se na jeden přiblblý sitcom za druhým. Když dělal na soudu dvanáct hodin denně, nikdy se na televizi nedíval. Kde na to vzít čas? I doma měl kancelář a v době, kdy se všichni ostatní vpíjeli do hlavních večerních pořadů, on ještě diktoval dobrozdání a vydržel u toho dlouho do noci. Teď sledoval ty bezduché hovadiny a uvědomoval si, jaké měl štěstí. V mnoha ohledech.

Zapálil si cigaretu. Od vysoké školy nekouřil a pokušení odolával i první dva měsíce v Trumble. Teď mu to pomáhalo proti nudě - ale jenom krabičku denně. Tlak mu skákal nahoru dolů. Měl v rodině hodně srdcařů. Bylo mu padesát šest, ještě devět let mu zbývalo a cítil naprostou jistotu, že ven se dostane nohama napřed.

Tři roky, jeden měsíc, jeden týden - a Beech pořád ještě počítal dny, co si odkroutil, a dny, co zbývají. Před pouhými čtyřmi roky si budoval reputaci poměrně mladého a tvrdého federálního soudce, který to dotáhne vysoko. Čtyři mizerné roky. Když se ve východním Texasu přesunoval od jednoho soudu ke druhému, jezdil s řidičem, sekretářkou, soudním zřízcenem a s jedním federálním policistou. Když vešel do soudní síně, všichni uctivě povstali. Právníci ho chválili za nestrannost a pracovitost. Jeho manželka byla nepříjemná ženská, ale díky ropnému jmění její rodiny se mu s ní dařilo žít v míru. Manželství bylo stálé, ne právě vřelé, ale měli tři hodné děti, které studovaly na

univerzitě a na které mohli být právem pyšní. Probili se několika těžkými obdobími a byli odhodláni zestárnout spolu. Ona měla peníze. On měl postavení. Společně vytvořili rodinu. Kam by se měli jít vydat?

Určitě ne do vězení.

Čtyři ubohé roky.

Problémy s chlastem se vynořily zčistajasna. Možná to byl stres z práce, možná se snažil uniknout hašteřivosti své ženy. Celé léta po tom, co vystudoval práva, pil jen mírně, ve společnosti, prostě nic vážného. Rozhodně to nebyl návyk. Jednou vzala jeho žena děti, to byly ještě malé, na dva týdny do Itálie. Beech zůstal sám a to mu naprosto vyhovovalo. Uchýlil se k bourbonu - proč, na to nikdy nepřišel nebo si nevzpomněl. Pít bylo hodně a on s ním nikdy nepřestal. Bourbon pro něj začal být důležitý. Schovával si ho v pracovně a pozdě v noci se tam kradl. Měli postele každý zvlášť, takže ho přistihla málokdy.

Ten výlet do Yellowstoneu patřil ke třidenní konferenci soudců. Slečnu potkal v baru v Jackson Hole. Popíjeli spolu hodiny a pak je bohužel napadlo se projet. Hatlee řídil a ona se začala svlékat, jen tak, pro legraci. O sexu nepadlo ani slovo, v té fázi ožralosti už byli oba naprosto neškodní. Cyklisté byli z Washingtonu, vysokoškoláci, vraceli se z výletu. Oba na místě zemřeli, v zákrutě úzké silničky je zabil opilý šofér, který je nikdy ani neuviděl. Auto té slečny našli v příkopu, Beech se držel volantu a nebyl s to se pohnout. Ona byla nahá a nevěděla o sobě.

Na nic si nevzpomínal. Když se o mnoho hodin později probudil, poprvé v životě uviděl celou zevnitř. "Pro jistotu si na to začněte zvykat," poradil mu šerif a odfrkl si.

Beech se dožadoval všech polehčujících okolností a tahal za všechny myslitelné nitky. Ti dva mladí byli po smrti, chytili ho s nahou ženskou. Ropné peníze patřily jeho ženě, takže jeho přátelé se rozprchli jako vyplašená psiska.

Výsledkem bylo, že za ctihodného Hatlee Beeche se nikdo nepostavil.

Měl štěstí, že dostal jen dvanáct let. Když se poprvé oficiálně objevil u soudu, venku demonstrovali členové organizací Matky proti alkoholu za volantem a Studenti proti alkoholu za volantem. Dožadovali se doživotí. Doživotí!

Ctihodný Hatlee Beech byl obviněn z dvojnásobného zabití - a obhajoba žádná. V krvi mu našli dost alkoholu, aby to slabší osobu zabilo. Svědek prohlásil, že ho viděl, jak se řítí v protisměru.

Když o tom tak teď přemítal, měl kliku, že zločin spáchal na federálním území. Jinak by ho šoupli do nějaké státní věznice, kde jsou poměry mnohem drsnější. Říkejte si, co chcete, ale tahle federální vláda ví, jak má vypadat správné vězení.

Kouřil sám v polotmě, díval se na hlavní pořad, komedii, kterou asi napsaly dvanáctileté děti, a pak byla politická reklama, co je jich touhle dobou spousta. Tuhle Beech ještě neviděl; výhružná věcička, pochmurný hlas předpovídající zkázu, jestli si nepospíšíme a nevyrobíme víc bomb. Bylo to obratně udělané, trvalo to minutu a půl, muselo to stát haldu peněz a přinášelo to poselství, které nikdo nechce slyšet. Lakea - než bude pozdě!

Kdo je sakra ten Aaron Lake?

Beech se v politice vyznal. V dřívějším životě to byla jeho vášeň a v Trumble platil za odborníka na Washington. Byl jedním z mála, které vůbec zajímalo, co se tam děje.

Aaron Lake? Ten chlap Beechovi nějak unikl. To je mi divná strategie, vstoupit do primárek s neznámým člověkem po New Hampshiru. Přisun kašparů, kteří se chtějí stát prezidenty, zkrátka nikdy nevyschne.

Manželka vykopla Beeche ještě předtím, než se přiznal, že je dvěma zabitými vinen. Jak bylo zcela přirozené, víc ji vztekalo ta nahá ženská než ti dva zabití cyklisté. Děti přešly na její stranu, protože měla peníze a protože on to tak děsivě zpackal. Bylo to pro ně lehké rozhodování. Rozvod byl zdárně u konce týden poté, co přišel do Trumble.

Jeho nejmladší ho za ty tři roky, jeden měsíc a jeden týden byl navštívit dvakrát. Vždycky potajmu, aby se to matka nedozvěděla. Zakázala dětem do Trumble dojíždět.

A pak ho zažalovali, každá rodina zvlášť. Nikdo z přátel se toho nechtěl ujmout, a tak se hájil sám z vězení. Jenže moc prostoru k obhajobě nebylo. Soud první instance mu napařil odškodné pět milionů dolarů. Odvolal se z Trumble, prohrál to v Trumble, odvolal se znovu.

Vedle na židli si kromě cigaret položil obálku, kterou mu přednedávnem přinesl Trevor. Soud zamítl jeho poslední odvolání. Ted' je rozsudek jako vytesaný do kamene.

Vlastně na tom moc nezáleží, protože tak jako tak podal na sebe návrh na úpadek. Papíry, které byly pro ten bankrot potřeba, vytukal sám v právnícké knihovně, připojil čestné prohlášení o nemajetnosti a poslal to k těmúž texaskému soudu, kde kdysi býval bohem.

Odsouzen, rozveden, vyškrtnut, uvězněn, zažalován, zbankrotoval.

Nešťastníci v Trumble to zpravidla jakž takž zvládali, protože jejich pád byl krátký. Většinou to byli recidivisté, kteří zahodili už čtvrtou pátou šanci. Většinou se jim za katrem líbilo, protože to bylo nejlepší vězení ze všech, která navštívili.

Jenže Beech ztratil strašně mnoho a padal dlouho. Před pouhými čtyřmi lety měl milionářskou manželku, tři děti, které ho milovaly, velký dům v malém městě. Byl federálním soudcem, kterého jmenoval prezident doživotně, vydělával ročně sto čtyřicet tisíc dolarů, což bylo podstatně méně než její ropné výdělky, ale rozhodně to nebyl špatný plat. Dvakrát ročně ho zvali k jednáním na ministerstvo do Washingtonu. Beech byl někdo.

Jeden starý přítel, kolega právník, ho byl dvakrát navštívit, cestou do Miami, kde bydlely jeho děti, a zdržel se dost dlouho, aby potrousil kdejaké drby. Většinou nesmysly, ale dost hlasitě se ozývalo i to, že někdejší paní Beechová teď někoho má. Při jejích štíhlých bocích a pár milióncích dolarů to byla pouze otázka času.

Další reklama. Už zas: Lakea - než bude pozdě! Tahle začínala zrnitým videozáznamem, na kterém se muži s puškami plazili po poušti, popobíhali a stříleli; snad nějaký výcvik. A potom zakaboněná tvář teroristova - tmavé oči a vlasy a osmahlé rysy, očividně jakýsi islámský radikál - a k tomu jeho arabština s anglickými titulky: "Budeme zabíjet Američany, kdekoli na ně narazíme. Zahyneme ve svaté válce proti velkému Satanovi." Nato rychlé střihy na hořící

budovy. Pumové atentáty na velvyslanectví. Autobus plný turistů. Trosky dopravního proudového letadla rozházené po louce.

Objevila se hezká tvář - pan Aaron Lake osobně. Zadíval se přímo na Hatleeho Beeche. "Jsem Aaron Lake," řekl, "a zřejmě mě neznáte. Kandiduji na prezidenta, protože mám strach. Mám strach z Číny a z východní Evropy a ze Středního východu. Mám strach z našeho nebezpečného světa. Z toho, co se děje s americkými ozbrojenými silami. Loni měla federální vláda obrovský přebytek, ale přitom utratila na obranu méně než před patnácti lety. Přijímáme to shovívavě, protože naše hospodářství je silné, ale dnešní svět je mnohem hrozivější, než si představujeme. Našich nepřátel je bez počtu a my nejsme s to se bránit. Pokud budu zvolen, po celé funkční období zdvojnásobím výdaje na obranu."

Žádné úsměvy, žádná vřelost. Jen přímocharý projev člověka, který myslí přesně to, co říká. "Lakea - než bude pozdě!" doplnil hlas v pozadí.

To není špatné, pomyslel si Beech.

Zapálil si další cigaretu, dnes večer poslední, a zadíval se upřeně na obálku ležící na prázdné židli - ty dvě rodiny po něm požadují pět milionů dolarů. Kdyby mohl, zaplatil by. Nikdy ty dvě děti neviděl, než je zabil. Druhý den byly v novinách jejich usměvavé fotky - chlapec a dívka, pár vysokoškoláků, co si užívají léta.

Chyběl mu bourbon.

Z bankrotu zaplatí půlku odškodného. Zbytek je náhrada škody s trestní funkcí, na což se konkursní vyrovnání nevztahuje. Ty peníze s ním půjdou tam, kam půjde on - předpokládal, že nikam. Ven by se dostal v šedesáti pěti, ale on dřív zemře. Vynesou ho z Trumble ve futrálu, pošlou ho domů do Texasu a pohřbí za venkovským kostelíkem, kde ho křtili. Možná některé z dětí pustí chlup a zaplatí náhrobek.

Beech odešel, ani nevypnul televizi. Bylo skoro deset, brzy se pozhasíná. Bydlel s Robbiem, klukem z Kentucky, který se vloupal do dvou set čtyřiceti domů, než ho čapli. Prodával zbraně a mikrovlnky a sterea za kokain. Robbie byl v Trumble už čtyři roky a z titulu svého mazáctví si tedy vybral spodní palandu. Beech se vyškrábal na horní, řekl "Dobrou noc, Robbie," a zhasl.

"Brou, Hatlee," ozvala se tichá odpověď.

Někdy si ve tmě povídali. Stěny byly ze škvárových tvárníc, dveře kovové, takže slova zůstávala v jejich komůrce. Robbiemu bylo dvacet pět a z Trumble měl vyjít až ve čtyřiceti pěti. Čtyřicet let - za každých deset vyloupených domů jeden.

Doba mezi chvílí, kdy si lehl, a usnutím, byla nejhorší z celého dne. Hned se pomstychtivě přihnula minulost - chyby, utrpení, to, co by býval mohl udělat, to, co by býval udělat měl. Ať se Hatlee snažil, jak chtěl, nedokázal jednoduše zavřít oči a usnout. Nej dřív se musel potrápít. Má jednu vnučku, kterou nikdy neviděl, a s ní vždycky začal. Pak tři děti. Manželku vynechával. Ale vždycky myslel na peníze. A na přátele. No ovšem, přátelé. Kdepak je jim konec?

Tři roky odkroucené, budoucnost žádná - takže zbývala jen minulost. Dokonce i chudák Robbie na dolní palandě sní o tom, že ve pětácti začne znovu. Beech ne. Někdy téměř toužil po tom, aby ho už překryla teplá texaská země tam za kostelíkem.

Ten náhrobní kámen mu určitě někdo koupí.

6 TŘETÍ ÚNOR BYL A ZŮSTAL NEJHORŠÍM DNEM V ŽIVO-tě Quince Garbeho. Málem i posledním - mohl být posledním, kdyby jeho doktor nebyl mimo město. Nemohl si nechat předepsat prášky na spaní a nenašel dost odvahy obrátit proti sobě zbraň.

Den začal dost příjemně; dal si pozdě snídani, misku ovesných vloček, pěkně sám, u krbu v pracovně. Jeho manželka, se kterou byl ženatý dvacet šest let, už odjela do města, čekal ji další den plný dobročinných dýchánek a shánění peněz na charitu a vůbec zběsilého maloměstského dobrodružství, díky kterému se zaměstnávala a držela daleko od něj. Když odjížděl od jejich velkého a nadutého bankéřského domu na kraji města Bakers ve státě Iowa, sněžilo; deset minut jel do práce ve dlouhém, černém a jedenáct let starém mercedesu. Byl ve městě důležitou figurou, byl Garbe, člen rodiny, které po generaci patří banka. Zaparkoval na svém vyhrazeném místě za bankou, jejíž fasáda byla obrácená na hlavní ulici, a narychlo si ještě zašel k poště, což dělával dvakrát týdně. Už roky tam měl soukromou schránku, o které nevěděla jeho žena a především jeho sekretářka.

Protože byl bohatý a bohatých bylo v Bakers pomalu, s lidmi na ulici skoro nemluvil. Bylo mu fuk, co si myslí. Klaněli se jeho otci a to stačilo, aby rodinný kšeft fungoval dál.

Ale co až starý pán umře - bude on muset změnit svoji osobnost? Bude nucen se na chodnicích města usmívat, bude muset vstoupit do Rotary klubu, toho, který zakládal jeho dědeček?

Quince měl dost toho, že jeho bezpečí záleží na rozmarech veřejnosti. Měl dost toho, že záleží na otci, jestli budou zákazníci spokojeni. Měl dost bankovníctví, měl dost Iowy, sněhu i své ženy, a jestli toho únorového dopoledne po něčem opravdu toužil, byl to dopis od milovaného Rickyho. Milý, kratičký vzkaz s potvrzením jejich schůzky.

Quince opravdu toužil po třech pěkných dnech s Rickym na lodi pro zamilované. Taky by se už nemusel nikdy vrátit. V Bakers žilo osmáct tisíc lidí, takže v hlavní poště na hlavní ulici bývalo rušno. A u přihrádky byl vždycky jiný pracovník. Právě tak si schránku pronajal - počkal si, až bude ve službě někdo, kdo tu je nový. Oficiálně si schránku pronajímala investiční firma CMT. Došel rovnou ke schránce, která spolu se stovkami dalších byla kousek za rohem. Ležely tam tři dopisy, a sotva je spěšně vytáhl a nacpal si je do kapsy kabátu, srdce se mu div nezastavilo, protože jeden byl od Rickyho. Spěšně vyšel na hlavní a za pár minut vcházel do banky; bylo přesně deset dopoledne. Otec tu vysedává už čtyři hodiny, ale o Quinceho pracovní dobu se přestali štkat dávno. Jako vždy se zastavil u sekretářky a ve spěchu si stahoval rukavice, jako kdyby na něj čekaly neodkladné záležitosti. Podala mu poštu, vyřídila dva telefonické vzkazy, připomněla mu, že ve dvě má oběd s majitelem místní realitní kanceláře.

Zamkl za sebou dveře, odhodil rukavice i kabát a rozerval dopis od Rickyho. Sedl si na pohovku, nasadil si brýle na čtení, namáhavě dýchal, ne snad od chůze, ale očekáváním. Když se dal do čtení, byl málem vzrušený.

Slova jej zasáhla jako kulky. Po druhém odstavci z něj vyšel podivný, bolestný zvuk. "Úúúúú." A pak několikrát: "Bože, můj Bože, můj Bože." A nakonec táhle, syčivě: "Ty ksindle."

Tiše, napomínal se, sekretářka vždycky poslouchá. Při prvním čtení byl otřesen, při druhém odmítal uvěřit. Až při třetím si začínal uvědomovat, že to je skutečnost, a rty se mu roztráslly. Nebreč, sakra, říkal si.

Odhodil dopis na podlahu, rázoval po kanceláři a ze všech sil se snažil nevšímat si rozesmátých obličejů ženy a dětí. Na sekretářku u okna měl seřazené školní a rodinné fotky za dvacet let. Podíval se ven, pozoroval sníh, který mezitím ztěžkl a začal se na chodnících hromadit. Bože, jak tohle město nenávidí. Napadlo ho, že měl odejet, utéct někam na pláž, kde by mohl špásovat s hezkým mladíkem; taky se nemusel vůbec vrátit. Teď odejde za úplně jiné situace.

Je to vtíp, planý poplach, utěšoval se, ale hned v tu chvíli chápal, že to tak není. Sehráli to na něj příliš plánovaně. Bylo to příliš dobře načasované. Dostal se do drápů profesionálům. Po celý život bojoval s vlastními touhami. Nakonec bůhvíjak sebral dost odvahy, aby prorazil dveře komůrky svého soukromí - a schytl to rovnou mezi oči od řemeslného zločince. Tak hrozná, hrozná, hrozná pitomost. Proč to musí být tak složité?

Díval se do chumelenice a v hlavě se mu náhodně honily myšlenky. Jednoduchým řešením by byla sebevražda, ale doktor je pryč a on vlastně umřít nechce. Aspoň ne teď. Nebylo mu jasné, kde sebere sto tisíc dolarů, které by mohl poslat, aniž by vzbudil podezření. Ten starý parchant mu platí vyslovenou almužnu a dvakrát obrací každý groš. A žena trvá na tom, aby se dělili napůl o šekovou knížku. Má nějaké peníze ve společných investičních fondech, ale s těmi nemůže hnout, aniž by si toho všimla. K životu bohatého bankéře v Lowě patří titul, mercedes, dům zatížený hypotékou a společensky aktivní panička. Tak strašně toužil tomu uniknout!

Stejně by měl jet na Floridu, nějak vysledovat, kam chodí dopisy, podívat se tomu zločinci do očí, odhalit jeho vyděračský komplot, dobrat se spravedlnosti. On, Quince Garbe, neudělal nic špatného. A jistě došlo ke zločinu. Snad by si mohl najmout detektiva, třeba i právníka, a ti by ho ochránili. Ti by si s tou lumpárnou poradili.

I kdyby peníze sehnal a podle pokynů převedl, jen otevře dvířka a Ricky, ať už je to kdokoli, by mohl chtít víc. Co může Rickymu zabránit, aby ho vydíral znovu a znovu?

Kdyby na to měl nervy, hned by utekl, utekl by do Key Westu nebo někam, kde je horko, kde nikdy nesněží, a nechal by ty žalostné lidičky z Bakers, ať si o něm příští půlstoletí šuškaří. Jenže Quince na to nervy neměl, a právě z toho byl tak smutný.

Jeho děti se na něj zubily; pihaté úsměvy, stříbrná rovnátka. Srdce mu spadlo až do kalhot a on najednou věděl, že ty peníze nějak dá dohromady a přesně podle instrukcí je převede. Musí je ochránit. Neudělaly nic špatného.

Akcie banky měly hodnotu zhruba deseti milionů dolarů, a to vše pořád pevně držel v rukou tatík, který teď zrovna na někoho štěkal na chodbě. Je mu osmdesát jedna, je sice dost čilý, ale léta jsou léta. Až zemře, Quince se bude muset vyrovnat se sestrou v Chicagu, ale banka bude jeho. Prodá to příšerné šmejdstvo, jak rychle to půjde, a zmizí z Bakers s pár miliony v kapse. Do té doby ovšem bude muset dělat to, co dělá odjakživa, tedy starat se, aby starouš neměl důvod k nespokojenosti.

To, že Quince nějaký lump přistihl s rukou v trenýrkách, by otce zničilo a pořádně by to zamávalo i s akciemi. Všechno by dostala sestra v Chicagu.

Když venku štekání utichlo, vyklouzl ven a požádal sekretářku o kávu. Přinesla mu ji, on si ji ani nevšímal, zamkl dveře, přečetl si dopis po čtvrté a začal si to urovnávat v hlavě. Peníze najde a převede je, jak mu nakázali, a bude doufat a zaníceně se modlit, aby to Ricky ukončil. Pokud ne, pokud si řekne o víc, Quince zavolá doktorovi a obstará si nějaké prášky.

Realitní agent, se kterým měl jít na oběd, zacházel s vysokými částkami, dost odvázně si zkracoval zákonné cestičky a nejspíš u toho podváděl. Quince začal plánovat. Domluví spolu pár pochybných půjček; přecení nějaké pozemky, uzavrou úvěry, prodají něco nastrčené figuře a tak. Ten už bude vědět, jak na to.

Quince ty peníze sežene.

Lakeova kampaň s televizními šoty prorokujícími zkázu dopadla jako pěst, aspoň tedy na veřejné mínění. Po celý první týden prováděli masivní průzkumy a zjistili, že se dramaticky zvýšila veřejná známost Lakeova jména, a to ze dvou na dvacet procent, ale reklamy samotné byly ve všeobecné neoblíbenosti. Byly děsivé a lidé zkrátka nechtěli myslet na války a terorismus a na to, jak někdo po nocích pašuje přes hory starou jadernou výzbroj. Šoty viděli (ujít se jim nedalo) a vyslechli si jejich poselství, ale většina voličů si s tím jednoduše nechtěla lámat hlavu. Měli dost starostí s vyděláváním a utrácením peněz. Ekonomika vzkvétala, a tak pokud vůbec došlo na při o nějaká témata, spokojovali se s těmi starými a vyzkoušenými, třeba rodinnými hodnotami a omezováním daní.

První novináři se při interview k Lakeovi chovali, jako by byl jedním z mnoha potrhliků, ale to jen dokud naživo neoznámil, že jeho kampaň za ani ne týden obdržela přes jedenáct milionů dolarů.

"Očekáváme, že do dvou týdnů budeme mít dvacet milionů," řekl bez vychloubání, načež se tisk dal do pohybu. Teddy Maynard jej ujistil, že peníze už jsou na svém místě.

Sehnat dvacet milionů za čtrnáct dnů se zatím nikdy nikomu nepodařilo, a tak byl Washington ještě před večerem téhle zprávy plný. Běsnění dostoupilo vrcholu, když s Lakem, opět naživo, udělaly rozhovory do večerních zpráv dvě ze tří největších stanic. Vypadal skvěle; široký úsměv, plynulý projev, pěkný oblek a účes. Tenhle člověk se dá volit.

A nejlepší potvrzení toho, že Aaron Lake je vážným kandidátem, přišlo ještě později večer, kdy se do něj navezl jeden z jeho soupeřů. Senátor Britt z Marylandu vedl kampaň už rok a v New Hampshiru skončil s malou ztrátou druhý. Sehnal devět milionů, utratil podstatně víc - a místo aby řídil kampaň, byl nucen vyplýtvat polovinu času na škemrání o další peníze. Byl už z žebrání, z omezování počtu lidí ve svém štábu a ze starostí s televizní reklamou tak unavený, že když se

jej reportér zeptal na Lakea a jeho dvacet milionů, odsekl: "Špinavé peníze. Žádný počestný kandidát nemůže sehnat tolik za tak krátkou dobu." Sám vystál důlek před chemičkou v Michiganu a v dešti si tam s kdekým potřásal rukou. Poznámky o špinavých penězích se s velikou chutí zmocnil tisk a brzy se rozběhla do světa. Aaron Lake byl ve hře.

Senátor Britt z Marylandu měl jiné problémy, i když se snažil na ně zapomenout.

Před devíti lety jezdil po jihovýchodní Asii a sháněl nějaké informace. On i jeho kolegové z Kongresu jako vždy létali první třídou, bydleli v pěkných hotelích a jedli humry, to vše ve snaze prostudovat důvody chudoby v regionu a dobrat se přičin zuřivého sporu, který vyvolala firma Nike tím, že používala zdejší levnou pracovní sílu. Hned na počátku cesty, v Bangkoku, se Britt setkal s jednou dívkou, začal předstírat nemoc, a zatímco jeho kolegáčkové pokračovali v pátrání v Laosu a ve Vietnamu, on se raději zdržel.

Jmenovala se Payka a nebyla prostitutka. Bylo jí dvacet a pracovala na americké ambasádě v Bangkoku jako sekretářka; protože byla na výplatní pásce jeho země, Britt pocítil mírně majetnický zájem. Byl daleko od Marylandu, od manželky, od pěti dětí a od voličů. Payka byla oslňující a pěkně stavěná a velice toužila studovat ve Spojených státech. Co začalo jako flirt, rychle se proměnilo v románek, a tak se senátor Britt musel k návratu do Washingtonu vysloveně přinutit. Dva měsíce nato ale už byl v Bangkoku zas, jak řekl své ženě, v naléhavé, leč tajné záležitosti.

Za devět měsíců podnikl výlety do Thajska čtyři, vše první třídou a na účet daňových poplatníků, a dokonce i senátní světoběžníci si začali šuškat. Britt zatahal za nitky na ministerstvu zahraničí a vypadalo to, že Payka pociťuje do Spojených států.

Nikdy tam nedorazila. Při čtvrtém a posledním setkání se mu svěřila, že je těhotná. Byla katolička a potrat pro ni nepřicházel v úvahu. Britt si ji podržel pěkně od těla, napovídal jí, že potřebuje čas na rozmyšlenou, a ještě v noci utekl z Bangkoku. Bylo po průzkumech.

Na počátku své kariéry v Senátu si Britt, který zastával tvrdou, restriktivní fiskální politiku, vysloužil pár novinových titulků tím, že kritizoval plýtvání v CIA. Teddy Maynard neřekl slovo, ale rozhodně ho to gesto nepotěšilo. Poněkud hubenou složku, kterou na senátora Britta měli, oprášili a dali jí prioritu - a když letěl do Bangkoku podruhé, letěli lidé od CIA s ním. Samozřejmě to nevěděl, ale seděli v letadle nedaleko od něj, přirozeně též v první třídě, a další čekali v Bangkoku. Sledovali hotel, ve kterém párek hrdliček strávil tři dny. Vyfotili si je, jak jedí v luxusních restauracích. Viděli všechno. Britt se choval nedbale a hloupě.

Později, když se narodilo dítě, CIA získala záznamy z porodnice a pak i vzorky a pak i nemocniční kartu, podle které šlo porovnat krev a DNA. Payka si udržela místo na velvyslanectví, takže byla snadno k nalezení.

Když byl klukovi rok, vyfotili ho, jak sedí Payce na kolenou v parku ve středu města. Další snímky následovaly, a když mu byly čtyři, začínal se už vzdáleně podobat panu senátoru Danu Brittovi z Marylandu.

Po tatínkovi se ale slehla země. Brittův zápal pro shánění informací o jihovýchodní Asii výrazně opadl; pan senátor obrátil pozornost k jiným důležitým oblastem světa. V patřičnou dobu jej zachvátily prezidentské ambice, což je lehká choroba, která dříve nebo později postihuje všechny senátory. Payka se mu nikdy nepřipomněla, a tak bylo lehké na ten zlý sen zapomenout.

Britt měl pět dětí ze zákonného manželství a manželku s proříznutou pusou. Byli s paní Brittovou sehraná parta, oba zběsile řádili v předních řadách hnutí za zachování rodinných hodnot pod heslem "Musíme zachránit naše děti!" Napsali spolu knihu o tom, jak v nemocné americké kultuře správně vychovávat děti, i když jejich nejstaršímu bylo jen třináct. Když se prezident dostal do svých sexuálních malérů, ze senátora Britta byl v tu chvíli největší paní v celém Washingtonu.

Sebrali se ženou odvahu k činu a peníze od konzervativců se začaly valit. V Iowě si na stranických konferencích vedl dobře, v New Hampshiru skončil s malým odstupem druhý, ale docházely mu peníze a začal v průzkumech klesat. Měl klesnout ještě víc. Po jednom děsivě únavném předvolebním dni se s celým štábem ubytoval na krátkou noc v hotelu v michiganském Dearbornu. A tam se měl senátor konečně setkat se svým šestým potomkem, i když ne osobně. Agent se jmenoval McCord a už týden za Brittem jezdil s falešnou novinářskou akreditací. Tvrdil, že pracuje pro deník z Tallahassee, ale ve skutečnosti už jedenáct let působil jako agent CIA. Kolem Britta se rojilo tolik reportérů, že nikoho nenapadlo si je prověřovat.

McCord se spřátelil se senátorovým poradcem a pozdě večer v baru hotelu Holiday Inn se mu nad sklenkou svěřil, že vlastní cosi, co by kandidáta Britta zničilo. Řekl, že to dostal z opačného tábora, od lidí guvernéra Tarryho. Byl to sešitek a každá jeho strana byla jako bomba: Payčino přísedné prohlášení potvrzující spoustu podrobností o jejich poměru; dva snímky chlapce, kterému teď bylo sedm a čím dál víc se podobal tatínkovi; rozbory krve a DNA prokazující nepochybně, že jde o otce a syna; cestovní záznamy, ze kterých nad slunce jasněji vyplývalo, že senátor Britt vyházel za svůj románek na druhém konci světa třicet osm tisíc dolarů z kapes daňových poplatníků.

Dohoda byla jednoduchá a jasná: stáhněte kandidaturu a o té záležitosti nepadne nikdy ani slovo. McCord je vysoce morální novinář a nemá na podobné svinstvo žaludek. Pokud Britt zmizí, guvernér Tarry zachová mlčení. Odejděte - a nedozví se to dokonce ani paní Brittová.

Krátce po jedné v noci vzal Teddy Maynard telefon. McCord mu volal, že zázilku doručil. Britt chystá na zítřejší poledne tiskovku.

Teddy měl složky plné hříšků na stovky politiků, minulých i budoucích. Bylo v zásadě velmi snadné je nachytat. Nastrčte jim do cesty pěknou holku - a většinou vám ve složce hned něco přibude. A když to nejde přes ženské, přes peníze vždycky. Dávejte pozor, kam cestují, sledujte, jak se slézají s lobbyisty, dívejte se, jak se vlichocují kdekaké cizí vládě, která je dost chytrá, aby posílala hodně peněz do Washingtonu, pozorujte, jak to dělají, aby jejich volební štáby a výbory sehnaly prostředky. Stačí se jen dívat - a složka vždycky o něco ztloustne. Kéž by to s Rusy bylo tak snadné. I když vcelku politiky pohrdal, několika z nich si vážil. Jedním z takových byl Aaron Lake. Nikdy se nehonil za

ženskými, nikdy moc nepil, neměl žádné špatné návyky, zřejmě si nikdy příliš nelámal hlavu s penězi a vypadalo to, že dokonce ani nemá sklony předvádět se na veřejnosti. Čím víc Lakea pozoroval, tím víc si jej oblíboval. Vzal si poslední pilulku na noc a převálil se na postel. Takže Britta má z krku. Pěkně s ním vymetli. Jenom škoda, že nemohl tu informaci tak jako tak pustit na veřejnost. Takový pokrytecký svatoušek by zasloužil pěkně vyprášit. Schováme si to, řekl si. A použijeme to znovu. Jednoho dne může pan prezident Lake Britta potřebovat - a pak nám ten kluk v Thajsku přijde zase vhod.

7 PICASSO PODAL NA SHERLOCKA A DALŠÍ NEZNÁMÉ pachatele zdržovací žalobu, jejímž cílem bylo zabránit jim, aby mu močili na růže. Trocha moči, která dopadla, kam dopadnout neměla, nemůže rovnováhu života v Trumble narušit. Nicméně Picasso také požadoval náhradu škody ve výši pěti set dolarů. A pět set dolarů, to už je vážná věc. Spor zuřil od loňského léta, kdy Picasso přistihl Sherlocka při činu a kdy konečně zasáhl zástupce správce věznice. Požádal Bratrstvo, aby věc urovnalo. Žaloba byla přijata a Sherlock si pak najal bývalého právníka jménem Ratliff, též daňového podvodníka, aby projednávání zdržoval, zpomaloval a odsouval bezpodstatnými přednesy u soudu, prostě aby dělal to, co právníci obvykle dělají i venku. Ratliffova taktika však u Bratrstva nenašla pochopení a ani Sherlock, ani jeho právník nebyli u soudního sboru ve velké vážnosti.

Jako růžovou zahradu označoval Picasso pečlivě udržovaný záhon poblíž tělocvičny. Válčil s úředním šimlem tři roky, než se mu podařilo přesvědčit jakéhosi středně vysoko postaveného papírozrouta ve Washingtonu, že dotyčná záliba má a mítí musí terapeutický význam; Picasso totiž trpěl hned několika chorobami. Jakmile mu zahrádku schválili, správce okamžitě složil zbraně a Picasso se do toho nadšeně vrhl. Růže si objednal v jednom jacksonvillském zahradnictví, což samo o sobě znamenalo další štos žádostí a formulářů.

Oficiálně pracoval jako umývač nádobí v kantýně a vydělával si tím třicet centů za hodinu. Správce zamítl jeho žádost, aby byl překlasifikován na zahradníka, a tak se na růže nahlíželo jako na zálibu. Brzy ráno a pozdě večer jste mohli Picassa vidat, jak oblézá záhonek po čtyřech, jak kypří a okopává a zalévá. Dokonce s květinami i mluvil.

Šlo o odrůdu Belindin sen, která má nijak výjimečně krásné bledě růžové květy, ale Picasso je přesto miloval. Když dorazily ze zahradnictví, šuškal se po celé věznici, že přijely Belindy. Picasso jimi s láskou osázel přední a prostřední část své zahrádky.

Sherlock mu na ně začal čůrat jen tak, pro srandu králíkům. Beztak neměl Picassa rád, protože ten chlap byl notoricky lhář, a ochcávat mu růžičky mu bůhvíproč připadalo spravedlivé. Ostatní se přidali. Sherlock je ponoukal falešným ujišťováním, že mu tím vlastně pomáhají, že jde o hnojivo.

Belindy ztratily růžovou barvu a začaly uvadat, což Picassa zdrtilo. Pak mu nějaký dobrák strčil pod dveře papírek se vzkazem a všechno se provalilo. Z jeho milované zahrádky si udělali pisoár. Dva dny nato nastražil na Sherlocka past, přistihl ho při činu - a na chodníku došlo mezi těmi dvěma tělnatými pány středního věku k trapnému zápasnickému výstupu.

Rostliny nabraly ohavně žlutou barvu a Picasso podal žalobu.

Ratliff jim házel klacky pod nohy několik měsíců, a tak když se věc konečně dostala na řadu, mělo jí už Bratrstvo plné zuby. Tiše se předem dohodli, že rozhodne soudce Finn Yarber, jehož matka kdysi růže pěstovala, a ten po několika hodinách pátrání oznámil ostatním, že jen kvůli moči by růže nemohly tolik změnit barvu. A tak Bratrstvo dva dny před slyšením dospělo k rozhodnutí: vydají soudní zákaz, kterým se Sherlockovi a ostatním čuňákům zabrání kropit Picassovy růže, ale náhrada škody žádná nebude.

Pak tři hodiny poslouchali, jak se dospělí chlapi hašteří, kdo, kdy, kam a jak často čůrali nebo nečůrali. Picasso, který se zastupoval sám, měl co chvíli slzy na krajíčku a prosil svědky, aby své kamarády praskli. Ratliff v roli obhájce byl krutý, neomalený a často se opakoval, takže po hodině bylo jasné, že ať už provedl cokoli, vyrazit z advokátní komory rozhodně zasloužil.

Soudce Spicer si krátil čas tím, že studoval sázkové kurzy na zápasy vysokoškolské ligy v košíkové. Když zrovna nemohl využít Trevorových služeb, sázel aspoň jen tak, na oko, a na každé kolo. Na papíře vydělal za dva měsíce tři tisíce šest set dolarů. Byl zkrátka v laufu, vyhrával v kartách, vyhrával v sázkách, ale v noci špatně spal a pořád přemýšlel o svém příštím životě, ve Vegas nebo na Bahamách, kdy bude totéž dělat jako profík. Se ženou nebo bez ní. Soudce Beech se soudcovsky hluboce chmuřil a vypadal, jako by si dělal četné poznámky. Ve skutečnosti koncipoval první verzi dalšího dopisu Curtisovi do Dallasu. Curtis ještě nenašel čas odpovědět na ten minulý, ale Bratrstvo rozhodlo, že mu i tak předhodí další návnadu. Beech mu jakožto Ricky vyložil, že jeden nelidský dohlížitel na odvykací klinice mu vyhrožuje různými fyzickými příkory, pokud mu Ricky nebude "platit za ochranu". Ricky potřebuje pět tisíc dolarů, aby byl před tím zvířetem v bezpečí. Nemohl by mu Curtis půjčit?

"Nemohli bychom pokročit dál?" řekl soudce Beech nahlas a znovu Ratliffa přerušil. Když byl skutečným soudcem, dokonale se naučil číst si časopisy a na půl ucha při tom poslouchat, jak právníci dělají monotónním bzukotem porotcům díry do hlav. Když se od soudcovského sboru ozve zvukně a dobře načasované napomenutí, všichni jsou pozornější.

A u toho psal: "Hrají tu s námi tak hrozně sprostou hru. Přijďme sem jako lidské trosky. Pomaličku nás zbaví špíny, vytáhnou z bahna, kousek po kousku dají dohromady. Vyčistí nám hlavu, naučí nás kázni a sebedůvěře, připraví nás na návrat do společnosti. Odvedou zkrátka dobrou práci - a přitom dovolí, aby nám tihle nahlouplí mordýři, co kliniku hlídají, vyhrožovali, ačkoli jsme pořád tak zranitelní, a tím zničí všechno, k čemu jsme se tak namáhavě propracovali. Já se toho člověka tolik bojím. Když se mám jít opalovat nebo cvičit do činkárny, schovávám se v pokoji. Nemůžu spát. Zase toužím po chlastu a po drogách, to je aspoň únik. Prosím, Curtisi, půjč mi těch pět tisíc, ať můžu tomu chlapovi zaplatit. Pak dokončím rehabilitaci a odejdu odsud jako normální člověk. Chci, abych byl zdravý a v dobré formě, až se sejdem."

Co by asi řekli jeho známí? Ctihodný Hatlee Beech, federální soudce, sepisuje přihřáté dopisy a má mí z nevinných lidí peníze.

Žádné známé nemá. A nemá ani žádné zásady. Zákon, kterému se kdysi klaněl, jej přivedl tam, kde teď je: v tomto okamžiku tedy do vězeňské kantýny, do vyšisované zelenkové komže z nějakého černošského kostela, na místo, kde musí poslouchat, jak se parta vztekých kriminálních hádá o chcánky.

"Tutéž otázku jste už položil osmkrát," vyštěkl na Ratliffa, který se zřejmě příliš často v televizi díval na přibližlé seriály ze soudního prostředí.

Soudce Yarber by přece jen trochu dávat pozor měl, když mu tenhle případ přidělili. Ale nedával - a dokonce ani nedodržoval dekorum. Jako obvykle byl pod komží nahý, seděl s ležerně přeloženými nohama a šťoural se za nehty umělohmotnou vidličkou.

"To si myslíš, že by zhnědly, kdybych ti na ně sral?" zavřískal Sherlock na Picassa a osazenstvo kantýny propuklo v smích.

"Mluvte slušně, prosím," napomenul je soudce Beech.

"Zachovávejte v soudní síni klid," ozval se soudní šašek T. Karl s jasně zelenou parukou. Dožadovat se klidu nepatřilo mezi jeho úkoly, ale dělal to dobře, tak ho Bratrstvo nechávalo. Třískl kladívkem. "Klid, pánové," zopakoval.

"Prosím, pomoz mi, Curtisi," psal Beech. "Nemám nikoho jiného, na koho bych se mohl obrátit. Asi se zase sesypu. Mám strach z dalšího zhroucení. Mám strach, že se odsud nikdy nedostanu. Pospěš si."

Spicer vsadil sto dolarů na Indianskou proti Purdueově, na Dukeovu proti Clemsonu, na Alabamskou proti Vandyho a na Wisconsinskou proti Illinoiské. Co vlastně vím o tom, jak ve Wisconsinu na vysoké hrají košíkovou? položil si otázku. Na tom nesejde. Je profesionální hráč - a svinsky dobrý. Pokud těch devadesát tisíc dolarů pod kůlnou na nářadí vydrželo, do roka z nich nadělá milion.

"To stačí," pozvedl Beech ruce.

"Já už jsem toho taky slyšel dost," přidal se Yarber, nechal nehty být a opřel se o stůl.

Bratrstvo dalo hlavy dohromady a rokovalo, jako kdyby šlo o závažný precedenční případ, nebo přinejmenším o případ, který bude mít velké důsledky pro další vývoj americké právní vědy. Soudci vražtili čela, drbali se na hlavách, ba dokonce jako by se o skutkovou podstatu případu přeli. Chudák Picasso, dokonale zdeptaný Ratliffovou taktikou, zatím seděl o samotě a v očích měl slzy.

Soudce Yarber si odkašlal. "Dospěli jsme k rozsudku dvěma hlasy proti jednomu. Soudním rozhodnutím se všem vězňům zakazuje močit na ty mizerný růže. Kdokoli bude při tom dopaden, zaplatí pokutu padesát dolarů. Tentokrát ale nevyměříme žádnou náhradu škody."

T. Karl s dokonalým načasováním praštil do stolu kladívkem. "Soudní projednávání se až na další odkládá," zařval.

"Všichni povstaňte."

Nikdo se samozřejmě ani nehnul.

"Chci se odvolat," vřeštěl Picasso.

"A já taky," přidal se Sherlock.

"Je jasné, že jsme rozhodli dobře," odušil Yarber, vykasal si róbu a povstal. "Obě strany jsou nespokojené."

Beech a Spicer vstali také a Bratrstvo povzneseně opustilo kantýnu. Bachař si stoupl mezi strany sporu. "Je po soudě, hoši," řekl jim. "Jděte zas makat."

Ředitel seattleské firmy Hummand, která vyráběla řízené střely a proti radarovou techniku, byl kdysi kongresmanem a měl těsné svazky s CIA. Teddy Maynard se s ním dobře znal. Když ředitel na tiskovce oznámil, že v jeho firmě se vybralo pět milionů dolarů na Lakeovu kampaň, na CNN přerušili dokument o liposukci a zprávu o tom zařadili. Naživo! Pět tisíc dělníků firmy Hummand podepsalo šeky, každý na tisíc dolarů, což je maximum povolené federálními zákony. Šeky měl ředitel v krabici, kterou hrdě ukazoval na kameru; pak s ní firemním tryskáčem odletěl do Washingtonu a předal šeky na ústředí Lakeovy kampaně.

Dívej se, kde jsou prachy, a uvidíš vítěze. Od té chvíle, kdy Lake oznámil kandidaturu, mu přispělo přes jedenáct tisíc pracovníků z obranného, leteckého a vesmírného průmyslu částkou vyšší než osm milionů dolarů. Pošta doručovala plné krabice jejich šeků. Odborové organizace poslaly skoro tolik a další dva miliony slíbily. Lakeovi lidé si najali jednu washingtonskou účetní firmu jen na to, aby peníze přijímala a počítala.

Ředitel Hummandu dorazil do Washingtonu za fanfár tak oslavných, jak se jen dalo. Kandidát Lake tou dobou seděl v jiném soukromém tryskáči, challengeru, který si zrovna najali za čtyři sta tisíc měsíčně. Když přistál v Detroitu, čekaly na něj dva černé suburbany, oba zbrusu nové a pronajaté za tisícovku měsíčně každý. Lake teď měl eskortu, partu lidí, kteří se kamkoli sunuli s ním jako jedno tělo, a ačkoli věděl jistě, že si na to časem zvykne, zpočátku ho to dráždilo. A pořád měl kolem sebe cizí lidi. Vážně se tvářící mladíci v tmavých oblecích, v uších mikrofonky, pod sakem na řemení pistole. Dva agenti tajné služby letěli s ním, další tři čekali na letišti v autech.

Měl u sebe i Floyda ze své kongresové kanceláře. Floyd byl těžkopádný mladík z přední arizonské rodiny a kromě drobných posílek byl celkem k ničemu. Teď mu dělal šoféra. Sedl si za volant jednoho ze suburbanů, Lake se uvelebil vedle něj a dva agenti a sekretářka se namačkali dozadu. Dva poradci a tři agenti našli do druhého auta - a už se jelo, už se jelo do centra Detroitu, kde na ně čekají novináři z místní seriózní televizní stanice.

Lake neměl čas cestovat a agitovat, obcházet celé čtvrti, baštit se spoluobčany pečené ryby nebo postávat v dešti před továrnami. Nemohl se produčirovat před kamerami nebo organizovat tábory lidu nebo se uprostřed nepořádku v ghettu pohoršovat nad neúspěšnou politikou vlády. Neměl prostě čas na všechny tyhle věci, co se od kandidátů čekají.

Naskočil do závodu pozdě, neměl na čem stavět, neměl žádné kořeny a místní podporu. Zato měl pěknou tvář, příjemný

hlas, naléhavé posláni a spousty peněz.

Pokud si opravdu můžete koupit volební vítězství tím, že si koupíte televizi, pak asi bude mít pan Aaron Lake brzy nové místo.

Zavolal do Washingtonu, promluvil si se svým člověkem přes finance, dozvěděl se o tom, že ohlásili dar pěti milionů. O firmě Hummand slyšel poprvé. "To je společnost se státní účastí?" chtěl vědět. Kdepak, řekli mu. Soukromější být ani nemůže. Roční obrat skoro miliarda. Převratné inovace v oboru protiradarové technologie. Pokud dostane armádu do rukou ten pravý člověk, který zase začne utrácet, můžou vydělat miliardy.

Měl teď pod palcem devatenáct milionů, což byl samozřejmě za tu dobu rekord. A museli přehodnotit odhady. Lakeova kampaň získá za první dva týdny třicet milionů.

Tak rychle se ani peníze nedají utrácet.

Zaklapl mobil a vrátil jej Floydovi, který se zřejmě v provozu ztratil. "Od nynějška budeme používat vrtulníky," oznámil Lake přes rameno sekretářce - a ta si svědomitě zapsala: Sehnat vrtulníky.

Lake se ukryl za tmavými brýlemi a pokoušel se v těch třiceti milionech probrat. Přerod z fiskálního konzervativce v rozhazovačného kandidáta mu nešel pod vousy, ale ty peníze se prostě utratit musejí. Koneckonců je nevyždímal z daňových poplatníků; jsou to dobrovolné dary. To se dá rozumově zvládnout. Jakmile bude zvolen, bude pokračovat v boji za práva lidí práce.

Zase si vzpomněl na Teddyho Maynarda, který sedí v nějaké tmavé místnosti hluboko uvnitř Langley, nohy má zabalené do deky, tvář zkroucenou bolestí, ale tahá za provázky, které má v ruce jen on sám, a penízky přímo padají z nebe. Co Teddy dělá, aniž by mu to řekl, to se Lake nikdy nedozví - a ani po tom netouží.

Šéf oddělení pro operace na Středním východě se jmenoval Lufkin, byl u agentury už dvacet let a Teddy mu naprosto věřil. Ještě před čtrnácti hodinami byl v Tel Avivu. Teď seděl v Teddyho ústředí a bůhvíjak se mu podařilo vypadat čerstvě a pozorně. Zprávu bude muset předat osobně, a pěkně ústně, žádné dráty, žádné rozkazy, žádné satelity. A slova, která mezi nimi padnou, nikdo nikdy nezopakuje. Chodilo to tak už mnoho let.

"Útok na naši ambasádu v Káhiře je na spadnutí," říkal zrovna Lufkin. Nedočkal se od Teddyho žádné reakce; šéf se nezamračil, nedal najevo překvapení, neloupl po něm očima, nic. Podobné informace už dostal mnohokrát.

"Jidal?"

"Ano. Minulý týden viděli v Káhiře jeho nejbližšího spolupracovníka."

"Kdo?"

"Izraelci. Taky našli dodávku z Tripolisu - dvě auta výbušnin. Vypadá to, že všechno je na místě."

"Kdy?"

"Bezprostředně."

"Jak bezprostředně?"

"Řekl bych tak do týdne."

Teddy si promnul laleček ucha a zavřel oči. Lufkin se snažil jej neočumovat - a byl příliš chytrý, než aby se vyptával. Brzy odjede, vrátí se na Střední východ. A bude čekat. Útok na velvyslanectví proběhne bez varování. Zabity a zmrazeny budou desítky lidí. Z kráteru uprostřed města se bude ještě celé dny kouřit, ve Washingtonu se zvednou žalobné prsty, začnou padat obvinění. Jako vždy to slízne CIA.

Nic z toho Teddyho Maynarda nerozhodí. Lufkin se už poučil, že Teddy někdy k dosažení svých cílů teror potřebuje. Anebo možná bude velvyslanectví útoku ušetřeno a útočníky pochyťají egyptští commandos spolupracující se Spojenými státy. Pak CIA sesbírá chválu za skvělou rozvědnou činnost. A ani to Teddyho nevyvede z míry.

"Víš to jistě?" ozvala se otázka.

"Ano, tak jistě, jak to v podobných situacích vědět můžu."

Lufkin samozřejmě neměl ponětí, že pan ředitel se zrovna pokouší dosadit intrikou vlastního prezidenta. Lufkin o Aaronu Lakeovi sotva zaslechl. A upřímně řečeno, bylo mu jedno, kdo volby vyhraje. Byl už na Středním východě dost dlouho, aby věděl, že tam je úplně jedno, kdo určuje americkou středovýchodní politiku.

Odletí za tři hodiny concordem do Paříže, tam stráví jeden den a přesune se do Jeruzaléma.

"Vrátíš se do Káhiry." Teddy ani neotevřel oči.

"Jasně. A co pak?"

"Čekej."

"A na co?"

"Až se země otřese. A nechod' na ambasádu."

Nejprve zareagoval York zděšeně. "Tuhle příšernou reklamu nemůžeš pustit, Teddy," protestoval. "Vždyť je přímo dětem nepřístupná. Tolik krve najednou jsem jakživ neviděl."

"Mně se to líbí," řekl Teddy a zmáčkl tlačítko dálkového ovladače. "Dětem nepřístupná volební reklama. To ještě nikdy nikdo neudělal."

Podívali se na to znovu. Začalo to explozí bomby, pak šel záběr na kasárna námořní pěchoty v Bejrútu; kouř, sutiny, zmatek, mariňáky tahají ze závalů znetvořená těla, mrtví mariňáci leží pěkně urovnaní v řadě. Prezident Reagan mluví k novinářům a slibuje pomstu. Hrozby ale znějí prázdně. Pak snímek amerického vojáka stojícího mezi dvěma maskovanými muži s puškami. A na pozadí vážný, varovný hlas: "Od roku 1980 byly po celém světě teroristy zabity stovky Američanů." Další exploze, další zkrvavení a omámení lidé, co to přežili, další dým a zmatek. "Vždycky slibujeme pomstu. Vždycky hrozíme, že pachatele najdeme a potrestáme." Rychlé záběry na prezidenta Bushe, jak při dvou různých příležitostech nakvašeně slibuje odplatu, a pak další pumový útok a další mrtvolky. Nato záběry teroristy, jak

stoi v dveřích dopravního tryskového letadla a vleče ven tělo amerického vojáka. Prezident Clinton, slzy na krajíčku, říká přeskakujícím hlasem: "Neustaneme, dokud nenajdeme viníky." A potom hezký, ale vážný obličej Aarona Lakea, který se s upřímným výrazem dívá přímo do kamery, přímo k nám domů: "Věci se mají tak, že odplata nepřijde nikdy. Bráníme se jen slovy, chvástáme se a hrozíme, ale ve skutečnosti jen pohřbíme mrtvé a zapomeneme na ně. Teroristé v téhle válce vítězí, protože nám chybí odvaha bojovat. Až budu vaším prezidentem, využijeme obnovenou vojenskou sílu k celosvětovému zápasu s terorismem. Ani jeden ztracený americký život neprojde bez pádné odpovědi. To vám slibuji. Nenecháme se ponižovat hadrářskými armádičkami, co se schovávají v horách. Zničíme je."

Reklama trvala přesně šedesát vteřin a byla velice levná, protože archivní záběry už měl Teddy shromážděné. Za dva dny začne běžet v nejsledovanějších časech.

"Já vážně nevím, Teddy," kroutil hlavou York. "Je to děs."

"Svět je dost děsivý."

Teddymu se reklama líbila a na ničem jiném nezáleželo. Lake proti té záplavě krve měl námitky, ale rychle přišel k rozumu. Věřejná známost jeho jména se vyšplhala ke třiceti procentům, ale reklamy se stále lidem nelíbily.

Jen počkejte, říkal si Teddy. Jen počkejte na další přísun mrtvol.

8 TELEFON SE OZVAL VE CHVÍLI, KDY TREVOR POPÍJEL dvojitou kávu s mlékem, kterou si nechal donést přes ulici z baru Beach Jáva, a přemítal, jestli by ji neměl vylepšit jednou dvěma dávkami hořké, aby se mu po ránu hlava líp vysmejčila od pavučin. V jeho stísněné a nepoklizené kanceláři nebyl žádný interní telefon; nebylo to potřeba. Janička na něj mohla přes chodbu jednoduše zahulákat, a on, když chtěl, ji mohl stejně hlučně odpovědět. Už na sebe s toulou sekretářkou pořvávali osm let.

"Volaj z nějaký banky na Bahamách!" ohlásila. Chmátl po telefonu tak chtivě, že div nerozlil kávu.

Ten člověk byl Brit, i když pobytem na ostrovech jeho přízvuk změkl. Právě přijali poměrně velký peněžní převod z jedné banky v Iowě.

Jak poměrně velký, vyzvídal Trevor a přikrýval si ústa rukou, aby Janička nic neslyšela. Sto tisíc dolarů.

Trevor zavěsil a hořkou si přilil, rovnou tři panáky, pak tu lahodnou směs pocucával a připitoměle se culil do stěny. Za celou profesní dráhu nikdy nedostal palmáře, které by se třiatřiceti tisícům aspoň blížilo. Jednou dojednal urovnání za autohavárku, to bylo pětadvacet tisíc, dostal z toho sedm a půl a za dva měsíce to rozházel.

Janička o karibském účtu a o boudě, ze které tam chodí peníze, neví nic, a tak musel čekat hodinu, vyřídít mezitím spoustu zbytečných telefonátů a tvářit se, jako že má fůru práce; teprve pak oznámil, že má nějakou neodkladnou záležitost v centru Jacksonvillu a pak ho čekají v Trumble. Bylo jí to fuk. Pořád někde mizel a ona měla co číst, aby se nenudila.

Dořít se na letiště, málem linku nestihl, za půlhodinového letu do Fort Lauerdale vypil dvě piva a cestou do Nassau pak ještě dvě další. Když přistáli, zapadl na zadní sedadlo taxíku, zlatě natřeného cadillaku z roku 1974 bez klimatizace a s řidičem, který neměl upito mň než on. Vzduch byl žhavý a vlhký, provoz se sunul pomalu, takže když zastavili v centru před budovou Ženevské banky, Trevorovi se už košile lepila k zádkům.

Uvnitř si pro něj po čase konečně přišel pan Brayshears, který jej uvedl do své kancelářičky. Ukázal mu papír, na kterém byly holé podrobnosti: převod částky 100 000 dolarů přišel z První iowské banky v Des Moines a remitentem byla mlhavá entita jménem Investiční společnost CMT. Příjemcem pak je neměně obskurní firma AzorReality, s. r. o. Azor, tak se jmenoval oblíbený stavěcí pes Joe Roye Spicera.

Trevor podepsal převodní příkaz, jímž se pětadvacet tisíc přesune na jeho vlastní, oddělený účet u Ženevské, takže se o tom nedozví ani jeho sekretářka, ani bernák. Zbývajících osm tisíc mu vyplatili hotově, v tlusté obálce. Nacpal si ji hluboko do kapsy olivově zelenošedých kalhot, potřásl Brayshearsovi měkkou rukou a vyřít se ven. Cukalo to s ním, aby tu pár dnů zůstal, pronajal si u pláže pokoj, našel si křesílko u bazénu a lil do sebe rum tak dlouho, dokud ho budou nosit. Pokušení pořád sílilo, takže nakonec moc nechybělo, aby ještě z tranzitu vyběhl zase ven a sháněl si další taxi. Nakonec se ale hrdinsky rozhodl, že tentokrát ty peníze v žádném případě nerozhází.

Dvě hodiny nato už byl na letišti v Jacksonvillu, popíjel silnou kávu bez alkoholu a spřádal plány. Pak odjel do Trumble, dorazil v půl páté a na Spicera čekal skoro půl hodiny.

"Příjemné překvapení," řekl Spicer suše, jen co vešel do hovorny. Trevor neměl aktovku, nebylo co prohledávat, a tak mu bachař jen poplácal po kapsách a šel ven. Peníze měl schované pod koberečkem v Broukovi.

"Dostali jsme sto tisíc dolarů z Iowy," ohlásil Trevor a střelil pohledem ke dveřím.

Spicer byl rázem rád, že svého právníka vidí. Na Trevorově oznámení se mu nelíbila jen ta první osoba čísla množného, a už vůbec ne ta sumička, co si právník vezme. Jenže bez pomoci zvenčí by bouda nemohla fungovat, takže právník je jako obvykle nutným zlem. Zatím se Trevorovi dá věřit.

"Je to na Bahamách?"

"Ano. Zrovna jsem tam byl. Peníze jsou v bezpečí, všech šedesát sedm tisíc."

Spicer se zhluboka nadechl a vychutnával si triumf. Třetina z kořisti, to máme pro něj dvaadvacet tisíc a nějaké drobné. Je na čase napsat pár dalších dopisů!

Sáhl do kapsy olivově zelené vězeňské blůzy a vytáhl složený novinový výstřižek. Podržel si jej na délku paže, chvíli si jej prohlížel a pak řekl: "Dneska večer, Dukeova proti Technický. Sázkový poměr je na výhru domácích o jedenáct bodů. Vsaď pět tisíc babek na Technickou."

"Pět tisíc?"

"Jo."

"Nikdy jsem ještě pět tisíc nevsadil."

"Co máš za bookmakera?"

"Nic moc."

"Nech toho, jestli je bookmaker, tak to utáhne. Zavolej mu co nejdřív. Třeba si bude muset párkrát zavolat, ale dokáže to."

"No dobře, dobře."

"Můžeš přijít zase zejtra?"

"Snad."

"Kolik klientů ti kdy ještě zaplatilo třiatřicet tisíc doláčů?"

"Žádný."

"No tak tu budeš zejtra ve čtyři. Budu pro tebe mít poštu."

Spicer jej opustil, rychle odešel ze správní budovy a strážnému v okénku cestou jen jednou úsečně pokývl. Cílevědomě rázoval přes pěkně udržovaný trávník, protože chodník byl i teď v únoru od floridského sluníčka rozpálený. Kolegové byli v knihovně, beze spěchu ponořeni do své práce, a jako vždy tam byli sami, takže Spicer bez zaváhání oznámil: "Quince nám z Lowy poslal sto táců!"

Beechovy ruce nad klávesnicí strnuly. Nakoukl přes horní okraj brýlí na čtení, brada mu překvapením klesla.

"Děláš si srandu," vyrazil.

"Kdepak. Zrovna jsem mluvil s Trevorem. Prachy poslal přesně podle instrukcí, na Bahamy dorazily dneska ráno.

Quincíček klopi."

"Osolíme ho znovu," vypálil Yarber dřív, než si to druzí dva stačili promyslet.

"Quince?"

"Jasně. Když šlo těch prvních sto tisíc tak snadno, zkusíme z něj vyždímat víc. Co můžeme ztratit?"

"Ani ň, sakra," řekl Spicer s úsměvem. Škoda, že to neřekl první.

"Kolik?" chtěl vědět Beech.

"Zkusíme padesát," vytáhl Yarber rukávu, jako kdyby nic nebylo nemožné.

Ostatní dva přikývli a přemýšleli o těch příštích padesáti tisících, načež iniciativu převzal Spicer. "Víte co, zhodnotíme si, jak na tom kde jsme," navrhl. "Myslím, že nám uzrál Curtis v Dallasu. Quince sejmeme ještě jednou. Funguje to, tak myslím, že bysme měli trochu šlápnout na plyn, být agresivnější, chápete? Probereme si je všechny, jednoho po druhém je analyzujeme a vystupňujeme tlak."

Beech vypnul počítač a sáhl po složce. Yarber udělal místo na stolku. Jejich podnikček právě dostal příjemnou finanční injekci a vůně nezákonně získaných peněz je opájela.

Pročítali si staré dopisy, navrhovali první verze nových. Rychle dospěli k názoru, že potřebují víc obětí. Dají si do zadních stránek těch časopisů víc inzerátů.

Trevor dorazil do Petrova baru a grilu právě na šťastnou hodinku, která u Petra začínala v pět odpoledne a pokračovala, dokud se hosti neporvali. Našel si Prepa, dvaatřicetiletého studenta druhého ročníku Severofloridské univerzity, který tu válel partie biliáru, dvacet babek za hru. Prepovi měl rodinný právník solit z již notně popleněného svěřeneckého fondu dva tisíce dolarů měsíčně, a to dokud potrvá jeho pravidelné, denní studium. Prep byl ve druhém ročníku už jedenáctým rokem.

Prep byl také u Petra nejzaměstnanějším bookmakerem, a když mu Trevor pošeptal, že chce vsadit pořádné peníze na utkání Dukeovy s Technickou, optal se jen: "Kolik?"

"Patnáct tisíc," řekl Trevor a upil pivo z püllitru.

"Myslíš to vážně?" ujist'oval se Prep, křídověl si konec tága a rozhlížel se skrz kouř kolem stolu. Trevor jaktěživ nevsadil víc než stovku najednou.

"Jo."

Další pořádný doušek. Cítil, že bude mít kliku. Když má Spicer dost odvahy vsadit na to utkání pět tisíc, Trevor sázku zdvojí. Právě si vydělal nezdaněných třiatřicet tisíc. Kdyby deset ztratil, tak co? Zhruba tolik by si stejně býval vzal bernák.

"Musím si zavolat," oznámil Prep a vytáhl mobil.

"Dělej. Zápas začne za půl hodiny."

Barman byl místní rodák, který nikdy nevytáhl paty mimo území státu Florida, ale bůhvíproč se zamiloval do australského fotbalu. Zrovna dávali přenos od protinožců a Trevora stálo dvacet dolarů, než ho přiměl přepnout na vysokoškolskou ligu v košíkové.

Měl vsazeno patnáct táců na Georgijskou technickou, takže Dukeova samozřejmě sázela jeden koš za druhým, aspoň v první půli. Trevor se cpal hranolky, lál do sebe pivo za pivem a snažil se nevšímat si Prepa, který postával ve tmavém koutě u kulečnickového stolu a díval se.

Ve druhém poločasu měl Trevor málem chuť podmáznout barmana, aby zase přepnul ke klokanům. Byl pořád opilejší a deset minut před koncem už si nahlas a každému, kdo ho chtěl poslouchat, sprostě stěžoval na Joe Roye Spicera. Co vlastně ten buran ví o vysokoškolském basketbalu? Devět minut před koncem Dukeova vedla o dvacet bodů, když tu se pivot od Techniků rozjel jako dráha a nasázel čtyři trojky za sebou. Trevor měl vsazeno na Technickou s takovou sázkovou marží, že mohla prohrát o jedenáct.

Minutu před koncem to bylo nerozhodně. Trevorovi bylo jedno, kdo vyhraje. Do jeho jedenáctibodového pásma se to vejde. Zaplatil útratu, dal barmanovi stovku spropitného, vychytrale zamžoural na Prepa a odkráčel. Prep na něj udělal sprosté gesto.

Trevor se v chladivé tmě loudal po Atlantickém bulváru, držel se dál od světel, míjel namačkané levné prázdninové garsonky, úhledné, čerstvě natřené prázdninové domky s dokonale udržovanými trávníky, pak sešel po starých

dřevěných schodech dolů na písek, zul si boty a kráčel podél kraje moře. Bylo kolem deseti stupňů - na únor v Jacksonvillu nic mimořádného -, a tak ho mokré nohy brzy začaly zábst.

Moc si toho nevšímal. Čtyřicet tři tisíce dolarů za jeden den, nezdaněných, pěkně ukrytých před vládou. Loni vydělal po odpisu nákladů čistých osmadvacet tisíc, a to pracoval v zásadě na plný úvazek - handrkoval se s buď příliš chudými nebo příliš lakomými klienty, vyhýbal se soudu, jednal se šetrnými majiteli realitních kanceláří a bankéři, štekál se se svou sekretářkou, snažil se ošidit bernáka.

Ta radost přijít rychle k prachům. Nejdřív na tu lumpárničku, co vymyslelo Bratrstvo, zahlížel, ale teď mu připadala skvělá. Odrat ty, kdo si nemůžou stěžovat. Jak ďábelští chytří.

A věděl, že když to funguje tak dobře, Spicer to ještě přizhává. Pošty bude víc, návštěv v Trumble také. No co, sakra, když bude potřeba, bude tam den co den, bude nosit poštu a podplácet bachaře.

Začvachtal nohama ve vodě; vítr nabíral sílu a vlny se rozburácely.

Ještě chytřejší by bylo okrást samotné vyděrače, ty právnický vzdělané grázly, ti si nebudou stěžovat už vůbec. Byla to hnusná myšlenka, až se za ni málem zastyděl, ale měla něco do sebe. Nechá si otevřené všechny cestičky. Odkdy jsou zloději proslulí svou loajalitou?

Potřeboval milion dolarů, nic víc a nic méně. Ten výpočet už provedl hodněkrát, když jel autem do Trumble, když popíjel u Petra, když seděl za zamčenými dveřmi u psacího stolu. Mizerný milion babek - potom by mohl zavřít tu žalostnou, trapnou praxi, odevzdat právnickou licenci, koupit si plachetnici a pak trávit věčnost plavbou po Karibiku s větrem o závod.

Teď k tomu byl blíž než kdy jindy.

Soudce Spicer se obracel na palandě jako na rožni. Tuhle místnůstku s úzkou postelí a se zavánějícím, mrňavým, věčně chrápajícím spolubydlicím jménem Alvin spánek navštěvoval jen vzácně. Alvin spal na palandě nad ním. Jako tulák se desítky let flákal po celé Severní Americe, ale pak zestárl a byl čím dál tím unavenější a hladovější. Na oklahomském venkově ukradl poštovní auto. A svému vzetí do vazby sám mocně napomohl tím, že zašel do úřadovny FBI v Tulse a prohlásil: "Jsem vinen." Lidé od FBI se šest hodin horečně snažili dopátrat se jeho zločinu. I sám soudce dobře věděl, že to Alvin provedl schválně. Ze chce federální postýlku, ne tu, co poskytuje státní vězeňství.

Teď to bylo se spánkem ještě složitější než jindy, protože si Spicer dělal hlavu s právníkem. Co se jejich bouda rozběhla na plné obrátky, šlo o slušné peníze. A ještě víc jich přijde. Čím víc toho firma AzorReality bude na Bahamách mít, tím to Trevora bude víc svádět. On a jedině on může jejich neprávem nabytý zisk ukrást a zmizet s ním.

Jenže ten švindl nemůžou provádět, aniž by měli venku spiklence. Někdo musí sem a tam pašovat poštu. Někdo musí přijímat peníze.

Přesto musí existovat způsob, jak právníka obejít, a Joe Roy byl odhodlán na něj přijít. Bylo mu jedno, jestli kvůli tomu nebude spát měsíc. Žádný slizký advokátek si nebude brát třetinu peněz, natož aby pak ukradl i zbytek.

9 OBRANNÝ POLITICKÝ AKČNÍ VÝBOR ČILI OPAV, JAK brzy vešel ve všeobecnou známost, se do neukázněné a zamlžené krajiny politických financí vřít jako buldozer. V posledních letech se žádný politický akční výbor nepředvedl s takovou silou.

Počáteční finanční vklad přišel od chicagského finančníka jménem Mitzger, který měl dvojí občanství - americké a izraelské. Přispěl prvním milionem, kterážto částka vydržela asi tak týden. Pak náruč výboru přijala další židovské boháče, i když jejich totožnosti už byly zaštitěny velkými firmami a zahraničními účty. Teddy Maynard věděl, jak nebezpečné by bylo, kdyby na Lakeovu kampaň přispělo otevřeně a organizovaně hodně bohatých Židů najednou. Shánění peněz pro New York svěřil starým přátelům v Tel Avivu.

Co se politiky týče, byl Mitzger liberál, ale nic mu nebylo tak drahé jako bezpečnost Izraele. Aaron Lake byl na něj příliš umírněný v sociálních otázkách, ale zato to myslí smrtelně vážně s výstavbou armády. Stabilita Středního východu závisí na síle Ameriky, či aspoň to si Mitzger myslel.

Jednoho dne se ubytoval v apartmá ve washingtonském Willardu - a do poledne následujícího dne už měl pronajaté celé patro kancelářské budovy poblíž Dullesova letiště. Jeho lidé z Chicaga dělali ve dne v noci, jen aby se probrali mračny drobností, které se objeví, když chcete nejnovější technologií vybavit pět tisíc metrů kancelářské plochy tak, aby to hned fungovalo. V šest ráno posnídal s Elaine Tynerovou, právníčkou, lobbyistkou a spolumajitelkou titánské washingtonské firmy, kterou vybudovala za pomoci vlastní železné vůle a spousty naftařských klientů. Tynerové bylo šedesát a byla považována za nejmocnější lobbyistku ve městě. Nad bagely a džusem mu kývla na to, že bude za počáteční zálohu půl milionu dolarů zastupovat OPAV. Její firma okamžitě vyšle dvacet společníků a stejně tolik úředníků do nových kanceláří OPAV, kde převezme velení jeden z jejích spolumajitelů. Jedno oddělení nebude dělat nic jiného než shánět peníze. Další bude analyzovat, jakou podporu má Lake v Kongresu, a - nejprve pomalíčku, protože to bude delikátní práce - začne shromažďovat projevy podpory od senátorů a poslanců, ba i guvernérů. Nebude to lehké; většina už se zaslíbila jiným kandidátům. A ještě jiné oddělení bude provádět výhradně jen rešerše: vojenská technika, náklady na ni, nové armádní hračky, futuristické zbraně, ruské a čínské inovace - prostě cokoli, co by pan kandidát Lake mohl potřebovat vědět.

Tynerová sama bude pracovat na shánění peněz od cizích vlád, což je jedna z jejích specialit. Má velice těsné svazky s jižními Korejci, které celé minulé desetiletí vlastně ve Washingtonu zastupovala. Zná diplomaty, obchodníky, samé hlavouny. Když se americká armáda pěkně vykrmí a ztloustne, málokteré zemi na světě se bude spát lehčeji než Jižní Koreji.

"Mám dojem, že z nich najisto kouká nejméně pět milionů," prohlásila sebevědomě. "Přinejmenším na začátek."

Zpaměti odříkala dobrých dvacet francouzských a britských společností, jejichž obrat závisí aspoň ze čtvrtiny na

Pentagonu. Začne na nich okamžitě pracovat.

Tynerová byla tou dobou velice typickou washingtonskou právníčkou. Soudní síň už neviděla patnáct let - a pokud šlo o ni, každá významná světová událost měla počátek tady na Beltway a nějak se jí dotýkala.

A teď zrovna stála před neslychanou výzvou - pomoci do křesla neznámému kandidátovi, který vstoupil do voleb na poslední chvíli, kterého zná třicet procent lidí a kterého by volilo dvanáct procent. Zato ovšem její kandidát, na rozdíl od těch ostatních, kteří se do prezidentské honičky zapojovali a zase z ní odpadali, má zřejmě neomezený přísun peněz. Tynerové už mockrát dobře zaplatili za to, aby ten či onen politik byl zvolen nebo prohrál, a tak získala neotřesitelnou víru, že prachy vyhrávají vždycky. Dejte jí dost peněz - a ona kohokoli dovede k vítězství nebo komukoli způsobí porážku.

Po celý první týden své existence OPAV hučel nespoutanou energií. Kanceláře byly otevřené čtyřicet hodin denně, lidé od Tynerové v nich rozbili tábor a šli na věc. Ti, kdo sháněli peníze, vypracovali vyčerpávající počítačový seznam 310 000 stálých zaměstnanců pracujících v obranném průmyslu a v navazujících podnicích, načež je všechny obšťastnili obálkou s mazaně formulovanou žádostí o peněžní příspěvek. Na dalším seznamu pak bylo dvacet osm tisíc lidí, kteří pracují ve stejné branži, ale v administrativě nebo vedení, a kteří vydělávají přes padesát tisíc dolarů ročně. Ti dostali odlišně stylizovanou žádost.

Konzultanti OPAV u pátrání po parlamentní podpoře našli padesát členů Kongresu, v jejichž obvodech bylo nejvíce pracovních míst v obranném průmyslu. Sedmatřicet z nich usilovalo o znovuzvolení, takže u těch bude ruka ruku mýt tím snadněji. OPAV půjde až na kořen věci, k zaměstnancům podniků pracujících pro armádu a k jejich šéfům, a zařídí masivní telefonickou kampaň na podporu Aarona Lakea a větších vojenských výdajů. Šest senátorů za státy s hojně zastoupeným zbrojním průmyslem bude proti sobě mít v listopadu silné protivníky; Elaine Tynerová měla v plánu s těmi šesti po řadě povečeřet.

Neomezený přísun peněz nemůže ve Washingtonu dlouho unikat pozornosti. Neopeřený kongresmánek z Kentucky, jeden z nejméně významných ze všech čtyř set pětřiceti, zoufale potřeboval peníze, protože to vypadalo, že volební kampaň doma docela jistě prohraje. O tom nebožátku nikdo nikdy neslyšel. Po první dva roky jeho mandátu z něj nevyšlo kloudné slovo - a teď jeho soupeři doma našli zajímavého protikandidáta. Nikdo by mu nedal ani halíř. Něčeho se doslechl, našel si Elaine Tynerovou - a jejich rozhovor vypadal zhruba takhle:

"Kolik peněz potřebujete?" zeptala se.

"Sto tisíc dolarů." Ucukl nervózně očima; ona ovšem ne.

"Můžete podpořit kandidaturu Aarona Lakea na prezidenta?"

"Za ty prachy bych podpořil, koho chcete."

"Dobře. Dáme vám dvě stě tisíc a budeme řídit kampaň."

"Jsem celej váš."

Většinou to až takhle snadné nebylo, ale přesto se OPAV podařilo za prvních deset dnů činnosti nakoupit osm oficiálních podporovatelů. Samí bezvýznamní členové Kongresu, kteří s Lakem pracovali a měli jej velmi v oblíbení. Měli v plánu je všechny nastrčit před kamery tak týden dva před volebním superúterým, což bude sedmého března. Čím víc, tím líp.

Většina zákonodárců se ale už zaslíbila jiným kandidátům.

Tynerová létala po městě jako vzteklá, někdy mívala denně i tři obědy nebo večeře v luxusních podnicích; OPAV všechno radostně platil. Chtěla, aby celé město vědělo, že její zbrusu nový klient je tady, že má spoustu peněz a že to je černý kůň, který se brzy utrhne od stáda a vyrazí dopředu. Sítit takové pověsti jí ve městě, kde řeči a klevěty jsou hlavním průmyslovým odvětvím, nedalo žádnou práci.

Manželka Finna Yarbera přijela do Trumble bez ohlášení - a byla to její první návštěva za mnoho měsíců. Na nohou měla odrbané kožené sandály, byla navlečená do ušmudlané džínové sukně, neforemné blůzy ozdobené korálky a peřím a i kolem krku a na hlavě a na zápěstích měla všelijaké staré hipické harampádi. Šediny měla ostříhané na kluka, v podpaží jí rostly chlupy, no zkrátka vypadala každým coulem jako to, co taky byla: jako utahaná, opotřebovaná uprchlice ze šedesátých let. Když Finnovi řekli, že na něj čeká dole, byl z toho pramálo nadšen.

Jmenovala se Carmen Topolská-Yocobyová a tohle jméno dlouhé jako Lovosice používala po celý život coby zbraň. Žila v Oaklandu, živila se jako radikálně feministická právníčka a nejčastěji zastupovala lesbičky žalující zaměstnavatele za to, že byly v zaměstnání sexuálně obtěžovány. Všechny její klientky do poslední byly tedy načurené ženy zápasící s neméně načureným šéfem. Hnusná práce.

Za Finna byla provdána třicet let - ovšem ne vždy žili spolu. On někdy žil s jinými ženami a ona zase s jinými muži.

Kdysi, když byli novomanželé, vedli barvitou domácnost, kde se týden co týden obměňovali další partneři. Oba do ní přicházeli a zase z ní odcházeli. A po jedno šestileté období dokonce žili ve zmatečné monogamii a pořídili si dvě děti, z nichž ani jedno se moc nevyvedlo.

Seznámili se v roce 1965 na univerzitě v Berkeley, která se tehdy podobala spíš válčišti, oba protestovali proti válce a všelikému zlu, oba studovali právo a oba byli oddáni cíli nejmorálnějšímu, tedy společenské změně. Pilně pracovali na volebních registracích. Bojovali za lidskou důstojnost ekonomických imigrantů. Za vietnamské ofenzívy Tét je zatkli. Připoutávali se k sekvojím. Na škole se prali s křesťany. Podávali žaloby kvůli velrybám. Maširovali po sanfranciských ulicích při každé demonstraci, ať už se demonstrovalo za cokoli.

A pili jako duhy, nadšeně vymetali mejdany a vychutnávali si drogovou kulturu; nastěhovali se, odstěhovali se, spali s kdekým, což bylo všechno v pořádku, protože oni si přece svou morálku určují sami! Krucinál, přece bojují za práva Mexičanů a chrání sekvoje. Prostě musejí být dobří lidé!

Teď už byli jednoduše unavení. Jí připadalo trapné, že její muž, špičkový odborník, který doklopýtal až k Nejvyššímu

soudu státu Kalifornie, je teď za katrem ve federálním vězení. On cítil značnou úlevu, že je jeho vězení na Floridě a ne v Kalifornii, protože jinak by ho mohla navštěvovat častěji. Nejdřív seděl nedaleko Bakersfieldu, ale podařilo se mu nechat se přeložit sem.

Nikdy si nepsali a nevolali. Projížděla tudy, protože má v Miami sestru.

"Jsi pěkně opálený," začala. "Vypadáš dobře."

A ty se scvrkáváš jako stará švestka, pomyslel si. Sakra, vypadáš jako utahaná babka.

"Jak jde život?" zeptal se, i když ho to vlastně nezajímalo.

"Mám fofr. Moc dělám."

"To je dobře." Dobře, že pracuje, že si vydělává, jako to ostatně dělá už mnoho let. Finnovi zbývá ještě pět let, než bude moci oklepat ze sukovitých bosých nohou trumbleský prach. Neměl v nejmenším v úmyslu vracet se k ní, konečně ani do Kalifornie ne. Pokud to přežije, o čemž den co den vážně pochyboval, vyjde ven v pětadesáti; jeho snem bylo najít si zemi, kde berňák a FBI a jiní podobní státem posvěcení gangsteři nemají žádnou pravomoc. Finn nenáviděl vlastní vládu natolik, že měl v úmyslu vzdát se občanství a najít si jinou státní příslušnost.

"Pořád ještě piješ?" zeptal se. On s tím samozřejmě přestal, i když občas se mu podařilo z některého bachaře něco maličko vymámit.

"Ne, držím se, díky za optání."

Co otázka, co popíchnutí, co odpověď, to odseknutí. Strašně mu vrtalo hlavou, proč se tu vlastně stavila. A pak to zjistil.

"Rozhodla jsem se požádat o rozvod," ohlásila.

Pokrčil rameny, jako by chtěl říct: Nač se s tím obtěžovat? Nakonec ale zvolil jinou repliku. "To asi není špatný nápad."

"Našla jsem si někoho jiného," pokračovala.

"A je to chlap, nebo ženská?" zeptal se, poprvé se skutečným zájmem. Nic by ho nepřekvapilo.

"Mladší muž."

Znovu pokrčil rameny. "Jen tak dál, staruško. Není konečně první."

"Nechme toho," navrhla.

Finnovi to vyhovovalo. Vždycky obdivoval její překypující sexualitu, její výdrž, ale bylo těžké uvěřit, že tahle stará ženská to dělá pravidelně. "Ukaž ty papíry," vybídl ji. "Já ti to podepišu."

"Přijdou ti do týdne. Bude to čistý řez, protože toho moc nemáme."

Když pan soudce Yarber strmě stoupal k moci, zažádal si s paní Topolskou-Yocobiovou o hypotéku na dům v přímořské čtvrti San Franciska. Žádost byla sice dokonale opečovaná, aby v ní nebyl ani náznak pohlavního šovinismu, sexismu, rasismu či diskriminace na základě věku, a vyděšení kalifornští právníci v tomto ohledu pětkrát obrátili každé slovo, aby je nějaká ukřivděná dušička nemohla žalovat, ale zato mezi aktivy a pasivy zela propast skoro jednoho milionu dolarů.

Ne že by někomu z nich na milionu dolarů sešlo. Měli příliš napilno, jak bojovali za zachování lesních porostů, proti hamižným farmářům a tak. Oni se dokonce nedostatečností svých aktiv pyšnili.

Kalifornie je jedním ze států, kde platí bezpodílové spoluvlastnictví manželů, takže se zhruba bude dělit napůl.

Podepsat souhlas s žádostí o rozvod bude lehké z nejednoho důvodu.

Zvláště z jednoho, o kterém by se ale Finn jaktěživ nezminil. Akce Angola nese peníze, peníze špinavé a ukryté, mimo dosah jakéhokoli nenažraného státního úřadu. A paní Carmen si může být setsakra jistá, že se o tom nikdy nedozví.

Finn si nebyl jist, jestli by se odporná chapadla bezpodílového spoluvlastnictví byla s to natáhnout až k tajnému účtu na Bahamách, ale neměl v plánu to zjišťovat. Sem s těmi papíry, on je milerád podepíše.

Ještě chvilku nuceně klábosili o starých přátelích, ale těch už většina pomřela, takže rozhovor nevydržel dlouho. A když se loučili, nebyl v tom ani smutek, ani výčitka. Manželství bylo mrtvé už dávno. Když se jej zbaví, uleví se jim. Popřál jí hodně štěstí, ani ji neobjal, pak si zašel na běžeckou dráhu, svlékl se do trenek a hodinku se procházel na sluníčku.

10 DRUHÝ DEN V KÁHIŘE ZAKONČIL LUFKIN VEČEŘI v kavárně na Šadal-Corniche, v zahradní části města. Upíjel silnou černou kávu a díval se, jak se balí stánkaři - prodavači koberců a měděného nádobí a kožených tašek a lněného zboží z Pákistánu, to vše jen pro turisty. Asi tak pět metrů od něj velice starý obchodník puntičkářsky složil plachtu a pak zmizel, ani stopa po něm nezůstala.

Lufkina byste nerozeznali od moderního Araba - měl bílé kalhoty, lehké khaki sako, bílý plstěný klobouk naražený až do očí. Svět pozoroval zpoza jeho okraje a zpoza slunečních brýlí. Obličej a paže měl pořád opálené a tmavé vlasy ostrihané na ježka. Arabsky mluvil bezchybně a snadno se pohyboval od Bejrútu přes Damašek až po Káhiru.

Měl pokoj v hotelu El-Nil na břehu řeky, šest lidnatých ulic odsud, a jak se tak loudal městem, najednou se k němu připojil jakýsi vysoký a hubený cizinec mluvící slušnou angličtinou. Znali se dost dobře, aby si důvěřovali, a dál šli spolu.

"Myslíme, že to bude dneska večer," řekl informátor, který měl také zastíněné oči.

"Dál."

"Na ambasádě je večírek."

"Já vím."

"Ano, dobře plánované. Silný provoz. Bomba bude v dodávce."

"V jaké dodávce?"

"Nevíme."

"Ještě něco?"

"Ne," řekl muž a ztratil se v hustém davu.

Lufkin si v hotelovém baru vypil kolu, seděl sám a přemítal, jestli nemá zavolat Teddymu. Jenže od té doby, co se sešli v Langley, uběhly čtyři dny, a Teddy ho sám nekontaktoval. Už pár podobných věcí zažili. Teddy nezasáhne. Dnešní Káhira je pro cizince ze Západu nebezpečná a nikdo nemůže CIA vyčítat, že útoku nezabránila. Budou nějaká ta teatrální gesta jako obvykle, žalobně se vztyčí pár prstů, ale teroristický čin sám si národní paměť brzy zastrčí někam do vzdáleného koutku, kde se na něj zapomene. Začíná prezidentská kampaň, svět se řítí, na nikoho nečeká. Jak doma, tak v zahraničí dochází k tolika pumovým útokům a atentátům a vůbec necitelným projevům násilí, že se i Američané zatvrdili. Zprávy běží čtyřicet hodin denně, každou chvíli živý vstup, a svět má vždycky v zásobě nějaký malér. Tady se provalí nějaký skandál, támhle jedna šokující zpráva a tuhle zase druhá, a za chvíli to ani nestačíte sledovat. Lufkin odešel z baru do pokoje. Město, které po staletí stavěli bez ladu a skladu vedle sebe a přes sebe, se za oknem ve čtvrtém patře táhlo do dále. Střecha amerického velvyslanectví byla přímo proti němu, asi tak půl druhého kilometru daleko.

Otevřel si brožované vydání Louise L'Amoura a čekal na ohňostroj.

Byla to velká, dvoutunová dodávka Volvo s odsouvacími stěnami, za kterými bylo od podlahy ke stropu nacpaných čtrnáct set kilo plastických trhavin vyrobených v Rumunsku. Veselá kresba na dveřích ohlašovala, že jde o vůz známé rozvážkové občerstvovací služby, firmy, která často dojížděla na většinu západních ambasad. Auto zaparkovalo poblíž služebního vchodu v suterénu.

Obyčejně je řídil přátelský urostlý Egyptan, kterému američtí námořní pěšáci, co velvyslanectví hlídali, říkali Šejk. Šejk se tu ukazoval často, nosil jídlo a jiné věci, co jsou potřeba na večírky a party. Teď ležel mrtvý, s kulkou v hlavě na podlaže dodávky.

Dvacet minut po deváté terorista ukrytý naproti přes chodník bombu odpálil dálkovým ovládním. Jakmile stiskl ta pravá tlačítka, skrčil se za autem a bál se i jen podívat.

Výbuch pokácel podpůrné sloupy v suterénu, takže velvyslanectví padlo na jednu stranu. Trosky pršely z výšky ještě o několik ulic dál. Exploze poškodila stabilitu několika sousedních budov a vyrazila okna do půlkilometrové vzdálenosti.

Když se země otřásla, Lufkin seděl v křesle a podřimoval. Rychle vyskočil, došel na úzký balkon a pozoroval oblak prachu. Střecha ambasády už vidět nebyla. Zato se za pár minut ukázaly plameny a sirény se rozječely, jako by nikdy neměly přestat. Dostřkal křeslo k zábradlí balkonu a usadil se na delší dobu. Dneska se nevyspí. Šest minut po výbuchu přestala v zahradním městě fungovat elektřina a celá Káhira až na nažloutlou zář od amerického velvyslanectví ztemněla.

Zavolal Teddymu.

Když jej Teddyho osobní bezpečnostní technik ujistil, že linku nikdo nemůže odposlouchávat, ozval se hlas starého pána, stejně jasný, jako kdyby si povídali z New Yorku do Bostonu.

"Prosím, tady Maynard."

"Teddy, volám z Káhiry. Dívám se, jak se z naší ambasády kouří."

"Kdy se to stalo?"

"Asi ne před deseti minutami."

"A o jak velkou -"

"Těžko říct. Jsem v hotelu, kilometr a půl daleko. Ale vypadá to na masivní nálož."

"Zavolej mi za hodinu. Zůstanu večer v kanceláři."

"Jasně."

Teddy se dostřkal k počítači, stiskl pár kláves a za několik vteřin měl Aarona Lakea. Jeho kandidát právě letí novým, nablýskaným letadlem z Filadelfie do Atlanty. Lake má v kapse telefon, bezpečný digitální přístroj velký jako zapalovač. Teddy vytýkal dalších pár čísel, telefon se ozval a ředitel CIA promluvil k monitoru. "Pane Lakeu, tady Teddy Maynard."

A kdo taky jiný? řekl si Lake. Nikdo jiný tenhle přístroj používat nemůže.

"Jste sám?" zeptal se Teddy.

"Vteřinku."

Teddy čekal a pak se hlas ozval znovu. "Jsem teď v kuchyni," oznámil Lake.

"To vaše letadlo má kuchyni?"

"Ano. Kuchyňku. Je to pěkné letadlo, pane Maynarde."

"To je dobře. Poslechněte... je mi líto, že vás ruším, ale mám nějaké novinky. Před čtvrt hodinou došlo k pumovému atentátu na americké velvyslanectví v Káhiře."

"Kdo to udělal?"

"Neptejte se."

"Promiňte."

"Novináři se s tím vrhnou na vás. Udělejte si chvilku a přichystejte si nějaké reakce. Bude vhodné vyjádřit účast s obětmi a jejich příbuznými. O politice mluvte co nejméně, ale pořád držte tvrdou linii. Vaše volební spoty jsou teď něco jako proroctví, takže cokoli řeknete, budou média donekonečna opakovat."

"Udělám to hned teď."

"Až budete v Atlantě, zavolejte mi."

"Dobře, zavolám."

Čtyřicet minut poté Lake a jeho doprovod přistáli v Atlantě. Novináři byli o jejich přiletu pečlivě uvědomeni a čekala jich celá smečka, ačkoli v Káhiře se ještě ani neusadil prach. Ještě nedošly žádné záběry velvyslanectví, ale některé agentury už hlásily, že počet obětí "zřejmě půjde do stovek".

Lake stál v malém terminálu pro soukromá letadla před skupinou nažhavených reportérů, kteří třímali tu kamery a mikrofony, tu miniaturní diktafony, ba někteří jen staré dobré notesy. Promluvil slavnostním tónem a spatra: "V této chvíli bychom se měli modlit za ty, kdo byli při tomto nepřátelském činu zraněni a zabiti. Naše myšlenky a modlitby by se měly upínat k nim a k jejich blízkým, a také k záchranářům. Nechci tu událost politizovat, ale nemohu neříct, že je absurdní, aby naše země donekonečna trpěla teroristické útoky. Až budu prezidentem, ani jeden americký život nezůstane nepomstěn. Použiji obnovenou sílu armády k tomu, abychom vystopovali a zničili každou teroristickou skupinu, která se zaměřuje na nevinné Američany. Víc vám k tomu neřeknu."

A šel si po svých, aniž by si všiml toho, že po něm ta nažhavená smečka pokřikuje otázky.

Skvělé, pomyslel si Teddy, který ve svém bunkru sledoval přímý přenos. Stručné, soucitné, a přitom ostré jako břitva. Náhle! Zase jednou měl chuť poplácat sám sebe po ramenou za to, jak báječného kandidáta vybral.

Lufkin znovu zavolal v době, kdy už v Káhiře bylo po půlnoci. Požár byl uhašen a záchranáři vynášeli těla tak rychle, jak to šlo. Spousta lidí zůstala pod sutinami. Byl ulici od toho, za vojenským zátarasem, stál mezi tisíci čumilů. Vládl tu zmatek, ve vzduchu byl kouř a spousta prachu. Lufkin byl za svou kariéru na několika místech, kde došlo k pumovým atentátům, a hlásil, že tohle je hodně zlé.

Teddy přešel přes místnost a nalil si další kávu bez kofeinu. Lakeovy děsivé reklamy budou běžet v nejsledovanějších časech. Jen za tenhle večer bude kampaň stát tři miliony dolarů, za které se od pobřeží k pobřeží převalí záplava strachu a hrozeb. Zítra velební spoty stáhnou a předtím oznámí, že tak učinili z úcty k mrtvým a jejich příbuzným. Jen kvůli nim Lakeova kampaň dočasně zavře svou prorockou živnost. A zítra v poledne také zahájí předvolební průzkumy - masivní průzkumy.

Je nejvyšší čas, aby procenta pana kandidáta Lakea letěla nahoru jako šíp. Primárky v Arizoně a v Michiganu jsou ani ne za týden.

Na prvních záběrech z Káhiry byl uštván reportér stojící zády k vojenské uzávěře; vojáci se na něj dívali zarputile, jako by byli odhodláni ho odstřelit, jestli se ještě jednou zkusí dostat blíž. Sirény ječely jako zjednané, světelné majáky blikaly. Reportér toho ale moc nevěděl. V deset dvacet, kdy na velvyslanectví začínal večírek, vybuchla v suterénu velká nálož; zatím se vůbec neví, jak početné jsou oběti, ale jak reportér slíbil, bude jich hodně. Místo je obkličeno vojskem a armáda pro jistotu uzavřela i vzdušný prostor, takže, do háje, nebudou ani žádné záběry z vrtulníku. Prozatím se nikdo nepřihlásil k odpovědnosti, ale reportér pro jistotu vyjmenoval názvy tří obvyklých podezřelých - tři radikálních skupin.

"Je možné, že to je některá z nich, ale také to může být nějaká úplně jiná," řekl povzbudivě. Kamera nemohla zabírat žádný masakr, a tak se musela držet u něj, a protože ani on neměl co říct, blábolil dál o tom, jak je Střední východ stále nebezpečnější. Jako by to byla nějaká převratná novina a jeho tam poslali jen kvůli ní!

Lufkin znovu zavolal v osm ráno washingtonského času a řekl Teddymu, že americký velvyslanec v Egyptě je nezvěstný a panují obavy, že je pod troskami. Aspoň se to po ulicích povídá. Teddy mluvil telefonem s Lufkinem, měl vypnutý zvuk a pozoroval reportéra; na další obrazovce se objevila Lakeova hrůzná reklama. Trosky, znetvořená těla, mrtvoly, radikálové, to vše z nějakého jiného pumového útoku, a pak konejšivý, ale pevný hlas Aarona Lakea slibující odplatu.

Dokonalé načasování, pomyslel si Teddy.

O půlnoci Teddyho probudil sekretář s čajem a s vegetariánským sendvičem. Jak se mu stávalo často, když si v křesle zdříml, měl televizní stěnu zapnutou, samý obrázek, ale žádný zvuk. Když sekretář odešel, stiskl tlačítko a začal poslouchat.

V Káhiře už dávno vyšlo slunce. Velvyslance nenašli, a tak se předpokládalo, že zůstal někde pod troskami.

Teddy velvyslance v Egyptě, nulu, ze které teď bez ustání štěbetající reportéři dělali ideál pravého Američana, nikdy nepotkal. Jeho smrt mu nedělala velké vrásky, i když o to bude kritika CIA silnější. Zase ovšem dodá atentátu na závažnosti, což vpsledku bude k užitku Aaronu Lakeovi.

Zatím vyprostili jedenašedesát mrtvých. Egyptské úřady obviňovaly Jidala, ze všech podezřelých toho nejpravděpodobnějšího, protože jeho malé vojsko za posledních šestnáct měsíců podniklo pumové útoky už na tři západní ambasády a protože otevřeně vyzýval k válce proti Spojeným státům. Ve složce, kterou na něj měla CIA, se psalo, že má asi třicet vojáků a roční rozpočet kolem pěti milionů dolarů, které téměř úplně pocházejí z Libye a ze Saudské Arábie. Nechávali ale prosáknout do tisku řeči o tom, že Jidal má tisíce lidí a neomezené zdroje, se kterými může terorizovat nevinné Američany.

Izraelci věděli i to, co měl Jidal ke snídani a kde ji zbaštil. Mohli ho zlikvidovat už desetkrát, ale on se zatím neobrátil proti nim. A dokud zabíjí jen Američany a lidi z evropského Západu, zase až tolik na tom Izraelcům nesešlo. Čím víc bude Západ nenávidět islámské radikály, tím líp pro ně.

Teddy se v klidu najedl a pak se ještě trochu prospal. Před polednem zavolal z Káhiry Lufkin a oznámil, že byla nalezena těla velvyslance a jeho ženy. Mrtvol už napočítali osmdesát čtyři; až na jedenáct lidí to byli sami Američané.

Kamery sledovaly, jak si Aaron Lake potřásá s někým rukama před továrnou v georgijské Mariettě, pak stíh a prezidentský kandidát odpovídal na otázku týkající se incidentu v Káhiře. "Před šestnácti měsíci stejní zločinci spáchali atentáty na dvě naše velvyslanectví a zabili třicet Američanů, a my jsme nehnuli ani prstem, abychom jim v tom

zabránili. Operují beztrestně jen proto, že nám chybí odvaha k boji. Až budu prezidentem, vyhlásíme teroristům válku a zabíjení zastavíme."

Jeho rázné projevy byly nakažlivé, a tak když se Amerika probudila a začala se dozvídat, co se v Káhiře stalo strašného, dostalo se jí sborem od sedmi dalších kandidátů záplavy výhrůzek a ultimát. Dokonce i ti nejpasivnější najednou mluvili jako staří pistolníci.

11 V IOWĚ UŽ ZAS SNĚŽILO, VLOČKY USILOVNĚ vířily ve větru, na ulicích a chodnících se měnily v břečku - a Quince Garbe zase jednou začal toužit po pláži. Šel po hlavní třídě a zakrýval si obličej, jako by se chránil před chumelenicí, ale ve skutečnosti nechtěl s nikým mluvit. Zaskočil zase na poštu a nechtěl, aby ho někdo viděl.

Ve schránce ležel dopis. Ten dopis. Když jej uviděl, klesla mu brada a ruce mu strnuly; dopis si ležel mezi různými reklamními nesmysly, neviňoučký, vypadal jako vzkaz od starého přítele. Ohlédl se přes ramena na obě strany jako zloděj stíhaný pocitem viny, pak poštu rychle vyndal a strčil si ji hluboko do kapsy kabátu.

Jeho žena je v nemocnici, kde se chystá ples pro nemocné děti, takže dům byl prázdný - až na služebnou, ta ale většinu dne proklímala dole v prádelně. Už osm let jí nepřidal. Jel v autě domů, dával si na čas, prodíral se sněžením a větrem, proklínal toho padoucha, co se pod zástěrkou lásky vetřel do jeho života, představoval si, co v dopise asi je, a srdce mu minutu od minuty těžklo.

Když co možná nejtíšeji vešel do domu, po služebné nebylo ani vidu. Zašel do patra, do své ložnice, a zamkl se. Pod matrací měl pistoli. Hodil kabát a rukavice na křeslo, pak k nim přidal sako, posadil se na kraj postele a prohlížel si obálku. Tentýž levandulově modrofialový papír, tentýž rukopis, prostě všechno stejné; dva dny staré razítko z Jacksonvillu. Roztrhl obálku a vyndal jediný list papíru.

Drahý Quinci,

Tisícere díky za peníze. Aby sis nemyslel, že jsem úplný mizera, byly pro moji ženu a děti. Jsou na tom moc špatně. Když mě zavřeli, dočista je to zničilo. Moje žena trpí klinickou depresí a nemůže pracovat. Děti žijí jen z podpory a potravinových poukazek pro chudé.

(Však si je za těch sto tisíc vykrmíš, pomyslel si Quince.)

Rodina bydlí v ohavném obecním bytě a nemá vhodný dopravní prostředek. Ještě jednou velice děkuji. Kdyby dostali dalších padesát tisíc dolarů, zbavili by se dluhů a děti by měly na pěkný studijní fond.

Stejná pravidla jako minule; stejné instrukce pro bankovní převod; stejný slib, že jestli peníze rychle nepřijdou, veřejnost se dozví o tvém soukromí. Tak do toho, a hned, Quinci, a já přísahám, že to je můj poslední dopis. Ještě jednou díky.

S láskou Ricky

Zašel si do koupelny a ve skřínce s léky našel valium své ženy. Vzal si dva prášky, ale přemýšlel, jestli nemá spolykat všechny. Potřeboval by se natáhnout, ale na posteli to nepůjde, protože by rozházel povlečení a někdo by se mohl zajímat, co se děje. A tak si lehl na podlahu, na ošoupaný, ale čistý koberec, a čekal, až prášky zaberou.

Když si půjčoval na první splátku pro Rického, musel žebrot a škudlit a dokonce i trochu lhát. Jeho účet je teď děravý jako ementál a kolísá na pokraji insolvence; dalších padesát tisíc z něj v žádném případě nevydoluje. Jeho pěkný velký dům se dusí tučnou hypotékou, kterou má pod palcem otec. A otec mu podepisuje i výplatní šeky. Auta má velká a z dovozu, ale mají najeto miliony kilometrů a jejich hodnota je mizivá. A kdo by si v Bakers koupil jedenáct let starý mercedes?

Co když se mu nějak podaří ty peníze ukrást? Zločinec známý jako Ricky mu prostě poděkuje a bude chtít ještě.

Je po všem.

Je čas sáhnout po práscích. Nebo po pistoli.

Vyděsilo ho zazvonění. Bez přemýšlení se vystrachal na nohy a vzal to.

"Haló," zahuhlal.

"Kde jsi, sakra?" Otec. Tenhle tón moc dobře znal.

"Já... totiž... nebylo mi dobře," vymáčkl ze sebe, podíval se na hodinky a rázem si vzpomněl, že v půl jedenácté má schůzku s velice důležitým inspektorem z Federálního úřadu pojištění vkladů.

"Mně je úplně jedno, jak ti je. Pan Colthurst z FÚPV čeká u mě v kanceláři už čtvrt hodiny."

"Zvracel jsem, tati," lhal a při slově "tati" se znovu zašklebil. Je mu jedenapadesát a pořád mu říká tati.

"Lžeš. Proč jsi nezavolal, že ti je zle? Gladys mi řekla, že před devátou tě viděla, jak jdeš někam k poště. Co jsi tam sakra dělal?"

"Promiň. Musím na záchod. Zavolám ti pak."

Zavěsil.

Valiový opar se v něm příjemně převaloval, a tak si sedl na kraj postele a jen zíral na levandulové obdélníky pohozené na podlaze. Byl od pilulek otupělý a nápady přicházely velmi pomalu.

Mohl by dopisy schovat a pak se zabít. Sebevraždou by se valná část ostudy přesunula na otce. Vyhlídka na smrt mu nepřípadala nijak nepříjemná; už žádné manželství, žádná banka, žádné "tati", žádné město Bakers, žádné tajemí homosexuality.

Jenže by mu chyběly děti a vnoučata.

A co kdyby se Ricky, ta zrůda, o jeho smrti nedozvěděl a poslal další dopis, takže by se ostuda provalila dlouho po

jeho pohřbu?

Další hloupý nápad: co kdyby se smluvil se svou sekretářkou, ženou, které navíc tak úplně nedůvěřoval? Mohl by jí říct pravdu a požádat ji, aby Rickymu napsala a oznámila mu, že Quince spáchal sebevraždu. Spolu by to pak sehráli, jako že je Quince po smrti, i když by nebyl, a v získaném čase by naplánovali nějakou pomstu na Rickym. Jenže radši by zemřel, než aby to sekretářce řekl.

Třetí nápad přišel, když už valium zabralo naplno, a vykouznil mu na tváři úsměv. Co to zkusit takřikajíc poctivě? Napsat Rickymu a postěžovat si na svou chudobu. Nabídnout dalších deset tisíc a říct, že tím to končí. A že pokud je Ricky odhodlán jej zničit, pak on, Quince, nemá jinou možnost než jít po něm. Uvedomí FBI, požádá je, aby vysledovali odesílatele dopisů a příjemce bankovních převodů, a pak by zařvali oba.

Půl hodiny se na zemi prospal, pak posbíral sako, kabát i rukavice. Odešel z domu, aniž by zahlédl služebnou. Cestou do města cítil, jak je nabitý touhou postavit se skutečnosti čelem. Nahlas si říkal, že jde jen o peníze. Jeho otcí je jedenaosmdesát. Akcie banky mají cenu deseti milionů. Jednoho dne budou jeho. Hlavně udržet všechno v tajnosti, dokud nebude mít peníze v ruce, pak si bude moct žít, jak se mu zlíbí, sakra. Hlavně to s těmi penězi nezapkat.

Coleman Lee měl v obchodním středisku na kraji města Gary v Indianě stánek s mexickým občerstvením. V téhle části města teď vůbec vládli Mexičani. Colemanovi bylo čtyřicet osm, měl za sebou dva ohavné rozvody, ale to už je nějaká ta desítka let, a díky Bohu neměl žádné děti. Kvůli všem těm vlastním tacos a jiným dobrotám, co snědl, byl tlustý a hýbal se pomalu, měl povislé břicho a masité tvářičky. Coleman nebyl hezký, ale rozhodně byl osamělý.

Zaměstnával hlavně mexické kluky, ilegální přistěhovalce, které se nakonec vždycky pokusil zneužít, svést, je jedno, jak jeho nešikovné pokusy nazvete. Jen málokdy zaznamenal úspěch, a tak měl značnou fluktuaci. I obchody šly špatně, protože lidé si všechno řeknou; Coleman neměl dobrou pověst. Kdo by si chtěl kupovat tacos od zvrhlíka?

Najal si na poště, až na druhém konci obchodního střediska, dvě malé schránky - jednu pro obchodní korespondenci, druhou pro radost. Sbíral pornočasopisy, které si na poště vyzvedával téměř denně. Pošťák, co měl na starosti jeho byt, byl zvědavý mizera, takže bylo lepší udržet některé věci v co největší tajnosti.

Šel po špinavém chodníku kolem parkoviště, kolem velkoobchodů s botami a kosmetikou, kolem sklepních videokabinek s pornografickými filmy, kam už mu zakázali chodit, kolem úřadu práce, jehož zřízení tady na předměstí prosadil nějaký zoufalý politik shánějící hlasy. Bylo chladno, a tak byla na poště fůra Mexičanů, kteří vůbec nikam nespěchali.

Dnešní úlovek: dva tvrdé pornografické magazíny v neoznačených hnědých obálkách, k tomu dopis, který vypadal bůhvíproč povědomě. Obyčejná žlutá obálka, bez zpáteční adresy, razítko z Atlantic Beach na Floridě. Ale ano, vzpomněl si, jak ji tak obracel v ruce. Mladý Percy na odvykací klinice.

Když se zase dostal do své kancelářičky plné nepořádku a krámů, za kuchyní a za skladem, rychle probral magazíny, a protože nenašel nic nového, hodil je na štos ke stovkám jiných. Pak otevřel dopis od Percyho. Stejně jako ty dva předešlé byl psaný rukou a adresovaný Waltovi, což bylo jméno, na které si nechal posílat porno do sbírky. Walt Lee.

Milý Walte,

tvůj poslední dopis se mi opravdu velice líbil. Přečetl jsem si jej mnohokrát. Umíš hezky zacházet se slovy. Jak jsem ti řekl, jsem tu už rok a půl a cítím se hrozně osamělý. Tvoje dopisy mám pod matrací, a když se cítím hodně odtržený od světa, znovu a znovu si je čtu. Kde ses naučil tak psát? Prosím, zase mi co nejdřív napiš.

Při troše štěstí mě v březnu pustí. Nevím určitě, kam pak půjdu a co budu dělat. Je to vážně děsivé pomyšlení, že odsud po skoro dvou letech prostě odejdu a nebudu nikoho mít. Doufám, že si budeme dopisovat i pak.

Teď vážně nevím, hrozně nerad se na to ptám, ale zeptám se, protože nikoho jiného nemám - prosím tě, klidně mě odmítni, našemu přátelství to neublíží -, ale nemohl bys mi půjčit tisíc dolarů? Tady na klinice je obchůdek s knihami a cédečky a prodávají nám je na úvěr, no, a já jsem tu dost dlouho a tak nějak jsem zařal sekýru dost hluboko. Pokud mi můžeš půjčit, budu strašně rád. Pokud ne, chápu to.

Díky za to, že tě mám, Walte. Prosím, brzy mi napiš. Tvoje dopisy schovávám jako poklad.

S láskou Percy

Tisíc babek? Co je to za vola? Coleman začal cítit nějaký švindl. Roztrhal dopis na kousky a ty hodil do koše. "Tisíc babek," zavrčel a sáhl zase po časopisech.

Klenotník z Dallasu se ve skutečnosti nejmenoval Curtis. To jméno se ohromně hodilo pro korespondenci s Rickym na odvykací klinice, ale ve skutečnosti se jmenoval Vann Gates.

Panu Gatesovi bylo padesát osm let, pro veřejnost byl šťastně ženat, měl tři děti a dvě vnoučata, a jemu a jeho ženě patřilo v Dallasu a v okolí šest klenotnictví, všechna v obchodních centrech. V cenných papírech měli dva miliony dolarů - a všechno to vydělali sami. Vlastnili velice pěkný nový dům ve čtvrti Highland Park a jejich ložnice byly oddělené a každá na jiném konci. Scházeli se jen v kuchyni na kávu a v pracovně u televize a při návštěvách vnoučat. Pan Gates se ze svého homosexuálního utajení odvážil po-vykouknout jen tu a tam, a vždy s krajní opatrností. Nikdo nevěděl vůbec nic. Dopisování s Rickym bylo jeho prvním pokusem najít lásku na inzerát - a prozatím jej výsledky uváděly v nadšení. Najal si na poště blízko jednoho z obchodních středisek malou schránku na jméno Curtis V. Cates. Levandulově modrofialová obálka byla adresována Curtisi Catesovi; sedl si v autě, otevřel ji a zpočátku neměl ani tušení, že se děje něco špatného. Prostě zase jeden miloučký dopis od toho hodného Rickyho. Už s prvními slovy ale udeřil blesk:

Drahý Vann Gatesi!

Konec legrace, milej zlatej. Nejmenuji se Ricky a ty zase nejsi Curtis. Nejsem teplý klučina, co touží po lásce. Ty ovšem máš ohavné tajemství a určitě bys ho rád pod pokličkou udržel i nadále. Potřebuju pomoc.

Domluvme se takhle: Pošli bankovním převodem 100 000 dolarů na účet 144-DXN-9593 do Ženevské banky v Nassau na Bahamách, a jako příjemce uveď firmu AzorReality, s.r.o., směrovací číslo 392844-22.

A udělej to hned! Nežertuju. Nechal ses chytit. Pokud nedostanu peníze do deseti dnů, pošlu tvoji ženě, paní Glendě Gatesové, úhledný balíček s kopiemi všech dopisů, fotek a tak dál. Když peníze pošleš, prostě se vypařím.

S láskou Ricky

Vann za chvíli najel na dallaský dálniční obchvat na I-635, zanedlouho se dostal na mimoúrovňovou křižovatku s I-820 u Forth Worthu a zamířil zpátky do Dallasu; jel přesně devadesátkou, držel se v pravém pruhu a nevšímal si aut, která se nahromadila za ním. Kdyby mu pláč mohl pomoci, určitě by si ze srdce pobřečel. Neměl v tomhle ohledu žádné zábrany, zvláště když je takhle sám v jaguáru.

Jenže on byl příliš vztekly, než aby plakal, a příliš zahořklý, než aby si připadal ublíženě. A také příliš vyděšený, než aby marnil čas teskněním po někom, kdo neexistuje. Potřeboval jednat - rychle, rázně, v tajnosti.

Přesto ho ale ublížené srdíčko nakonec dostalo, a tak zaparkoval na odpočívadle a nechal běžet motor. Všechny ty báječné sny o Rickym, ty nespočetné hodiny, které strávil tím, že pozoroval jeho hezkou tvář s rošťáckým úsměvem, že si četl jeho dopisy - smutné a veselé a zoufalé a plné naděje. Jak to, že se do pouhých slov vměstnalo tolik citů? Vždyť on ty dopisy uměl prakticky z paměti.

A měl to být jen chlapec, tak mladý a plný mužné síly, a přitom tak osamělý a toužící po společnosti někoho dospělého. Ricky, kterého se naučil milovat, potreboval objetí staršího muže, a Vann alias Curtis už celé měsíce spřádá plány. Že v době, kdy jeho žena bude v El Pasu, pojedje do Orlanda na výstavu diamantů. Vymyslel by to do všech podrobností a nezanechal by žádné stopy.

A konečně se přece jen rozbřečel. Chudák Vann přeléval slzy beze studu a bez pocitu trapnosti. Nikdo ho nemůže vidět; ostatní auta sviští kolem rychlostí sto čtyřicet za hodinu.

Jako každý odvržený mileneček sliboval pomstu. Vystupuje to zvíře, tu zrůdu, která si hrála na Rickyho a zlomila mu srdce.

Když vzlyky začaly slábnout, vzpomněl si na ženu a na rodinu a to mu velice pomohlo, aby pláč potlačil úplně. Ona by dostala všech šest obchodů a dva miliony a nový dům s oddělenými ložnicemi, a jemu by zbyl jen posměch a opovržení a drby, které má jejich město tak v oblíbení. Děti by šly za penězi a vnoučata by po zbytek života slychala, jak se o dědečkovi jen potají šušká.

Vrátil se do pravého pruhu a k devadesátikilometrové rychlosti, podruhé se rozjel a znovu si četl dopis, zatímco kolem něj svištěly devitinápravové nákladáky.

Neměl komu zavolat, nemohl se svěřit žádnému bankéři, který by prověřil účet na Bahamách, nemohl si k žádnému právníkovi zajít pro radu, neměl přítele, kterému by se se svým smutným případem mohl svěřit.

Peníze nebyly pro člověka, který promyšleně vede dvojí život, až tak nepřekonatelným problémem. Jeho žena obracela každý pětáček, doma i v obchodech, takže se Vann dávno naučil schovávat peníze. Občas si ulil stranou nějaký ten šperk, rubín, perlu, dokonce i menší diamant a později je prodal dealerovi za hotové. V branži to bylo obvyklé. Měl haldy peněz - byly v krabicích od bot a ty zase byly úhledně srovnané v ohnivzdorném sejfu jedné depozitní firmy nahoře na Planu. Peníze na dobu po rozvodu. Peníze na dobu, kdy se bude s Ricky m plavit po mořích, cestovat, užívat si.

"Parchant!" procedil skrz zaťaté zuby. A znovu a znovu a znovu.

Co kdyby tomu hajzlovi napsal a tvrdil, že je chudý? Anebo co kdyby mu hrozil, že odhalí jeho lumpárnu? Co kdyby se prostě bránil?

Kdepak, ten mizera ví moc dobře, co dělá. Našel si Vanna, zná jeho pravé jméno, jméno jeho manželky. Ví, že Vann ty peníze má.

Sjel na cestičku k domu zrovna ve chvíli, kdy Glenda zametala chodník. "Kdepak jsi byl, miláčku?" zeptala se přátelsky.

"Něco jsem zařizoval," odpověděl s úsměvem.

"Trvalo ti to," utrousila, ani nepřestala zametat.

Tak strašně ho to už nebavilo. Ty její přesně vykalkulované pohyby! Třicet let ho drží na krátkém vodítku a pozorně mu měří čas stopkami.

Letmo, navyklým pohybem ji políbil na tvář, pak šel do suterénu, zamkl se a znovu začal plakat. Dům se mu změnil ve vězení (při měsíční hypotéční splátce 7800 dolarů měl určitě právo to tak cítit). A ona je tady bachařkou, klíčnicí. A jeho jediná úniková cesta se právě teď zhroutila a místo ní má co do činění s chladnokrevným vyděračem.

12 OSMDESÁT RAKVÍ ZABERE SPOUSTU MÍST. Vyrovnali je přesně do řad, úhledně zabalili do červené a bílé a modré, všechny byly stejně dlouhé a široké. Před půl hodinou dorazily v nákladním letounu vojenského letectva a byly s velkou pompou a obřadností vyloženy. Na skládacích židlích vyrovnaných na betonové podlaze hangáru seděla bezmála tisícovka přátel a příbuzných, kteří vyděšeně sledovali, jak před nimi aranžují oceán vlajek. Početnější už tu byla jen novinářská smečka, ale tihle běsní psi byli pěkně hygienicky odděleni zátarasy a vojenskou policií.

I na zemi uvyklou lecjakým zahraničně politickým kopancům to byla působivá řádka mrtvol. Osmdesát Američanů, osm Britů, osm Němců - Francouzi žádni, protože ti zrovna západní diplomatickou společnost v Káhiře bojkotovali. Proč bylo ještě po desáté večer na ambasádě osmdesát Američanů? To byla teď nejpálčivější otázka, a uspokojivá odpověď

se stále nenašla. Lidé, kteří o tom rozhodli, teď většinou leželi v rakvích. Po Washingtonu kolovaly lecjaké teorie a ta nejlepší říkala, že obcerstvení mělo zpoždění a kapela ještě větší.

Jenže teroristé až příliš dobře prokázali, že dovedou udeřit v kteroukoli denní dobu, tak co záleželo na tom, jestli velvyslanec a jeho žena, zaměstnanci a jejich kolegové a hosté zrovna chtěli uspořádat večírek?

A druhá nejžhavější otázka dne: k čemu vlastně máme na velvyslanectví v Káhiře osmdesát lidí? Na to bude muset ministerstvo zahraničí nějak odpovědět.

Orchestr vojenského letectva zahrál nějaký smutný kousek a pak promluvil prezident. Snažil se vyždímat slzu, dvě a mluvit zlomeným hlasem, ale podníkal podobné komedie už osm let a moc mu to nešlo. Také pomstu sliboval hodněkrát, a tak se přidržel jen útěchy, řeči o oběti a slibů lepšího posmrtného života.

Ministr zahraničí četl jména mrtvých, kterážto morbidní recitace měla zdůraznit vážnost chvíle. Vzlyky zesílily. Pak se zase ozvala hudba. Nejdelší projev měl viceprezident, který byl vytrénovaný z kampaně a který v sobě zcela nedávno jaksi našel zápal pro boj s terorismem a jeho vymýcení z tváře světa. Nikdy na sobě neměl uniformu, ale teď vypadal, jako že začne co chvíli vrhat granáty.

Lake jim všem proháněl perka.

Lake se na smuteční obřad díval v letadle cestou z Tucsonu do Detroitu, kde ho čekalo další kolo rozhovorů s novináři (už tak měl zpoždění). Na palubě byl jeho šéf přes průzkumy, čerstvě najatý zázračný chlapec, který teď cestoval s ním. Zatímco Lake a jeho lidé se dívali na zprávy, on horečně pracoval u konferenčního stolu, na kterém měl dva laptopy, tři telefony a víc počítačových sjetin, než co by dokázalo zpracovat deset lidí.

Primárky v Arizoně a v Michiganu jsou za tři dny a Lakeovy preference jdou nahoru, zvláště v jeho domovském státě, kde je zrovna na remízu s dávno etablovaným favoritem, indianským guvernérem Tarrym. V Michiganu Lake o deset procent zaostává, ale lidi mu naslouchají. Ten malér v Káhiře báječně zapracoval v jeho prospěch.

Guvernér Tarry najednou horko těžko shání peníze. Aaron Lake rozhodně ne. Přicházejí mu rychleji, než je stačí utrácet.

Když viceprezident konečně umrl, Lake se obrátil k televizi zády, vrátil se do otočného a nastavitelného koženého křesla a vzal si noviny. Někdo ze štábu mu přinesl kávu a on ji popíjel a díval se, jak třináct kilometrů pod ním míjejí kansaské roviny. Další člověk ze štábu mu podal zprávu - takovou, která by si mohla naléhavě vyžadovat, aby pan kandidát někomu zavolal. Lake se rozhlédl po letadle a napočítal třináct lidí, a to bez pilotů.

Měl rád klid a ještě se úplně nevypořádal se smrtí své ženy, takže naprostému nedostatku soukromí přivykal obtížně. Přesunoval se jen v houfu, co půlhodinu ho někdo s něčím otravoval, všechno, co udělal, koordinoval nějaký výbor, před každým interview jeho lidé písemně tipovali, jaké padnou otázky, a navrhovali mu odpovědi. Každou noc měl šest hodin samoty v hotelovém pokoji, ale kdyby to dovolil, ti zatracení tajní by i po tu dobu spali u něj na podlaže. Byl tak utahaný, že spal jako děcko. Chvilu, kdy měl klid a čas na přemýšlení, zažíval jen v koupelně, buď ve sprše nebo na záchodě.

Nic si ale nenamlouval. On, Aaron Lake, nenápadný kongresman z Arizony, se přes noc stal celebritou. On útočí, ostatní kolísají v kolenou. Hrnou se k němu spousty peněz. Média jdou za ním jako barváři za krví. Cokoli řekne, kdekdo opakuje. Má velice mocné přátele, a tak jedno zapadá ke druhému a jeho nominace vypadá zcela realisticky. Ještě před měsícem se mu o něčem podobném ani nesnilo.

Lake si to vychutnával. Kampaň, to je zběsilost, ale až bude v prezidentském křesle, bude o pracovním tempu rozhodovat sám. Reagan jako prezident dělal div ne jen od devíti do pěti, a přitom byl podstatně efektivnější než Carter, který pracoval jako šílenec. Hlavně se dostat do Bílého domu, opakoval si pořád, hlavně snést všechny tyhle cvoky, probojovat se primárkami, všechno vystát s úsměvem a duchaplnou poznámkou na rtech - a jednoho nepříliš vzdáleného dne bude sedět v Oválné pracovně, pěkně sám, a svět mu bude ležet u nohou.

Pak bude mít své soukromí.

Teddy seděl ve svém bunkru s Yorkem; sledovali přímý přenos z Andrewsovy základny vojenského letectva. Když šlo do tuhého, vyhledával Yorkovu společnost. Obvinění padala bez milosti. Bylo třeba najít obětní beránky a leckterý idiot si před kamerou vyvzpomněl, že by to měl hodit na krk CIA, protože to se dělá vždycky.

Kdyby tak věděli.

Nakonec Yorkovi řekl o tom, že jej Lufkin varoval, a York to naprosto chápal. Bohužel už spolu něco podobného prožili mnohokrát. Když člověk s pendrekem v ruce dohlíží na chod celého světa, přijde o spoustu četníků - Teddy s Yorkem už zažili pěkných pár smutných chvil, kdy pozorovali, jak z cé sto tisícetek vykládají řady rakví přikrytých vlajkami, aby bylo jasné, že za hranicemi zase došlo k nějakému maléru. Lakeova kampaň bude nejvyšším výrazem Teddyho snahy zachránit životy Američanů.

Vypadalo to, že nemůžou prohrát. OPAV nashromáždil přes dvacet milionů dolarů za dva týdny a mnoho dalších právě doluje ve Washingtonu. K podpoře Lakea naverbovali jedenadvacet členů Kongresu, což je celkem stálo šest milionů dolarů. Zatím největším úlovkem ale byl senátor Britt, odstoupivší kandidát, otec malého Thajce. Když se vzdal snah dostat se do Bílého domu, zbyly mu čtyři miliony dluhů, ale k nim vůbec žádná představa, jak to zaplatit. Kdo se sbalí a jde domů, tomu už nikdo nic nedá. Elaine Tynerová, právnička stojící v čele OPAVu, si se senátorem Brittem dala schůzku. Uzavřít obchod jí nezabralo ani půl hodiny. OPAV během tří let postupně zaplatí všechny jeho dluhy z kampaně a on za to pěkně nahlas podpoří Aarona Lakea.

"Měli jsme nějaký odhad obětí?" zeptal se York.

"Ne." Teddy to řekl až po čase.

Nikdy při rozhovorech nespěchali.

"Proč tolik?"

"Bylo tam hodně chlastu. V arabských zemích to je tak vždycky. Jiná kultura, nudný život, takže když už páni diplomati uspořádají mejdan, stojí to za to. Hodně z těch lidí bylo namol, když umřeli."

Ubíhaly minuty.

"Kde je Jidal?" chtěl vědět York.

"Teď zrovna v Iráku. Včera byl v Tunisku."

"Měli bychom ho vážně zlikvidovat."

"Napřesrok. To bude pro pana prezidenta Lakea velká chvíle."

Dvanáct ze šestnácti kongresmanů, kteří podpoří Lakea, mělo na sobě modré košile, čehož si Elaine Tynerová dobře všimla. Podobné věci jí neunikly nikdy. Můžete se vsadit, že když se má washingtonský politik dostat před kameru, vezme si na to svou nejlepší bavlněnou modrou košili. Zbývající čtyři měli košile bílé.

Sešikovala je před reportéry v tanečním sále hotelu Willard. Nejstarší z nich, poslanec Thurman z Floridy, si vzal slovo první a přivítal "při této velevýznamné příležitosti" zástupce tisku. Z papírku pak předložil svůj názor na stav světa, okomentoval události z Káhiry, vývoj v Číně a v Rusku, načež řekl, že svět je o mnoho nebezpečnější, než vypadá. Pak se vyťasil s dobře známou statistikou o tom, jak naše armáda zeslábla. Dál se zamotal do sáhodlouhého výkladu o svém blízkém příteli Aaronu Lakeovi, jehož kolegou byl jedenáct let a kterého zná lépe než mnozí jiní. Lake je muž, který má co říct, a i když to někdy neradi slyšíme, jeho posláni je nicméně nesmírně závažné.

Thurman opustil šiky guvernéra Tarryho, a ačkoli tak učinil jen velmi neochotně a s nemalým pocitem zrady, po důkladné přípravě a průzkumu jej přesvědčili, že Aaron Lake je nezbytný pro bezpečnost státu. Nezmínil se už ale o tom, že podle čerstvých průzkumů je Lake velmi populární v jeho obvodu, Tampa-St. Petersburg.

Pak dali mikrofon jednomu kongresmanovi z Kalifornie. Neřekl nic nového, ale přesto mlátil pantem deset minut. V jeho okrsku, kraji severně od San Diega, bylo čtyřicet pět tisíc pracovníků v obranném, leteckém a vesmírném průmyslu, a vypadalo to, že všichni do jednoho se rozhodli mu psát nebo volat. Nechal se přesvědčit snadno; tlak z domova plus čtvrt milionu dolarů od Tynerové - a už se chystal do boje.

Když došlo na otázky, zákonodárci se semkli těsně k sobě, protože toužili odpovídat, něco říct, a zároveň se báli, že se nevejdou do záběru.

Nebyl mezi nimi sice žádný předseda výboru, ale přesto to byla vcelku působivá skupinka. A podařilo se jí potvrdit dojem, že Aaron Lake je legitimní kandidát, muž, kterého znají a kterému věří. Muž, který by mohl být zvolen.

Akce byla dobře organizovaná a dobře zpravodajsky pokrytá, a tak se rychle dostala do médií. Elaine Tynerová si pět dalších schovala na příští den, a to si ještě držela v zásobě senátora Britta, se kterým vyjde až v předvečer volebního superúterý.

Ned měl v přihrádce auta dopis od Percyho, od toho mladička z odvykací kliniky, který posílá poštu z poštovní schránky kliniky Vavřínový vrch, číslo 4585, v Atlantic Beach, Florida 32233.

Ned také v Atlantic Beach byl, a byl tu už dva dny, s dopisem a s pevným odhodláním vystopovat Percyho, protože vycítil, že to bude švindl. Nic lepšího stejně na práci neměl. Byl v důchodu, měl spoustu peněz, žádné přibuzenstvo, které by stálo za zmínku, a kromě toho v Cincinnati právě sněžilo. Pronajal si pokoj v hotelu Mořská želva přímo u pláže a po večerech obírážel bary na Atlantickém bulváru. Našel dvě skvělé restaurace, velice živé podniky, kam chodilo hodně pěkných děvčátek i chlapců. Objevil i nedaleký Petrův bar a gril a už dva pozdní večery za sebou se odtamtud potácel nachmelený domů. Do Mořské želvy to měl kousek.

A přes den Ned pozoroval poštu, moderní cihlovou a prosklenou vládní stavbu na První ulici, která vede rovnoběžně s pláží. Číslo 4585, malá přihrádka bez okénka, byla mezi osmdesáti jinými v půli výšky stěny, v místech, kde byl tak střední provoz. Ned si ji prohlédl, pokusil se ji otevřít klíči a drátkem, dokonce se i vyptával u přepážky. Úředníci ale byli nevlídní. Než první den odešel, nacpal Ned pod dolní okraj dvířek přihrádky pěticentimetrový kousek černé niti. Nikdo si toho nevšimne, ale on se dozví, jestli si pro poštu někdo chodí.

Uvnitř byl dopis od něj, dopis v jasně rudé obálce, který poslal z Cincinnati před třemi dny, načež se řítí na jih. Posílal v něm Percymu šek na jeden tisíc dolarů, které prý chlapec potřebuje na nákup výtvarnických potřeb. Ned se mu v jednom z předchozích dopisů svěřil, že kdysi měl v Greenwich Village galerii s moderním uměním. Byla to lež, nikdy žádnou neměl, ale on také pochyboval o všem, co mu psal Percy.

Ned choval jistá podezření od samého počátku. Než podlehl lákání, snažil se ověřit si to ve Vavřínovém vrchu, té hogo fogo detoxikační klinice, kde měl Percy být. Ta měla telefon, ale šlo o soukromé číslo, které nedokázal z informací o účastnických číslech vymámit. Adresa neuváděla jméno ulice. Percy to vysvětlil hned v prvním dopise tím, že je to strašně tajný podnik, protože mezi pacienty je hodně hlavounů z bohatých firem a vysoko postavených státních úředníků, kteří tak či onak podlehlí drogové závislosti. Znělo to rozumně. Ten kluk umí zacházet se slovy.

A má moc pěknou tvářičku. Proto taky Ned psal dál. Snímek si každý den obdivně prohlížel.

Žádost o peníze jej překvapila, a protože se nudil, rozhodl se, že si do Jacksonvillu zajede.

Když postavil auto na správném místě na parkovišti, zadkem k První ulici, a sehnul se k volant, mohl pozorovat stěnu se schránkami i přicházející a odcházející zákazníky. Bylo to na dálku, ale co. Měl malý skládací dalekohled a občas si od kolemjdoucích vysloužil tázavý pohled. Po dvou dnech už to bylo dost jednotvárné, ale jak čas běžel, cítil čím dál tím větší jistotu, že si jeho dopis někdo vyzvedne. Někdo přece musí přihrádku prohlížet aspoň jednou za tři dny.

Odvykací klinika se spoustou pacientů by přece dostávala haldy pošty, ne? Anebo přihrádku prostě má nějaký lump, který sem jednou za týden zaskočí zkontrolovat pastičky?

Dotyčný lump se ukázal v pozdním odpoledni třetího dne. Zaparkoval s Broukem kousek od Neda, pak se doloudal na poštu. Měl na sobě pomačkané olivově zelené kalhoty, bílou košili, slamák, vázanku - zkrátka vypadal jako mírně

ošuntělý rádoby plážový světák.

Trevor si dopřál příjemnou, hodně prodlouženou polední pauzu u Petra, pak ten tekutý oběd u psacího stolu hodinku zaspal a vyjel za pochůzkami. Vsunul klíček do zámku přihrádky 4585 a vytáhl ven štůsek korespondence; cestou ven z budovy se jí probíral a vyhazoval reklamní letáky.

Ned sledoval každý jeho pohyb. Po třech suchopárných dnech se mu trpělivost vyplatila. Jel za Broukem, a když auto zastavilo a řidič vešel do maličké, ořískané advokátní kanceláře, Ned vyrazil odsud, mnul si čelo a nahlas udiveně opakoval: "Tak právník?"

Jel dál až na dálnici A1A, po pobřeží minul jacksonvillskou aglomeraci, projel jižně skrz Vilano Beach a Crescent Beach a Beverly Beach a Flager Beach, až konečně dorazil k Holiday Innu kousek za Port Orange. Než odešel do svého pokoje, zašel si do baru.

Nebyla to první bouda, se kterou měl tu čest. Přesně řečeno byla druhá. A v obou případech něco vyčenichal dřív, než došlo k nějaké škodě. Nad třetí sklenkou martini se zapřísáhl, že to bylo naposledy.

13 DEN PŘED PRIMÁRKAMI V ARIZONĚ A V MICHIGANU rozpoutal Lakeův štáb mediální firmol takového rázu, jaký volební politika ještě nezažila. Oba státy byly osmnáct hodin bombardovány jednou předvolební reklamou za druhou. Některé trvaly pouhých patnáct vteřin a byly to jen jenné upoutávky, nic než kandidátova příjemná tvář a sliby rázného vedení a bezpečnějšího světa. Jiné trvaly minutu a podobaly se kratičkým dokumentárním filmům o planetárních hrozbách po konci studené války. A ještě jiné byly zase chlupskými, přímými výzvami teroristům celého světa - jestli budete zabíjet lidi jen proto, že jsou Američané, tvrdě za to zaplatíte. Káhira byla ještě v čerstvé paměti a ujišťování padalo na úrodnou půdu.

Reklamy byly odvážné, vyrobené přeplacenými odbornými poradci, a nesly s sebou jediné riziko, totiž že se jimi lidé přesyť. Jenže Lake byl na politické scéně dost čerstvý, aby ještě nenudil, aspoň zatím. Jeho volební štáb utratil jen v těchto dvou státech za televizní reklamu ohromujících deset milionů dolarů.

Ve volebních hodinách úterý 22. února už reklamy běžely pomalejším tempem, a když volby skončily, analytici předpovídali, že Lake zvítězí ve svém domovském státě a v Michiganu skončí těsně druhý. Guvernér Tarry je konečkonců z jiného středozápadního státu, z Indiany, a v předchozích třech měsících strávil v Michiganu celé týdny. Ale evidentně tam ještě nestrávil dost dlouhou dobu. Arizonští voliči hlasovali pro svého člověka, ti michiganští si oblíbili nového kandidáta. Lake dostal šedesát procent v domovském státě a pětadesát v Michiganu, kde guvernér Tarry získal ubohých jedenatřicet. Zbytek si rozdělili outsideři.

Pouhé dva týdny před superúterým a tři týdny před malým úterým to byla pro guvernéra Tarryho zničující ztráta.

Lake sledoval výsledky voleb na palubě svého letadla cestou z Phoenixu, kde odevzdal sám sobě hlas. Hodinu cesty před Washingtonem oznámili na CNN, že překvapivě zvítězil v Michiganu, a lidi z volebního štábu začali otevírat šampaňské. Vychutnával si to, dokonce si povolil i dvě sklenky.

Teď už se na Lakea jen tak nezapomene. Nikdo nikdy ještě nezačal tak pozdě a nedostal se tak rychle tak daleko. Seděli ve ztemnělé kabině a sledovali na čtyřech obrazovkách, jak političtí komentátoři a odborníci žasnou nad panem Lakem a nad tím, co dokázal. Guvernér Tarry se tvářil blahosklonně, ale také vyjádřil znepokojení nad tím, jak obrovské sumy peněz jeho dosud neznámý protivník utrácí.

Lake si přátelsky poklábosil s hloučkem novinářů, kteří jej čekali na Reaganově státním letišti, pak se nechal v dalším suburbanu zavést do ústředí volebního štábu, poděkoval štědře placenému osazenstvu a řekl všem, ať se jdou domů trochu prospat.

Do Georgetownu, do svého řadového domku na Čtyřiatřicáté a poblíž Wisconsinské, se dostal až těsně před půlnocí. Dva agenti z tajné služby za ním vystoupili z auta a dva další jej čekali na schodech před domkem. Neoblomně odmítl oficiální žádost, aby vpustil ostrahu dovnitř do domu.

"Poslechněte, vy, nechci, abyste se mi tu motali," prohlásil rázně u hlavních dveří. Štvalo ho, že je má pořád kolem sebe, neznal jejich jména a bylo mu jedno, jestli ho za to nebudou mít rádi. Co se jej týkalo, ani žádná jména neměli. Byli prostě "Poslechněte, vy," a to ještě řečeno s co největším odporem.

Jen co se zamkl uvnitř, šel do patra, do své ložnice, a převlékl se. Vypnul světlo, jako kdyby spal, čtvrt hodiny počkal, pak se přepízl dolů do pracovny, ověřil si, jestli se někdo nedívá, a sešel po schodech ještě níž, do malého suterénu. Prolezl oknem do chladivé tmy, na svůj maličký dvorek. Zastavil se, naslouchal, nic neuslyšel, a tak potichu otevřel dřevěnou branku a jako šipka vystřelil mezi dvěma domy, co stály za tím jeho. Vynořil se na Pětatřicáté ulici, byl sám, ve tmě, oblečený, jako když si šel zaběhat, a čepici měl naraženou až k obočí. Tři minuty poté už byl v davu na ulici M. Našel si taxi a zmizel ve tmě.

Teddy Maynard šel spát v zásadě spokojen s prvními dvěma vítězstvími svého kandidáta, ale pak ho probudili a řekli mu, že se stalo něco nedobrého. Když dojel do bunkru, to bylo deset minut po šesté ráno, byl spíš vyžděšený než vzteklý, i když za uplynulou hodinu vystřídal i pěknou řádku jiných emocí. York už na něj čekal a byl s ním ještě vedoucí sekce jménem Deville, nervózní mužíček, který podle všeho strávil hodně hodin přilepený k počítači a se sluchátkem u ucha.

"Tak povídejte," zavrčel Teddy, odstrkoval se dál a rozhlížel se po kávě.

Slovo si vzal Deville. "Dneska ráno v nula hodin nula dvě minuty se rozloučil s tajným a vešel do domu. V nula sedmá vylezl okýnkem ze suterénu. Samozřejmě máme senzory a časové spínače na všech dveřích a oknech. Kromě toho jsme si najali domek naproti a tak jako tak jsme ho sledovali. Nebyl doma šest dnů." Deville jim zamával před

očima drobnůstkou velkou jako kapslička aspirinu. "Tohle je mikrosenzor s označením T-Dec. Má je v podrážkách všech bot, včetně těch sportovních. Takže pokud neběhá naboso, víme, kde je. Jakmile botu zatíží, štenice vyšle signál, který se dá bez zesilovače zachytit do vzdálenosti dvou set metrů. Když zatížení pomine, přesto zařízení vysílá signál ještě patnáct minut. Vyzvali jsme za ním a zachytili jsme ho na ulici M. Měl na sobě tepláky a čepici si narazil do očí. Naskočil do taxíku, ale měli jsme na místě dva vozy. Sledovali jsme ho do Chevy Chase, k předměstskému obchodnímu středisku. Nechal taxi čekat a rychle si odběhl do firmy Mailbox America, což je jedna z těch nových nestátních poštovních společností. Některé - tahle taky - mají otevřeno čtyřicet hodin denně, takže poštu si člověk může vyzvednout kdykoli. Vevnitř nebyl ani minutu, zdržel se jen tak dlouho, aby si mohl odemknout schránku, vyndat pár dopisů a všechny je vyhodit; pak zase přiběhl k taxíku. Jeden z našich vozů ho sledoval zpátky na ulici M; tam Lake vystoupil a proklouzl zase do domu. Druhé auto zůstalo u poštovní služby. Probrali jsme odpadkový koš uvnitř hned za dveřmi a našli jsme šest dopisů, co evidentně přišly jemu - samé reklamní letáky. Adresa: Al Konyers, schránka 455, Mailbox America, Západní avenue 39380, Chevy Chase."

"Takže nenašel to, pro co si šel?" zeptal se Teddy.

"Vypadá to, že všechno, co ve schránce našel, hned vyhodil. Máme to nahrané."

Od stropu se spustila obrazovka a světla se ztlumila. Videokamera zapátrala přes parkoviště, kolem taxíku, a našla Aarona Lakea v plandavých tepláčkách, jak obchází roh a mizí uvnitř poštovní firmy. Pár vteřin nato se zase objevil, v pravé ruce držel pár papírů a dopisů a rychle jimi listoval. Na chvíli se zdržel u dveří a pak všechno hodil do koše. "Co tam sakra hledá?" ucedil si pro sebe Teddy. Lake vyšel ven a rychle naskočil do taxíku. Nahrávka skončila a světlo zase zesílilo.

Deville vyprávěl dál. "Máme jistotu, že jsme v koši našli ty pravé papíry. Byli jsme tam za pár vteřin, a než jsme se dočkali, nikdo nevešel. Bylo čtyřicet osm minut po půlnoci. Hodinu nato jsme se dostali dovnitř znovu a udělali jsme si otisk zámku schránky 455, abychom mohli dovnitř, kdykoli to bude potřeba."

"Denně ji prověřujte," přikázal Teddy. "Všechnu poštu evidujte. Letáky nechte být, ale když přijde něco jiného, chei to vědět."

"Jasně. Pan Lake se v jednu dvacet dva vrátil do domu oknem v suterénu a po zbytek noci tam zůstal. Je tam i teď."

"To stačí," řekl Teddy a Deville odešel.

Uplynula minuta, během níž si Teddy jen míchal kávu.

"Kolik adres má?"

York věděl, že tahle otázka přijde. Podíval se zběžně do poznámek. "Většina osobní korespondence mu chodí domů do Georgetownu. Na Capitol Hillu má adresy aspoň dvě, jednu do své kanceláře a druhou do výboru pro ozbrojené síly. Doma v Arizoně má tři kanceláře. Takže celkem víme o šesti."

"K čemu by potřeboval sedmou?"

"Nevím, ale nemůže to být nic dobrého. Člověk, který nemá co skrývat, nepoužívá falešné jméno a tajnou adresu."

"Kdy si tu schránku pronajal?"

"Na tom ještě děláme."

"Možná si ji opatřil až po tom, co začal kandidovat. Možná si myslí, že když za něj CIA myslí, tak ho taky při všem sleduje. A napadlo ho, že by se mu hodila trocha soukromí. Proto ta schránka. Možná má nějakou známost a nám to uniklo. Možná má rád pornočasopisy nebo video, něco, co se dá objednat poštou."

"Snad," řekl York po dlouhé odmlce. "Ale co když si schránku pronajal už před měsíci, dávno před tím, než zahájil kampaň?"

"V tom případě to neskrývá před námi. Skrývá to před celým světem - a jeho tajemství je opravdu hrozné."

Mlčky dumali o tom, jaká hrozná tajemství tak může pan Lake mít, a ani jednomu se nechtělo tipovat si. Rozhodli se, že ještě víc posílí sledování a budou schránku probírat dvakrát denně. Lake se chystá do boje v dalších primárkách, a tak za několik hodin opustí město a oni budou mít schránku sami pro sebe.

Leda že by mu ji chodil někdo vybírat.

Aaron Lake se ve Washingtonu stal hvězdou. Z kanceláře na Capitol Hillu velkomyslně poskytoval živé rozhovory pro časné ranní zpravodajské programy. Přijímal senátory i kolegy z Kongresu, lhotejno, zda přátele či někdejší nepřátele, a ti všichni dávali najevo nadšení a gratulovali mu. Poobědval se členy svého volebního štábu a potom s nimi uspořádal pár dlouhých schůzek, kde se rokovalo o další strategii. Narychlo povečeřel s Elaine Tynarovou, která mu přinesla báječné novinky o tom, jaké tony hotovosti se zase valí do OPAV, pak odletěl do Syracusu a tam kul plány na primárky ve státě New York.

Přivítaly jej mnohahlasné davy. Koneckonců je novým favoritem.

14 TREVOR TEĎ MÍVAL KOCOVINU ČÍM DÁL TÍM častěji, a tak když zase jednou ráno otevřel oči, řekl si, že by si prostě měl dál oraz. Nemůže přece večer co večer pařit u Petra, pít se šudáky laciné pivo a dívat se na bezvýznamné zápasy v košíkové jen proto, že na ně má vsazenou tisícovku babek. Tak třeba včera, to hrála Loganská státní proti jánevínkomu, ti druzí měli zelené dresy. Koho sakra zajímá Loganská státní?

Koho? Přece Joe Roye Spicera. Spicer si na ni vsadil pět set, Trevor to přebil tisícovkou ze svého - Loganská vyhrála. Minulý týden trefil deset z dvanácti vítězů. Vyzískal z toho tři tisíce na dřevo, a Trevor, který se ochotně nechal vést, vydělal pět a půl tisíce. Vypadalo to, že jako sázkař si vydělá víc než jako právník. A to ještě vítěze vybírá někdo jiný za něj!

Zašel do koupelny, vyhnul se pohledu na vlastní tvář a opláchl se. Záchod byl od včerejška ještě pořád ucpaný; zrovna když se potácel po celém svém mizerném domku a hledal zvon na prošťouchnutí, ozval se telefon. Byla to

bytost z jiného světa, jeho bývalá žena, kterou nenáviděl a která nenáviděla jeho, a sotva ji uslyšel, věděl, že potřebuje peníze. Vztekla ji odmrštil a šel do sprchy.

V práci to bylo čím dál tím horší. Přijeli rozvádějící se manželé, každý ve svém autě, a chtěli dokončit majetkové vypořádání. Hádali se o věci, nad kterými by každý mávl rukou - o hrnce a pánve a opékač topinek -, ale oni prostě nic neměli a o něco se přece servat musejí. Čím je majetek menší, tím jsou rozvodové rvačky hnusnější.

Jejich pan právník se o hodinu zpozdil; využili toho času k výpadům tak nakvašeným, že je Janička nakonec musela rozesadit. Když se Trevor vpotácel zadním vchodem do kanceláře, zjistil, že tam rozbila tábor manželka.

"Kde sakra trčíte?" zeptala se dost nahlas, aby to manžel naproti zaslechl. Hned vyrazil do chodby, kolem Janičky, která se jej nepokoušela pronásledovat, a vrazil do Trevorovy kancelářičky.

"Čekáme tu už hodinu!" ohlásil.

"Mlčte oba!" zařval Trevor - a Janička radši vyšla ven z budovy. Klienty hlasitost toho projevu ohromila.

"Sednout!" zahulákal znovu a oni na povel padli na jediné dvě volné židle. "Platíte pět stovek dolarů za prachpitomej rozvod a myslíte si, že vám to tu patří!"

Prohlédli si jeho zarudlé oči a brunátnou tvář a usoudili, že se s ním radši nebudou hádat. Telefon se zase rozdrnčel, ale nikdo to nebral. Trevorovi se znovu obrátil žaludek; vyrazil z kanceláře ven, doběhl přes chodbičku do umývárny a tam se co možná nejvíc potichu vyzvracel. Záchod odmítl spláchnout, kovový řetízek jen neškodně poklínkával o nádržku. Telefon pořád zvonil. Dopotácel se na chodbu a chystal se, že Janičce dá padáka, ale když ji nikde nenašel, dezertoval z budovy jakbysmet. Došel na pláž, sundal si boty i ponožky a začal se ráchat v chladné slané vodě.

Dvě hodiny poté Trevor seděl nehybně za psacím stolem, měl zamčeno, aby klienti nemohli dovnitř, a bosé nohy si dal na stůl; pořád ještě měl mezi prsty sůl. Potřeboval si zdřímnout a potřeboval se napít, ale zatím jen civěl do stropu a snažil se rozhodnout, co dřív. Zazvonil telefon a Janička, která u něj ještě stále pracovala, ale potajmu se probírala nabídkami zaměstnání, to tentokrát vzala.

Volal Brayshears z Baham. "Máme tady převod, pane," oznámil.

Trevor byl v tu chvíli na nohou. "Kolik?"

"Sto tisíc, pane."

Trevor se podíval na hodinky. Na to, aby chytil letadlo, má tak hodinku. "Můžu se s vámi sejít v půl čtvrté?" zeptal se. "Ovšem, pane."

Zavěsil a zakřičel skrz dveře: "Zruš mi všechny schůzky na dneska a na zítra. Jedu pryč."

"Žádný schůzky nemáš," odpověděla mu se stejnou razancí. "Tobě se ty peníze přímo kutálej pod rukama."

Neměl chuť se hádat. Třískl zadními dveřmi a odjel.

Letadlo do Nassau mělo mezipřistání ve Fort Lauerdale, ale Trevor si toho sotva všiml. Bleskově do sebe hodil dvě piva a spal jako dudek. Další dvě vypil nad Atlantikem, a tak ho letuška musela budit v prázdném letadle.

Převod byl podle očekávání od Curtise z Dallasu. Přišel z Texaské banky a byl adresován na účet firmy AzorReality vedený odbočkou Ženevské banky v Nassau. Trevor účtu ulevil o svou třetinu, pětadvacet tisíc znovu ukryl na svém tajném kontě a osm si vzal v hotovosti. Poděkoval panu Brayshearsovi, vyjádřil naději, že jej zase vbrzku uvidí, a vypotácel se ven.

Ani ho nenapadlo letět zase domů. Zamířil do obchodní čtvrti, kde byly chodníky plné tělnatých amerických turistů.

Potřeboval šortky a slamák a protiopalovací krém.

Nakonec se dostal až k pláži, našel si pokoj v pěkném hotelu, dvě stě za noc, ale koho to žere? Namazal se olejčkem a rozvalil se u bazénu, pěkně blízko u baru. Servírka v tenoučkých plavečkách mu nosila pití.

Probudil se až po soumraku, dostatečně vyhrátý, ale ne spálený. Nějaký člověk od hotelové ochranky mu pomohl až do pokoje, on se svalil na postel a vrátil se do blaženého bezvědomí. A znovu se pohnul, až když už slunce stálo vysoko.

Po tak dlouhém odpočinku se probudil s překvapivě čistou hlavou a s velkým hladem. Snědl trochu ovoce a šel se porozhlédnout po plachetnicích; ne že by nějakou rovnou koupil, chtěl se jen seznámit s podrobnostmi. Devítimetrová by měla stačit, ta je dost velká, aby se na ní dalo bydlet, a přitom jako posádka stačí jediný člověk. Žádní cestující; jen osamělý kapitán toulající se z ostrova na ostrov. Nejlevnější, kterou viděl, stála devadesát tisíc a ještě potřebovala trochu opravit.

Poledne jej zastihlo zase u bazénu, kde se mobilem snažil ukonejšit jednoho dva klienty, ale dělal to bez nadšení. Stejná servírka mu přinesla další sklenici. Vypnul telefon, ukryl se za tmavými brýlemi a převracel si v hlavě čísla. Uvnitř jeho lebky však panovala nádherně otupělá atmosféra.

Za tenhle měsíc vydělal asi tak osmdesát tisíc, na ruku, nezdaněných. Bude to pokračovat stejným tempem? Pokud ano, měl by svůj milion do roka, pak by mohl dát sbohem kanceláři a troskám své kariéry, koupit si loď a vyrazit na moře.

Poprvé za celý život mu ten sen připadal téměř skutečný.

Už se viděl u kormidla, bez košile, bosého, s vychlazeným pivkem po ruce, jak se přes vodu sune ze svatého Bartoloměje na St. Kitts, z Nevisu na svatou Lucii, od jednoho ostrova k tisíci jiných, jak mu vítr popleskává do hlavní plachty a na celém mizerném světě není, co by mu mělo dělat starosti. Zavřel oči a zatoužil po úniku ještě úpěnlivěji. Probudilo ho vlastní chrápání. Servírka ve šňůrkových plavkách byla nedaleko. Poručil si rum a podíval se na hodinky.

Dva dny nato se Trevor konečně dostal do Trumble. Dorazil tam se smíšenými pocity. Na jedné straně byl celý žhavý převzít poštu, aby jejich figl dál hladce probíhal, aby dál měli koho vydírat a aby se dál hrmuly peníze. Na druhé straně ovšem měl zpoždění a soudce Spicer z toho nebude mít radost.

"Kde se sakra flákáš?" zavrčel na něj Spicer, jen co bachař odešel z hovorny. Trevorovi připadalo, že poslední dny jej týmiž slovy vítá každý. "Kvůli tobě mi utekly tři zápasy, a to jsem pokaždý trefil vítěze."

"Byl jsem na Bahamách. Dostali jsme od Curtise z Dallasu sto tisíc."

Spicerova nálada se rázem změnila. "A to ti trvalo tři dny, než jsi na Bahamách ověřil převod?" zeptal se.

"Potřeboval jsem si trochu orazit. Nevěděl jsem, že sem mám chodit každý den."

Spicer byl naladěný stále smířlivěji. Zrovna vydělal dalších dvaadvacet tisíc. Měl je dané stranou pěkně v bezpečí s ostatním lupem, na místě, kde je nikdo nenajde, a tak ve chvíli, když právníkovi podával další štůsek úhledných obálek, už přemítal o tom, jak peníze utratí.

"To ale máme napilno," prohlásil Trevor a vzal si obálky.

"Nějaký stížnosti? Vyděláváš víc než my."

"Taky můžu ztratit víc než vy."

Spicer mu podal list papíru. "Tady jsem vytipoval deset zápasů. Pět stovek na každý."

Náhle, pomyslel si Trevor. Stráví další prodloužený víkend u Petra a bude civět na jedno utkání za druhým. Ale co, jsou na světě horší věci. Pak spolu hráli blackjack, dolar za rundu, dokud bachař jejich setkání neukončil.

Trevorovy stále četnější návštěvy se staly námětem debat mezi správcem věznice a vysoko postavenými úředníky Správy věznic ve Washingtonu. Začalo se kolem toho papírovat.

Zvažovali, jestli to nemají omezit, ale pak to nechali být. Ty návštěvy jsou neškodné - a kromě toho správce nechtěl narušit své vztahy s Bratrstvem. Proč si říkat o malér?

Právník je neškodná figurka. Obvolali pár lidí v Jacksonvillu a poté usoudili, že Trevor je v zásadě nula a nejspíš ani nemá nic lepšího na práci, než se potloukat po hovornách ve vězení.

Peníze vlily Beechovi i Yarberovi do žil novou sílu. Aby je mohli utratit, na to se k nim nejprve budou muset dostat, a k tomu zase bude potřeba, aby vyšli ven jako svobodní lidé, kteří si se svým rostoucím majetkem mohou dělat, co se jim zlíbí.

Yarber nyní usilovně ze svých zhruba padesáti tisíc v bance dával dohromady investiční portfolio. Nemá smysl je tam nechat kysnout za trapných pět procent ročně, i když je to nezdaněné. Jednoho nepříliš vzdáleného dne je přelije do agresivních růstových fondů, především těch, co se zaměřují na Dálný východ. V Asii zase začne boom a on tam svou kupečku špinavých peněz přesune, aby se o to požehnání podělil. Ještě si musí odsedět pět let, a pokud po tu dobu bude vydělávat ročně něco mezi dvanácti a patnácti procenty, ve chvíli, kdy odejde z Trumble, bude mít zhruba sto tisíc. Pro pětadesátiletého chlapa, který se doufáme bude stále těšit dobrému zdraví, to do začátku není zlé.

Ale pokud se jemu (a Rickymu a Percymu) podaří kapitál zvětšovat, mohl by po propuštění být opravdu bohatý. Pět svinských let - hora měsíců a týdnů, které se bál. A teď najednou přemýšlí, jestli bude mít dost času z té vyděračské boudy dostat všechno, co chce. Dopisoval si jako Percy s více než dvaceti muži po celé Severní Americe. Ani dva z nich nebyli ze stejného města. O to, aby oběti byly daleko od sebe, se staral Spicer. Nahlíželi v právnícké knihovně do map, aby získali jistotu, že ani Percy, ani Ricky nevedou korespondenci s muži, kteří by mohli bydlet nedaleko od sebe. Yarber se přistihl, že když zrovna nepíše dopisy, myslí na peníze. Díky Bohu, rozvodové papíry od jeho manželky už přišly a zase odešly. Za pár měsíců bude úředně svobodný, a až jej podmínečně propustí, bývalá žena na něj dávno zapomene. O nic se nebude muset dělit. Bude si moci jít, kam bude chtít, nikdo ho nebude moci popotahovat.

Pět let - a tolik práce. Přestane jíst všechno, v čem je cukr, a každý den si přidá jeden dva kilometry chůze.

Hatlee Beech se za bezesných nocí ve tmě na horní palandě věnoval stejným výpočtům jako jeho kolegové. Padesát tisíc dolarů v ruce, ty investovat někde, kde je slušná výnosnost, ke kapitálu pak přidávat peníze vymámené z tolika obětí, kolik jich dokážou nachytat, a jednoho dne bude mít řůru peněz. Beech měl před sebou devět let a svého času mu to připadalo jako nekonečný maratón. Teď měl jiskřičku naděje. Z rozsudku smrti, který nad ním visel, se polehoučku stávala doba sklizně. Když se bude držet při zemi a předpokládat, že mu Angola bude po těch devět let vynášet sto tisíc ročně, plus pěkný výnos z investic, ve věku pětadesáti let protančí branou ven jakožto několikanásobný milionář.

Dva, tři, ba proč neuvažovat i o čtyřech milionech.

Věděl velice přesně, co udělá. Miluje Texas, a tak pojede do Galvestonu a koupí si jeden z těch starých viktoriánských domů u moře. Bude si zvat staré přátele - jen ať se staví a podívají se, jak je zazobaný. Na právo nakašle, pracovat budou pěkně čtyřadvacet hodin denně jeho peníze, jen ony a jen pracovat, takže až mu bude sedmdesát, bude zase mít víc než jeho bývalá žena.

Hatlee Beech si poprvé za roky myslel, že by se pětadesáti, ba i těch sedmdesáti dožít mohl.

I on se vzdal cukru a másla, cigarety omezil na polovinu a zařekl se, že brzy se jich vzdá úplně. Přisahal si, že se bude držet co nejdál od ošetrovny a přestane se cpát prášky. Začal stejně jako jeho kolegové z Kalifornie chodit denně na sluníčku dva kilometry. A dál psal, vlastně on a Ricky dál psali dopisy.

Soudce Spicer dostatečnou motivaci měl už předtím a teď se mu těžko usínalo. Nepronásledoval ho ani pocit viny, ani samota, ani ponížení, natož aby jej deprimovalo nedůstojné vězeňské prostředí. Jednoduše počítal peníze, pohrával si s odhady výnosů, analyzoval sázkové kurzy. Měl před sebou jedenadvacet měsíců - konec už byl na dohled.

Jeho milá ženuška Rita se tu před týdnem stavila a po dva dny spolu strávili vždycky čtyři hodiny. Nechala se ostříhat, skoncovala s pitím a shodila osm kilo, a také mu slíbila, že až si jej ani ne za dva roky vyzvedne u brány, bude ještě štíhlejší. Po těch čtyřech hodinách, co s ní strávil, získal Joe Roy jistotu, že jeho devadesát tisíc je stále zakopaných za kůlnou.

Přestěhují se do Las Vegas, koupí si nový pěkný byt, na celý svět nakašlou.

Když se teď ta bouda s Percym a Rickym tak pěkně rozjela, opatřil si Spicer novou starost. Odejde z Trumble první,

šťasten a spokojen, ani se neohlédne. Jenže co ty peníze, které vydělají po jeho odchodu? Jestli ten figl bude pořád sypat, co se stane s jeho podílem na zisku, s penězi, na které má evidentně právo? Koneckonců to byl jeho nápad, i když vypůjčený z toho vězení v Louisianě. Beech a Yarber s ním zpočátku konspirovali jen velmi vážavě. Má ovšem čas vymyslet strategii odchodu, stejně jako má čas přijít na to, jak se zbavit právníka. Bude ho to ale stát pěkných pár hodin spánku.

Dopis od Quince Garbeho z Iowy jim přečetl Beech.

"Milý Ricky (nebo kdo sakra jsi), žádné peníze už nemám. Těch prvních sto tisíc jsem si půjčil v bance na falešné účetní výkazy. Nevím ani, jak to splatím. Banka a s ní všechny peníze patří otcí. Co kdybys radši napsal pár dopisů jemu, ty hajzle! Jestli se domluvíme, že tím vydírání skončí, mohl bych možná vyšťourat ještě deset tisíc. Už na mě nanaléhej, jsem na pokraji sil a uvažuji o sebevraždě. Jsi mizera a doufám, že to víš. Přeju ti, aby tě chytili. S pozdravem Quince Garbe."

"Zní to dost zoufale," prohlásil Yarber, který zrovna zvedl oči od vlastní hromádky pošty.
"Napiš mu, že přijmeme pětadvacet tisíc," ucedil Spicer, až mu párátka div nespadlo z dolního rtu.
"Napišu, a nakážu mu, ať to hned převede," kývl Beech a otevřel další obálku pro Rickyho.

15 ZE ZKUŠENOSTI VĚDĚLI, ŽE V POLEDNE PROVOZ před firmou Mailbox America poněkud zesílí, a tak touto dobou dovnitř hned za dvěma jinými zákazníky vešel nonšalantně agent a toho dne už podruhé si odemkl schránku 455. Všiml si, že nahoře, na třech reklamních letácích - první byl z pizzerie s rozvážkovou službou, druhý z mycí linky a třetí od americké státní pošty - leží něco nového. Obálka deset na patnáct, světle oranžová. Pinzetou, kterou měl na klíčkách, ji chytil za růžek, rychle vytáhl ze schránky a upustil do malé kožené aktovky. Letáky nechal být. V Langley obálku opatrně otevřeli odborníci. Vyndali z ní a okopírovali dva rukou psané listy. Hodinu nato Deville vešel do Teddyho bunkru se složkou v ruce. Deville byl pověřen řízením toho, o čem se v nejužších kruzích v Langley mluvilo jako o "tom maléru s Lakem". Dal kopie dopisu Teddymu a Yorkovi, pak tu svou promítl na velkou plochu a Teddy a York na ni ze začátku jen tupě hleděli. Rukopis byl výrazný, hranatý a snadno čitelný, jako kdyby se pisatel hmoždil s každým slovem. Stálo tam:

"Drahý Ale!

Co je s tebou? Dostal jsi můj poslední dopis? Je to už tři týdny, co jsem ti psal, a ty pořád nic. Asi máš moc práce, ale přesto na mě prosím nezapomínej. Cítím se tu hrozně sám a tvoje dopisy mi vždycky dodaly sílu držet se nad vodou. Dávaly mi sílu a naději, protože jsem věděl, že mám tam venku někoho, komu na mně záleží. Prosím, neopouštěj mě, Ale. Můj poradce říká, že by mě do dvou měsíců měli pustit. V Baltimoru mají dům na půl cesty, je to shodou okolností pár kilometrů od míst, kde jsem vyrostl, a zdejší lidi se mi tam pokoušejí najít místo. Bylo by to na devadesát dnů, což je dost času, abych si našel práci, nějaké přátele a tak, však to znáš, prostě abych si zase zvykl, že jsem mezi lidmi. Na noc se to zařízení zavírá, ale přes den budu mít úplnou volnost. Moc dobrých vzpomínek nemám, Ale. Všichni, kdo mě kdy měli rádi, jsou teď po smrti, a můj strýc, ten, co mi platí pobyt tady na klinice, je sice hrozně bohatý, ale taky hrozně krutý.

Tak strašně potřebuju najít přátele, Ale. Mimochodem, shodil jsem další dvě kila a mám teď v pase osmdesát pět čísel. Ta fotka, co jsem ti poslal, začíná být zastaralá. Nikdy se mi moc nelíbilo, jak na ní vypadám - mám tam moc naducané tvářičky.

Teď jsem o hodně štíhlejší a taky jsem se opálil. Když je na to počasí, nechávají nás tu, abychom se opalovali dvě hodiny denně. Jsem sice na Floridě, ale jsou dny, kdy je na to moc zima. Pošlu ti jinou fotku, asi tu od pasu nahoru. Dřív se v čínkárně jako mezek. Myslím, že ta příští fotka se ti bude líbit. Psal jsi, že mi taky pošleš fotografii. Pořád na ni čekám. Prosím, nezapomeň na mě, Ale. Potřebuju tvoje dopisy.
S láskou Ricky"

York zodpovídal za to, že Lakeův život bude prozkoumán do poslední podrobnosti, a tak se teď cítil povinován promluvit první. Jenže nedokázal přijít na to, co by měl říct. Mlčky si dopis pročetli znovu, znovu a pak ještě jednou. Nakonec do toho praštil Deville. "Tady je obálka," oznámil a hodil ji na stůl. Byla adresována na Mailbox America, panu Alu Konyersovi. Zpáteční adresa: Ricky, Aladin-Sever, postbox 44683, Neptune Beach, Florida, 32233.

"Je to klamná adresa," ohlásil Deville. "Neexistuje žádné místo, kde by se to jmenovalo Aladin-Sever. Je tu telefonní číslo, ale na tom se ozývají jen informace. Volali jsme tam s různými otázkami desetkrát, ale spojovatelé nevědí nic. A obvolali jsme i všechny detoxikační a odvykací kliniky na severní Floridě. O téhle nikdo neslyšel."

Teddy seděl mlčky a pořád se díval do stěny.

"Kde je to Neptune Beach?" zavrčel York.

"U Jacksonvillu."

Deville se chtěl rozloučit, ale řekli mu, ať zůstane. Teddy si začal dělat poznámky do zeleného notesu. "Byly i další dopisy a přinejmenším v jednom byla fotografie," začal, jako by šlo o rutinní součást celé operace. Teddy Maynard neznal žádný duševní stav podobný panice.

"Musíme je najít," rozhodl.

"Jeho dům jsme už dvakrát důkladně prohledali," odušil York.

"Tak ho prohledejte potřeť. Pochybuji, že by si něco takového schovával v kanceláři."

"A kdy -"

"Hned. Lake teď nahání hlasy v Kalifornii. Nemáme na to moc času. Mohl by mít další tajné schránky, mohli by mu psát i jiní mamlasové, co blábolí o tom, jak se opálili a kolik mají v pase."

"Uhodíš na něj přímo?"

"Zatím ne."

Neměli žádný vzorek rukopisu pana Konyerse, a tak Deville přišel s návrhem, který se Teddymu nakonec zalíbil. Uchýlí se ke lsti - použije nový laptop s vestavěnou tiskárnou. První skicu dopisu dali dohromady Deville a York a asi po hodině práce dospěli ke čtvrté verzi:

"Milý Ricky,

Dostal jsem tvůj dopis ze dvaadvacátého; promiň, že jsem neodepsal dřív. Poslední dobou jsem pořád na cestách a ještě spoustu věcí nestíhám. Vlastně i tenhle dopis píšu ve výšce deset kilometrů někde nad Kalifornským zálivem cestou do Tamy. A používám nový laptop, je tak malý, že se mi div nevejde do kapsy. Kde se ten pokrok zastaví! I tiskárna se jakžtakž činí. Doufám, že to bez potíží přečteš. Novinky o tom, že tě propustí, a o domě na půl cesty v Baltimoru jsou báječné. Mám tam nějaké obchodní styky a určitě bych ti mohl s hledáním místa pomoci.

Hlavu vzhůru, už zbývají jenom dva měsíce. Teď jsi mnohem silnější a dokážeš žít naplno. Nenech se odradit.

Pomůžu ti, jako to jen půjde. Až budeš v Baltimoru, rád bych se s tebou na nějaký čas sešel a provedl tě, však víš.

Slibuju, že příště napíšu dřív. Nemůžu se dočkat odpovědi od Tebe.

S láskou Al."

Dohodli se, že Al spěchal tolik, až se zapomněl podepsat. Pak o dopisu rokovali, měnili text, přepisovali, znovu koncipovali, zkrátka rýpali se v něm víc než v mezinárodní smlouvě. Konečnou verzi vytiskli na hlavičkový papír hotelu Royal Sonesta v New Orleansu a vložili do obyčejné nahnědlé obálky s optickým kabílkem ukrytým v dolním skladu. Do pravého dolního rohu, na místo, které vypadalo, jako kdyby je při přepravě maličko natrhli a zvrásnili, umístili titěrný vysílač velký jako špendlíková hlavička. Až bude aktivován, bude tři dny vysílat signál do vzdálenosti sta metrů.

Protože Al míří do Tamy, opatřili obálku tamním razítkem s dnešním datem. To vše zvládla partička zvláštních lidí z oddělení pro výrobu dokumentů ve druhém patře ani ne za půl hodiny.

Ve čtyři odpoledne zastavila na rohu u domu Aarona Lakea, ve stínu jednoho ze stromů, co na Čtyřiatřicáté, v téhle hezoučké části Georgetownu, rostou, hodně ojetá zelená dodávka. Na dveřích měla reklamní nápis místní instalátorské firmy. Čtyři instalatéři se vysoukali ven a začali vykládat nářadí a materiál.

Jediného ze sousedů, který si toho všiml, podívaná za pár minut zrudla, a tak se vrátil k televizi. Lake byl v Kalifornii a tajně s ním, a tak jeho dům nebyl ještě sledován čtyřicet hodin denně, aspoň ne tajnou službou. Brzy k tomu ale přikročí.

Jako záminku si vybrali ucpaný odpad na malém trávníku před domem, což půjde spravit, aniž by někdo musel vejít dovnitř. A kdyby sem někdo od tajné služby zaskočil, spokojí se s tím.

Dva instalatéři však měli vlastní klíče a do domu přece jen vstoupili. U domu zastavila další dodávka, podívat se, jak to jde, a přivezla i další nářadí. Dva z těch nových se zamíchali mezi ty staré, a tak začala vznikat pravidelná pátrací skupina.

Čtyři agenti začali v domě pečlivě hledat skryté dokumenty. Přesunovali se z místnosti do místnosti, prohlíželi nabízející se skryšky a hledali ty tajné.

Druhá dodávka odjela, místo ní přijela z jiného směru třetí a zaparkovala až na chodníku, jak to opravářská auta někdy dělají. K partě snažící se pročistit odpad přibyli další čtyři muži a dva z nich se po čase vytratil do domu. Když se setmělo, rozsvítili si na dvorku nad jímku odpadu reflektor a namířili ho tak, aby světlo padalo i do domu, takže nebude vidět, že se uvnitř svítí. Čtyři muži, kteří zůstali venku, popíjeli kávu, vyprávěli si vtipy a snažili se moc neprochladnout. Kolem chodili sousedi.

Po šesté hodině byla odpadní trubka čistá a dům jakbysmet. Nenašli nic zvláštního a už vůbec ne ukrytou složku s dopisy od jistého Rickyho, takto pacienta odvykací kliniky. A po fotce ani vidu. Instalatéři zhasili světla, sbalili si nářadí a beze stopy zmizeli.

Sotva den nato v půl deváté pošta v Neptune Beach otevřela, vešel dovnitř agent jménem Barr, spěšně, jako kdyby něco sotva stíhal. Barr byl specialista na zámky a klíče a předešlého dne odpoledne strávil v Langley pět hodin studiem různých typů schránek, které pošta používá. Měl čtyři univerzální klíče, z nichž jeden mu přístup do schránky číslo 44683 jistě zjedná. Pokud ne, musel by si odemknout šperhákem, což by trvalo šedesát vteřin a mohlo by to upoutat něčí pozornost. Třetí klíč ale zabral, a tak Barr vsunul dovnitř hnědou obálku se včerejším tampským razítkem, adresovanou na Rickyho, bez uvedení příjmení, Aladin-Sever. Uvnitř už byly dva další dopisy. Aby se neřeklo, vyndal ze schránky jeden reklamní leták, zavřel dvířka, leták zmuchlal a hodil do koše.

Pak se dvěma dalšími agenty čekali trpělivě v dodávce na parkovišti, popíjeli kávu a nahrávali na video všechny zákazníky pošty. Od schránky byli sedmdesát metrů. Na příručním přijímači pipal slabý signál z obálky. V dopoledním fimolu se ochomýtal různorodá skupinka lidí - černoška v krátkých hnědých šatech, běloch v koženém saku, běloška v teplácích, černoch v džínách... sami agenti CIA, kteří měli sledovat schránku, aniž by tušili, od koho dopis je a kam má dorazit. Jejich úkolem bylo pouze najít osobu, která si schránku pronajala.

Zjistili to po poledni.

Trevorův oběd byl jako obvykle tekutý, ale dnes si u Petra dal jenom dvě piva. Díval se, jak prohrává padesát dolarů vsazených na závody psích spřežení v Calgary, u toho popíjel a jedl slané buráky. Pak se vrátil do kanceláře, hodinku si pospal a chrápal u toho tak hlasitě, že jeho utrápená sekretářka musela nakonec jít zavřít dveře. Přesněji řečeno je vši silou zabouchla, ale ani to ho nevzbudilo.

Pak podnikl výlet na poštu, tentokrát pěšky, protože bylo krásně, nic lepšího neměl na práci a potřeboval si pročistit hlavu. Snil u toho o plachetnicích. S potěšením zjistil, že ve schránce kliniky Aladin-Sever leží pěkně na hromádce čtyři ty roztomilé maličké poklady. Pečlivě si je srovnal do kapsy obnošeného letního saka, urovnal si kravatu a loudal se dál s naprostou jistotou, že další peněžní dáreček se rychle blíží.

Nikdy jej to nesvádělo dopisy si přečíst. Ať si špínu vyžere Bratrstvo. On si uchová ručičky čisté, bude donášet poštu sem a tam a pobírat svou třetinu. A kromě toho by ho Spicer přerazil, kdyby přišel na to, že si s dopisy hrál.

Na to, jak se plouží zpátky do kanceláře, se dívalo sedm agentů.

Když Deville vešel dovnitř, Teddy pospával na kolečkovém křesle. York jel domů; bylo po desáté večer. York měl ženu, Teddy ne.

Deville se dal do výkladu a nakukoval u toho do rukou psaných poznámek. "Dopis si ze schránky vyzvedl deset minut před druhou místní právník jménem Trevor Carson. Sledovali jsme ho do jeho kanceláře na Neptune Beach, kde se zdržel osmdesát minut. Je to malá praxe, úřaduje tam jen on sám s jednou sekretářkou a nemá mnoho klientů. Carson dělá samou drobotinu, rozvody, nemovitosti, samé případy za pár šupů. Je mu čtyřicet osm, je přinejmenším dvakrát rozvedený, narodil se v Pennsylvánii, na střední školu chodil ve Furmanu, na právnickou fakultu na Floridské státní, před jedenácti lety mu pozastavili koncesi za to, že se klientům hrabal v účtech, pak mu ji zase vrátili."

"Dobrá, dobrá," kýval Teddy.

"V půl čtvrté odešel z kanceláře a jel autem hodinu až k federální věznici v Trumble, stát Florida. Dopisy měl s sebou. Sledovali jsme ho, ale když vešel do vězení, ztratili jsme signál. Mezitím jsme sehnali nějaké informace o Trumble. Je to věznice s minimální ostrahou, obvykle se o ní mluví jako o táboře. Žádné zástěny a ohrady, samí velice málo problémoví vězňové. Je jich tam asi tisícovka. Podle našeho zdroje ve washingtonské Správě věznic tam Carson jezdí na návštěvy v jednom kuse. Žádný jiný právník ani vůbec nikdo jiný tam není tak často jako on. Až do minulého měsíce jezdil jednou týdně, teď je to aspoň třikrát týdně. Někdy i čtyřikrát. Vždycky jde o oficiální setkání odsouzeného s jeho právním zástupcem."

"A kdo je ten jeho klient?"

"Nejmenuje se Ricky. Podle záznamů je Carson právním zástupcem tří soudců."

"Tři soudců?"

"Ano."

"Tři zavřených soudců?"

"Přesně tak. Říkají si Bratrstvo."

Teddy zavřel oči a promnul si spánky. Deville tu informaci chvíli nechal působit a teprve pak pokračoval. "Carson byl ve vězení čtyřicet čtyři minuty, a když vyšel ven, nezachytili jsme už signál z obálky. Tou dobou jsme parkovali kousek od jeho auta. Šel dva metry od našeho příjimače, takže dopis u sebe rozhodně neměl. Sledovali jsme ho zase zpátky k jacksonvillským plážím. Zaparkoval poblíž podniku jménem Petrův bar a gril, vešel a zůstal tam tři hodiny. Prohledali jsme mu auto, našli jsme aktovku a v ní osm dopisů adresovaných různým mužům na nejrůznějších místech v celé zemi. Všechny dopisy šly z vězení ven, žádný opačně. Je tedy jasné, že Carson dělá svým klientům pošťáka. Asi tak před půl hodinou byl pořád ještě v baru, víceméně opilý, a sázel na zápasy vysokoškolské ligy košíkové."

"Nula."

"Tak nějak."

Zmíněná nula se z Petrova baru vypořádala po druhém nastavení zápasu, který se hrál někde na západním pobřeží.

Spicer trefil tři vítěze ze čtyř. Trevor se jím ochotně nechal inspirovat, a tak za večer vyhrál tisíc babek.

Byl namol, ale měl dost rozumu, aby nesedal za volant. Ještě pořád si velmi bolestně pamatoval, jak ho před třemi lety skřípli, a kromě toho tahle čtvrt' je těch zatracených poldů plná. Restaurace a bary kolem hotelu Mořská želva přitahují mladé a neklidné lidičky - a za nimi se zase táhnou policajti.

Jenže ani chůze nebyla žádný špás. Jakžtakž se dostal ke kanceláři, měl to přímo na jih, kolem poklidných nájemních prázdninových apartmánů a domků, které byly ztemnělé a chystaly se na noc. Vzal s sebou aktovku s dopisy z věznice. Pokračoval dál a rozhlížel se po svém domě. Bůhvíproč přešel na druhou stranu ulice a o pár domů dál se zase vrátil zpátky. Provoz veškerý žádný. Začal se motat dokolečka a div při tom nepadl na agenta skrčeného za zaparkovaným autem; prošel dvacet metrů od něj. Tiché tajné vojsko jej sledovalo, najednou se strachem, že ten ožralý trouba do někoho z nich vrazí.

Po nějaké době to vzdal a podařilo se mu zase najít kancelář. Na schodech ke hlavním dveřím harašil klíči, upustil aktovku a zapomněl ji tam, a ani ne minutu poté, co si šťastně odemkl, už byl za polootevřenými dveřmi u psacího stolu, rozvaloval se na otočném křesílku a spal jako dřevo.

Zadní dveře byly celou noc otevřené. Barr a spol podle rozkazů z Langley vešli dovnitř a všechno napíchli. Nebyl tu žádný alarm, okna neměla zámky - koneckonců tu především nebylo nic cenného, co by přitahovalo zloděje.

Napíchnout telefony a dát štěnice i do stěn šlo velmi snadno, protože o to, co se děje v kanceláři pana Trevora Carsona, advokáta a obhájce, se evidentně nikdo zvenčí nezajímal.

Z aktovky všechno vyndali a podle pokynů z Langley udělali seznam. Ústředí chtělo mít přesné záznamy o dopisech,

kteřé právník odnesl z Trumble. Když všechno prozkoumali a ofotili, odložili aktovku na chodbě u dveří jeho kanceláře. Bohatýrské chrápání se ozývalo bez ustání dál.

Krátce po druhé ranní se Barrovi podařilo nastartovat Brouka zaparkovaného blízko Petrova baru. Jel s vozem po liduprázdné ulici a zanechal jej nevinně u obrubníku přímo před kanceláří, aby si ten kořala za pár hodin měl proč protírat oči a poplácávat se po zádech za to, jaký je pašák a jak pěkně dojel. Anebo možná aby se otřásl hrůzou z toho, že zase řídil opilý. Oni každopádně budou naslouchat.

16 TŘICET SEDM HODIN PŘED ZAHÁJENÍM VOLEB VE státech Virginia a Washington vystoupil prezident živě ve státní televizi a oznámil, že nařídil, aby byl proveden vzdušný útok na tuniské město Talah a jeho okolí. Předpokládalo se, že právě tady, v dobře vybaveném komplexu na kraji města, sídlí Jidalovi teroristé.

A tak měla země na krku další válčičku se vši parádou - s mačkáním tlačítek, inteligentní municí a s penzionovanými generály, kteří na CNN melou pantem o té či oné strategii. V Tunisku byla tma, takže neběžely žádné záběry. Pensionovaní generálové a zcela zmatení reportéři proto dost tápali. A čekali. Čekali, až vyjde slunce a otupělý národ se bude moct podívat na oblaka kouře a hromady sutin.

Jenže Jidal měl své zpravodajské zdroje, s nejvyšší pravděpodobností Izraelce. Když z výšek začaly dopadat chytré bomby, komplex už byl prázdný. Střely zasáhly cíle, rozechvěly celou poušť, zničily tábor, ale nezabily jediného teroristu. Zato se jich pár zatoulalo a jedna se přimotala až do středu Talahu a zasáhla nemocnici. A další dopadla na domek, ve kterém spala sedmičlenná rodina. Ke svému štěstí se ti lidé nikdy ani neměli čas dozvědět, co se to s nimi stalo.

Tuniská televize rychle dodala záběry hořící nemocnice, a než se rozednilo na východním pobřeží, měly Státy další důkaz, že chytré bomby nejsou chytré tak docela. Z trosek bylo vyproštěno dobrých padesát těl zcela nevinných civilistů.

A velmi brzy ráno dostal prezident náhlý a zcela pro něj nepříznačný záchvat nechuti k médiím, nebyl k zastížení a nevyjadřoval se. Viceprezident, který toho před útokem napovídal hodně, byl na uzavřeném zasedání štábu někde ve Washingtonu.

Mrtvolky byly narovnány do řady, kamery se mohly zbláznit - a v půlce dopoledne už svět rychle, rozezleně a jednohlasně reagoval. Číňané vyhrožovali válkou. Francouzi vypadali na to, že se k nim snad přidají. Dokonce i Britové prohlašovali, že Spojené státy to s tím pistolnictvím přehánějí.

Obětmi byli jen tunišťáci venkované, rozhodně ne Američané, a tak se politici pustili do kritiky toho debaklu s chutí. Výčitky, urážky a žádosti o prošetření začaly ve Washingtonu pršet kolem poledne. Co se kampaně týče, ti, kdo ještě stále usilovali o zvolení, si udělali čas a nahlas přemítali o tom, jak nešťastně zásah dopadl. Nikdo z nich, tvrdili, by se do tak zoufalého aktu odplaty nepustil bez lepších roz-vědných informací. Nikdo kromě viceprezidenta, který byl pořád někde schovaný. Když se spočítaly mrtvolky, tvrdili už kandidáti sborem, že nálet za to riziko nestál. Všichni to dávali za vinu prezidentovi.

Nejvíce pozornosti se ale soustředilo na Aarona Lakea. Ten narážel na kameramany, kam se jen pohnul. Lake reagoval bez psaných poznámek, leč pečlivě volenými slovy.

"Jsme neschopní. Jsme bezmocní. Jsme slabí. Měli bychom se stydět, že nedokážeme zničit hadrářskou miniarmádu složenou ani ne z padesáti zbabělců. Člověk prostě nemůže jen mačkat tlačítka a pak se běžet schovat. Bojovat přímo na místě, na to je potřeba odvaha. Já ji mám. Až budu prezidentem, žádný terorista s rukama potřísněnými americkou krví si nebude jist životem. To vám slavnostně slibuji."

A Lakeova slova v dopoledním běsnění a zmatku nacházela cíl. Konečně člověk, který říká to, co si myslí, a který přesně ví, co je třeba dělat. Kdyby měl rozhodování na starosti člověk s kusem odvahy, nevraždili bychom nevinné venkovany. A tím člověkem je Lake.

Teddy seděl v bunkru a čelil další vichřici. Při každém fiasku se nadává na špatnou rozvědku. Když nálet dopadne dobře, shrábnou slávu naši chrabří piloti, pozemní personál, velitelé a politici, kteří je poslali do boje. Když se to ale zvrtně, jak se stává víc než často, dostane přes prsty CIA.

Když byl dotázán, vyjádřil se proti náletu. Izraelci mají s Jidalem jednoduchou a velice tajnou úmluvu - když nebudeš zabíjet naše lidi, my necháme naživu tebe. Pokud jsou obětmi Američané a občas nějaký ten Evropan, Izraelci nezasáhnou. Teddy to věděl, ale nehodlal se o tuto znalost s nikým dělit. Čtyřicet hodin před úderem varoval písemně prezidenta, že podle něj nejspíše v době náletu teroristé v táboře vůbec nebudou. A že cíl je velmi blízko u Talahu, takže je značné riziko vedlejších škod.

Hatlee Beech otevřel hnědou obálku a vůbec nevěnoval pozornost tomu, že pravý dolní roh vypadá trochu pomačkaně a natržené. Otevíral poslední dobou tolik dopisů, že se už díval jen na zpáteční adresu, aby věděl, od koho a odkud pošta přišla. Nevšiml si ani tamského razítka.

Al Konyers se neozval už několik týdnů. Beech si dopis přečetl na jeden zátah a skutečnost, že Al použil nový laptop, mu připadala pramálo zajímavá nebo spíš vůbec nezajímavá. Tomu, že si Rickyho kamarád vzal v hotelu Royal Sonesta v New Orleansu hlavičkový papír a vytiskl dopis na počítači ve výšce deset kilometrů, se dalo bez potíží uvěřit. Jestlipak lítá první třídou? zamyslel se. Nejspíš ano. Vzádu v levné třídě by přece nebylo kam počítač zapojit, ne? Al byl v New Orleansu pracovně, bydlel v prvotřídním hotelu a pak odletěl první třídou na další štaci. Bratrstvo se u všech korespondenčních přátel zajímalo o stav jejich financí. Na ničem jiném jim nezáleželo.

Přečtený dopis podal Finnu Yarberovi, který právě něco smolil za chudáka Percyho. Pracovali v maličké jednacím místnosti v rohu právnícké knihovny, stůl měli plný složek a obálek a spousty dopisních papírů v jemných

pastelových barvách. Spicer byl venku, u svého psacího stolu, dával pozor a studoval sázkové kurzy.

"Kdo je ten Konyers?" zeptal se Finn.

Beech už listoval složkami. Vedli si pečlivě kartu na každého korespondenčního přítelečka, u ní ve složce měli i dopisy od něj a kopie těch, které poslali zase oni jemu.

"Já ti ani pořádně nevím," pokrčil Beech rameny. "Bydlí někde ve Washingtonu a určitě používá falešné jméno. Bere dopisy přes jednu z těch soukromých poštovních firem. Tenhle dopis je myslím třetí."

Beech vytáhl z Konyersovy složky dva první dopisy. Ten první byl z jedenáctého prosince.

"Ahoj Ricky,

jmenuji se Al Konyers. Je mi něco přes padesát. Mám rád jazz, staré filmy, Humphreyho Bogarta a rád čtu životopisy. Nekouřím a nemám rád kuřáky. A moje představa dobré zábavy? Čínské jídlo na donášku, trocha vína, černobílý western a dobrý přítel. Napiš.

Al Konyers."

Bylo to napsané na stroji na obyčejném bílém kancelářském papíře, jak to na poprvé dělá většina z nich. Dopis jako by byl do posledního slova psán s obavou - s obavou o to, aby se nenechal chytit, aby si něco na dálku nezačal s člověkem, který mu bude úplně cizí. Všechno do poslední tečky nad i bylo napsáno strojem. Dokonce se ani nepodepsal.

Ricky odpověděl standardním dopisem, který už Beech psal snad stokrát: osmadvacetiletý kluk na odvykací klinice, zlí příbuzní, bohatý strýček a tak dále. A pak halda nadšených otázek: Co vlastně děláš? Co tvoje rodina? Rád cestuješ? Ricky odhaloval duši, ale něco za něco. Dvě stránky hovadin, které už Beech psal dokola pět měsíců. Zoufale toužil, aby to mohl prostě oxeroxovat. Jenže to nejde. Každý dopis musel být originál na hezkém papíru. A poslal Alovi stejnou pěknou fotku jako ostatním. Právě to byla návnada, na kterou se většinou chytali.

Uběhly tři týdny. Devátého ledna jim Trevor přinesl další dopis od Ala Konyerse. Byl stejně vypiglovaný a sterilní jako ten první - ten chlap ho snad psal v gumových rukavicích.

"Milý Ricky,

tvůj dopis mě potěšil. Musím připustit, že mi tě zpočátku bylo líto, ale vypadá to, že ses životu na klinice dobře přizpůsobil a že víš, co děláš. Já jsem nikdy problémy s drogami ani s alkoholem neměl, a tak je pro mě těžké to pochopit. Zdá se, že dostáváš tu nejlepší možnou léčbu. Neměl bys na svého strýce být tak hrubý. Pomysli si, jak bys dopadl, nebýt jej.

Na spoustu věcí se mě vyptáváš. Chápu tvou zvědavost, ale o osobních záležitostech se mi psát nechce. Byl jsem třicet let ženatý, ale teď už nejsem. Bydlím v distriktu a pracuji pro vládu. Mám zajímavou a uspokojivou práci. Žiju sám. Mám jen pár dobrých přátel a jsem rád, že to tak je. Když cestuji, tak většinou do Asie. Miluji Tokio. Budu na tebe i nadále myslet

Al Konyers."

Hned nad strojem napsané jméno naškrábal mikrofixem křestní jméno - Al.

Dopis byl krajně nezajímavý, a to hned ze tří důvodů. Předně Konyers nemá manželku, nebo to přinejmenším tvrdí. A pro vydírání je existence manželky zcela zásadní. Když někomu pohrozíte, že to řeknete jeho ženě, že jí pošlete kopie všech dopisů, co mužiček posílal svému přihřátému příteli, peníze se jen hrnou.

Za druhé Al pracuje pro vládu, takže pravděpodobně nebude v balíku.

A za třetí je Al příliš ustrašený, než aby stálo za to s ním marnit čas. Dostat z něj nějakou informaci, to je jako trhat mu zuby. To s různými Quinci Garby a Curtisi Catesy byla větší švanda, protože ti strávili celý život skrýváním se a teď se jen třásl na to, jak se všim vyjdou ven. Psali dlouhé a rozevláté dopisy plné těch nejlepších usvědčujících podrobností, jaké si jen vyděrač může přát. Kdepak Al. S Alem je nuda. Al sám pořádně neví, co chce.

A tak ve druhém dopise, dalším kusu textové vycpávky, který už Beech zvládal zcela virtuózně, Ricky trochu přitlačil na pilku. Právě mu řekli, že za pár měsíců jej pustí! A je z Baltimoru. To je pane náhodička! Kromě toho by možná potřeboval píchnout se sháněním práce. Jeho bohatý strýček už mu odmítá dále pomáhat a on se tak bojí života tam venku, pokud mu nepodá pomocnou ruku nějaký přítel, a svým starým přátelům věřit moc nemůže, protože ti pořád jedou ve drogách... a tak dále a dále a dále.

Odpověď nepřišla, a tak Beech usoudil, že se Al Konyers asi vylekal. Ricky se má odsunout do Baltimoru, to je z Washingtonu jen hodina cesty, takže by se Alovi dostal moc blízko k tělu.

Zatímco čekali na dopis od Ala, přihasily si to peníze od Quince Garbeho, po nich dorazil i převod od Curtise z Dallasu, a tak se Bratrstvo začalo věnovat své boudě s posílenou chutí. Ricky napsal Alovi dopis, který zachytili a analyzovali v Langley.

A teď najednou přijde od Ala třetí dopis a je napsaný úplně jiným tónem. Finn Yarber si jej přečetl dvakrát a pak si znovu přečetl druhý dopis od Ala. "Jako by to byl někdo jiný, co?" nadhodil.

"Ano, tak nějak," kývl Beech a podíval se na oba dopisy. "Myslím, že starouše konečně pořádně nadchla představa, že se s Rickym sejde."

"Já myslel, že dělá pro vládu."

"Tvrdil to."

"Tak jaké může mít obchodní styky v Baltimoru?"

"My jsme taky dělali pro vládu, no ne?"

"Jasně."

"Jaký jsi měl jako soudce nejvyšší plat?"

"Když jsem byl vrchním soudcem, bral jsem sto padesát tisíc ročně."

"Já měl sto čtyřicet. Někteří ti profesionální ouřadové vydělávají ještě víc. A navíc není ženatý."

"To je ten problém."

"Jo, ale já bych ho ještě zmáčknu. Má prima flek, a k tomu patří mocný šéf, spousta kolegů, prostě typický hlavoun z Washingtonu. Najdeme místečko, kde na něj uhodit."

"Ale co, pro mě za mě," kývl Finn.

Bylo mu to opravdu jedno. Co mohl ztratit? Když šlápnou na plyn až moc, pan Al se vyděsí nebo rozzuří a rozhodne se naházet Rickyho dopisy do koše, tak co? Co člověk nemá, o to přijít nemůže.

Vydělávají pěkné peníze. Nesmělost není na místě. Jejich agresivní taktika vedla k pozoruhodným úspěchům.

Korespondence je týden od týdne hustší, karibský účet tučnější. A jejich bouda je neprůstřelná, protože kamarádkové vedou dvojí život. Jejich oběti si nemůžou jít nikomu stěžovat.

Jednání bylo rychlé, protože situace na trhu k tomu vybízela. V Jacksonvillu byla ještě zima, a protože noci byly mrazivé a oceán na plavání příliš studený, rušno tu začne být až tak za měsíc. Po celém Neptune Beach a Atlantic Beach byly k mání stovky nájemních domků - a jeden z nich byl téměř přesně přes ulici naproti Trevorově kanceláři. Nějaký pán z Bostonu nabídl za pronájem na dva měsíce šest set dolarů a majitel realitky po tom rychle skočil. Domek byl zařízený harampádím, jaké by nevzali ani na bleším trhu. Starý chlupatý koberec byl prošlapaný a bez ustání se z něj linul zatuchlý pach. Prostě dokonalé.

Nájemník nejdřív ze všeho zakryl okna. Tři vedla do ulice, s výhledem na Trevorovu kancelář, a už za prvních pár hodin pozorování bylo jasné, jak maličko klientů k advokátovi chodí. Opravdu žalostný provoz. A když se nějaká práce přeče jen vynořila, obvykle ji vyřídila sekretářka, Janička, která také četla hodně časopisů.

Do najatého domku se nenápadně přesunuli i další lidé, muži i ženy se starými kufry a velkými taškami přes rameno, ve kterých bylo plno moderních elektronických hejblátek. Starý nábytek odsunuli do zadní části stavení, aby se přední místnosti mohly rychle zaplnit obrazovkami a monitory a odposlechovými přístroji aspoň deseti různých druhů.

Trevor by byl zajímavým objektem zkoumání pro studenty práv ve třetím ročníku. Přicházel kolem deváté a první hodinu si četl noviny. První klient jako kdyby vždycky dorazil v půl jedenácté, takže po vyčerpávajícím půlhodinovém jednání bylo na čase jít na oběd, zásadně do Petrova baru a grilu. Trevor si s sebou brával telefon, aby barmanům předvedl, jak je důležitý, a obvykle si dvakrát nebo třikrát zcela zbytečně zavolal, nejčastěji kolegům právníkům. Také hodně volal svému bookmakerovi.

Pak dokráčel kolem domku, z něhož agenti CIA sledovali každý jeho krok, zpět ke kanceláři, vrátil se ke psacímu stolu a pěkně si zdířl. K životu se probral kolem třetí a nato si dvě hodiny ničil zdraví prací. Poté už naléhavě potřeboval k Petrovi na další lahváč.

Když jej podruhé sledovali do Trumble, odejel z věznice asi po hodině a do kanceláře se vrátil zhruba v šest odpoledne. Zatímco sám večerel v restauraci s ústřicovým bufetem na Atlantickém bulváru, jeden z agentů se dostal do jeho kanceláře a našel jeho starou aktovku. Bylo v ní pět dopisů od Percyho a Rickyho.

Nenápadně armádě pohybující se po Neptune Beach a okolí velel chlapík jménem Klockner, nejlepší člověk na sledovačky na území Států, jakého Teddy měl. Klockner dostal pokyny, aby zachytil všechnu poštu, která půjde přes kancelář.

Když Trevor z restaurace vyrazil přímo domů, vzali si pětici dopisů naproti do domku, tam je otevřeli, okopírovali a pak zase zalepili a vrátili do aktovky. Ani jeden nebyl pro Ala Konyerse.

V Langley si Deville vytáhl kopie dopisů z faxu a přečetl si je. Dva odborníci grafologové se shodli na tom, že Percy a Ricky nejsou tatáž osoba. S pomocí vzorků rukopisu ze soudních materiálů bez větší námahy zjistili, že za Percyho píše soudce Finn Yarber a za Rickyho zase někdejší oblastní státní zástupce Hatlee Beech.

Rickymu chodily dopisy na schránku kliniky Aladin-Sever na poště v Neptune Beach. Percy měl k jejich údivu jinou schránku, v Atlantic Beach, pronajatou na jméno ústavu Vavřínový vrch.

17 PŘI PŘÍSTÍ NÁVŠTĚVĚ - BYLA PRVNÍ ZA TŘI TÝDNY už pan kandidát přijel do Langley v koloně vyblýskaných černých minibusů, které překračovaly nejvyšší povolenou rychlost, ale kdo by si dovolil stěžovat, že? Prověřili je a mávli jim, ať jedou dovnitř, a po chvíli vozy zastavily jako jeden u příhodných dveří, kde čekala spousta zachmuřených podsaditých mladíků. Lake šel v čele skupiny dovnitř, postupně svou svitu ztrácel a konečně dorazil nikoli do bunkru, jako obvykle, ale do oficiální kanceláře pana Maynarde, odkud byl výhled na lesík. Všichni, kdo zbyli, zůstali za dveřmi. Velcí muži zůstali o samotě, nadšeně si potřásli rukama a opravdu vypadali, jako že je setkání těší.

Začali hned tím důležitým. "Gratuluji k tomu výsledku ve Virginii," řekl Teddy.

Lake pokrčil rameny, jako by si nebyl zcela jist. "Děkuji vám - a to v mnoha ohledech."

"Bylo to velice působivé vítězství, pane Lakeu," pokračoval Teddy. "Guvernér Tarry se tam dířl rok. Ještě před dvěma měsíci měl pod palcem šéfy volebních okrsků po celém státě. Vypadalo to, že nebude k porážení. Ted' myslím jeho šance rychle blednou. Občas to je nevýhoda, projevit se jako favorit hned v prvních fázích soupeření."

"V politice někdy hybná síla provádí divné kousky," poznamenal Lake moudře.

"A peníze ještě divnější. Guvernér Tarry ted' zrovna nemůže sehnat ani pěták, protože všechno jde k vám. Peníze se hrnou za tou vaší hybnou silou."

"Pane Maynarde, asi se v tomhle budu ještě mockrát opakovat, ale... prostě díky. Dal jste mi možnost, o které by se mi jinak ani nesnilo."

"A baví vás to aspoň trochu?"

"Zatím moc ne. Ale to zábavné přijde, jestli vyhraje." "

"Já myslím, že zábava začne už příští úterý. Máme volební superúterý, volí se jeden jediný den v New Yorku, v Kalifornii, v Massachusetts, v Ohio, v Georgii, v Missouri, v Marylandu, v Maine a v Connecticutu. Skoro šest set delegátů!" Teddy šmejdil očima sem tam, jako kdyby už počítal hlasy. "A ve všech státech vedete, pane Lakeu. Věřil byste tomu?"

"Ne, pořád tomu ještě nevěřím."

"A přece je to tak. V Maine, Pánbůh ví proč, je to úplně vyrovnané, a jen o něco lepší je to v Kalifornii, ale jinak příští úterý vyhrajete na celé čáře."

"Pokud ovšem věříme průzkumům," odušil Lake, jako kdyby jim nevěřil sám. Ve skutečnosti byl ovšem jako všichni kandidáti na průzkumech přímo drogově závislý. A v Kalifornii, kde pracuje v obranném průmyslu sto čtyřicet tisíc lidí, navíc jdou jeho preference pořád nahoru.

"Copak o to, já jim věřím. A proto mám takovou jistotu, že v malé superúterý vyhrajete drtivě. Tam dole na Jihu vás mají k smrti rádi, pane Lakeu. Tamní mají v oblibě zbraně a silácké řeči a tak, takže teď zrovna jsou do pana Aarona Lakea zamilovaní po uši. Ano, příští úterý se pobavíme, ale to další, to už bude hračka."

Lake se neubrnil úsměvu. Takže Teddy Maynard předpovídá snadné vítězství. Jeho průzkumy naznačovaly tentýž trend, ale když to měl přímo od Teddyho, znělo to nějak lépe. Vzal papír a přečetl z něj poslední předvolební odhady z celé země. Ve všech státech vedl přinejmenším o pět procentních bodů.

Ještě asi pět minut se kochali hybnou silou své kampaně, ale pak Teddy zvažněl. "Něco bych vám měl říct," odušil najednou zcela bez úsměvu. Nalistoval o pár stránek dál a zadíval se do poznámek. "Přede dvěma dny Rusové na nákladním autě převezli do Pákistánu přes Chajbarský průsmyk v afgánských pohraničních horách raketu dlouhého doletu s jadernými hlavicemi. Teď míří do Iránu, a k čemu ji použijí tam, to Bůh sud'. Střela má dolet téměř pět tisíc kilometrů a může nést čtyři jaderné hlavice. Íránce stála asi třicet milionů dolarů, které zaplatili v celku a hotově do jedné lucemburské banky. Peníze jsou pořád tam, na účtě, o kterém se domníváme, že patří lidem Víti Ščenkova."

"Já myslel, že zbraně hromadí, ne prodává."

"Potřebuje peníze, a taky se mu daří je sehnat. Vlastně je to jediný člověk, o kterém víme, že hromadí prostředky rychleji než vy."

Teddy nebyl ve vtípkování právě silný v kramflecích, ale Lake se přesto ze zdvořilosti zasmál.

"Ta raketa je funkční?" zeptal se.

"Myslíme si, že ano. Pochází ze sil nedaleko Kyjeva a my se domníváme, že jde o střelu novějšího typu a nedávného výrobního data. Když se jí všude válí tolik, proč by si Íránci kupovali starou? Ano, bude jistější předpokládat, že je plně funkční."

"A je to první?"

"Prodali už nějaké náhradní díly a plutonium, do Iránu, Iráku, Indie i jinam, ale myslím, že tohle je první prodej plně sestavené střely připravené k odpálení."

"Chtějí ji snad použít?"

"Myslíme si, že ne. Zdá se, že transakci podnítl sám Ščenkov. Potřebuje peníze na jiné typy zbraní. Obchoduje s přebytky, prodává ty zbraně, které nepotřebuje."

"Vědí to Izraelci?"

"Ne. Zatím ještě ne. S nimi člověk musí opatrně. Jednou jim o téhle transakci řekneme, až od nich něco budeme potřebovat."

Lake na chvíli zatoužil po tom, aby byl prezidentem už teď hned. Chtěl vědět všechno, co ví Teddy, jenže pak si uvědomil, že to zřejmě nebude vědět nikdy. Koneckonců i teď mají úřadujícího prezidenta, který v blažené nevědomosti sedí jako to boží hovádko a Teddy si s ním o žádném Ščenkovi a raketách nepovídá.

"Co si Rusové myslí o mojí kampani?" optal se.

"Za začátku se o to nestarali. Teď špicují uši. Ale uvědomte si, že Rusko už teď nemá nic jako jeden jednotný hlas. Zastánci volného trhu o vás mluví dobře, protože se bojí komunistů. A přívrženci tvrdé linie se vás bojí. Je to velice složité."

"A Ščenkov?"

"Musím zahanbeně přiznat, že tomu jsme se tak blízko k tělu nedostali - zatím. Ale pracujeme na tom. Brzy bychom mohli mít nějaké zdroje v jeho okolí."

Teddy hodil papíry na stůl a popojel blíž k Lakeovi. Nespočetné vrásky na jeho čele se semkly jedna ke druhé a spustily se níž. Husté obočí se přitisklo až k posmutnělým očím. "Pozorně poslouchajte, pane Lakeu," prohlásil o mnoho zachmuřeněji. "Vy prostě vyhrát musíte. Na cestě k vítězství to s naší károu jednou dvakrát drcne, objeví se věci, které jsme nemohli předvídat, a i kdybychom o nich věděli, neměli bychom dost síly jim zabránit. Spolu to ale překonáme. Škody nebudou velké. Jste zbrusu nová postava a lidem se líbí. Číníte se skvěle, jste komunikativní. Držte se dál toho prostého sdělení - naše bezpečnost je ohrožena, svět není tak bezpečný, jak vypadá. Já se postarám o peníze a každopádně i o to, aby byli lidé dál vystrašení. Tu raketu v Chajbarském průsmyku jsme klidně mohli odpálit. Zemřelo by pět tisíc lidí, pět tisíc Pákistánců. Exploze jaderné bomby někde v horách! Myslíte, že tady by to někoho probralo ze spánku, že by to hnulo cenami akcií? Kdepak. O strach já se postarám jinak, pane Lakeu. Vy se tím nezatežujte a číňte se dál."

"Dělám, co můžu."

"Tak dělejte ještě víc - a hlavně žádná překvapení, ano?"

"Jistě."

Lake si nebyl jist, co Teddy těmi překvapeními myslí, ale nechal to být. Nejspíš jen takové stařecké mudrování. Teddy zase odjel zpátky za stůl. Sáhl po tlačítkách a od stropu se spustila obrazovka. Dvacet minut rokovali nad hrubými záběry pro příští sérii Lakeových reklam, pak se rozloučili.

Lake odjel z Langley, dvě auta jela před tím jeho, jedno za ním, a všichni se řítí k Reaganovu státnímu letišti, kde už na ně čekal tryskáč. Rád by si dopřál klidnou noc doma v Georgetownu, kde si celý svět drží od těla, kde by si mohl v klidu číst knížku, aniž by ho někdo pozoroval nebo poslouchal. Teskní po anonymitě ulic, po bezejmenných tvářích, po arabském pekaři na ulici M, který dělá tak výborné bagely, po tom antikváři na Wisconsinské, po kavárně, kde dělají opékané africké fazole. Bude se ještě kdy moct projít po ulici jako normální člověk a dělat, co se mu líbí? Cosi mu říkalo, že ne, že ty doby jsou pryč - a nejspíš navždy.

Když byl Lake ve vzduchu, do bunkru vešel Deville; oznámil Teddymu, že Lake při poslední krátké zastávce doma nešel vybrat schránku. Bylo na čase jako každý den si probrat, jak se jejich korespondenční malér vyvíjí. Starostmi o to, co zase jeho kandidát provede, trávil Teddy víc času, než měl v úmyslu.

Pečlivě prozkoumali pětici dopisů, které v Trevorově kanceláři zachytila Klocknerova parta. Dva napsal Yarber jako Percy; ostatní tři Beech jako Ricky. Pětice korespondenčních přítelů žila v pěti různých státech. Čtyři používali vymyšlená jména; jeden byl dost odvázný, aby se za pseudonymem neskrýval. Dopisy byly v zásadě stejné: Percy a Ricky jsou mírně rozhození mladíci na odvykacích klinikách, kteří se zoufale snaží vzít vlastní život za správný konec, oba jsou nadaní a stále ještě jsou s to mít velké sny, ale potřebují morální i hmotnou podporu nových přátel, protože ti starší jsou nebezpeční. Ochotně se svěřují se svými hříchy a slabostkami, obavami a úzkostmi. Nadšeně se rozepisují o tom, jak budou žít, až odjedou z kliniky, o svých snech a nadějích a o tom, co všechno by chtěli podnikat. Jsou hrdí na své opálení a svaly a jsou zřejmě celí žhaví svá čerstvě zocelená tělčka ukazat svým korespondenčním přátelům. Prosba o peníze byla jen v jednom dopise. Ricky by si chtěl půjčit tisícovku od jistého Petera ze Spokane ve státě Washington. Prý ty peníze potřebuje, aby mohl uhradit nějaké výdaje, které jeho strýc zaplatit odmítá.

Teddy si listy přečetl několikrát. Žádost o peníze byla důležitá, protože poněkud vrhala světlo na to, jak Bratrstvo postupuje. Třeba jde jen o malé částky, třeba se to naučili od někoho, kdo už ze Trumble odešel a teď zase krade ve velkém.

Je ovšem jedno, o jaké částky jde. Každopádně jdou přímo na tělo - ty jejich řeči o hubnutí a opálení a pevných bicepsech - a dostali se až k jejich kandidátovi.

Ještě bylo třeba zodpovědět nejednu otázku, ale Teddy byl trpělivý. Pohlídají si poštu. Však ono se to vybarví.

Spicer hlídal dveře do společenské místnosti a každého, kdo by se hrnul do právnické knihovny, by zahnal, takže se Beech a Yarber mohli pustit do pošty. Beech psal Alovi Konyersovi.

"Milý Ale,

Díky za poslední dopis. Hrozně moc to pro mě znamená, když se ozveš. Případá mi, jako bych měsíce žil v kobce a najednou viděl světlo. Tvoje dopisy pomáhají otevírat dveře. Prosím, piš mi i dál. Mrzí mě, jestli jsem se tě tou spoustou osobních otázek dotkl. Respektuji tvoje soukromí a doufám, že jsem to nepřehnal. Mám pocit, že jsi velice citlivý člověk, který se dovede těšit se samoty a jiných křehkých životních radostí. Myslel jsem na tebe včera večer, když jsem se díval na starý film s Bogartem a Bacallovou, byl to Key Largo. Skoro jsem cítil chuť doneseného čínského jídla. Tady vaří velice dobře, ale jako Číňani to zkrátka neumějí. Mám báječný nápad. Za dva měsíce, až se odsud dostanu, si půjčím Casablanku a Africkou královnu, objednáme si jídlo, koupíme láhev nealkoholického vína a strávíme pěkný večer na gauči. Bože, jen přemýšlím o tom, jak zase budu venku a budu doopravdy žít, a už to se mnou šije. Promiň, Ale, jestli to ženu příliš rychle. Je to zkrátka tím, že tady jsem se musel obejít bez spousty věcí, a nejde jen o pití a jídlo. Chápeš, co myslím, ne?

V tom baltimorském domě na půl cesty mě prý vezmou, jestli si seženu nějakou práci na půl úvazku. Psal jsi, že tam máš nějaké styky. Vím, že toho po tobě chci hodně, i když mě ani neznáš, ale nemohl by ses po něčem poohlédnout?

Byl bych ti nadsmrti vděčný.

Prosím, odepiš mi brzy, Ale. Když je mi úplně nejhůř, udržují mě nad vodou nejen naděje a sny o tom, jak za dva měsíce odejdu a budu mít venku práci, ale i tvoje dopisy.

Díky, příteli.

S láskou Ricky."

Quinci Garbovi napsal hodně odlišným tónem. S Yarberem si s tím hráli několik dnů. Konečná verze vypadala takhle:

"Milý Quinci,

tvůj otec je majitelem banky a ty si napišeš, že můžeš sehnat jenom deset tisíc. Myslím, že kecáš, Quinci, a to mě fakt žere. Jsem v pokušení poslat ty papíry tvému otci a tvoji manželce tak jako tak. Spokojím se s pětadvaceti tisíci, ihned, stejné pokyny pro převod.

A nevyhrožuj sebevraždou. Mně je co nejupřímněji jedno, co provedeš. Nikdy se nesetkáme - a stejně si myslím, že jsi vadnej. Pošli ty svinský prachy, Quinci, a okamžitě!

S láskou Ricky."

Klockner se bál, že jednoho dne Trevor zajede na návštěvu do Trumble před polednem a pak hodí poštu někde po cestě, před návratem do práce nebo domů. Pak by dopisy nemohli už nikdy zachytit. Bylo nezbytné nutné, aby je

dovezl zpátky a nechal je někde ležet přes noc, takže se k nim dostanou.

Bál se, ale Trevor se zatím projevoval jako pozdní ptáče. Až do svého zdravotního šlofika kolem druhé odpolední projevoval pramálo života.

Takže když sekretářce jednoho dne v jedenáct dopoledne oznámil, že jede do Trumble, v nájemním domku na protější straně ulice nastala horečná činnost. Do Trevorovy kanceláře okamžitě zavolala jistá paní Beltroneová, žena středního věku, a vysvětlila Janičce, že ona a její zazobaný manžel se naléhavě potřebují co nejrychleji rozvést. Sekretářka ji nechala na drátě a rozkřičela se přes chodbu na Trevora, ať ještě chvilku počká. Trevor si už shraboval ze stolu papíry a skládal je do aktovky. Kamera na stropě zachytila, jak se nelibě zamračil, že si jej dovoluje rušit nějaký nový klient.

"Říká, že je bohatá," hulákala Janička, načež Trevorův mračný výraz zmizel. Posadil se za stůl a čekal.

Paní Beltroneová spustila na sekretářku přívál slov. Je třetí ženou o mnoho staršího muže, mají dům v Jacksonvillu, ale většinu roku tráví v tom druhém domě na Bermudách. Taky mají dům ve Veilu. Rozvod už plánují nějakou dobu, na všem se dohodli, nebudou žádné hádky, vše proběhne zcela přátelsky; prostě potřebují dobrého právníka, aby se postaral o formality. Pana Carsona jim vřele doporučili, ale z důvodu, o kterém nemůže mluvit, potřebují jednat velice rychle.

Pak ji Janička přepojila Trevorovi, který si poslechl totéž. Paní Beltroneová seděla na protější straně ulice, v pronajatém domku, a předčítala ze scénáře, na kterém výhradně pro tuto příležitost pracoval celý tým odborníků.

"Velice bych se s vámi potřebovala sejít," řekla poté, co si čtvrt hodiny vylévala duši.

"Ano, ale já mám strašně naspěch," bránil se Trevor, jako kdyby se probíral haldou hustě popsaných diářů s termíny schůzek. Paní Beltroneová jej pozorovala na monitoru. Nohy měl na stole, oči měl zavřené, kravatu nakřivo. Prostě příšerně zaměstnaný právník.

"Prosím," škenrla. "Potřebujeme to vyřešit. Musím se s vámi sejít ještě dnes."

"Kde je váš manžel?"

"Ve Francii, ale zítra už bude tady."

"Aha, tedy... tak se na to podívejme," huhlal Trevor a cloumal kravatou.

"Jaké požadujete palmáře?" zeptala se - a jemu se okamžitě rozšířily zorničky.

"Inu, obvykle bývá složitější než nějaká úhrada z povinného ručení. Budu vám muset účtovat deset tisíc dolarů."

Při vyslovené té sumy se zašklebil, zadržel dech a čekal na odpověď.

"Přinesu je zítra," souhlasila. "Přijmete mě v jednu?"

Vyskočil a nakláněl se k telefonu. "Co takhle v půl druhé?" navrhl.

"Budu tam."

"Víte, kde mám kancelář?"

"Můj šofér to najde. Díky, pane Carsone."

Říkejte mi klidně Trevore, málem mu ujelo. Už to ale položila.

Pozorovali ho, jak si mne ruce, vítězně máchá zaťatou pěstí, zubí se a vyráží "Jo!" Ulovil velkou rybu.

Janička se vynořila ve dveřích z chodby. "Tak co?"

"Přijde v půl druhý. Uklid' to tu trochu."

"Nejsem služka. A nemoh bys mi dát nějaký peníze? Musíme platit účty."

"Sakra, zase peníze. Přinesu je."

Trevor se vrhl na police, narovnával knihy, na které roky nesáhl, papírovým ubrouskem stíral prach, cpal papíry do zásuvek. Když podobně zaútočil i na psací stůl, Janička se konečně nechala přemoci pocitem viny a začala luxovat v recepci.

Plahočili se přes celý oběd a na druhé straně ulice se agenti velice bavili tím, jak se u toho hádají a štekají na sebe.

V půl druhé nebylo po paní Beltroneové vidu ani slechu.

"Kde sakra je?" štekkl Trevor přes chodbu chvíli před druhou.

"Třeba si to prověřila a sehnala si víc referencí," nadhodila Janička.

"Cože?" zařval.

"Ale nic, šéfe."

"Zavolej jí," nakázal sekretářce v půl třetí.

"Nenechala číslo."

"Ty sis na ni nevzala číslo?"

"Nic takovýho jsem neřekla. Řekla jsem, že mi ho nenechala."

V půl čtvrté se Trevor vztekle vyhnul na ulici a v duchu chrllil poslední vítězné argumenty hádky s tou ženskou, kterou za posledních osm let vyhodil už nejmíň desetkrát.

Sledovali jej přímo do Trumble. Byl ve věznici čtyřicet tři minuty, takže když odešel, bylo už po páté a bylo pozdě podávat poštu na Neptune Beach nebo na Atlantic Beach. Vrátil se do kanceláře a aktovku nechal na stole. Pak, jak se taky dalo předpokládat, odešel na večeri a na skleničku do Petrova baru.

18 JEDNOTKA Z LANGLEY PŘILETĚLA DO DES Moines, tam si agenti pronajali dva osobní vozy a dodávku, načež je čekala čtyřicetiminutová jízda do města Bakers v Iowě. Do poklidného, zasněženého městečka dorazili o dva dny dřív než dopis. Když si jej Quince vyzvedl na poště, už znali jménem vedoucího poštovního úřadu, starostu, náčelníka policie i kuchaře v palačinkárně poblíž železářství. Nikdo v Bakers ale neznal je.

Pozorovali Quince, jak odešel z pošty a spěchá do banky. Půl hodiny nato do té části budovy, kde pracoval pan Garbe junior, vešli dva agenti známí krátce jako Chap a Wes a představili se asistentce jako inspektoři Federálního rezervního systému. Úřednický rozhodně vypadali - měli tmavé obleky, černé boty, nakrátko ostříhané vlasy, dlouhé pláště,

sucharský způsob mluvy a úsporné pohyby.

Quince byl u sebe zamčený a zpočátku to vypadalo, že ani nevyleze. Naléhali na asistentku, mluvili o tom, že přišli v důležité záležitosti, a skoro po čtyřiceti minutách se dveře maličko otevřely. Pan Garbe vypadal, jako by byl plakal. Byl pobledlý, rozechvělý, dokonale nešťastný z představy, že má s někým mluvit. Přesto je pozval dovnitř a byl příliš s nervy na huntě, než aby je požádal, aby se legitimovali. Dokonce si ani nezapamatoval, jaká uvedli jména.

Seděl za masivním psacím stolem a prohlížel si ta dvojčata naproti sobě. "Co pro vás můžu udělat?" zeptal se s velice chabým úsměvem.

"Je zamčeno?" chtěl vědět Chap.

"Hm? Ano, je." Dvojčata začínala mít pocit, že pan Quince Garbe tráví většinu pracovního dne za zamčenými dveřmi.

"Může nás někdo slyšet?" přidal se Wes.

"Ne." Quince teď byl snad ještě rozklepanější.

"Nejsme úředníci z centrální banky," prohlásil Chap. "Lhali jsme vám."

Quince nevěděl, jestli se má zlobit nebo cítit úlevu nebo ještě větší strach, a tak jen chvilku seděl, bez hnutí, s otevřenou pusou, a čekal, kdy bude zastřelen.

"Je to dlouhá historie," vykládal Wes.

"Věnuji vám pět minut."

"Já bych řekl, že máme tolik času, kolik chceme."

"Jste v mojí kanceláři. Zmizte."

"Pomaličku. Zjistili jsme jisté věci."

"Zavolám ochranu."

"Nezavoláte."

"Viděli jsme ten dopis," nadhodil Chap. "Ten, co jste vyzvedl na poště."

"Vyzvedl jsem jich několik."

"Ale jenom jeden od Rickyho."

Quincovi poklesla ramena; zvolna zavřel oči. Pak je znovu otevřel a s pocitem naprosté porážky se podíval na své mučitele. "Kdo jste?" ucedil.

"Nejsme vaši nepřátelé."

"Děláte pro něj, co?"

"Pro koho?"

"Pro Rickyho, nebo jak se jmenuje, čert ho vem."

"Ne," zavrtil hlavou Wes. "Je to i náš nepřítel. Řekněme, že máme klienta, který je víceméně s vámi na jedné lodi. Najal si nás, abychom ho ochránili."

Chap vytáhl z kapsy naditou obálku a hodil ji na stůl. "Tady je dvacet pět tisíc dolarů. Pošlete je Rickymu."

Quince s otevřenou pusou zíral na obálku. Jeho nešťastný rozumek byl zahlcen tolika myšlenkami, že se z toho motal. Znovu zavřel oči a tak usilovně a marně se snažil vnést si do toho pořádek, až šilhal. Nechme stranou otázku, co jsou zač. Jak to, že dopis četli? Proč mu nabízejí peníze? Kolik toho vědí?

Je naprosto jasné, že jim nemůže věřit.

"Peníze jsou vaše," pokračoval Wes. "Za ně potřebujeme jisté informace."

"Kdo je Ricky?" zeptal se Quince, aniž úplně otevřel oči.

"Co o něm víte?" zeptal se Chap.

"Že se nejmenuje Ricky."

"Pravda."

"A že je ve vězení."

"Pravda," zopakoval Chap.

"Prý má ženu a děti."

"To je pravda napůl. Žena se s ním rozvedla. Děti ale má."

"Tvrdí, že jsou na tom bídě, a proto vydírá lidi."

"To není tak docela přesné. Jeho žena je docela zámožná a děti šly za penězi a opustily ho. Sami ještě nevíme jistě, proč s tím vydíráním začal."

"Ale rádi bychom mu v tom zabránili," dodal Chap. "Potřebujeme vaši pomoc."

Quince si najednou uvědomil, že poprvé z životě, poprvé za jednapadesát let, je ve společnosti dvou živých bytostí, které vědí, že je homosexuál. To jej vyděsilo. Okamžik váhal, jestli to nemá popřít, vymyslet si nějakou povídačku, jak se s Rickym seznámil, ale představivost jej nechala na holičkách. Na to, aby ho něco napadlo, byl příliš vyděšený.

A pak si uvědomil, že tihle dva neznámí by ho mohli zničit. Znají jeho tajnůstku, mají moc nadělat z jeho života haldu trosek.

A to mu nabízejí pětadvacet tisíc na dřevo? Chudák Quince si přikryl oči rukama. "Co chcete?" hlesl. Chap a Wes měli pocit, že se co nevidět dá do breku. Ne že by s ním nějak moc soucítili, ale nepotřebovali to. "Nabízíme vám tohle, pane Garbe," začal Chap. "Vezmete si tyhle peníze, co máte na stole, a povíte nám všechno, co víte o Rickym. Ukážete nám dopisy. Ukážete nám úplně všechno. Pokud máte desky nebo krabici nebo nějakou skrýš, kde to všechno schováváte, rádi bychom to viděli. Jakmile budeme mít, co potřebujeme, odjedeme. Zmizíme tak rychle, jako jsme se objevili, a vy se nikdy nedozvíte, kdo jsme a koho chráníme."

"A zachováte všechno v tajnosti?"

"Naprosto."

"Nemáme důvod o vás někomu vykládat," dodal Wes.

"Můžete ho přimět, aby toho nechal?" zadíval se na ně pátravě Quince.

Chap a Wes se odmlčeli a podívali se jeden na druhého. Zatím odpovídali hladce, ale na tuhle otázku jasná odpověď nebyla. "Slíbit vám to nemůžeme, pane Garbe," řekl poté Wes. "Ale uděláme, co je v našich silách, abychom toho chlapa vyřadili z provozu. Už jsme vám řekli, že otravuje i našeho klienta."

"Musíte mě ochránit."

"Vynasnažíme se."

Quince najednou vstal, opřel se dlaněmi naplocho o stůl a naklonil se k nim. "V tom případě nemám na vybranou," oznámil. Na peníze ani nesáhl, došel kousek ke starožitné prosklené knihovně plné starých a opelichaných svazků. Jedním klíčem odemkl ji, druhým pak ukrytý malý sejf za druhou policií odspoda. Opatrně vytáhl tenké desky velké jako dopisní obálka a ty pak pečlivě položil vedle obálky s penězi.

A zrovna když desky otevíral, zakvákal z interkomu pisklavý hlas. "Pane Garbe, máte jít okamžitě za otcem."

Quince sebou zhrzeně škubl, okamžitě zbledl a tvář se mu strachy zkrivila. "Eee... povězte mu, že mám jednání," odpověděl; snažil se to říct sebevědomě, ale zaznělo to jako výmluva notorického lháře.

"Povězte mu to sám," odsekla asistentka a v interkomu cvaklo.

"Promiňte," pípł a pokusil se o úsměv. Sáhl po telefonu, vytáhl tři čísla a obrátil se k Wesovi s Chapem zády v naději, že nic neuslyší.

"To jsem já, tati. Co se děje?" sykl se skloněnou hlavou.

Pak dlouhá pauza, v níž mu tatík dělal přednášku.

A potom: "Ne, ne, nejsou z Federálu. Jsou... jsou to právníci z Des Moines. Zastupují rodinu jednoho mého spolužáka z univerzity. To je celé."

Dalším kratší pauza.

"Ale, Franklin Delaney, ty si na něj nebudeš pamatovat. Před čtyřmi měsíci zemřel a nezanechal závěť, takže je v tom hrozný zmatek. Ne, tati, ne, s bankou to nemá nic společného."

Zavěsil. Vylhal se celkem pěkně. A dveře jsou zamčené. Na ničem jiném nezáleží.

Wes a Chap vstali jako jeden muž a došli ke konci stolu, předklonili se a dívali se, jak Quince otevírá desky. Nejdřív si všimli fotografie, která byla klipsy připevněná k vnitřní straně desek. Wes ji opatrně vyjmul. "Tohle má být Ricky?"

"Tak," odušil Quince, zahanbený, ale odhodlaný to celé přestát.

"Hezký mladík," pochválil Chap, jako by se díval na rozkládací prostřední dvoustranu v Playboyi. Všem třem bylo najednou jaksi trapno.

"Vy víte, kdo je Ricky, že ano?" nadhodil Quince.

"Ano."

"Tak mi to řekněte."

"Ne, to je součást dohody, že se to nedozvíte."

„Proč mi to nemůžete říct? Dávám vám vše, co chcete."

"Na tom jsme se nedohodli."

"Nejradší bych toho hajzla zabil."

"Klid, pane Garbe. Nějak jsme se dohodli. Vy dostanete peníze, my desky, nikomu se nestane nic zlého."

"Vraťme se na začátek," navrhl Chap a podíval se úkosem na toho zranitelného a ublíženého človíčka v příliš velikém křesle. "Jak to všechno začalo?"

Quince přendal ve složce pár papírů a pak vytáhl tenký časopis. "Tohle jsem si koupil v jednom knihkupectví v Chicagu," vysvětlil a posunul časopis k nim, aby se mohli podívat. Jmenoval se V plné síle a sám sebe charakterizoval jako publikaci pro zralé muže s alternativním životním stylem. Nechal je, ať si prohlédnou obálku, a pak nalistoval až dozadu. Wes a Chap se časopisu nepokoušeli dotknout, ale všechno pozorně sledovali. Hodně málo obrázků, spousta textu vysázeného drobnými typy. Rozhodně žádná pornografie.

Na straně čtyřicet šest byla nijak rozsáhlá inzertní rubrika. Jeden inzerát byl červeně zakroužkovaný.

20letý běloch hledá milého a diskř. pána po 40 nebo 50 k dopisování.

Wes a Chap se předklonili a četli, pak se zase najednou napřímili. "Na tohle jste odpověděl?" chtěl vědět Chap.

"Ano. Poslal jsem jenom krátký dopis a Ricky mi dva týdny nato odpověděl."

"Máte kopii svého dopisu?"

"Ne, neokopíroval jsem si to. Nic neopustilo tuhle kancelář. Báł jsem se někam s tím jít ke kopírce."

Wes a Chap se zamračili, nejdřív nevěřícně a pak zklamaně. Na jakého troubu to narazili?

"Je mi líto," ošival se Quince a cukalo mu to rukama vzít si peníze dřív, než si to pánové rozmyslí.

Překonal to, vyňal z desek první dopis od Rickyho a posunul jim jej. "Jenom ho položte," vybídl jej Wes a oba se znovu předklonili a bez dotyku si dopis prohlíželi. Quince si všiml, že čtou velice pomalu a s neskutečným soustředěním. V hlavě se mu začínalo jasnít; cítil matné záblesky naděje. Je to skvělé, mít peníze a nemuset si dělat starosti s další podvodnou půjčkou, s další haldou lži, kterými zamete stopy. A teď má spojení, tady Wese a Chapa, a Bůh ví, kdo ještě jiný pracuje proti Rickymu. Srdce mu začalo bít poněkud pomaleji a nedýchal už tak přerývaně.

"Další dopis, prosím," řekl Chap.

Quince je vyložil, jak šly po sobě, jeden vedle druhého, tři na levandulově nafialovělém papíře, jeden na světle modrém, jeden na žlutém, všechny sepsané pečlivým hranatým rukopisem člověka, který má spoustu času. Když dočetli jednu stránku, Chap opatrně pinzetou obrátil na další. Ničeho se přímo nedotkli.

Na dopisech byla jedna věc zvláštní, a Chap a Wes si o tom pak, o mnoho později, cosi šeptem říkali - byly dokonale

důvěryhodné. Ricky byl poraněný a ztrýzněný a strašlivě potřeboval někoho, komu by mohl otevřít srdce. Byl k politování, dalo se s ním soucítit. A navíc tu byla naděje, protože to nejhorší už je za ním a on brzy bude volný a bude moct rozvíjet svá nová přátelství. Napsali to prostě skvěle!

Po chvíli tupého ticha se ozval Quince. "Musím si zavolat."

"Komu?"

"Obchodní záležitost."

Wes a Chap se nejistě podívali jeden na druhého a pak kývli. Quince odešel s telefonem ke skříni, pak si povídal s nějakým jiným bankéřem a díval se při tom dolů na hlavní ulici.

Po nějaké době si Wes začal dělat poznámky, zřejmě se připravoval pro blížící se křížový výslech. Quince se ochomýtal u police s knihami a snažil se nevšímat si toho. Teď už byl klidný, myslel tak bystře, jak to jen šlo, plánoval si další tah, ten, co udělá, jakmile ti čmuchalové odejdou.

"Poslal jste mu šek na sto tisíc dolarů?" zeptal se Chap.

"Ano."

Wes, ten zamračenější, po něm střelil pohrdavě pohledem, jako by chtěl říct: Ty troubo.

Ještě chvíli si četli, udělali si pár poznámek, něco si šuškali.

"Kolik peněz mu poslal váš klient?" zeptal se jen tak pro legraci Quince.

Wes se zatvářil ještě nevlídněji. "To vám nemůžeme říct."

Quince to nepřekvapilo. Nemají smysl pro humor, chlapci.

Seděli ještě hodinku a Quince se opět uvelebil ve svém majestátním křesle.

"Jak jste rezervoval tu námořní plavbu pro gaye?"

"Mám to tady, v tomhle dopise. Ten mizera mi poslal název a číslo na newyorskou cestovní kancelář. Zavolať jsem tam, pak jsem převedl peníze. Bylo to snadné."

"Snadné? Už jste to někdy dělal?"

"Zabýváme se tady mým pohlavním životem?"

"Ne."

"Tak se držme tématu," odsekl Quince pedanticky a zase se cítil líp. Na chvilku v něm zvítězil bankéř. A pak ho cosi napadlo a on tomu nedokázal odolat. "Ta rezervace pořád platí," řekl se zcela vážnou tvář. "Nechcete si vyjet na moře vy dva?"

Naštěstí se tomu zasmáli. Veselí však jen tak problesklo a zase zavládla věcnost. "Nenapadlo vás použít pseudonym?" zeptal se Chap.

"No ovšem. Byl jsem tak hloupý, že jsem to neudělal. Jenže já jsem se do něčeho podobného pustil poprvé. A myslel jsem si, že to hraje poctivě. On je na Floridě, já jsem v nějakém zapadákově v Iowě. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že je to podvodník."

"Potřebujeme od tohoto všeho kopie," ohlásil Wes.

"To asi bude problém."

"Proč?"

"Kde byste to chtěli okopírovat?"

"Copak v bance není kopírka?"

"Je, ale tady to rozhodně ofotit nemůžeme."

"Tak to vezmeme někam do města."

"Jste v Bakers. Tady žádné kopírovací služby nemáme."

"A není tu nějaký obchod s kancelářskými potřebami?"

"Ano, a jeho majitel dluží mojí bance osmdesát tisíc dolarů. Sedí vedle mě v Rotary klubu. Tam to ofotit nemůžete. Nenechám se vidět s těmhle papíry v ruce."

Chap a Wes se podívali jeden na druhého a pak zas na Quince. "No dobře," ozval se Wes. "Víte co, já tu zůstanu s vámi a Chap ty papíry vezme a najde někde kopírku."

"Kde?"

"V lékárně," navrhl Wes.

"Vy víte, kde je?"

"Ovšem, potřebovali jsme koupit pinzetu."

"Tam mají kopírku, ale dvacet let starou."

"Ne, pořídili si novou."

"Ale opatrně, prosím vás. Lékárník je vzdálený bratranec mojí asistentky. Jste na maloměstě."

Chap vzal desky a vydal se ke dveřím. Když odemkl, hlučně to cvaklo, a jakmile vyšel ven, začal být pozorně sledován. Kolem stolu paní asistentky postával chumel žen, které neměly co na práci, a jakmile se Chap objevil, ztuhly a začaly ho očumovat. Starý pan Garbe také nebyl daleko, hrabal se v hlavní účetní knize, předstíral, že má napilno, ale i on byl stravován zvědavostí. Chap všem pokývl, vytratil se a po cestě se potkal prakticky s kompletním osazenstvem banky. Dveře znovu hlučně cvakly; Quince zamkl, než se někdo vnutí dovnitř. Několik minut si pak s Wesem nejistě povídali o tom či onom, ale neměli moc společných námětů, a tak konverzace co chvíli skomírala. Dohromady je dala Quinceho utajovaná sexualita, ale o tomhle tématu se nemohli bavit v žádném případě. Život v Bakers moc zajímavý nebyl. A na nic z Wesova života se Quince vyptávat nemohl.

"Co bych měl Rickymu napsat?" odvážil se konečně.

Wes se pro tu myšlenku okanzitě nadchl. "Být vámi, tak bych hlavně počkal. Tak měsíc. Nechte ho vycukat. Kdybyste si pospíšil s odpovědí i s penězi, mohl by si pomyslet, že to šlo příliš snadno."

"Jenže co když ztratí nervy?"

"Neztratí. Má řádu času a ty peníze potřebuje."

"Máte dohled nad veškerou jeho poštou?"

"Myslím, že nad většinou jistě."

Quince se začínala zmocňovat zvědavost. Byl ve společnosti člověka, který zná jeho největší tajemství, a to mu dodávalo chuť k dalšímu popichování. "Jak mu v tom zabráníte?"

A Wes, aniž by sám pořádně chápal proč, řekl: "Nejspíš ho jednoduše zabijeme."

Po obličejí pana Quince Garbeho se náhle rozlil rozzářený klid a mír, dříve ztrápené rysy získaly vřelý a spokojený vzhled. Vrásky se vyhladily. Na rtech se objevil náznak úsměvu. Takže jeho dědictví bude přece jen v bezpečí, a až starouš umře, peníze budou jeho a on bude moci utéct z tohoto života a žít, jak se mu líbí.

"To je od vás milé," řekl tiše. "To je od vás velice milé."

Chap zanesl desky do motelového pokoje, kde čekali ostatní členové jednotky a s nimi pronajatá barevná kopírka. Udělali tři sady kopií a Chap se po půl hodině vrátil do banky. Quince si originály prohlédl; vše v pořádku. Opatrně zamkl desky zpátky do sejfu. "Myslím, že byste už měli jít," doporučil pak svým hostům.

Odešli, ani mu nepotřásli rukama a nerozloučili se. Co by také říkali?

Na místním letišti, jehož ranvej stačila jen tak tak, čekalo soukromé tryskové letadlo. Tři hodiny po tom, co se rozžehnali s Quincem, už Chap a Wes podávali hlášení v Langley. Jejich akce skončila skvělým úspěchem.

Díky padesátitisícovému úplatku pro úředníka bahamského bankovního dozoru, jehož služeb už použili i dřív, dostali výpisy z účtů v Ženevské bance. Firma AzorReality na něm měla 189 000 dolarů. Na právníkově účtu bylo zhruba šedesát osm tisíc. Z výpisů byly poznat všechny transakce - bankovní převody, které šly na něj i z něj. Devillovi lidé se zběsile snažili vystopovat původce převodů. Poukaz od pana Garbeho z Des Moines byl jasný, pak tu byl další převod částky 100 000 dolarů, který přišel z nějaké banky v Dallasu. Nemohli ovšem zjistit, kdo dal příkaz k této platbě. Pátrání probíhalo na mnoha frontách. Teddy si Devilla povolal do bunkru. York už u něj byl. Stůl byl pokryt kopiemi z Garbových desek a kopiemi bankovních výpisů.

Deville nikdy neviděl svého šéfa tak skličného. Ani Yorkovi nebylo příliš do řeči. Hlavní tíže viny za ten malér s Lakem ležela na něm, i když Teddy to zazlival především sám sobě.

"Nějaké novinky?" ozval se Teddy tiše.

Deville se tady v bunkru nikdy neposadil. "Pořád pátráme po těch penězích. Našli jsme si redakci časopisu V plné síle. Vydává ho maličká firma v New Havenu a nevím nevím, jestli tam dokážeme proniknout. Náš zdroj na Bahamách je v pohotovosti, takže pokud přijdou nějaké peněžní převody, budeme to vědět. Nachystali jsme jednotku, která může prohledat Lakeovu kancelář na Capitol Hillu, ale to je trošku zoufalý krok. Nevidím to moc optimisticky. V Jacksonvillu máme dvacet lidí."

"Kolik vašich lidí sleduje Lakea?"

"Teď zrovna něco mezi třiceti a čtyřiceti."

"Musíme ho mít pod dohledem. Nesmíme z něj spustit oči. Není to takový člověk, jak jsme si mysleli; kdybychom ho přestali pozorovat jedinou hodinu, mohl by poslat dopis nebo si koupit jiný časopis."

"To víme. Děláme, co můžeme."

"Je to nejdůležitější z našich vnitřních operací."

"Chápu."

"Co takhle nasadit někoho do vězení?" nadhodil Teddy. Byl to nový nápad, se kterým přišel York teprve před hodinou.

Deville se chvilku jen drbal na hlavě a okusoval si nehty. "Začnu na tom dělat," oznámil potom. "Budeme muset nasadit páky, jaké jsme zatím ještě nikdy nepoužili."

"Kolik odsouzených je ve federálních věznicích?" chtěl vědět York.

"Bratru tak sto pětadvacet tisíc," pokrčil rameny Deville.

"Tak to nebude problém nastrčit tam jednoho navíc, ne?"

"Mrknu se na to."

"Máme nějaké kontakty na Správu věznic?"

"Je to pro nás nová záležitost, ale děláme na tom. Spojili jsme se s jedním vyzkoušeným známým na ministerstvu spravedlnosti. To půjde."

Deville je na chvilku opustil. Asi tak za hodinku se už ale chystali si jej zavolat znovu. York a Teddy měli další seznam otázek, nápadů a pochůzek, o které se bude muset postarat.

"Ten nápad prohledat jeho kancelář na Capitol Hillu se mi nelíbí," kroutil hlavou York. "Je to moc riskantní. A kromě toho by to trvalo týden. Ten tam bude mít tuny papírů."

"Mně se to taky nezamlouvá," odsouhlasil to tiše Teddy.

"Řekněte lidem z Dokumentů, ať napíší Lakeovi dopis od Rického. Obálku napíchneme a budeme sledovat; třeba nás zavede k ostatním."

"Výborný nápad. Pověz to Devillovi."

York přičinil do zápisníku ke spoustě jiných - jenže většinou přeškrtnaných - další poznámku. Chvilku si něco čmáral, oddaloval to, ale pak se odhodlal k otázce, kterou si už nějakou dobu šetřil. "Řekneš mu to rovnou?"

"Ještě ne."

"A kdy?"

"Možná nikdy. Shromáždíme informace, zjistíme všechno, co se zjistit dá. Vypadá to, že se svým druhým životem nakládal velmi diskrétně; snad to začalo až po smrti jeho ženy. Kdo ví? Třeba to v tajnosti udrží navždycky."

"Ale měl by vědět, že o tom víš. Jinak to může zkoušet znovu. Pokud bude vědět, že ho pořád sledujeme, začne sekat dobrotu. Snad."

"A svět zatím jde do háje. Kšeftuje se s jadernými zbraněmi, pašují je přes hranice. Sledujeme sedm lokálních válek a víme o dalších třech, co asi každou chvíli vypuknou. Jenom za poslední měsíc se objevilo přes deset nových teroristických skupin. Maniaci na Středním východě budují armády a sedí na zásobách ropy. A my tu dřepíme hodiny a hodiny a plánujeme postup proti třem vyčůraným soudcům, kteří si teď zrovna nejspíš hrají žolíky."

"Nejsou hloupí," odušil York.

"Nejsou, ale zato nešikovní. Chytil se jim do sítě nepravý člověk."

"Možná jsme si nevybrali správně my."

"Ne, oni."

19 OBĚŽNÍK OD KRAJSKÉHO VEDOUCÍHO SPRÁVY věznic z Washingtonu přišel faxem. Adresován byl panu Emmittu Broonovi, správci věznice v Trumble. Obvyklým hutným úředním jazykem se tu oznamovalo, že krajský vedoucí znovu posoudil četnost návštěv pana Trevora Carsona, právního zástupce tří odsouzených. Doktor Carson dosáhl téměř denní frekvence návštěv.

Každý vězeň sice bezpochyby má ústavou zaručené právo scházet se se svým právníkem, nicméně věznice zase je oprávněna regulovat četnost těchto schůzek. Proto budou s okamžitou platností návštěvy právních zástupců omezeny na úterky, středy a soboty, vždy od třetí do šesté odpolední. Doporučuje se ovšem udělovat četné výjimky, budou-li k tomu dobré důvody.

Nové opatření bude v platnosti zatím po devadesát dnů a po této době bude vyhodnoceno.

Správci to bylo jedno. To, že sem Trevor jezdí vlastně denně, v něm také vzbudilo podezření. Vyptával se lidí v recepci i strážných, co přesně je podstatou jeho právnických služeb, ale marně. Link, strážný, který Trevora obvykle doprovázel do hovorny, a který také obvykle shrábl za každou návštěvu pár dvacetidolarovek, řekl správci, že advokát a pan Spicer spolu mluví o případech a odvoláních a tak. "Jenom fůra právnícký hatmatilky," prohlásil Link.

"A vždycky mu prohledáte aktovku?" vyzvídal správce.

"Vždycky," kývl Link.

Správce věznice čistě z pocitu zodpovědnosti navolil číslo pana Trevora Carsona v Neptune Beach. "Advokátní kancelář," ozval se nerudný ženský hlas.

"Pana Trevora Carsona, prosím."

"Kdo volá?"

"Tady Emmitt Broon."

"Víte, pane Broon, on si zrovna šel schrupnout."

"Aha. A nemohla byste ho vzbudit? Jsem správce federální věznice v Trumble a potřeboval bych s ním mluvit."

"Okamžiček."

Cekal dost dlouho, než se konečně vrátila. "Je mi líto," ozvalo se. "Prostě ho nemůžu vzbudit. Mám mu pak říct, ať vám zavolá?"

"Ne, děkuji. Pošlu mu jenom fax."

Myšlenka použít proti Bratrstvu jeho vlastní zbraň napadla Yorka v neděli při golfu; jak postupoval od jamky k jamce, občas i po trávníku, ale hlavně po písku a mezi stromy, plán rostl a kynul, až byl dokonalý. Po čtrnácti jamkách opustil přátele a zavolal Teddymu.

Naučí se taktice svých protivníků. A pak odvrátí pozornost od Ala Konyerse. Tím nic nemůžou zkazit.

Dopis vytvořil sám York, načež jej dostal na starost jeden z prvotřídních padělatelů v oddělení dokumentů. Nového korespondenčního přítele nazvali Brant White a jeho první dopis napsali na obyčejném, bílém, ale drahém korespondenčním lístku.

"Milý Ricky,

Viděl jsem tvůj inzerát - líbil se mi. Je mi padesát pět, jsem ve skvělé formě a hledám i něco víc než jen přátele na dopisování. Právě jsme si se ženou koupili dům v Palm Valley, nedaleko od Neptune Beach. Za tři týdny tam odjedeme a chceme se zdržet dva měsíce.

Pokud máš zájem, pošli mi fotku. Jestli se mi to, co uvidím, bude líbit, napíšu o sobě víc.

Brant."

Zpáteční adresa zněla takto: Brant, P. O. Box 88645, Upper Darby, Pennsylvánie 19082.

Aby ušetřili dva tři dny, v Dokumentech opatřili dopis fila-delfskou poštovní známkou a letecky dopravili do Jacksonvillu, kde jej agent Klockner osobně vložil do schránky kliniky Aladin-Sever na poště v Neptune Beach. To bylo v pondělí.

Den nato Trevor po odpoledním spánku poštu vyzvedl a zamířil na západ, ven z Jacksonvillu, po důvěrné známé trase do Trumble. U brány jej přivítali stejní dva bachaři, Mackey a Vince, pak se podepsal do stále stejné návštěvní knihy, kterou mu podal Rufus. Šel za Linkem do návštěvní místnosti a pak do jejího kouta, k malé hovorně, kde už na něj čekal Spicer.

"Chytám nějakej vítr," ohlásil Link, když vešli dovnitř. Spicer ani nevzhlédl. Trevor podal Linkovi dvě dvacký a ten si je

střelhitě vzal.

"A od koho to fouká?" vyptával se Trevor a otevíral aktovku. Spicer si četl noviny.

"Od správce."

"Nojo, omezil mi návštěvy. A co ještě chce?"

"Ty to nechápeš?" ozval se Spicer, ale ani při tom nesklopil noviny. "Tady Link se zlobí, protože mu nedáváš dost. Že jo, Linku?"

"To teda jo. Já teda nevím, pánové, co to tady hrajete za levárnu, ale kdybych vás začal kontrolovat pořádně, měli byste potíže, co?"

"Platíme vám dobře," bránil se Trevor.

"To si myslíte vy."

"Kolik chceš?" zeptal se Spicer a už se díval přímo na něj.

"Tisíc měsíčně, na ruku," prohlásil bachař a díval se u toho na Trevora. "A budu si to vyzvedávat u vás v kanceláři."

"Tisíc dolarů - a pošta se nebude prohlížet?" ověřoval si to Spicer.

"Jo."

"A nikdo se nedozví ani slovo?"

"Jo."

"Domluveno. A teď odsud padej."

Link se na oba usmál a vyšel ven. Postavil se před dveře a pro radost průmyslové televizi čas od času nahlédl okénkem dovnitř.

Uvnitř všechno probíhalo víceméně jako vždy. Nejdřív si vyměnili poštu, to jim zabralo jen pár vteřin. Joe Roy Spicer vyndal ze stále téže obálky ze silného papíru dopisy, co měly jít ven, a podal je Trevorovi, ten vyndal z aktovky poštu, co přišla, a dal ji svému klientovi.

K odeslání bylo dnes šest dopisů. Některé dny jich bývalo i deset a málokdy jejich počet klesl pod pět. Trevor si sice nevedl žádné záznamy a neukládal si kopie, zkrátka nenechával si nic, co by mohlo sloužit jako důkaz, že kdy měl co společného s podvodnou akcí Bratrstva, ale věděl, že mají rozdělaných dobrých dvacet nebo třicet potenciálních obětí. Některá jména a adresy poznával.

Podle Spicerových přesných záznamů jich bylo jedenadvacet. Jedenadvacet se slušnou nadějí na úspěch - a pak ještě osmáct jiných, kteří moc slibně nevypadali. Skoro čtyřicet korespondenčních přítelíčků, tajících více či méně svá tajemství: někteří se lekají i vlastního stínu, jiní jsou týden od týdne odvážnější, a ještě další mají našlápnuto, jen jen vyrazit za Rickym nebo za Percym.

Nejsložitější bylo zachovat trpělivost. Akce vychází, peníze běhají z účtu na účet, jaký div, kdyby je přemohlo pokušení zmáčknout oběti moc brzy. Beech a Yarber se projevovali jako dobří dřiči, pachtili se s dopisy celé hodiny, a Spicer všechnu činnost řídil. Zaseknout a mít novou zámožnou kořist na háčku, k tomu je potřeba kázeň; a pak je ještě třeba ho omámit pěknými řečičkami natolik, abyste si získali jeho důvěru.

"Nemá zas někdo klopat?" zeptal se Trevor.

Spicer listoval novými dopisy. "Neříkej mi, že jsi švorc," nadhodil. "Vyděláváš víc než my."

"Moje prachy jsou schované stranou stejně jako ty vaše. Prostě bych rád, aby se sypaly další."

"To já taky." Spicer se podíval na obálku od Branta z Upper Darby v Pennsylvánii. "Vida, někdo novéj," utrousil a otevřel ji. Rychle si dopis přečetl a jeho tón jej překvapil. Žádný strach, žádné zbytečné řeči, žádné okliky. Tenhle chlap je odhodlaný ke všemu.

"Kde je Palm Valley?" zeptal se.

"U moře, patnáct kilometrů na jih. Proč?"

"Co to je za hnízdo?"

"Jeden z těch dobře hlídaných komplexů s golfovým hřištěm, pro bohaté důchodce, skoro vždycky odněkud ze severu."

"Kolik tam stojí barák?"

"No, já... já tam nikdy nebyl. Brána je pořád zavřená, všude samá ochranka, jako kdyby se tam někdo chtěl vloupat a ukrást jim ty zatracené golfové vozečky..."

"Kolik tam stojí barák?"

"Určitě ne pod milion. A už jsem viděl pár inzerátů, kde chtěli tři miliony."

"Počkej tady," řekl Spicer, sebral si papíry a vyrazil ke dveřím.

"Kam jdeš?" chtěl vědět Trevor.

"Do knihovny. Za půl hodiny jsem tu."

"Mám práci."

"To teda nemáš. Čti si noviny."

Spicer něco řekl Linkovi a ten jej doprovodil přes návštěvní místnost a pak ven ze správní budovy. Spicer rychle rázoval po pečlivě udržovaném trávníku. Slunce pálilo, zahradníci se činili, aby si zasloužili svých padesát centů za hodinu.

A stejně tak vězňové, kteří měli na starosti knihovnu. Když se dovnitř vřítel Spicer, Beech a Yarber byli zalezlí v jednací místnosti, zrovna si udělali přestávku v sepisování a hráli šachy. "Pánové, konečně jsme zasekli velrybu," ohlásil Spicer a hodil na stůl dopis od Branta. Beech si jej vzal a nahlas jej přečetl.

"Palm Valley je obytný komplex pro boháče s golfovým hřištěm," vysvětlil pyšně Spicer. "Domy tam stojí i tři miliony. Tenhle chlap má plno škváry a nedává si pozor na jazyk."

"Nepíše zrovna vystrašeně," souhlasil Yarber.

"Musíme jednat rychle," navrhl Spicer. "Chce sem přijet za tři týdny."

"Jaký tak má prostor ziskovosti směrem nahoru?" nadhodil Beech. Miloval burzovní žargon, řeč lidí, kteří investují miliony.

"Aspoň půl milionu," odhadl Spicer. "Napišeme mu hned. Trevor čeká."

Beech otevřel jedny ze svých početných desek a vytáhl pracovní materiál: dopisní papíry v jemných pastelových barvách. "Asi vyberu broskvovou," oznámil.

"No jasně," kývl Spicer. "Vem na něj broskvovou."

Ricky napsal umírněnou verzi prvního dopisu. Je mu osmadvacet, vysokoškolák, je zavřený na odvykací klinice, ale brzy, možná už za deset dnů, ho pustí, je hrozně osamělý a hledá zralého muže jako přítele. Jaká náhodička, že Brant bude bydlet poblíž, protože Ricky má sestru v Jacksonvillu a bude pak u ní. Žádné překážky, žádné obtíže. Až Brant přijede na jih, Ricky už na něj bude čekat. Ale nejdřív by rád viděl fotku. A je Brant opravdu ženatý? A bude jeho žena taky bydlet v Palm Valley? Nebo zůstane doma v Pennsylvánii? Nebylo by to báječné, kdyby tam zůstala?

Do obálky vložili stejnou barevnou fotografii, kterou už použili stokrát. Ověřili si, že je neodolatelná.

Spicer pak odnesl broskvovou obálku do hovorny a vzbudil Trevora. "Okamžitě to hoď na poštu," štěkl na něj.

Ještě se deset minut zabývali sázkami na košíkovou a pak se bez podání rukou rozešli.

Cestou zpátky do Jacksonvillu Trevor zavolal svému bookmakerovi; teď, když hrál ve velkém, měl nového, movitějšího.

Digitální spojení je opravdu bezpečnější, ale ne v tomhle případě. Agent Klockner a jeho parta operativců jako obvykle naslouchali a sledovali Trevorovyázky. Nevedl si špatně, jen za posledních čtrnáct dnů vyhrál čtyři a půl tisíce dolarů. To jeho advokátní kancelář za stejnou dobu zapsala do účetnictví příjmy ve výši osm set dolarů.

Kromě toho, že napíchli telefon, měli v Brouku čtyři mikrofony, které byly většinou na nic, ale které přesto udržovali v provozu. A pod tlumiči byla čidla napojená na elektrické obvody vozu; i je každou druhou noc, když Trevor buď chlastal nebo spal, kontrolovali. V domku naproti přes ulici měli výkonný přijímač, a tak vždycky věděli, kde Brouk je.

Trevor si drandil po silnici, vydával mobilem rozkazy jako velký pán, rozmisťoval peníze sem a zase tam jako ostřílený hráč z Las Vegas, popíjel horkou kávu, kterou si koupil v rychlém občerstvení u cesty - a přitom vysílal víc signálů než kdejaké soukromé tryskové letadlo.

Sedmého března. Velké volební superúterý. V devět večer, dvě hodiny poté, co byly v New Yorku uzavřeny volební okrsky, Aaron Lake vítězoslavně rázoval po pódiu v obrovském sále jednoho hotelu na Manhattanu; tisícíhlavý dav jásal, hudba burácela, shůry pršely balónky. Vyhrál v New Yorku se 43 %. Guvernér Tarry dostal dost chabých 29 % a zbytek pozobali zbývající takykandidáti. Lake se objímal s lidmi, které jaktěživ neviděl, mával na jiné, které už nikdy neuvidí, a bez poznámek proslovil báječnou řeč na oslavu vítězství.

A pak se sbalil a hned letěl do Los Angeles na další oslavu. Čtyři hodiny vysedával se svými lidmi v novém tryskovém bocingu pro sto cestujících, který si najali za milion měsíčně a který uháněl v jedenáctiapůlkilometrové výšce rychlostí osm set kilometrů v hodině, a sledoval údaje ze dvanácti států, kde se na velké superúterý konají volby. Na východním pobřeží už volby skončily; Lake tak tak vyhrál v Maine a v Connecticutu, ale zato s velkým náskokem v New Yorku, Massachusetts, v Marylandu a v Georgii. Na Rhode Islandu prohrál o osm set hlasů a ve Vermontu vyhrál o tisíc. Když přelétali nad Missouri, na CNN hlasatel oznámil, že právě v tomto státě Lake zvítězil o pět procent nad guvernérem Tarrym. V Ohio je to podobně těsné.

V Kalifornii bylo po všem dřív, než tam Lake dorazil. Dostal 390 hlasů z celkového počtu 591 delegátů. Potvrdil svou sílu. A co důležitějšího, Aaron Lake teď měl peníze. Guvernér Tarry se rychle a nepěkně propadal a všichni sázeli na Lakea.

20 ŠEST HODIN POTÉ, CO OZNÁMIL V KALIFORNII své vítězství se Lake probudil do mrazivého rána, které mělo být vyplněno živými rozhovory s novináři. Vytrpěl si jich osmnáct za dvě hodiny a pak letěl do Washingtonu.

Jel rovnou do nového sídla své kampaně, do přízemí velké kancelářské budovy na ulici H, co by kamenem dohodil od Bílého domu. Poděkoval zaměstnancům (dobrovolníky tu neměl prakticky žádné). Prodíral se davem, potřásl si s kdekým rukama a pořádku si při tom říkal: "Kde se tu všichni ti lidi vzali?"

Vyhrájeme, ujišťoval znovu a znovu, a všichni mu věřili. Jak by taky ne?

Hodinu jednal s vedením kampaně. Měl šedesát pět milionů a žádné dluhy. Tarry má k dispozici ani ne milion a pro jistotu ani nepočítá, kolik komu dluží. Ba co víc, Tarryho štáb prošvihl poslední termín pro hlášení federálním úřadům, protože jejich účetnictví bylo v děsivém nepořádku. Hotovost se vypařila. Příspěvky přestaly chodit. Všechny peníze jdou k Lakeovi.

Zapáleně debatovali o jménech tří možných viceprezidentů. Byla to opojná hra, protože znamenala, že nominaci mají v kapse. Senátor Nance z Michiganu, kterého si Lake vybral na začátku, trubil na ústup, protože měl ze starých dob nějaké hodně nejasné obchody. Jeho obchodními partnery tehdy byli jacísi Italoameričané z Detroitu - Lakeovi stačilo přivítat oči a už viděl, jak reportéři rvou milého Nance na kousky. Ustavili pracovní skupinu, která se touto záležitostí bude zabývat.

A další skupina začne připravovat Lakeovo vystoupení na nominační konferenci v Denveru. Lake požadoval, aby hned najali nového autora projevů a nechali ho pracovat na projevu, kterým přijme nominaci.

Lake, i když to nedal najevo, jen zíral, jakou má režii. Šéf jeho kampaně bere sto padesát tisíc dolarů ročně, ovšem ne na celý rok, jen do Vánoc. Pod ním jsou vedoucí, jeden pro finance, další pro vztahy s médii, pro operace, pro strategické plánování, a všichni mají na těch deset měsíců práce stodvacetitisícovou smlouvu. Každý z nich má dva tři náměšky, lidi, které by Lake možná ani nepoznal, kdyby je potkal náhodou, a ti vydělávají po devadesáti tisících. A pak jsou tu řadoví pracovníci štábu, kterým se vznešeně říká asistenti kampaně, a nejsou to dobrovolníci, jací se shlukují kolem

většiny kandidátů, ale skuteční zaměstnanci, co se zběsile hemží po kancelářích a berou za to padesát tisíc. Těch jsou desítky. A pak ještě další desítky účetních a sekretářů a sekretářek - a ani nikdo z nich, čert to vem, nebere míň než čtyřicet tisíc.

A aby toho rozhazování nebylo dost, říkal si Lake, je taky jasné, že jestli se dostanu do Bílého domu, budu všem těmhle lidem muset najít místa. Všem do posledního, sakra. Ti smrkáči, co tu pobíhají s klopami plnými Lakeových volebních placek, se budou dožadovat vlastní útulné kancelářičky v západním křídle Bílého domu a ročního platu osmdesát tisíc.

Nic než kapka v moři, stále si připomínal. Nezatěžuj se drobnostmi, když je v sázce tolik.

Ke konci jednání se rychle vypořádali s negativy. Jeden reportér z Postu vyhrabával fakta o začátcích Lakeovy obchodní kariéry. Vcelku snadno při tom narazil na onen malér s realitní a stavební firmou GreenTree. Před dvaadvaceti lety ji Lake a jeho společník přivedli k úpadku a v rámci platných zákonů oholili věřitele o osm set tisíc. Spolumajitele obvinili z podvodného úpadku, ale porota ho pustila. Lakea nikdo slovem neobvinil a brzy poté jej lid arizonský sedmkrát za sebou zvolil do Kongresu.

"Na jakoukoli otázku o GreenTree rád odpovím," prohlásil Lake. "Byl to prostě jen špatně promyšlený obchodní tah."

"Tisk brzy změní tón," varoval vedoucí pro vztahy s médii. "Jste nový, ještě si na vás pořádně neposvítili. Začínají mít pocit, že je na čase vám trochu dát zabrat."

"Už to začalo," souhlasil Lake. "Jenže já žádné kostlivce ve skříni nemám."

Pak ho rychle odvezli na předčasnou večeři do restaurace Mortimer's kousek od Pennsylvánské ulice, která byla zrovna v módě a ve které se tudíž bylo třeba nechat vidět, a tam se sešel s Elaine Tynerovou, právníčkou stojící v čele OPAV. Nad ovocem a domácím sýrem mu vyložila, jaká je situace nejnovějšího politického akčního výboru, tedy toho jejich. Mají ihned k dispozici dvacet devět milionů dolarů, žádné dluhy, které by stály za zmínku, a peníze proudí ze všech stran, ve dne v noci, od nejrůznějších lidí a z celého světa.

Bude dřina to utratit. Takhle vybraným prostředkům se říká "měkké peníze" a očekává se, že je neutratíte přímo na chod kampaně, a tak je třeba je vrhnout jinam. Tynerová měla pár nápadů. Předně přemýšlela o řadě žánrových volebních reklam podobných těm pochmurnostem, které dal vyrobit Teddy. OPAV už nakupuje na podzim vysílací časy v nejsledovanějších dobách. Druhou a podstatně zábavnější záležitostí jsou volby do Senátu a do Kongresu. "Rovnájí se do fronty jak mravenci," řekla velice pobaveně. "To by člověk nevěřil, co udělá pár milionů babek."

Vylíčila mu, jak probíhá kampaň před volbami do Sněmovny reprezentantů v jednom severokaliifornském okrese.

Stávající poslanec, veterán, který už zahřívá parlamentní lavice dvaadvacet let, muž, kterého Lake upřímně nesnáší, na začátku roku vedl o čtyřicet procent před neznámým vyzývatelem. Ten si našel cestu do OPAV a upsal duši panu Aaronu Lakeovi. "Jeho kampaň jsme v podstatě převzali," pokračovala Tynerová. "Píšeme mu projevy, děláme průzkumy, necháváme vyrábět všechny letáky i televizní spoty, dokonce jsme mu najali i celý nový štáb. Zatím jsme utratili půl druhého milionu a náš chlapec už prohrává jen o deset procent. A to máme do voleb ještě sedm měsíců."

Celkem zasahovali OPAV a Tynerová do třiceti sněmovních a deseti senátních kampaní. Očekávala, že na kontě výboru se celkem sejde šedesát milionů a že do listopadu to stihnou utratit do posledního centu.

Třetím cílem, na který měla "zaostřeno", bylo vědět přesně, co lidé zrovna chtějí. OPAV prováděl průzkumy neustále,

den co den, patnáct hodin denně. Pokud něco trápí dělníky v západní Pennsylvánii, OPAV se to dozví. Pokud Hispáncům v oblasti Houstonu dělá radost nová sociální politika, OPAV se to dozví. Pokud se ženám v Chicagu a okolí líbí nebo nelíbí Lakeovy reklamy, OPAV zjistí nejen to, ale i kolik procent si jich myslí co. "Víme všechno," chvástala se. "Jsme jako Velký bratr, vždycky se díváme."

Průzkumy stojí maličkost - šedesát tisíc dolarů denně. Tomu se nikdo nevyrovná. A co se týče důležitých záležitostí, v Texasu Lake vede před Tarrym o devět procentních bodů, vede dokonce i na Floridě, kterou ještě nestihl navštívit, a velice vyrovnané to je v Tarryho domovském státě, v Indianě.

"Tarry je unavený," hlásila. "A klesá na duchu, protože nejdřív vyhrál v New Hampshiru a peníze se hrnuly, jenže pak jste přišel vy. Nová tvář, žádná zátěž z minulosti, nové poselství - a začal jste vyhrávat a najednou peníze šly za vámi. Tarry už by nesehnal ani padesát dolarů na dobročinném bazaru v kostele. Ztrácí nejdůležitější lidi, protože je nemůže zaplatit, a taky protože oni cítí, že vyhraje někdo jiný."

Lake si vychutnával kousek ananasu i to, co mu říkala. Nebylo to nic nového, totéž už slyšel od jiných. Jenže od zkušeného politického manipulátora typu Tynerové to znělo ještě uspokojivěji.

"Jaké preference má viceprezident?" zeptal se Lake. Měl vlastní údaje, ale bůhvíproč jí věřil víc.

"K nominaci se doškrábe," odhadla Tynerová, i když to nebylo nic nového. "Ale konference bude tvrdá. A co se týče té hlavní otázky, totiž komu dát hlas v prosinci, už teď jste za ním jenom o pár procent."

"Do prosince je spousta času."

"Je a není."

"Hodně věcí se může změnit," pokrčil rameny Lake, vzpomněl si na Teddyho a zapřemýšlel, jakou krizi starý pán vyrobí, aby Američany vyděsil.

Místo večeře si dali spíš jen lehké občerstvení a pak Lakea odvezli z Mortimer's do malé jídelny v hotelu Hay-Adams. Večeře s několika přáteli, přesněji s více než dvaceti kolegy ze Sněmovny reprezentantů, se protáhla dlouho do noci. Máloměři z kolegů se nějak nadšeněji vyjadřovali na jeho podporu na začátku kampaně, ale teď nad ním všichni propukali v bujaré nadšení. Většinou měli výsledky vlastních průzkumů. Věděli, že se jede z kopečka a je třeba si držet klobouky.

Lake jaktěživ nezažil, aby jeho staří přátelé projevovali z jeho společnosti tolik nadšení.

Dopis vyrobila v Dokumentech pracovnice, která si nechala říkat Bruce, jedna z nejlepších padělatelek v agentuře. Na

nástěnku proti pracovnímu stolu ve své malé laboratoři si připíchla dopisy od Rickyho. Byly to výtečné vzorky, víc ani nepotřebovala. Neměla ponětí, co je Ricky zač, ale styl svědčil o vynalézavosti. Byl velice konzistentní a novější vzorky ukazovaly na lehkost, jakou lze získat jen cvikem. Slovní zásoba není právě úžasná, ale Bruce měla podezření, že ji omezuje schválně. Dělá málo chyb v interpunkci. Bruce odhadovala, že je mu mezi čtyřiceti a šedesáti a má vysokoškolské vzdělání.

Podobné dohady ale neměla v popisu práce, přinejmenším ne v tomto případě. Stejnou propiskou a na stejný papír jako Ricky napsala Alovi roztomilý krátký dopis. Text jí dali jiní, ani nevěděla, kdo ho psal. Ne že by jí na tom sešlo.

Bylo to samé "Ahoj, Ale, co je s tebou? Proč nepíšeš? To jsi na mě zapomněl?" a podobně, ovšem kromě toho nachystali milé překvapení. Ricky nemá povoleno použít telefon, ale posílá Alovi z kliniky magnetofonovou kazetu s krátkým vzkazem.

Bruce napsala dopis na jediný list a pak hodinu pracovala na obálce. Použila razítko pošty z Neptune Beach ve státě Florida.

Obálku nezalepila. Její dílko si jiní prohlédli a pak odnesli do další laboratoře. Kazetu nahrál mladý agent, který studoval divadelní fakultu na Severozápadní univerzitě. "Ahoj, Ale, tady Ricky," začal tichým a nenápadným hlasem. "Doufám, že jsem tě překvapil. Tady nám nedovolují telefonovat, ani nevím proč, ale zato můžeme posílat a dostávat kazety. Už se nemůžu dočkat, až odsud vypadnu." Pak ještě pět minut plácal o klinice a o tom, jak moc nenávidí svého strýce a lidi, co kliniku Aladin-Sever řídí. Uznal ovšem, že jej zbavili závislosti. Až na to bude vzpomínat později, určitě je nebude soudit tak příkře.

Celé povídání bylo dokonale bezobsažné. Nemluvil o tom, co má v úmyslu dělat, až ho propustí, ani nenaznačil, kam půjde a co podnikne, jen se mlhavě zmínil, že se s Alem určitě sejdou.

Neměli ještě v úmyslu pana Konyerse načapat. Kazetu nasadili jen proto, že je velká, takže v ní budou moc ukrýt vysílač dost silný, aby je dovedl k ostatní papírům, které Lake někde schovává. Maličká štěnice v obálce, to je moc nebezpečné. Al by je mohl přechytračit a najít ji.

V pobočce firmy Mailbox America v Chevy Chase teď už měla CIA osm schránek, které si řádně na rok pronajalo osm různých lidí; všichni do nich měli stejně jako pan Konyers přístup čtyřicet hodin denně. Troulili se sem co chvíli, prohlíželi své schránky, vybírali poštu, kterou si sami poslali, a když se nikdo nedíval, občas nakoukli i do Alových schránek.

Znali jeho denní rozpis líp, než jej znal on sám, a tak trpělivě čekali, kdy se ukáže. S jistotou předpokládali, že zase někdy vyklouzne z domu navlečený do teplákové soupravy, a tak si obálku s kazetou schovávali až do desáté večer jednoho dne. Teprve pak mu ji dali do schránky.

Čtyři hodiny nato vyskočil oteplákový pan Lake za pozorného dohledu desítky agentů, kterým neušel jediný jeho pohyb, z taxíku přímo před doručovací službou, s tvář zakrytou dlouhým kšiletem čepice zaběhl ke schránce, vyndal poštu a spěchal zase k autu.

Šest hodin poté odjel z Georgetownu, protože měl snídat s přáteli v Hiltonu, a oni čekali. V devět měl proslov k vedoucím činitelům policie, v jedenáct k tisícovce ředitelů středních škol. Poobědval s mluvčím Sněmovny reprezentantů. Ve tři absolvoval pingpong otázek a odpovědí s několika televizními moderátory, pak se vrátil domů a balil si. Podle plánů měl v osm odletět z Reaganova státního do Dallasu.

Sledovali jej na letišti, dívali se, jak Boeing 707 nabírá výšku, potom zavolali do Langley. A když přišli dva agenti tajné služby, jejichž úkolem bylo hlídat okolí Lakeova domu, agenti CIA už byli uvnitř.

Pátrání skončilo po pouhých deseti minutách v kuchyni. Ruční přijímač zachytil signál z kazety. Našli ji v odpadkovém koši, s ní prázdnou láhev od mléka, dva zmuchlané pytlíky od ovesných vloček, pár umaštěných papírových ubrousků a ranní vydání Washington Postu. Hospodyně chodila dvakrát týdně. Lake nechal smetí jednoduše v koši, ať se o ně postará.

Jeho tajnou složku nemohli najít prostě proto, že žádnou nemá. Všechny důkazy zahazoval, chytrák.

Když se to Teddy dozvěděl, pocítil cosi jako úlevu. Jeho lidé byli pořád ještě v domě, skrývali se a čekali, až odejdou tajní. Ať už jeho dvojí život spočívá v čemkoli, Lake se pilně snaží, aby nenechal nejmenší stopu.

Aarona Lakea kazeta naštvála. Když si četl Rickyho dopisy a díval se na jeho hezký obličej, byl z toho jen mírně nervózní. Ten mladík je kdesi daleko a pravděpodobně se nikdy nesetkají. Mohli by si dopisovat, přátelit se na dálku, postupovat jen pomalu, alespoň to měl Lake v úmyslu zpočátku.

Jenže když uslyšel Rickyho hlas, jako by se mu tím přiblížil mnohem víc, a to Lakem otrásl. Co před pár měsíci začalo jako neškodná lechtivá hra, by teď mohlo vést k děsivým koncům. Je to příliš nebezpečné. Lake se celý třásl, jen si pomyslel, že by ho při tom chytili.

Jenže měl pocit, že to není možné. Je přece dobře ukrytý za maskou Ala Konyerse. Ricky neví zhola nic. I na kazetě je to samé "Ale sem" a "Ale tam". Poštovní schránka jej kryje.

Musí s tím ovšem skoncovat. Aspoň prozatím.

Boeing byl k prasknutí nacpaný Lakeovými dobře placenými zaměstnanci. Ale tak velké letadlo, aby se do něj vešli všichni Lakeovi lidé, se prostě nevyrábí. Kdyby si pronajal sedm set čtyřicet sedmičku, stejně bude do dvou dnů plná asistentů a poradců a konzultantů a sociologů, nemluvě o stále početnější armádě jeho osobních strážců z tajné služby. Letadlo je tím těžší, čím víc primárek vyhrál. Možná by stálo za úvahu v pár státech prohrát čistě jen proto, aby se zbavil nějaké přítěže.

Lake seděl v letadle potmě, upíjel rajčatovou šťávu a rozhodl se, že Rickymu napíše poslední dopis. Al mu popřeje všechno dobré a korespondenci ukončí. Co by ten kluk mohl dělat?

Byl v pokušení napsat dopis hned, v tomhle hlubokém křesle, s nohama na stole. Jenže kdykoli si to může přihlasit ten

či onen zadýchaný asistent se zprávou, kterou se pan kandidát musí neprodleně dozvědět. Nemá soukromí. Nemá čas přemýšlet, povalovat se, snít. Jakoukoli příjemnou myšlenku okamžitě utne výsledkem čerstvého průzkumu nebo nečekaná zpráva nebo naléhavá nutnost o něčem rozhodnout.

Až bude v Bílém domě, určitě se bude moct schovávat. Tam už žilo samotářů...

21 PŘÍPAD UKRADENÉHO MOBILU FASCINOVAL osazenstvo věznice v Trumble už celý měsíc. Jistý Řízek, šlachovitý člen pouličního gangu z Miami, který si kroutil dvacet let za drogy, se za stále ještě ne zcela jasných okolností stal původně majitelem dotyčného telefonu. Mobilní telefony byly v Trumble přísně zakázány, a tak se kolem způsobu, jakým k němu Řízek přišel, vyrojilo víc povídaček než kolem sexuálního života T. Karla. Ti nepočetní vězňové, kteří přístroj opravdu viděli, líčili - ovšem nikoli u soudu, jen mezi přáteli -, že je velký jen asi jako stopky. Řízek byl viděn, jak se ukrývá v šeru, krčí se, obrací se ke světu zády a něco do mobilu šušká. Určitě pořád řídí nějaké nelegální operace v Miami.

A pak mobil zmizel. Řízek rozhlásil, že toho, kdo telefon vzal, klidně zabije, a když hrozby nezabraly, nabídl odměnu tisíc dolarů. Podezření padlo na jiného mladého dealera, kterému se říkalo Zorro a který pocházel z Atlanty a byl stejný drsník jako Řízek. Vypadalo to, že si určitě půjdou po krku, a tak bachaři a úředníci zasáhli a upozornili oba kohouty, že jestli se něco semele, nechají je přeložit jinam. V Trumble se násilí netrpělo. A trestem za ně byl přesun do věznice se středním stupněm ostrahy, kde si vězňové v násilí libují.

Řízkovi někdo řekl o tom, že Bratrstvo co týden pořádá soudní jednání, a on časem zašel za T. Karlem a podal žalobu. Požadoval navrácení telefonu a k tomu milion babek jako náhradu škody s trestní funkcí.

Když se případ projednával poprvé, v kantýně se objevil zástupce správce věznice, a tak Bratrstvo záležitost spěšně odložilo. Totéž se stalo krátce před druhým jednáním. Dohady o tom, kdo snad má nebo nemá zakázaný přístroj, se nesmějí odehrávat, když je u toho někdo z vedení věznice. Když poslouchá jen bachař, je to jiná, protože ten nikomu nic neřekne.

Soudce Spicer konečně přesvědčil vězeňského poradce, že bude dobře, když chlapci dostanou šanci se usmířit mezi sebou a bez dozoru vedení. "Pokoušíme se urovnat takovou menší neshodu," našeptával mu, "a musíme to udělat v soukromí."

Prosba se dostala až nahoru, a tak při třetím termínu byla kantýna nabitá diváky, kteří většinou doufali, že poteče krev. Za správu věznice tu byl jen jediný bachař a i ten seděl vzadu a pospával.

Oba účastníci sporu byli se soudy dobře obeznámeni, a tak nikoho nepřekvapilo, že se pánové Řízek i Zorro rozhodli zastupovat se sami. První hodinu se soudce Beech hlavně snažil omezovat frekvenci sprostých výrazů. Pak to vzdal. Žalobce chrлил obvinění tak hutná a početná, že na jejich prokázání by nestačila tisícovka agentů FBI. Obhájce odpovídal argumenty neméně hlasitými a absurdními. Řízek zabodoval díky dvěma přísedním prohlášením (jména jejich původců znalo jen Bratrstvo), v nichž spoluvězni poskytovali očitá svědectví o tom, že viděli Zorra, jak mluví do maličkého přístroje a snaží se s tím skrývat.

Zorro odpověděl zpochybněním prohlášení, a učinil tak jazykem, jaký Bratrstvo u soudu ještě neslyšelo.

Rozhodující úder přišel jako blesk z čistého nebe. Řízek se elegantním způsobem, za který by se nestyděl ani ten nejohratnější advokát, vytasil s důkazy. Podařilo se mu do věznice propašovat záznamy o hovorech a černé na bílém doložil soudu, že z přístroje někdo přesně čtyřiačtyřicetkrát volal na čísla v jihovýchodní části Atlanty. Jeho příznivci, kteří sice byli ve většině, ale jejichž věrnost při jiném vývoji mohla zmizet jako pára nad hrncem, začali jásat a juchat, dokud si T. Karl několika údery umělohmotné paličky nezjednal ticho.

Zorro se sbíral jen pomalu, a to zaváhání jej zničilo. Bylo mu přikázáno, aby přístroj nejpozději do dvaceti čtyř hodin předal do rukou Bratrstva a aby panu Řízkovi nahradil čtyři sta padesát dolarů za meziměstské hovory. Pokud se do čtyřadvaceti hodin nic nestane, bude věc ohlášena správci, který se tím pádem dozví, že Zorro vlastní nepovolený mobilní telefon.

Dále Bratrstvo nařídilo oběma mužům, aby mezi sebou trvale, dokonce i v jídelně, udržovali vzdálenost minimálně dvacet metrů.

T. Karl praštil kladívkem a dav se začal hlučně trousit ven. Vyhlásil další případ, jeden z běžných sporů o karetní výhru, a čekal, až diváci odejdou. "Ticho!" vriskl, načež hluk ještě vzrostl. Členové Bratrstva se zase začali věnovat svým novinám a časopisům.

"Ticho," štěkl T. Karl znovu a třiskl kladívkem.

"Drž hubu," zařval na něj Spicer. "Děláš větší hluk než oni."

"Dělám jenom svoji práci," odsekl T. Karl a pohodil hlavou, až se kudrlinky na paruce zběsile rozvlnily.

Kantýna se brzy vyprázdnila, vlastně v ní zbyl jediný člověk. T. Karl se rozhlédl. "Vy jste pan Hooten?" zeptal se po chvíli.

"Ne, pane," řekl mladík.

"Tak jste pan Jenkins?"

"Ne, pane."

"Já jsem si to myslel. Případ Hooten versus Jenkins se tudíž pro nedostavení se stran odkládá." T. Karl to doprovodil dramatickým švihem ruky, s nímž provedl zápis do soudních záznamů.

"Kdo tedy jste?" zeptal se Spicer mladíka, který seděl sám a rozhlížel se, jako by si nebyl jist, jestli ho tu chtějí nebo ne. Teď už se na něj dívali všichni tři pánové v světle zelených hábitech a s nimi i šašek v šedé paruce, starém kaštanově hnědém pyžamu a modrofialových papučích obutých naboso. Co to je proboha za lidi!

Zvolna vstal a nejspíše se vydal kupředu, až stál před nimi. "Hledám někoho, kdo by mi pomoh," začal velice nesměle.

"Máte něco, co by měl projednat soud?" vyjel po něm ze strany T. Karl.

"Ne, prosím."

"Ta to musíte -"

"Sklapni!" poručil mu Spicer. "Soud je odročen. Vypadni."

T. Karl zabouchl sešit se záznamy, nakopl skládací židli a vyřítit se ven; klouzal na pantoflích a paruka za ním vlála. Vypadalo to, že mladík má slzy na krajíčku. "Co pro vás můžeme udělat?" optal se Yarber.

Mladík měl v ruce malý kartónový pořadač a členové Bratrstva ze zkušenosti věděli, že v něm má papíry, které jej přivedly sem do Trumble. "Potřebuju pomoci," řekl znovu. "Přivezli mě sem před týdnem a pak mi řekli, že byste mi mohli pomoci s odvoláním."

"Vy nemáte právníka?" zeptal se Beech.

"Měl jsem. Ne moc dobrýho. To je taky jeden z důvodů, proč jsem tady."

"A proč jste tady?" chtěl vědět Spicer.

"Já nevím. Já fakt nevím."

"Měl jste proces?"

"Ano. A dost dlouhý."

"A porota vás shledala vinným?"

"Ano. Mě a spoustu jinejch. Prej jsme patřili ke spiknutí."

"Spiknutí za účelem čeho?"

"Dovážení kokainu."

Tak zase jeden dealer. Najednou se jim náramně chtělo vrátit se ke psaní dopisů. "Kolik jste dostal?" vyptával se ještě Yarber.

"Čtyřicet osm let."

"Čtyřicet osm let! Kolik vám je?"

"Dvacet tři."

Psalí dopisů na chvíli upadlo v zapomnění. Dívali se na jeho posmutnělý obličej a snažili se představit si jej o čtyřicet osm let později. Propustí ho v jedenasedmdesáti; nepředstavitelné. Všichni členové Bratrstva se dostanou z vězení mladší než tenhle klučina.

"Přitáhněte si židli," vybídl ho Yarber a mladík sáhl po té nejbližší a postavil si ji před jejich stůl. Dokonce i Spicer cítil, že jej trochu lituje.

"Jak se jmenujete?" dotazoval se Yarber.

"Říkejte mi Bustere a klidně mi tykejte."

"Tak Bustere, co jsi provedl, že ti napařili čtyřicet osm let?"

Příběh se z něj přímo valil. Šanon držel na klíně, oči upíral do podlahy, a začal tím, že ani on, ani jeho otec nikdy neměli žádné potíže se zákonem. Žili v Pensacole a měli malou opravnu lodí. Rybařili, plavili se po moři, moře milovali, stavěli menší lodě a opravovali je, zkrátka nežili si špatně. Nějakému chlapíkovi z Fort Lauerdale prodali opravenou rybářskou loď dvacet metrů dlouhou, a on jim zaplatil hotově pětadevadesát tisíc. Peníze skončily v bance, aspoň si to Buster myslí. Pár měsíců nato se ten člověk objevil znovu a koupil další loď, tentokrát třináct metrů dlouhou, za osmdesát tisíc. Platit za loď hotově není na Floridě nic zvláštního. Pak prodali ještě třetí a čtvrtou loď. Buster a jeho otec se vyznali a věděli, kde sehnat staré, ale ještě dobré rybářské lodi, které pak opravili a renovovali. Všechnu práci dělali sami a bavilo je to. Když prodali pátou loď, začali jim volat policajti z protidrogového. Vyptávali se, zamlženě jim i vyhrožovali, chtěli vidět účetnictví a záznamy. Busterův otec se tomu nejdřív bránil sám, pak si najal právníka a i ten jim poradil, aby nespolupracovali. Další měsíce se nic nedělo.

Bustera i jeho otce zatkli v sobotu tři hodiny po půlnoci; přišla si pro ně parta mordýřů v neprůstřelných vestách, kteří měli dost zbraní, aby obsadili celou Pensacolu. Napůl oblečené je vyvěkli z jejich domu u zálivu, na který si svítily fúrou reflektorů. Obžalovací spis byl tlustý na dva prsty, měl sto šedesát stran a bylo v něm jedenaosmdesát bodů obžaloby ze zločinného spiknutí za účelem pašování kokainu. V šanonu měl jeho kopii. V těch sto šedesáti stranách o Busterovi a jeho otci sotva padla zmínka, nicméně tu byli jmenováni mezi obžalovanými a padli do jednoho pytle s lidmi, kterým prodávali lodě - s pětadvaceti cizími lidmi, o kterých v životě ani neslyšeli. Jedenáct z nich byli Kolumbijci. Tri byli právníci. Všichni ostatní pocházeli z jižní Floridy.

Státní návladní jim nabídl dohodu: dostanou každý jen dva roky, pokud přiznají vinu a budou spolupracovat se soudem proti ostatním obžalovaným. Ale k čemu se měli přiznávat? Neudělali nic zlého. Ze svých šestadvaceti údajných spoluspiklenců se setkali všehovšudy s jedním. Nevěděli ani, jak kokain vypadá.

Busterův otec zatížil dům další hypotékou, aby sehnal dvacet tisíc pro právníka, a vybral si ho špatně. U soudu je vyděšilo hned to, že sedlí u stejného stolu s Kolumbijci a skutečnými dealery. Byli pěkně s ostatními "spoluspiklenci" na jednom konci soudní síně, sesazení, jako kdyby předtím tvořili perfektně fungující stroj na dovoz drog. Na druhé straně, poblíž poroty, byli právníci zastupující vládu, parta nafoukaných hajzlů v tmavých oblecích, kteří si pořád dělali poznámky a dívali se na ně, jako kdyby byli vrahy dětí. A porota je brala úplně stejně.

Proces trval sedm týdnů a za tu dobu si Bustera a jeho otce prakticky nikdo ani nevšiml. Jejich jména padla třikrát.

Podstatou obvinění bylo, že se účastnili spiknutí a měli poskytovat a opravovat rybářské lodi se zdokonalenými motory, které pak budou vozit drogy z Mexika na různá smlouvaná místa po celé Floridě. Jejich právník si hlavně stěžoval, že za sedmítýdenní proces nedostal zaplacené dost, a byl zcela neschopen obvinění vyvrátit. A přitom se do nich vládní právníci moc nenaváželi a soustředili se hlavně na to, aby dostali Kolumbijce.

Jenže oni se ani moc snažit nemuseli. Hlavní díl práce odvedli už při výběru poroty. Po osmi dnech rokování očividně utahaní a zdeptaní porotci prohlásili, že shledali všechny obviněné vinnými ve všech bodech obžaloby. Měsíc po rozsudku spáchal Busterův otec sebevraždu.

Chlapec vyprávěl a slzy měl čím dál víc na krajíčku. Zat'ál ale zuby. "Neudělal jsem nic špatného," tvrdil paličatě. Rozhodně nebyl v Trumble jediný, kdo prohlašuje, že je nevinný. Beech se na něj díval a poslouchal a vzpomínal, jak kdysi v Texasu poslal jednoho mladíka na čtyřicet let do vězení za obchodování s drogami. Obžalovaný měl příšerné dětství, nedostal žádné vzdělání, trestní rejstřík měl hustě popsaný už jako mladistvý, zkrátka moc to v životě nevyhrál. Beech mu kázal od soudné stoličky, povýšeně a velko-pansky, a byl sám se sebou spokojen, že vynesl tak rázný trest. Jednou přece ty dealerské hajzly z ulic vyhnat musíme!

Víte, kdo to je liberál? To je konzervativce, kterého zavřeli. Po třech letech strávených na druhé straně mříží Hatleeho Beeche trýznily vzpomínky na spoustu lidí, které poslal sedět. Včetně takových, kteří toho měli na svědomí nesrovnatelně víc než Buster. Děti, které potřebovaly jen trochu pozornosti.

Finn Yarber naslouchal a bylo mu mladíka strašlivě líto. V Trumble vám každý mohl vyprávět nějaký smutný příběh, a stačilo jim naslouchat jen měsíc, abyste se naučili v podstatě nikomu nevěřit. Busterovi se ale věřit dalo. Příštích čtyřicet osm let bude uvadat a chřadnout na útraty daňových poplatníků. Tři jídla denně. Teplá postel. Podle posledních odhadů přijde každý vězeň federální vládu na jedenatřicet tisíc ročně. Takové plýtvání. Jen v Trumble by půlka lidí vůbec nemusela být. Samí lidé neschopní násilí, které zrovna tak dobře mohli potrestat mastnou pokutou a veřejně prospěšnými pracemi.

Joe Roy Spicer naslouchal Busterovu dojímavému příběhu a zvažoval, k čemu by toho kluka mohli použít. Rýsovaly se dvě možnosti. Za prvé dospěl Spicer k názoru, že při akci Angola dostatečně nezapojili telefon. Oni jsou staří pánové, kteří píší, jako kdyby byli mladí. Byl by nesmysl zavolat třeba Quincemu do Iowy a vydávat se za udělaného osmadvacetiletého Rickyho. Kdyby pro ně ale dělal kluk, jako je Buster, mohli by potenciální oběť přesvědčit líp. Ve věznicích bylo mladíků spousta a Spicer už o některých z nich přemýšlel. To ale byli zločinci a on jim nevěřil. Buster je v lapáku nový, zřejmě je nevinný a přišel si k nim pro pomoc. Dal by se zmanipulovat.

Druhá možnost byla variantou té první. Kdyby se Buster přidal k jejich spiknutí, mohl by Joe Roye nahradit, až ho pustí ven. Akce je příliš zisková, než aby bylo rozumné ji nechat plavat. Beech a Yarber píší skvěle dopisy, ale nemají žádný smysl pro obchod. Snad by Spicer mohl tohoto mladíka vycvičit, aby pak vklouzl do jeho bot, a pak se s ním zvenčí dělit.

No co, je to jenom nápad.

"Máš nějaké peníze?" zeptal se Spicer.

"Nemám, pane. O všechno jsme přišli."

"A co příbuzní, strýčkové, tety, bratřanci nebo přátelé, prostě někdo, kdo by ti mohl pomoci s placením palmáře?"

"Kdepak, pane. Jaké palmáře?"

"Za to, že znovu posoudíme případ a pomůžeme s odvoláním, si obvykle něco účtujeme."

"Jsem úplně dutej, pane."

"Myslím, že bychom ti pomoci mohli," ozval se Beech. Spicer na odvoláních stejně nedělá. Vždyť ani nedostudoval střední školu.

"Myslíš vzít ten případ takřikajíc pro bono?" nabídl Yarber Beechovi.

"Pro co?" vyzvídal Spicer.

"Pro bono."

"To je co?"

"Zadarmo," vysvětlil Beech.

"Tak zadarmo. A to jako co zadarmo?"

"Právníkové služby," přidal se Yarber. "Od každého právníka se očekává, že aspoň pár hodin svého času věnuje tomu, aby pomohl lidem, kteří si jeho služby nemohou dovolit."

"Je to součást staroanglického zvykového práva," dodal Beech ve snaze vysvětlení ještě víc zamlžit.

"U nás se to někdy moc neujalo, co?" nadhodil Spicer.

"Probereme si váš případ," oznámil Yarber Busterovi. "Ale prosím vás, nedělejte si moc velké naděje."

"Děkuju."

Odešli z kantýny najednou; tři bývalí soudci v zelených komžích a s nimi jeden vyděšený mladík. Vyděšený, ale také velice zaujatý.

22 BRANTOVA ODPOVĚĎ, KTERÁ PŘIŠLA Z UPPER Darby v Pennsylvánii, zněla vcelku nadšeně:

"Milý Ricky!

Panejo, to je teda fotka! Přijedu na jih ještě dřív. Budu tam už 20. dubna. Budeš mít čas? Pokud ano, budeme mít dům sami pro sebe, protože moje /cna zůstane tady ještě dva týdny. Chudinka. Jsme .spolu dvaadvacet let a ona pořád vůbec nic netuší. Posílám svoji fotku. To vzhledu je můj Lear Jet. Moje oblíbená hračka. Jestli chceš, proletíme se v něm. Prosím tě, napiš hned.

Tvůj Brant."

Pořád ještě neuvedl příjmení, ale to nebude problém. Brzy to vypátrají.

Spicer si prohlédl razítko a malou chvilku přemítal o tom, jak rychle dopis dorazil z Filadelfie až do Jacksonvillu. Pak ho ale zaujala fotografie. Byl to záběr na formátu deset na patnáct a hodně se to podobalo snímkům na obálkách publikací, kde se lidem radí, jak rychle zbohatnout; vychytralec, který má být čtenářům vzorem, tam bývá zachycen, jak se hrdě usmívá a stojí před tryskáčem, rolls-roycem nebo taky se svou poslední ženou. Brant postával poblíž letadla, usmíval se, měl na sobě pěkné sportovní krátké kalhoty a svetr, a na dohled sice nebyl žádný rolls-royce, ale zato vedle stála

atraktivní žena středního věku.

V jejich rostoucí sbírce to byla první fotka, na níž jim jeden z jejich korespondenčních přátel ukázal svou manželku. Divné, říkal si Spicer, ale koneckonců se o ní Brant zmiňuje i v obou dopisech. Už ho nic nemohlo překvapit. Jejich figl bude zabírat donekonečna, protože na světě se vždycky najde dost potenciálních obětí, které ochotně přehlížejí riziko. Brant sám byl v dobré formě, opálený, měl krátké tmavé vlasy stříknuté trochou šedin a knírek. Nebyl nijak obzvlášť hezký, ale co na tom Spicerovi sejde?

Jak může být takhle bohatý člověk natolik bezstarostný? Asi proto, že riskuje už dlouho a nikdy to na něj neprasklo. Nebo je to jeho styl. Až ho zmáčkne a dostanou z něj peníze, Brant na nějakou dobu ubere plyn. Bude se vyhýbat inzerátům a anonymním milencům. Jenže agresivní chlapíci, jako je Brant, se nakonec vždycky vracejí ke starým způsobům.

Spicer předpokládal, že hledat si náhodné partnery je dost vzrušující, aby to zastínilo riziko. Ještě pořád jej zato trápilo, že on, že zrovna on se den co den pokouší myslet jako homosexuál.

Beech a Yarber si přečetli dopis a prohlédli si snímek. V maličké místnůstce zavládlo naprosté ticho. Opravdu to bude ta velká ryba?

"Kolik asi takovej tryskáč stojí?" nadhodil Spicer a všichni tři se zasmáli. Byl to ale nervózní, nejistý smích.

"Pár milionů," pokrčil rameny Beech. Protože je z Texasu a mívá ženu ze zazobané rodiny, ostatní soudili, že bude vědět o letadlech víc než oni. "Je to malej lear."

Spicer by se spokojil i s menší cessnou, jen aby se to dokázalo odlepit od země a odletět s ním pryč. Yarber po letadle netoužil. Jemu by stačily letenky; ovšem zásadně do první třídy, kde servírují šampaňské a podávají dvě jídla a kde si můžete vybrat film na videu. První třídou přes oceán někam daleko z téhle země.

"Osolíme ho," navrhl Yarber.

"Kolik?" Beech pořád ještě neodtrhl oči od fotky.

"Aspoň půl milionu," rozhodl Spicer. "A jestli to navalí, řekneme si o další."

Seděli, mlčeli a v duchu se zaobírali každý svým dílem z půl milionu dolarů. Najednou jim začala nepříjemně překážet Trevorova třetina. Vždyť on si sebere 167 000 a jim nechá každému sto jedenáct. Na to, že jsou v base, to není zlé, ale mělo by to být sakra víc. Proč tomu advokátkovi dávají tolik?

"Snižme Trevorův podíl," ohlásil Spicer. "Myslím na to už nějakou dobu. Od nynějška se bude všechno dělit na čtvrtiny. Bude mít to, co my."

"Odmítne to," odušil Yarber.

"Nemá na vybranou."

"Je to poctivé," souhlasil Beech. "My odvádíme všechnu práci, tak co má co brát víc než my. Jasně, snížíme mu to."

"Řeknu mu to ve čtvrtek."

O dva dny později Trevor přijel do Trumble krátce po čtvrté s neobvykle těžkou kocovinou, které jej nezbavil ani dvouhodinový oběd, ani hodinová dřmota.

Joe Roy mu připadal obzvlášť našťávený. Podal mu přes stůl poštu, ale nechal si velkou červenou obálku. "Chystáme se sejmout tohoto chlápka," poklepal na ni.

"To je kdo?"

"Brant jánevímjak, odněkud od Filadelfie. Schovává se za poštovní schránku, tak nám ho musíš najít."

"Kolik?"

"Půl milionu."

Trevor přimhouřil zarudlá očička a otevřel vytřeštěně ústa. Honem počítal - to máme sto šedesát sedm tisíc pro něj. Jeho námořnická kariéra je najednou o kus blíž. K tomu, aby zavřel krám a zmizel do Karibiku, by třeba ani nemusel potřebovat celý milion. Možná by se to dalo zvládnout s půlkou. A k tomu se už blíží.

"Děláš si srandu?" zeptal se, i když moc dobře věděl, že to Spicer myslí vážně. Spicer měl pramálo smyslu pro humor, a když šlo o peníze, tak vůbec žádný.

"Ne. A měníme tvůj podíl."

"No to zrovna! Přece jsme se dohodli."

"Dohoda se vždycky může změnit. Odeť budeš dostávat přesně to, co my. Čtvrtinu."

"Ani náhodou."

"Tak máš padáka."

"Mě vyhodit nemůžeš."

"Zrovna se stalo. Co si myslíš, že na světě nenajdu jiného mizerného advokátka, co umí nosit dopisy sem a tam?"

"Na to toho trochu moc vím," bránil se Trevor, kterému najednou zarudly tváře a okoral jazyk.

"Nepřečunuj se. Tak důležitéj nejsi."

"To teda jsem. Víím o všem, co se tady děje."

"To my taky, ty nádhro. Rozdíl je v tom, že my už za katrem jsme. Ty toho můžeš ztratit víc. Nezkoušej to na mě, nebo budeme na tyhle straně stolu brzy sedět všichni."

Trevor zavřel oči, protože se mu ve spáncích ozvala palčivá bolest. Nebyl na tom dost dobře, aby se dal do hádky. Proč musel včera zůstat u Petra tak dlouho do noci? Když se má sejít se Spicerem, potřebuje mít jasnou hlavu. A místo toho si přijde unavený a ještě napůl opilý.

Točila se mu hlava a měl pocit, že mu zase bude na zvracení. Počítal. Hádají se o rozdíl mezi 167 000 a 125 000 dolary. A Trevorovi upřímně řečeno obě částky znějí dobře. Nebezpečí, že se ho zbaví, čelit nemůže, protože se mu podařilo odradit si těch několik málo klientů, které mívá. Tráví teď v kanceláři ještě méně času; neodpovídá, když mu volají.

Našel si mnohem tučnější dojnou krávu, tak ať ty halířové kšefty vezme čert.

A Spicerovi nedokázal čelit. Ten chlap nemá žádné svědomí. Je zlý a chladný a neúprosně se snaží nahromadit co nejvíc peněz.

"Beech a Yarber to schvalují?" vyrazil Trevor, i když víc než dobře věděl, že ano, a že i kdyby tomu tak nebylo, on se to stejně nikdy nedozví.

"Jistě. Všechna práce je na nich. Proč bys měl vydělávat víc než oni?"

Připadlo mu to pořád trochu nefér. "No dobře, dobře." Bolest pořád nepřecházela. "Oni dobře věděli, proč vás poslali do chládku."

"Nepřeháníš to trochu s chlastem?"

"Ne! Proč se ptáš?"

"Pár kořalů jsem znal. Spíš hodně než pár. Vypadáš příšerně."

"Díky. Starej se o své a nech mě být."

"Jak chceš. Ale ožralu jako právníka nikdo nechce. Spravuješ naše peníze a jde o velice nezákonný podnik. Stačí, aby sis puslil jazyk na špacír v baru, a někdo se začne zajímat."

"Já se dokážu ovládat."

"To je dobře. A taky si dávej pozor, kdo chodí za tebou. Mačkáme z lidí peníze a dáváme jim zabrat. Kdybych já byl na druhém konci, cukalo by to se mnou, ať se sem jedu podívat a trochu poptat, než ty peníze pošlu."

"Na to jsou moc vylekaní."

"Stejně si dávej pozor. A hlavně zůstaň střízlivý a ve střehu."

"Vřelé díky. Další rady?"

"Jo, mám pro tebe pár tipů." Přešli k tomu důležitému. Spicer otevřel noviny a začali sázet.

Trevor si cestou zpátky koupil v obchůdku na kraji Trumble pivo, pomaličku jel zpátky do Jacksonvillu a za jízdy popíjel. Snažil se ze všech sil nemyslet na peníze, ale nešlo to. Na jeho účtu a na jejich účtu za mořem bylo celkem čtvrt milionu a on ty peníze může vybrat, kdy se mu uráčí. Když se k tomu přičte půl milionu babek, tak to máme sedm set padesát tisíc! Nedovedl si v těch výpočtech zabránit.

Když ukradnete špinavé peníze, nikdo vás nemůže chytit; a to je na tom to krásné. Nynější oběti Bratrstva si nemůžou stěžovat, protože se příliš stydí. A to prosím ti lidé neporušili žádný zákon. Jen se bojí. Zato Bratrstvo se dopouští zločinů. Kam by se utekli o pomoc, kdyby se jejich peníze vypařily?

Měl by si podobné myšlenky zakázat.

Ale přece jen, jak by ho mohlo Bratrstvo chytit? Plavil by se na plachetnici mezi ostrůvky, o kterých ani nikdy neslyšeli. A až by je pustili, měli by dost životní energie a peněz a síly vůle, aby ho začali hledat? Samozřejmě ne. Jsou staří. Beech v Trumble nejspíš umře.

"Přestaň!" okřikl se.

Došel si do baru Beach Jáva na kávu s trojitým šutrem a do kanceláře se pak vrátil odhodlán dělat cosi produktivního. Na Internetu si našel jména několika soukromých detektivů ve Filadelfii. Když je začal obvolávat, bylo už skoro šest.

První dva měli zapnuté záznamníky.

Na třetím čísle se ozval detektiv osobně, nějaký Ed Pagnozzi. Trevor mu vysvětlil, že je právník z Floridy a potřebuje narychlo odvést jistou prácičku v Upper Darby.

"Tak jo. O co jde?"

"Pokouším se zjistit, odkud chodí nějaká pošta," vysvětlil ihned Trevor. Dělal totéž už dostkrát, aby získal jistý cvik.

"Jde o velký rozvodový případ. Zastupuji manželku a myslíme si, že manžel ukrývá peníze. Každopádně potřebuji zjistit, kdo si tam pronajal jistou poštovní schránku."

"Děláte si srandu?"

"Ne, kdepak, myslím to naprosto vážně."

"Vy fakt chcete, abych šmejdil kolem pošty?"

"Je to zcela jednoduchá pátrací práce."

"Heleďte, človičku, mám dost starostí. Zavolejte si někomu jinému." Pagnozzi položil telefon a začal se zřejmě věnovat svým významnějším záležitostem. Trevor ucedil kletbu a vytákl další číslo. Zkusil ještě dvě, ale když se ozvaly záznamníky, zavěsil. Zkusí to znovu zítra.

Klockner si v domě na protější straně ulice jednou přehrál krátký rozhovor s Pagnozzim a pak zavolal do Langley.

Poslední dílek skládanky právě zapadl na své místo, takže pan Deville se to jistě bude chtít okamžitě dozvědět.

Ten jejich fígl je sice postaven na obratných slovech, sladkých řečičkách a pěkných fotkách, ale ve své operační fázi je dost prostý. Živí se lidskými touhami a výsledky při něm přináší obyčejný strach. Operační postup zjistili díky materiálům od pana Garbeho, díky obrácenému triku s falešným Brantem Whitem a díky dalším dopisům, které zachytili. Nezodpovězena zůstala jediná otázka: když si oběti pronajímají schránky pod falešnými jmény, jak Bratrstvo zjistí jejich skutečnou totožnost? Hovory mezi Floridou a Filadelfií vysvětlily i tohle. Trevor zcela prostě na místě najme detektiva, a to asi nějakého méně zaměstnaného, než je pan Pagnozzi.

Když Devilla konečně pustili k Teddymu, bylo už skoro deset večer. Severní Korejci zastřelili v demarkačním pásmu dalšího Američana a Teddy si už od oběda užíval politických důsledků té události. Když Deville vešel do bunkru, zrovna jedl sýr a kreky a zapíjel to dietní kolou.

"Přesně to jsem si myslel," prohlásil, jen co si vyslechl krátké hlášení.

Měl zkrátka úžasné instinkty - zvláště zpětně, když už bylo všechno jasné.

"To samozřejmě znamená, že ten právník by si i tady mohl najmout někoho, kdo mu zjistí skutečnou totožnost Ala

Konyerse," nadhodil Deville.

"Ale jak?"

"Napadá nás hned několik způsobů. Předně pozorování, tedy stejný způsob, jakým jsme Lakeovi přišli na to, že se občas vytratil ke své schránce. Pozoroval by poštu. To je poněkud riskantní, protože je slušná možnost, že si toho někdo všimne. Také může dát úplatek. Se spoustou poštovních zřízců udělá pět set dolarů na dřevo divy. Třetí možností jsou počítačové záznamy. Není to žádný utajovaný materiál. Jeden z našich lidí se právě tak naboural do ústředního registru pošt v Evansvillu v Indiane a získal seznam všech nájemních smluv na poštovní schránky. Dělal to jen na zkoušku a zabralo mu to hodinu. To je řešení za pomoci složité techniky. A je tu i primitivní technika - prostě se v noci vloupáte na poštu a podíváte se na to."

"Kolik za to platí?"

"Nevím, ale zjistíme to brzy, jen co si najme detektiva."

"Musíme ho zneškodnit."

"Eliminovat?"

"Zatím ještě ne. Nejdřív bych ho koupil. Je to naše špehýrka do vězení. Kdyby dělal pro nás, věděli bychom všechno a mohli bychom dohlédnout, aby dal pokoj Konyersovi. Naplánuj to."

"A co se týče jeho odstranění?"

"To klidně naplánuj taky, ale zatím není spěch. Ještě to není potřeba."

23 JIŽANSKÉ STÁTY NAŠLY ZALÍBENÍ V AARONU Lakeovi, v jeho lásce k flintám a bombám, v jeho rázné mluvě a vojácké přímosti. Zaplavil Floridu, Mississippi, Tennessee, Oklahomu a Texas reklamami, které byly snad ještě přímočařejší než ty předešlé. A Teddyho lidé je zase zaplavili spoustou peněz - ještě nikdy jich nešlo v předvečer voleb z ruky do ruky tolik.

Výsledkem bylo další drtivé vítězství: v "malé superúterý" získal Lake hlasy dvou set šedesáti z tří set dvanácti delegátů. A když se čtrnáctého března spočítaly všechny hlasy, bylo rozhodnuto 1 301 delegátů z celkových 2 066. Lakeovo vedení před guvernérem Tarrym bylo výmluvné - 801 ku 390. Bylo po boji - leda by přišla nepředvídaná katastrofa.

První prací, kterou Buster v Trumble dostal, bylo provzdušňování záhonů za pomoci speciálního stroje, kultivátoru značky Býložravec. Dostával úžasný plat dvacet centů za hodinu. Měl na vybranou mezi tím a vytíráním podlahy v kantýně. Vybral si provzdušňování, protože byl rád na sluníčku a už se zařekl, že nedovolí, aby mu pokožka zbledla tak děsně, jak to viděl u některých spoluvězňů. A právě tak neztloustne jako někteří. Jsou přeci ve vězení, říkal si pořád, jak to, že tak ztloustli?

Dřel se na pálicím sluníčku jako kůň, udržoval si barvu, sliboval si, že bude mít dál zatažené břicho, a chrabře se snažil myslet jen na práci. Už po deseti dnech ale pochopil, že osmačtyřicet let to nevydrží.

Čtyřicet osm let! Nedokázal si tu věčnost ani představit. A kdo by to taky dokázal?

Prvních osmačtyřicet hodin probrečel.

Před rokem a měsícem měli s otcem malý dok, opravovali lodě a dvakrát týdně jezdili rybařit do Mexického zálivu. Pomaličku pracoval u vybetonovaného okraje hřiště na košíkovou, kde zrovna probíhal dost neurvale vedený zápas. Pak se doslal až k velkému pískovému kurtu, kde se občas hrával volejbal. V dálce uviděl osamělou postavu, jak kráčí po běžecké dráze, postarší pán bez košile a s šedivými vlasy svázanými do ohonu. Ten člověk mu připadal nějak povědomý. Buster se vrhl na oba okraje chodníku, aby se dostal blíž ke dráze.

Osamělým chodcem byl Finn Yarber, jeden z těch soudců, co mu slíbili pomoci. Usilovně po dráze rázoval, hlavu měl vztyčenou, záda a ramena rovná jako pravítko, jistě žádný atlet, ale na šedesátiletého chlapa je na tom dobře. Byl bosý a svlečený do pasu a po zhrublé pokožce mu stékal pot.

Buster vypnul Býložravce a odložil jej. Yarber došel k němu a všiml si jej. "Ahoj Bustere. Jak se vede?" oslovil ho.

"Jsem pořád tady," odušil mladík. "Nevadilo by vám, kdybych se prošel s váma?"

"Klidně," řekl Finn, ale nezpomalil.

Teprve když ušli dvě stě metrů, sebral Buster odvalu. "Jak to vypadá s mým odvoláním?"

"Dělá na tom soudce Beech. Vypadá to, že rozsudek je formálně v pořádku, což není dobrý. Spousta lidí sem přijde s dřavým rozsudkem plným chyb, a to pak vzneseme nějaký námitky a ubereme jim pár let. U tebe to nepůjde. Je mi líto."

"To je jedno. Co s pár rokama, když jsem jich dostal osmačtyřicet? To je přece jedno, jestli mám sedět osmadvacet nebo osmatřicet nebo osmačtyřicet, ne?"

"Pořád máš možnosti se odvolávat. Je tu možnost rozhodnutí soudu zvrátit."

"Slabá možnost, co?"

"Nesmíš ztrácet naději, Bustere," prohlásil Yarber, ale beze stopy přesvědčivosti. Zachovat si určitou dávku naděje, to znamená zachovat si i něco víry v systém. A Yarber rozhodně žádnou takovou víru neměl. Tentýž zákon, který kdysi hájil, jej zmanipuloval a zničil.

Jenže Yarber aspoň má nepřátele a téměř chápe důvody, kvůli kterým po něm šli.

Tenhle nešťastný kluk neudělal nic špatného. Yarber si jeho papíry prostudoval dost důkladně, aby mohl věřit, že Buster je naprosto nevinný a že se stal obětí příliš horlivého prokurátora.

Podle záznamů to vypadalo, že jeho otec schovával před bernákem nějaké peníze, ale nic vážného. A už vůbec ne nic, co by opravňovalo stošedesátistránkovou obžalobu ze spiknutí.

Naděje. Připadal si jako pokrytec, že to slovo vůbec vyřkl. Odvolací soudy se dneska hemží pravičáky, co se klaní pořádku jako modle, takže v případech spojených s drogami se rozhodnutí mění málokdy. Pánové utlučou odvolání

toho kluka razítky k smrti a ještě si pográtulují, že díky nim je na ulicích bezpečněji.

Největší zbabělost ale prokázal sám soudce. Od prokurátora se čeká, že bude kdekoho obviňovat, ale soudce by přece jen měl oddělit okrajové obviněné od těch hlavních. Buster a jeho otec měli být odděleni od Kolumbijců a jejich nohsledů; měli je poslat domů ještě dřív, než soud začal.

Teď je jeden z nich mrtev. Druhý zničen. A nikoho v celém federálním soudním systému netrápí zlé sny. Prostě jedno z mnoha spiknutí za účelem pašování drog.

Na první zatáčce oválné dráhy Yarber zpomalil a pak zastavil. Zadíval se do dálky, přes travnatou pláň, k okraji lesa.

Buster se podíval s ním. Už deset dnů se díval za okraje Trumbleské věznice a dobře si všiml, co všechno tam není: ohrady, ostnaté dráty, strážní.

"Poslední chlápek, co odsud odešel," začal Yarber a zahleděl se do prázdna, "zmizel támhle v lese. Ten se táhne pár kilometrů a pak narazíš na okresku."

"Kdo to byl?"

"Říkali mu Tommy Adkins. Byl bankéřem v Severní Karolině a chytili ho s rukou v pokladničce."

"Co se s ním stalo?"

"Jednoho dne mu luplo v kouli, sebral se a šel. Toho, že je pryč, si všimli až po šesti hodinách. Našli ho za měsíc v jednom motelu v Cocoa Beach, a to ještě ne poldové, ale uklízečky. Ležel nahý na podlaze v embryonální poloze, cucal si palce a byl dokonale vygumovanej. Odvezli ho na nějakou kliniku."

"Tak šest hodin?"

"Jo. Stává se to tak jednou ročně. Někdo se sebere a jde si. Dají zprávu poldům ve tvém městě, zavedou tvoje jméno do celostátního počítačového registru, prostě těžká rutina."

"Kolik jich chytej?"

"Skoro všechny."

"Skoro."

"Jo, a chytěj je proto, že udělají hloupost. Opijou se v baru. Jedou za šera v autě a nerozsvítěj reflektory. Zajdou za svojí holkou."

"Takže když člověk nemá v hlavě seno, dá se to zvládnout'?"

"Jasně. Pečlivě naplánovat, mít trochu peněz, a pak je to hračka."

Znovu vyrazili, jen o trochu pomaleji. "Pane Yarbere, můžu se vás něco zeptat?" vyrazil Buster. "Kdybyste měl na krku osmačtyřicet let, utek byste?"

"Ano "

"Jenže já nemám ani floka."

"Já mám."

"Tak mi pomozte."

"Uvidíme. Dej tomu trochu času. Usad' se tady. Zatím si tě všimají víc, protože jsi nověj, ale za čas na tebe zapomenou."

Buster se usmál, opravdu se usmál. Jeho rozsudek jako by najednou byl výrazně snížen.

"Víš, co se stane, když tě chytanou?" nadhodil Yarber.

"Jo, přidaj mi pár let. Hrůza. Třeba budu mít dohromady padesát osm. Kdepak, pane, kdyby mě měli chytit, vystřelím si mozek z hlavy."

"Já bych udělal totéž. A uvědomuješ si, že budeš muset pryč ze Států?"

"Kam?"

"Kamkoli, kde budeš vypadat jako místní a odkud nevydávají do USA."

"A jakej stát je na to nejlepší?"

"Argentina nebo Chile. Umíš aspoň trochu španělsky?"

"Ne."

"Tak se začni učit. Víš přece, že tu máme kurzy španělštiny. Učej tam nějaký lidi z Miami."

Došli kolečko mlčky a Buster se znovu zaobíral svou budoucností. Nohy jako by měl lehčí, ramena se narovnala, úsměv se mu na tváři usadil nastálo.

"Proč mi pomáháte?" zeptal se.

"Protože je ti třiadvacet. Protože jsi moc mladej a jsi v tom nevinně. Tebe prostě zničila chyba systému, Bustere. Máš právo utéct jakýmkoli způsobem. Měl jsi holku?"

"Tak něco."

"Pusť ji z hlavy. Jenom by tě dostala do maléru. Mimochodem, myslíš, že by na tě čekala osmačtyřicet let?"

"Říká, že bude."

"Lže. Už teď si něco hledá. Zapomeň na ni, leda by ses chtěl nechat chytit."

Nojo, asi má pravdu, říkal si Buster. Ještě od ní nedostal dopis a ještě do Trumble nepřišla, ačkoli bydlí jen čtyři hodiny cesty odsud. Dvakrát si volali a ona se nezajímala o nic jiného, než jestli ho někdo nemlátí.

"Máš nějaký děti?" pokračoval Yarber.

"Ne. Aspoň o ničem nevím."

"A co tvoje matka?"

"Umřela, když jsem byl malej. Vychovával mě táta. Byli jsme sami dva."

"Tak to jsi na útěk jako stvořený."

"Nejradši bych výpad hned teď."

"Trpělivost. Pečlivě si to naplánuj."

Po dalším kole by se Buster nejradši rozběhl tryskem. Myslel na tu zatracenou Pensacolu a nenapadala ho jediná věc, co by mu měla chybět. Základům španělštiny se učil na střední škole, a i když si z toho nic nezapamatoval, tehdy mu to do hlavy lezlo dobře. Rychle si to oživil. Začne chodit na kurzy a bude se stýkat s Hispánci.

Čím déle chodili, tím víc se toužil v nově získané víře ujistit. Čím dřív, tím líp. Kdyby o tuhle možnost přišel, musel by spoléhat na obnovení procesu, a jiné porotě nevěřil.

Buster by se rád rozběhl, přeletěl by přes louku a k lesu, pak skrz něj a na okresní silnici. Jak dál, to sice netušil, ale když se nějaký máklý bankéř dostal odsud až do Cocoa Beach, on by to zvládl taky.

"Proč vy jste neodešel?" zeptal se Yarbera.

"Myslel jsem na to. Ale za pět let mě pustí. To vydržím. Bude mi šedesát pět, se zdravím na tom budu dobře, ještě můžu čekat nějakých šestnáct let života. Kvůli tomu žiju, Bustere, kvůli těm posledním šestnácti rokům. Nechci se pořád ohlížet přes rameno."

"Kam půjdete?"

"Ještě nevím. Možná se usadím v nějaké vesničce na italském venkově. Anebo někde v horách v Peru. Můžu si vybrat z celého světa a den co den o tom hodiny sním."

"Takže vy máte spoustu peněz?"

"Ne, ale budu mít."

To si říkalo o spoustu otázek, ale Buster si na ně nechal zajít chuť. Už se naučil, že ve vězení si člověk většinu dotazů nechává pro sebe.

Když Bustera chození přestalo bavit, zastavil se u svého Býložravce. "Díky, pane Yarber."

"To je dobrý. Hlavně ať to zůstane jenom mezi námi."

"Jasně. Řekněte mi, až si na mě uděláte čas."

Finn vyrazil na další kolečko, šortky už měl propocené a pot odkapával i z šedivého ohonu. Buster se díval za ním a pak sklouzl na chvilku pohledem k louce a k lesu.

V tom okamžiku jako by viděl až do Jižní Ameriky.

24 AARON LAKE A GUVERNÉR TARRY PO DVA dlouhé a pracné měsíce soupeřili od pobřeží k pobřeží, někdy o pár délek a někdy o hlavu, v šestadvaceti státech s téměř pětadvaceti miliony hlasů. Dávali si do těla osmnáctihodinovými pracovními dny, nabitými programy, neustálými přesuny, zkrátka šílenostmi typickými pro prezidentskou kampaň.

Téměř stejně úporně se ale zároveň vyhýbali přímě debatě. V počátcích kampaně ji nechtěl Tarry, protože vedl. Měl organizaci, peníze, průzkumy hovořily pro něj. Proč by soupeři dodával legitimitu? A Lake debatu nechtěl proto, že byl na celostátní scéně a ve volbách do nejvyšších úřadů nováčkem, a kromě toho je snazší schovávat se za scénáře a přátelsky naladěnou kameru a vyrábět si právě takovou reklamu, jakou potřebujete. Živá debata znamenala příliš velké riziko.

Ani Teddymu se ta představa nezamlouvala.

Kampaň se ale mění. Kdo vedl, zaostane, z malých témat jsou najednou velká, a média, ta dokáží vytvořit krizi třeba i z čiré nudy.

Tarry usoudil, že debatu potřebuje, protože je na tom zle a ztrácí jedny primárky za druhými. "Aaron Lake se snaží si volbu koupit!" prohlašoval zas a znovu. "A já se s ním chci utkat přímo, z očí do očí." Znělo to dobře a tisk to opakoval do omrzení.

"Uhýbá před debatou," prohlašoval Tarry - a i to se smeče líbilo

"Pan guvernér se debatě vyhýbal od Michiganu," odpovídal standardně Lake.

A tak si po tři týdny hráli na honěnou, vzájemně se obviňovali, že se toho druhého bojí, a jejich štáby zatím pracovaly na detailech.

Lake se tomu bránil, ale platformu koneckonců potřeboval. Týden po týdnu sice vítězil, ale převálcoval soupeře, který tak jako tak už delší dobu ustupuje ze slávy. Jeho průzkumy i průzkumy vedené OPA Vem ukazovaly, že voliči se o něj velice zajímají, ale hlavně proto, že je nový, pohledný a takřka jic volitelný.

A i když to lidé zvenčí nevěděli, průzkumy ukázaly i několik velmi slabých míst. Tím prvním bylo, že Lakeova kampaň byla založena na jediném tématu. Výdaje na obranu mohou voliče uvádět v nadšení, ale jen odsud posud, a podle průzkumů se lidé nadmíru zajímali, jaké postoje Lake zaujímá k jiným námětům.

Za druhé Lake stále zaostával o pět procentních bodů za viceprezidentem při jejich hypotetickém listopadovém měření sil. Voliče už viceprezident otravoval, ale aspoň věděli, co je zač. Lake byl pro mnohé stále záhadou. Kromě toho se ti dva před listopadem mnohokrát střetnou v debatě. Lake, který měl nominaci na dosah, tudíž potřeboval získat zkušenosti.

Tarry mu také dával co proto tím, že se stále neodbytně vyptával, kdo je vlastně ten pan Aaron Lake. I když mu zbylo málo peněz, dal za ně vytisknout autonálepky s nyní už slavnou otázkou: "Kdo je Aaron Lake?"

(Tutéž otázku si téměř co hodinu kladl i Teddy, ovšem z jiného důvodu.)

Debata se měla konat v Pennsylvánii, v pohodlné posluchárně malé luteránské univerzity, kde byla dobrá akustika a osvětlené a zvládnutelné posluchačstvo. Lidé z obou táborů se zarputile dohadovali o všechny podrobnosti do té nejmenší, ale protože debatu teď potřebovaly obě strany, nakonec se dospělo k dohodě. Kvůli přesnému uspořádání se div neporvali, ale jakmile se spory uhladily, ukázalo se, že každý vyzíská něco. Média dostala tři místa pro reportéry rovnou na pódiu, kteří v jedné části debaty budou mít právo přímo klást otázky. Diváci dostali dvacet minut, kdy se budou moct ptát na cokoli, žádné téma nebude zakázané. Tarry, vzděláním právník, požadoval pět minut na úvodní proslovy a potom desetiminutové závěrečné řeči. Lake se zase domáhal půlhodinové přímé debaty s Tarrym, pro kterou nebudou vytýčena žádná témata a kterou nikdo nebude moderovat - prostě si to oni dva rozdají bez pravidel. Tarryho

stranu ten požadavek zdesil a na tom jednání málem ztroskotalo.

Moderátorem byl místní rozhlasový novinář. "Dobrý večer, vítám vás na první a jediné debatě mezi guvernérem Wendellem Tarrym a kongresmanem Aaronem Lakem." Ve chvíli, kdy takhle začal, je podle odhadů poslouchalo osmnáct milionů lidí.

Tarry měl na sobě modrý oblek, který vybrala jeho žena, k němu obligátní modrou košili a ještě obligátnější červeno-modrou kravatu. Lake si vzal skvělý světle hnědý oblek, bílou košili se širokým límečkem a kravatu, na níž kromě rudé a kaštanové bylo snad půl tuctu dalších barev. Vše dohromady sladil poradce pro otázky módy, a to tak, aby oblečení barevně ladilo i s prostředím. Lakeovi přibarvili vlasy. Vybělili zuby. Musel strávit čtyři hodiny pod opalovacím přístrojem. Vypadal štíhle a čerstvě, jako by se nemohl dočkat, až bude v hledáčku kamer.

I guvernér Tarry byl hezký muž. Bylo mu jen o čtyři roky víc než Lakeovi, ale kampaň se na něm těžce podepsala. Zarudlé oči prozrazovaly únavu. Přibral pár kilo, především v obličeji. Už když se pustil do úvodního proslovu, začaly mu na čele naskakovat perličky potu, které pak stékaly dolů a leskly se ve světle reflektorů.

Moudré hlavy se shodly, že víc co ztratit má Tarry - právě proto, že už ztratil tolik. Počátkem ledna proroci tak fundovaní, jako ti z časopisu Time, prohlašovali, že má nominaci na dosah. Vedl kampaň už tři roky. Postavil ji na podpore až odzdola, na tom, že prošoupal nejedny boty, jak kdekoho osobně obcházel. V Iowě a v New Hampshire snad nebyl jediný vedoucí volebního okrsku nebo pracovník průzkumu veřejného mínění, který by s ním nebyl na kafi. Jeho organizace byla dokonalá.

A pak si přijde Lake se svými ohavnými reklamami a kouzlem vybudovaným na jediném tématu.

Tarry strašlivě potřeboval, aby buď on sám naprosto oslnil, nebo aby to Lake pořádně zpackal.

Nedočkal se ani jednoho. Hodili si minci a on začínal. Prkenně se motal po pódiu, zakoktával se už na prvních větách, zoufale se snažil vypadat přirozeně, ale místo toho zapomínal, co má v poznámkách. Ovšem, kdysi býval právníkem, ale specializoval se na pojistné případy. Z hlavy se mu vytrácel jeden bod proslovu po druhém, a tak se utekl ke svému hlavnímu námětu - začal mluvit o tom, že zde přítomný pan Lake se snaží si nominaci koupit, protože nemá národu co říct. Velmi rychle přešel k nakvašenému tónu. Lake se mile usmíval; výpady se od něj odrážely, jako by měl hroší kůži. Tarryho chabé zahájení dodalo Lakeovi odvahy, posílilo jeho sebedůvěru a navíc jej přimělo zůstat za pultikem, kde je bezpečno a kde má blízko k poznámkám. Začal tím, že sem nepřišel na někoho kydat špínu, že si guvernéra Tarryho váží, ale že dotyčného právě poslouchali pět minut a jedenáct vteřin a nedočkali se ničeho pozitivního.

Pak nechal oponenta oponentem a krátce vyložil své názory na tři témata, o kterých se mělo mluvit - na daňové úlevy, reformu sociálního systému a na deficit zahraničního obchodu. O obraně neřekl slovo.

První otázka od stolu, kde seděli reportéři, mířila na Lakea a týkala se rozpočtového přebytku. Co se s těmi penězi má udělat? Byla to příjemná nahrávka, a také pocházela od přátelsky nakloněného novináře; Lake se jí zhostil hravě. Na narovnání sociálního pojištění, odpověděl, a pak se vrhl po hlavě do džungle finančnícké terminologie a zcela jasně vysvětlil, na co peníze půjdou. Chrlil čísla a procenta a výhledy, vše z paměti.

Guvernér Tarry prostě odpověděl, že je třeba snížit daně. Vrátit peníze lidem, kteří je vydělali.

Při novinářských otázkách nikdo nijak zvlášť nezabodoval. Oba kandidáti byli dobře připraveni. Překvapením však bylo, že Lake, muž, který touží mít pod palcem hlavně Pentagon, je tak dobře obeznámen se všemi ostatními tématy. Pak se debata ustálila na obvyklém slovním pingpongu.

Otázky z publika byly dokonale předvídatelné. Ta pravá palba začala, až když bylo kandidátům dovoleno klást si otázky navzájem. Tarry začínal a podle očekávání se Lakea zeptal, jestli si myslí, že nominaci si lze koupit.

"Dokud jste měl nejvíc ze všech, peníze vás tolik netrápily," odsekl Lake, načež obecenstvo okamžitě ožilo.

"Neměl jsem padesát milionů dolarů," namítl Tarry.

"To já taky nemám," opáčil Lake. "Je to spíš šedesát a peníze nám přicházejí rychleji, než je stačíme počítat. Přicházejí od dělníků a od lidí se středními příjmy. Jedenaosmdesát procent našich přispěvatelů tvoří lidé, kteří vydělávají méně než čtyřicet tisíc dolarů ročně. Vám se na takových lidech něco nelíbí, pane guvernére?"

"Mělo by být zákonem omezeno, kolik kandidát může maximálně utratit."

"Souhlasím. A osmkrát jsem pro zavedení takových omezení v Kongresu hlasoval. Zato vy jste o limitech začal mluvit, až když vám došly peníze."

Guvernér Tarry obšťastnil publikum výrazem, kterému se v americké politice začalo říkat "quaylovský": výrazem jelena, který strnul v záři reflektorů auta. Skupinka Lakeových lidí v obecenstvu se zasmála dost nahlas, aby to bylo slyšet.

Guvernér se začal hrabat ve svých nesmyslně početných poznámkách a na čele mu znovu vyskočily perličky potu.

Dával svému guvernéřskému titulu přednost, i když vlastně teď už ve funkci nebyl. Po pravdě řečeno, bylo to už devět let, co jej voliči v Indianě vypakovali a vyprovodili, a to po jediném funkčním období. Tohle střelivo si ale Lake šetřil na později.

Pak se Tarry zeptal, proč Lake za svého čtrnáctiletého působení v Kongresu hlasoval pro zavedení padesáti čtyř nových daní.

"Nevzpomínám si, jestli jich bylo padesát čtyři," mnil Lake, "ale vím, že většinou byly na tabákové výrobky, alkohol a hazardní hry. Zato jsem hlasoval proti zvyšování daní z příjmu fyzických i právnických osob, federálních daní ze mzdy a plateb sociálního pojištění. Za tenhle seznam se nestydím. A když už jsme u daní, pane guvernére, jak vysvětlíte, že za čtyři roky vašeho působení v Indianě se daňové zatížení občanů zvyšovalo průměrně o šest procent ročně?"

Nevypadalo to na bleskovou odpověď, a tak Lake ryl dál. "Chcete snižovat výdaje federální vlády, ale za vaše čtyřleté guvernéřské působení výdaje státu Indiana vzrostly o osmnáct procent. Rád byste snížil daň z příjmu právnických osob, ale za vaše čtyřleté guvernéřské působení stoupla tato daň ve státu Indiana o tři procenta. S chutí byste osekal nadměrné sociální programy, ale když jste byl guvernérem v Indianě, na seznamech příjemců státní sociální podpory přibýlo čtyřicet tisíc lidí. Jak to vysvětlíte?"

Každý úder, který se týkal Indiany, ťal do živého, a Tarry šel do provazů. "S vašimi údaji nelze souhlasit, pane," vymáčkl ze sebe. "V Indianě jsme vytvářeli nové pracovní příležitosti."

"Opravdu?" protáhl Lake sarkasticky. Vykouzlil ze svých materiálů arch papíru, jako by to byla federální obžaloba proti Tarrymu. "Pak nevím, proč se za čtyři roky vašeho působení zaregistrovalo na úřadech práce téměř šedesát tisíc lidí jako nezaměstnaní," prohlásil, aniž by se do materiálu podíval.

Ovšem, Tarry měl za sebou v Indianě čtyři slabé roky, ale to bylo tím, že šejdrem tehdy šla celá ekonomika. Vysvětloval to už bůhvíkolikrát a rád by to vysvětlil zase, jenže teď, sakra, má jen pár minutek, kdy se mu věnuje celostátní televize. Rozhodně je nechtěl vyplýtvat tím, že se bude rýpat ve vlastní minulosti. "V tomto soupeření nejde o Indianu," vykouzlil jakýsi úsměv, "ale o všech padesát států. Jde o pracující lidi z celé země, kteří budou kvůli vašim rozchazovačným obranným projektům muset platit vyšší daně, pane Lakeu. To, že zdvojnásobíte rozpočet Pentagonu, snad ani nemůžete myslet vážně."

Lake protivníka zpražil pohledem. "Myslím to velice vážně. A kdybyste chtěl, aby Amerika byla vojensky silná, myslel byste to vážně také." Pak vysypal nekonečnou řuru statistik, které navazovaly jedna na druhou. Byly to přesvědčivé důkazy o vojenské nepřipravenosti USA, a když konečně domluvil, armáda by se nedala pohnout ani k invazi na Bermudy.

Jenže Tarry měl studii svědčící o opaku, elegantní tlustý rukopisek, který byl dílem mozkového trustu složeného z několika bývalých admirálů. Mával jím do kamer a tvrdil, že podobný nárůst výdajů je zbytečný. Až na pár občanských a regionálních válek, na nichž nemá Amerika žádný národní zájem, je na světě mír, navíc jsou Spojené státy jedinou zbylou supervelmocí. Studená válka je ta tam. A Číňané? K tomu, aby dosáhli něčeho, co by se aspoň vzdáleně podobalo vojenské rovnováze, mají desítky let zpoždění. Proč zatěžovat daňové poplatníky desítkami miliard vydanými za nové zbrojní systémy?

Nějakou dobu se hádali o tom, jak a kolik za obranu platit, a Tarry párkrát mírně zabodoval. Přesto byli na Lakeově písčičku, a čím více se tím tématem zabývali, tím jasněji se jevilo, že Lake toho o obraně ví podstatně víc než pan guvernér.

To nejlepší si nechal Lake na konec. Při desetiminutové rekapitulaci se vrátil k Indianě a dokončil žalostný seznam selhání guvernéra Tarryho za jeho jediného volebního období. Prosté téma, ale velmi účinné: když nebyl s to vést k lepšímu Indianu, jak by mohl vést celou unii?

"Lidem v Indianě nic nevyčítám," prohlásil Lake mezi řečí. "Ba naopak, měli dost rozumu, aby po jednom jediném funkčním období udělali z pana Tarryho zase soukromníka. Věděli, že si moc skvěle nevedl. Proto pro něj hlasovalo jen třicet osm procent lidí, když se ucházel o další čtyřleté období. Třicet osm procent! Měli bychom Indianským věřit. Znájí své lidi. Znájí pana Tarryho. Viděli, jak vládne. Udělali chybu, a tak se jej zbavili. Bylo by smutné, kdyby se teď stejné chyby dopustily celé Spojené státy."

Bleskový průzkum přikl Lakeovi vítězství se slušným náskokem. Z OPAVu volali ihned po debatě tisícovce voličů. Téměř sedmdesát procent z nich si myslelo, že Lake byl lepší.

"Společnost Air Lake" letěla pozdě v noci z Pittsburghu do Wichity. Vylétlo pár zátek ze šampaňského a rozproudila se menší oslava. Výsledky průzkumů po debatě se jen hrnuly a jeden byl lepší než druhý, a tak zavládla vítězná nálada. Lake ve svém boeingu alkohol nezakázal, ale snažil se jej omezovat. On i jeho lidé se někdy napili, ale vždycky málo, rychle a nic silného. Jsou ale chvilky, které se bez oslavy neobejdou. Sám si dal dvě sklenky šampaňského. Byli s ním jen ti nejbližší spolupracovníci. Poděkoval jim, poblahopřál jim, nechal otevřít další láhev a jen tak, pro radost, se díval na nejzajímavější místa debaty. Zastavili video vždycky, když se pan guvernér Tarry zatvářil obzvlášť nejistě, a smích stále sílil.

Večírek ale brzy skončil; byli k smrti utahaní. Celý štáb spal už po týdny tak pět hodin denně. I Lake byl vyčerpaný. Dopil třetí sklenku, uvědomil si, že léta letoucí toho nevypil tolik najednou, uvelebil se na svém masivním koženém sklopném křesle a přikryl se tlustou dekou. V šeru kabiny podobně polehávali lidé, kde se dalo.

Nedokázal usnout; v letadlech se mu to dařilo málokdy.

A navíc měl spousty věcí, na které musel myslet a které mu vrtaly hlavou. Také nešlo si nevychutnávat vítězství v debatě, a tak se pan Lake zmítal pod dekou a přehrával si v hlavě ty nejlepší výroky, co se mu večer podařily. Provedl to brilantně, i když před nikým jiným by se takhle přímo nepochvátil.

Nominace je jeho. Na konferenci mu ji dají a čtyři měsíce poté se v tom nejtradičnějším z amerických zápasů utká s viceprezidentem.

Rozsvítil reflektorek nad svou hlavou. I o kus dál, poblíž pilotní kabiny, si někdo ještě četl. Taky jeden ubožák trpící nespavostí. Jinak bylo v letadle všude zhasnuto; všichni se choulili pod dekami, chrápal, spali pevným spánkem upracovaných a uspěchaných mladých lidí.

Lake otevřel aktovku a vytáhl malý kožený pořadač plný svých osobních dopisnic. Byly sedm na dvanáct, ze silného papíru, špinavě bílé, a nahoře měly starými anglickými typy vytištěno jméno Aaron Lake. Lake naškrábal tlustým a starožitně vypadajícím perem značky Mont Blanc krátký vzkaz svému kamarádovi z vysoké školy, který teď působil jako profesor latiny na jedné malé univerzitě v Texasu. Pak napsal děkovný dopis moderátorovi debaty a další svému koordinátorovi kampaně v Oregonu. Lake měl hrozně rád Clancyho romány. Zrovna dočetl ten poslední a zatím nejtlustší, a tak ještě napsal pochvalný vzkaz autorovi.

Někdy se docela rozepsal, a proto měl čistě bílé dopisní papíry, stejně velké a ve stejné barvě jako dopisnice, ale bez jména. Rozhlédl se, aby měl jistotu, že všichni spí, a pak rychle napsal tohle:

"Milý Ricky,

Myslím, že bude lepší, když si přestaneme dopisovat. Přeji ti, aby se ti na klinice dařilo co nejlépe.

S přáním všeho nejlepšího Al."

Vybral nepotřetěnou obálku. Adresu kliniky Aladin-Sever si vybavil z paměti. Pak se vrátil ke svým potřeštěným obálkám a napsal ještě řadu poděkování významným přispěvatelům. Stihl jich asi tak dvacet a pak jej únava přece jen přemohla. Podvolil se jí, nechal dopisy ležet před sebou a reflektorek svítit, a za pár minut tvrdě spal.

Nenaspal ani celou hodinu, když jej probudily poplašené hlasy. Světla svítla, lidé přecházeli sem tam, v kajutě se vznášel kouř. Z pilotní kabiny se hlučně ozýval nějaký bzučák; Lake se zorientoval a okamžitě pochopil, že boeing je nakloněný na nos a klesá. Naprostá panika propukla ve chvíli, kdy ze schránky vypadly dolů kyslíkové masky. Roky pozoroval letušky při tom rutinním předvádění - a teď ty zatracené masky asi přece jen přijdou ke slovu. Přimáčkl si tu svoji na obličej a pořádně se nadechl.

Pilot ohlásil, že se chystají nouzově přistát v Saint Louis. Světla zablikala a někdo vykřikl. Lake by rád chodil po kabině a uklidňoval, ale masku by si nemohl vzít s sebou. V části letadla přímo za ním byly dvě desítky novinářů a přinejmenším tolik tajných.

Třeba jim tam nespady masky, pomyslel se a začal se cítit provinile.

Kouř houstl a světla hasla. Po prvním návalu paniky se Lake zmohl na jednu dvě racionální myšlenky, ale jen na chvíli. Rychle shrábl korespondenční lístky a obálky. Dopis pro Rického upoutal jeho pozornost na dost dlouho, aby jej byl s to vložit do obálky s adresou kliniky Aladin-Sever. Obálku zapečetil a celý pořadač pak vrátil do aktovky. Světla znovu zablikala a poté zhasla nadobro.

Kouř je pátil a štípal do očí. Letadlo rychle klesalo. Z pilotní kabiny až sem vřiskaly sirény a bzučáky.

To přece není možné, říkal si Lake a zatínal ruce do opěrek. Mají mě zvolit prezidentem Spojených států. Vzpomněl si na Rockyho Marciana, Buddyho Hollyho, Otise Reddinga, Thurmona Munsona, senátora Towera z Texasu, na svého přítele Mickeyho Lelandu z Houstonu. A na Kennedyho juniora a na Rona Browna.

Vzduch najednou ochladl a kouř se rychle rozptýloval. Byli pod třemi kilometry výšky a pilotovi se nějak podařilo kabinu odvětrat. Letadlo se vyrovnalo a oni okénky uviděli dole na zemi světla.

"Prosím, nesundávejte si kyslíkové masky," řekl ze tmy pilot. "Za pár minut budeme na zemi. Přistání proběhne bez potíží."

Bez potíží? Dělá si z nás legraci, napadlo Lakea. Potřeboval by si odskočit.

V letadle se pomalíčku rozhošťovala úleva. Chvilíčku před přistáním zahlédl Lake světelné majáčky stovky čekajících sanitek a servisních vozidel. Trošku to nadskočilo, jako při obyčejném přistání, a když zastavili na konci ranveje, rozletěl se nouzový východ.

Pak nastal organizovaný úprk a za pár minut už je pohotovostní jednotka hnala do sanitek. Ještě při přistání se stále v nákladním prostoru boeingu šířil požár. Když z letadla vyběhl Lake, požárníci se právě hnali do akce. Pod křídly se převaloval kouř.

Ještě pár minut, řekl si Lake, a bylo by po mně.

"To bylo teda o fous," utrousil saniták, když s ním upaloval pryč. Lake stiskl aktovku s dopisy a poprvé strnul hrůzou.

Zázračná záchrana ani nevyhnutelně následující mediální palba nejspíš Lakeově popularitě nijak závratně nepomohly. Trocha publicity ale neuškodí nikdy. Dopolední zprávy ho byly plně: nejdřív se mluvilo o jeho jednoznačném vítězství nad guvernérem Tarrym v debatě, pak zase dopodrobna o letu, který mohl být jeho posledním.

"Asi budu nějakou dobu jezdit autobusem," smál se do kamer. Snažil se to přecházet s humorem, jak to jen dokázal, choval se nonšalantně, jako by ta lapálie nestála za řeč. Členové jeho štábu ale hráli na jinou notu, mluvili o tom, jak ve tmě dýchali kyslík, jak kouř houstl a bylo stále větší vedro. A nejspolehlivějšími zdroji informací byli přirozeně novináři, kteří byli na palubě a kteří si pospíšili s podrobnými líčeními té hrůzy.

Teddy Maynard to pozoroval z bunkru. Na palubě měl tři lidi a jeden z nich mu volal z nemocnice v Saint Louis.

Ta událost ho vyvedla z míry. Na jedné straně si stále myslel, že je důležité, aby Lake byl prezidentem. Že na tom závisí národní bezpečnost.

Na druhé straně by havárie tak velkou katastrofou nebyla. Zbavil by se Lakea a jeho dvojího života. A s tím i pořádného bolení hlavy. Guvernér Tarry dostal důkladnou lekci o tom, jakou sílu mají peníze. Teddy by se s ním mohl domluvit a pomoci mu, aby v listopadu vyhrál.

Jenže Lake se pořád drží na nohou, ba co víc, jako by ještě povyrostl. Jeho opálená tvář se na člověka dívá ze všech novin a ze všech obrazovek. Jeho kampaň postupuje tak rychle, že se o tom Teddymu ani nesnilo.

Tak proč panuje v bunkru taková úzkost? Proč Teddy ne-oslavuje?

Protože ještě musí vyřešit ten hlavolam s Bratrstvem. A nemůže jen tak začít zabíjet.

25 SKUPINA Z DOKUMENTŮ POUŽILA TENTÝŽ laptop, na kterém napsali Rickymu dopis minule. Text sepsal osobně Deville a schválil jen pan Maynard.

"Milý Ricky,

to je moc dobrá zpráva, že tě pustí do toho domu na půl cesty v Baltimoru. Dej mi pár dnů, myslím, že ti tam seženu práci na plný úvazek. Je to úřednické místo, plat žádný zázrak, ale do začátku to docela jde.

Navrhují, abychom postupovali poněkud pomaleji, než chceš ty. Co takhle nejdřív příjemný oběd? Pak by se vidělo. Nejsem z těch lidí, co se do všeho hned hrnou.

Doufám, že se máš dobře. Napíšu ti za týden, až budu vědět podrobnosti o tom místě. Drž se.

Srdečně zdraví Al."

Rukou bylo napsáno zase jen Al jako předtím. Vyrobili washingtonské razítko, dopravili dopis na místo letecky a v Neptune Beach jej předali Klocknerovi.

Trevor zrovna náhodou byl ve Fort Lauderdale, a to kupodivu v legální advokátní záležitosti, a tak dopis čekal ve schránce kliniky Aladin-Sever dva dny. Když se vyčerpaný právník vrátil, zastavil se v kanceláři jen na tak dlouho, aby se dostal do vzteklé hádky s Janičkou, pak se vyřítel ven, nasedl do auta a jel rovnou na poštu. K jeho potěšení byla schránka plná. Vytřídil reklamní letáky, pak přešel ten kilometr na Atlantic Beach a vybral i schránku kliniky Vavřínový vrch, kde se zotavoval Percy.

Jen co měl pohromadě všechnu poštu, odejel Trevor ke Klocknerově velké nechuti rovnou do Trumble. Cestou si jen zavolal svému bookmakerovi. Za tři dny prohrál dva a půl tisíce v sázkách na hokej, kterémužto sportu Spicer nerozuměl a na který proto Spicer odmítal sázet. Trevor vybíral vítěze sám a podle toho to dopadlo.

Spicer nereagoval na vyvolávání rozhlasem, a tak se s Trevorem v hovorně sešel Beech. Vyměnili si poštu - osm dopisů z věznice ven, čtrnáct zvenčí do ní.

"Co náš Brant v Upper Darby?" vyptával se Beech a probíral se obálkami.

"Co s ním má být?"

"Kdo to je? Chystáme se ho sejmout."

"Pořád po tom pátrám. Byl jsem pár dní mimo město."

"Hele, dodělej to. Z toho chlapa se může vyklubat zatím největší ryba."

"Zejtra se do toho dám."

Beech neměl žádné sázkové tipy, o kterých by si chtěl popovídat, a karty si zahrát netoužil. Trevor odešel po dvaceti minutách.

Bratrstvo se v kumbálku za právnickou knihovnou zdrželo dlouho poté, co už jeho členové měli být po večeři a co měla být knihovna zavřená. Seděli, moc toho neříkali, snažili se nedívat se jeden na druhého, upírali zraky do zdí a byli hluboce zamyšleni.

Na stole ležely tři dopisy. Jeden byl napsán na Alově laptopu a měl dva dny staré razítko z Washingtonu. Dále tu byl rukou psaný vzkaz, ve kterém Al ukončoval korespondenci s Rickym, a ten měl zase tři dny staré razítko ze Salt Lake City. Ty dva dopisy se navzájem šeredně tloukly a byly evidentně napsány dvěma různými lidmi. Někdo se hrabe v jejich poště.

Naprosto na kolena je ale srazil ten třetí dopis. Četli si jej znovu a znovu, jeden po druhém a všichni najednou a pak mlčky a potom zase všichni a nahlas. Přidržovali si jej za růžky a prohlíželi proti světlu, dokonce si jej i očíhávali.

Dopisní papír stejně jako obálka a jeden z dopisů pro Rickyho byly načichlé kouřem.

Bylo to rukou psané, mělo to datum 18. dubna, hodinu dvacet minut po půlnoci, a bylo to adresováno nějaké Carol:

"Milá Carol,

to byl ale skvělý večer! Debata nemohla dopadnout lépe a zčásti za to vděčíme i tobě a dobrovolníkům z Pennsylvánie. Vřelý dík! Ještě trochu úsilí a vyhrájeme to. V Pennsylvánii vedeme, tak ať to tak zůstane. Uvidíme se za týden."

Podepsán byl Aaron Lake. Byl to korespondenční lístek nahoře s předtištěným jménem téhož Aarona Lakea. Rukopis byl stejný jako na Alově vzkazu pro Rickyho.

Na obálce byla adresa schránky kliniky Aladin-Sever a Rickyho jméno, a když ji Beech otevřel, nejdřív si nevšiml, že za dopisním papírem je zastrčený ještě další. Pak korespondák spadl na stůl, a když je zvedli, spatřili černým tiskem napsané jméno Aarona Lakea.

To se stalo už před nějakou dobou, tak ve čtyři odpoledne, krátce poté, co odešel Trevor. Studovali dopisy téměř pět hodin a najisto teď věděli, že a) dopis psaný na laptopu je podvrh, přičemž dvě písmena, "Al", napsal velice zručný padělatel, že b) padělaný Alův podpis je prakticky totožný s původním "Alem", takže dotyčný padělatel měl přístup k Rickyho korespondenci s Alem, že c) vzkazy Rickymu a Carol napsal Aaron Lake, a že d) vzkaz pro Carol jim došel omylem.

A nad to všechno, že Al Konyers je ve skutečnosti Aaron Lake.

Na jejich skrovnou vějičku se ulovil nejslavnější politik v zemi.

K Lakeovi pak vedly i další, méně důležité důkazy. Kryl se za doručovací službou v distriktu, kde pan kongresman Lake tráví téměř všechn čas. Protože je vysoko postavený volený funkcionář, který je neustále vystaven rozmarům voličů, je jasné, že se bude skrývat za falešnou totožností. A aby zatajil i svůj rukopis, bude používat počítač s tiskárnou.

Dalším příznakem toho, že Al má hodně co skrývat, je, že jim neposlal fotografii.

Probrali si v knihovně čerstvé noviny, aby měli jasno v načasování. Rukou psané vzkazy byly podány v Saint Louis den po debatě, a Lake tam tehdy byl, protože v letadle začalo hořet.

Rozvrh se zdál být dokonalý i k vzhledem tomu, že Lake chce ukončit dopisování. Začal s ním ještě před tím, než zahájil kampaň. Za tři měsíce vzal celou zemi útokem a nehorázně se proslavil. Teď má hodně co ztratit.

Pomaličku, bez starostí o to, jak utíká čas, hromadili důkazy proti Aaronu Lakeovi. A když jim připadalo, že jejich obžaloba je neprůstřelná, pokoušeli se ji přece jen rozbít. A s nejpůsobivějším protiargumentem přišel Finn Yarber.

Co když, nadhodil, má někdo z Lakeova štábu přístup k jeho hlavičkovému papíru? Dobrá otázka - a taky se jí zabývali asi hodinu. Neudělal by Al Konyers něco takového jen proto, aby se ukryl? Co když žije někde v distriktu a dělá pro Lakea? Řekněme, že Lake je velmi zaměstnaný, a tak důvěryhodného asistenta nechává psát své osobní dopisy.

Yarber si nevzpomínal, že by v dobách, kdy byl vrchním soudcem, někomu něco takového dovolil. Beech rozhodně

nikoho své osobní dopisy psát nenechával. Spicer by se s takovou pitomostí ani neobtěžoval. Od čeho je telefon? Jenže ani Yarber, ani Beech nikdy nepoznali zátěž a zběsilé tempo čehosi, co by se byť jen vzdáleně podobalo kampani před prezidentskými volbami. Jak si ne beze smutku vzpomínali, byli svého času zaměstnanými muži, ale do Lakea to mělo daleko.

Řekněme tedy, že to je Lakeův asistent. Zatím má dokonalé krytí, protože jim o sobě neřekl nic. Neposlal fotku. O své práci a rodině psal jen velice mlhavě. Má rád staré filmy a čínskou kuchyni; to je tak všechno, co z něj vydolovali. Měli Konyerse na seznamu těch korespondenčních přátel, se kterými se brzy rozřehnají, protože je příliš nesmělý. Proč by ovšem právě v tomhle okamžiku dopisování ukončoval?

Nenacházeli žádnou odpověď.

A stejně se dohadovali dost naslepo. Beech a Yarber byli přesvědčeni, že muž v Lakeově postavení, který má slušnou šanci stát se prezidentem Spojených států, by nikomu cizímu nedovolil, aby za něj psal a podepisoval soukromé dopisy. Lake má přece stovky členů volebního štábu, kteří můžou dopisy a vzkazy psát na počítačích, takže je pak jen mávnutím ruky podepíše.

Spicer položil závažnější otázku. Proč by Lake riskoval a psal vzkaz rukou? Předchozí dopisy vyřadil na obyčejném bílém papíře a poslal v obyčejných bílých obálkách. Sraba se naučili poznávat už podle toho, jaký si vybral papír a obálku, a Lake byl z lidí, kteří jim odpovíděli na inzeráty, jeden z nejzakřiknutějších. Má na kampaň spoustu peněz a jistě se topí v psacích strojích a počítačích a laptopech té nejmodernější výroby.

Při hledání odpovědi se uchýlili k těm nemnoha důkazům, které měli. Vzkaz pro Carol byl napsán hodinu a dvacet minut po půlnoci. Podle novin letadlo nouzově přistálo ve dvě patnáct, tedy ani ne hodinu nato.

"Psal to v letadle," prohlásil Yarber. "Bylo pozdě, letadlo bylo plné lidí - podle novin jich bylo skoro šedesát -, všichni byli utahaní, možná se nemohl dostat k počítači."

"Tak proč nepočkal?" zeptal se Spicer. Už mnohokrát dokázal, že umí brilantně klást otázky, na které nikdo a on sám především nemá odpověď.

"Udělal chybu. Myslel si, že je chytrý dost, a nejspíš i byl. Jenže pak se mu papíry pomíchaly."

"Koukejte na tu velkou fotku," nadhodil Beech. "Má nominaci v kapse. Právě smetl před zraky národa svého jediného protivníka, takže teď má konečně jistotu, že v prosinci bude na volebních lístkách jeho jméno. Ale má tajemství. Má Rickyho a už týdně přemýšlí, jak by se ho zbavil. Kluka pustí ven, bude se s ním chtít sejít a tak dále. Lake cítí tlak z obou stran - od Rickyho, ale taky si uvědomuje, že by ho mohli zvolit prezidentem. Takže se rozhodne hodit Rickyho přes palubu. Napiše vzkaz, protože nebezpečí, že by to prasklo, je jedna k milionu, jenže pak v letadle začne hořet. Udělal jenom malou chybu, ale z té se pak vyvinula příšerná chyba."

"A on o tom neví," dodal Yarber. "Zatím."

Beechova teorie se jim zalíbila. V místnůstce zavládlo tíživé ticho; pomalu se s tím sžívali. Ze závažnosti toho odhalení jim vázla slova i myšlenky. Hodiny utíkaly a oni se s novým vývojem postupně sžívali.

Dalším velkým problémem, do kterého se pustili, totiž byla ohromující skutečnost, že se jim někdo hrabě v poště. Kdo? A proč by to vůbec někdo dělal? Jak zachycuje dopisy? Vypadalo to na neřešitelnou hádanku.

Znovu se dohadovali o tom, že pachatelem by mohl být někdo z Lakeova bezprostředního okolí, snad asistent, který přijde do styku s jeho dopisy. Snad se snaží Lakea chránit před Rickým tím, že dopisy zabavuje, a má v úmyslu ukončit vztah až někdy v budoucnu.

Bylo tu však příliš mnoho neznámých, než aby se mohli dohadovat něčeho víc. Drbali se na hlavách, hryzli nehty, ale konečně usoudili, že nejlepší bude se na to vyspat. Další tah stejně naplánovat nemůžou, protože situace je plná neznámých.

Moc toho nenaspali, a když se krátce po šesté znovu sešli nad polystyrénovými šálky s kouřící kávou, měli zarudlé oči. Zamkli dveře, vyndali dopisy, rozložili je přesně tak, jako včera večer, a začali přemýšlet.

"Myslím, že by bylo dobře okouknout tu schránku v Chevy Chase," navrhl Spicer. "Je to snadné, bezpečné a obyčejně to netrvá dlouho. Trevor to zatím zvládl skoro vždycky. Když se dozvíme, kdo si to pronajal, spousta věcí se nám projasní."

"Těžko se mi věří, že by si člověk jako Aaron Lake pronajal schránku, aby mohl dostávat takovéhle dopisy," kroutil hlavou Beech.

"To není stejný Aaron Lake," namítl Yarber. "Když si tu schránku pronajal, byl ještě tuctový kongresman, jeden ze čtyř set pětaticeti. Nikdy jsme o něm neslyšeli. Teď se ale všechno výrazně změnilo."

"A právě proto se ten vztah snaží ukončit," souhlasil Spicer. "Dneska je všechno jinak. Má mnohem víc co ztratit." Prvním krokem bude přimět Trevora, aby dal vyzkoumat, kdo je majitelem schránky v Chevy Chase.

O druhém kroku neměli jasno. Dělal jim starosti, že Lake - a teď už nájisto počítali, že Lake je Al a Al je Lake - by mohl přijít na to, jak to s dopisy zpackal. Má desítky milionů dolarů (tuhle skutečnost přirozeně nemohli přehlédnout), tak by snadno mohl někoho najmout, aby Rickyho vystopoval. A protože jsou sázky tak strašlivě vysoko, kdyby si Lake uvědomil svou chybu, mohl by udělat téměř cokoli, aby Rickyho zneškodnil.

Proto se dohadovali, jestli mu mají napsat vzkaz, ve kterém by Ricky žádonil, aby mu Al takhle nedával kopačky. Potřebuje jen jeho přátelství, nic víc, a tak dále a dále. Tím by zapůsobili dojmem, že všechno je v pořádku a neděje se nic zvláštního. Doufali, že Lake by si vzkaz přečetl, drbal by si hlavu a divil by se, kam se jenom ten zatracený korespondák pro Carol mohl zatoulat.

Pak se ale rozhodli, že poslat takový vzkaz by nebylo moudré, protože korespondenci čte i někdo jiný. Dokud nezjistí kdo, nemůžou se žádného dalšího kontaktu s Alem odvážit.

Dopili kávu a šli do kantýny. Najedli se o samotě, dali si vložky, nějaké ovoce a jogurt, samé zdravé věci, protože přece

zas budou žít venku. Všichni pohromadě pak bez kouření a zvolna obešli čtyři kolečka na dráze, vrátili se do cel a zbytek dopoledne prožili v hlubokém zamyšlení.

Chudák Lake. Celý uřícený se honí z jednoho státu do druhého, věčně má za zadkem padesátku lidí, nestihá tři schůzky naráz, tučet poradců mu pořád něco našeptává. Nemá čas myslet na vlastní problémy.

Zato Bratrstvo má celé dny, může hodiny a hodiny jen vysedávat a přemýšlet a plánovat. Takový nerovný souboj.

26 V TRUMBLE BYLY DVA DRUHY TELEFONŮ: jistěné proti odposlechu a nejištěné. Všechny hovory vedené po těch druhých měly teoreticky být odposlouchávány a kontrolovány kancelářskými šotky, kteří nedělali nic jiného, než že celý boží den poslouchali miliony hodin bezduchého žvanění. Ve skutečnosti se nahrávala tak polovina hovorů a jen pět procent z té poloviny někdo vůbec někdy slyšel. Ani federální vláda nemůže zaplatit dost šotků, aby si to poslechli všechno.

Vědělo se, že obchodníci s drogami řídí po nejištěných linkách své gangy. Že mafiánští hlavouni po týchž linkách vydali rozkazy k likvidaci protivníků. Šance, že vás při tom nechytí, byla víc než slušná.

Jištěných linek bylo podstatně méně a podle zákona nesměly být odposlouchávány. Dalo se z nich volat výhradně právnímu zástupci, a i u toho opodál postával ozbrojený strážný.

Když konečně došla řada na Spicera, aby si mohl promluvit jištěnou linkou, strážný zmizel.

"Advokátní kancelář," ozval se nakvašený hlas ze světa svobodných lidí.

"Tady Joe Roy Spicer, volám z Trumbleské věznice a potřebuju mluvit s Trevorem."

"Spí."

Bylo hodinu a půl po poledni. "Tak toho parchanta vzbudte," zavrčel Spicer.

"Momentík."

"Mohla byste si pospíšet? Volám vězeňským telefonem."

Joe Roy se rozhlédl a nikoli poprvé pomyslel na to, jakého že právníka si to vybrali za partnera.

"Proč voláš?" řekl Trevor místo pozdravu.

"Nestarej se. Zvedni šunky a začni makat. Potřebujeme něco rychle zjistit."

V tu chvíli začalo být v prázdninovém domku na protější straně ulice proti Trevorově kanceláři velice rušno. Tohle byl první hovor z Trumble.

"O co jde?"

"Jdi na to a nevyptávej se, jo? Tohle by mohla být zatím největší pecka."

"Kde to je?"

"V Chevy Chase, v Marylandu. Napiš si to. Al Konyers, schránka 455, Mailbox America, 39380 Západní avenue, Chevy Chase. A dávej si hodně pozor, protože ten chlap může mít krytý záda; je tu slušná možnost, že schránku pozoruje někdo jinej. Vyber nějaký peníze a najmi pár dobřejch detektivů."

"Mám tady hrozně práce."

"Jasně, promiň, že jsem tě od ní vzbudil. Dej se do toho, Trevore. Odjedeš hned dneska. A nevracej se, dokud nezjistíš, kdo si tu schránku pronajal."

"No dobře, dobře."

Spicer zavěsil, Trevor si zase položil nohy na stůl a vypadalo to, jako by znovu usnul. Jen ale zvažoval, co podnikne. Chvilku na to už hulákal na Janičku, ať zjistí, kdy to letí do Washingtonu.

Klockner dělal sledovačky už čtrnáct let, ale ještě se mu nestalo, aby tak strašně moc lidí pozorovalo člověka, který toho dělá tak strašně málo. Rychle zavolal Devillovi do Langley a v domku začala horečná činnost. Bylo na čase, aby na scénu vešli Wes a Chap.

Wes překráčel přes ulici a skřipajícími, oprýskanými dveřmi vstoupil do kanceláři pana Trevora Carsona, advokáta. Wes měl na sobě zelené kalhoty a pulovr, mokasíny měl obuté naboso, a Janička, která jej obdařila svým obvyklým úšklebkem, neměla jasno, jestli je místní nebo turista. "Copak si přejete?" optala se.

"Nutně se potřebuji sejit s panem Carsonem," řekl Wes s výrazem úplného zoufalce.

"Máte domluvenou schůzku?" vyzvídala, jako kdyby její šéf byl tak zaměstnán, že ztratila o jeho rozvrhu přehled.

"Ne, to ne, jde jaksí o naléhavou záležitost."

"Je velice zaneprázdněn," odtušila Janička - a Wes jako by z domku naproti až sem slyšel smích.

"Prosím, musím si s ním promluvit."

Zvedla oči ke stropu, ale nepohnula se. "V jaké záležitosti?"

"Zrovna jsem byl na pohřbu své ženy," natahoval Wes moldánky a Janička konečně mírně změkla.

"To je mi vás líto," snažila se. Chudák chlap.

"Zabila se v autě, na mezistátní devadesát pět, kousek na sever od Jacksonvillu."

Janička byla rázem na nohou a litovala, že nemá udělanou kávu. "To je hrůza," snažila se. "A kdy se to stalo?"

"Před dvanácti dny. A přítel mi doporučil pana Carsona."

Na takového přítele bych si dala pozor, napadlo ji. "Nedal byste si kávu?" zeptala se a leštla si lak na nehtech. Tak před dvanácti dny, říkala si. Jako všechny sekretářky z advokátních kanceláři pročítala noviny a hledala zprávy o nehodách. Kdo ví, jednou by poškozený mohl zabrousit i k nim.

K Trevorovi? Nikdy. Tedy dosud nikdy.

"Ne, děkuji," zavrtěl Wes hlavou. "Narazil do ní nákladák firmy Texaco. Řidič byl opilý."

"Božíčku!" přikryla si rukou ústa. Tak tohle by mohl zvládnout snad i Trevor.

Balík peněz, vysoké palmáře, to vše si samo přijde k ní do recepce, a ten debil u sebe vyspává oběd.

"Pan Carson právě přebírá nějakou písemnou svědeckou výpověď," vysvětlila. "Podívám se, jestli ho můžu vyrušit. Zatím se posadte, prosím." Nejradši by ho tu zamkla, aby nemohl utéct.

"Jmenuju se Yates. Yates Newman," řekl snaživě.

"Ovšem, ovšem," vyrazila a vyběhla na chodbu. Zdvořile zaklepala na Trevorovy dveře a pak vešla. "Vstávej, ty troubo," zasyčela skrz zuby, ale i tak dost hlasitě, takže to Wes skrz dvojce dveře uslyšel.

"Co je, co je?" vyskočil Trevor a chystal se bránit. Vůbec nespál. Četl si staré číslo časopisu People.

"Překvápko! Máš klienta."

"A kdo to je?"

"Jeden chlap, co mu nedávno ženu přejel nákladák firmy Texaco. Chce s tebou hned mluvit."

"Je tady?"

"Jo. K neuvěření, co? V Jacksonvillu jsou tři tisíce advokátů a on chudák zabloudil k nám. Že mu tě doporučil přítel."

"Co jsi mu řekla?"

"Ať si najde lepší přátele."

"Ne, vážně, co jsi mu řekla?"

"Že přebíráš písemnou svědeckou výpověď."

"Nic takovýho jsem nedělal osm let. Pošli ho pryč."

"Uklidni se. Udělám mu kafe. Chovej se, jako bys tu dodělával něco důležitého. A co kdybys tu maličko uklidil?"

"Hlavně dej pozor, ať neuteče."

"Ten šofér měl upito," řekla, když už otevírala dveře. "Tak to nezkaz."

Trevor ztuhl, brada mu klesla, pohled zesklenněl, lenivý mozek se rázem probral. Třetina ze dvou, ze čtyř, sakra, možná z deseti milionů, jestli ovšem ten řidič vážně pil a jestli vysoudí náhradu škody s trestní funkcí. Rád by si na stole poklidil, rád, ale nedokázal se ani hnout.

Wes vyhlížel předním oknem někam k domku, odkud zase jej pozorovali jeho kolegové. Stál k tomu lomozu přes chodbu zády, protože jen pracně udržoval vážný výraz. Pak se ozvaly kroky. "Pan Carson vás za chvíli přijme," ohlásila Janička.

"Díky," řekl tiše, ale neotočil se.

Ten nešťastník je pořád ve smutku, pomyslela si a zašla do špinavé kuchyňky udělat kávu.

Převzetí svědecké výpovědi bylo v mžiku u konce a dotyční svědci se záračně, beze stopy vypařili. Wes se nechal dovést přes chodbu do nepořádku v kanceláři pana Carsona. Byli si představeni. Janička jim přinesla právě uvařenou kávu, a jen co odešla, Wes si pospíšil s nezvyklým dotazem.

"Nedá se tu někde koupit bílá káva s něčím silnějším?"

"Cože? Aha, jistě, dá," chrllil Trevor. "Pár kroků odsud je bar, jmenuje se Beach Jáva."

"Mohl byste ji poslat, ať mi jednu přinese?"

Ovšem. Pro vás cokoli!

"Ano, proč ne. Velkou nebo grande!"

"Velká bude stačit."

Trevor odskotačil z místnosti a pár vteřin nato Janička vystřelila hlavními dveřmi a po ulici prakticky běžela. Když byla z dohledu, Chap vyšel z prázdninového domku a zamířil k Trevorovi. Přední dveře byly zamčené, a tak si otevřel vlastním klíčem. Zevnitř nasadil řetěz, takže chuděra Janička uvázne na verandě s hrnkem horké kávy s alkoholem. Chap došel po chodbě ke dveřím a bez zaklepání vešel do Trevorovy kanceláře.

"Promiňte, ale -" začal Trevor.

"To je v pořádku," vysvětlil Wes. "Patří ke mně."

Chap zavřel a zamkl, pak vytáhl ze saka devítimilimetrovou pistoli a namířil ji kamsi k Trevorovi, který vypouklil oči a začal se potit.

"Co to -" vymáčkl ze sebe pisklavě a žalobně.

"Hlavně držte klapáčku, ano?" doporučil mu Chap a podal pistoli sedícímu Wesovi. Trevor zběsile přeskakoval očima z jednoho na druhého. Co jsem udělal? Co to je za rabiáty? Všechny dluhy ze hry jsem už poplatil.

Ochotně jim vyhověl a mlčel. Udělá, co si jen řeknou.

Chap se opřel o stěnu velice blízko u Trevora, jako by po něm co chvíli mohl skočit. "Máme klienta," začal. "Bohatého pána, který se nechal nachytat na váš a Rickyho figl."

"Proboha," zasípal Trevor. Jeho nejhorší obavy se naplňují.

"Báječný nápad," pokračoval Wes. "Vydírat bohaté homosexuály, kteří to před světem tají. Nemůžou si stěžovat. A Ricky je stejně v chládku, tak co může ztratit?"

"Skoro dokonalé," souhlasil Chap. "Dokud se ovšem na háček nechytí nepravá ryba, což se právě stalo."

"Já to nevymyslel," hájil se Trevor hlasem stále o dvě oktávy vyšším než obvykle a očima pořád visel na pistoli.

"Jistě, ale bez vás by to nešlo, že?" nadhodil Wes. "Musejí mít venku jednoho advokátského mizeru, který bude nosit poštu sem tam. Kromě toho Ricky potřebuje někoho, kdo se bude starat o peníze a dohlížet na pátrání."

"Ale vy nejste od policie, že ne?" chtěl vědět Trevor.

"Ne, jsme soukromníci," kývl Chap.

"Kdybyste byli od policie, asi bych už nechtěl dál mluvit."

"Jen klid, nejsme policajti."

Trevor už dokázal dýchat a myslet, to první ovšem podstatně rychleji než to druhé, ale přece jen se jeho vzdělání prosadilo. "Asi si to nahraju," řekl. "Čistě pro případ, že byste byli od policie."

"Říkám, že nejsme."

"Já poldům nevěřím, a obzvlášť FBI. Ti by si sem právě vlezli jako vy dva, mávali by mi před nosem pistolí a tvrdili by, že nejsou od FBI. Nemám prostě policajty rád. Takže si to asi nahraju."

Zbytečná snaha, kamaráde, chtělo se jim říct. Všechno se nahrává, a navíc digitálně, barevně, s vysokým rozlišením, od toho je na stropě, pár decimetrů od místa, kde sedíme, maličká kamera. A po celém Trevorově stole zavaleném krámy jsou mikrofony, takže naproti to někdo uslyší, kdykoli pan právník zachrápe, krkne si, dokonce i když zapraská klouby na rukou.

Zase ta pistole. Wes si ji vzal do obou rukou a pozorně si ji prohlížel.

"Nahrávat nebudete nic," oznámil Chap. "Jak vám říkal, jsme soukromníci. A hned vám na rovinu řekneme, o co nám jde." Popošel při zdi ještě blíž k němu. Trevor jej sledoval jedním okem a tím druhým pomáhal Wesovi s prohlížením pistole.

"Dá se říct, že jsme přišli v míru," prohlásil Chap. "A máme pro vás peníze," přidal se Wes a konečně ten zatracený krám odložil. "Peníze? Za co?" divil se Trevor.

"Chceme, abyste byl na naší straně. Chceme si vás najmout."

"A co mám dělat?"

"Pomocť nám ochránit našeho klienta," vysvětlil Chap. "Vidíme to takhle. Účastníte se vyděračské akce vedené z federálního vězení a my jsme vám na to přišli. Mohli bychom to nahlásit federálům, nechat vás a vašeho klienta sebrat, takže byste dostal zhruba třicet měsíců a nejspíš skončil v Trumble, kam taky patříte. Automaticky byste byl vyloučen z advokátní komory, takže byste přišel i o tohle." Chap žoviálně mávl rukou, aby naznačil, že tím myslí všechny nepořádek a špínu a haldy starých pořadačů, na které nikdo roky nesáhl.

Nit řeči převzal Wes. "Můžeme zajít na FBI klidně hned teď, a tím by korespondence z Trumble nejspíš ustala. A s ní zřejmě i obtěžování našeho klienta. Je v tom ale jisté riziko, které náš klient nechce podstoupit. Co kdyby Ricky měl další přísluhovače, ať už venku nebo v Trumble, někoho, koho jsme zatím nenašli, a z pomsty by našeho klienta odhalil?"

Chap vrtěl hlavou. "Příliš nebezpečné. Raději bychom spolupracovali s vámi, Trevore. Raději bychom si vás koupili a zarazili to vydírání odsud, z vaší kanceláře."

"Já se koupit nedám," řekl Trevor ne zrovna přesvědčivě.

"Tak si vás na nějakou dobu najmeme, co vy na to?" navrhl Wes. "Copak se advokáti tak jako tak nenechají najímat na hodinovou mzdu?"

"Asi ano, ale vy chcete, abych prodal svého klienta."

"Váš klient je zločinec, který sedí ve federální věznici a i odtamtud den co den porušuje zákony. A vy jste vinen zrovna jako on. Takže s tím svatouškovstvím pomalu."

"Stal se z vás zločinec, Trevore," prohlásil Chap vážně. "Ztratil jste právo chovat se s tak pokryteckou poctivostí. To kázání si nechte. My dobře víme, že jde jen o to, za kolik."

Trevor na chvílku zapomněl na pistolí a s ní i na svůj diplom, který trochu nakřivo visel na zdi. Jak to dělával poslední dobou vždycky, když narazil na další neradostný projev advokátní praxe, zavřel oči a snil o své patnáctimetrové lodi, představoval si, jak kotví v teplé a nehybné vodě chráněné zátoky, jak se na pláži, stovku metrů odsud, povalují holky nahole bez, jak on, taky oblečený nalahko, popíjí na palubě. Přímě cítil slanou vodu, mírný větřík, chuť rumu, slyšel pokřikování děvčat.

Otevřel oči a snažil se zaostřit na Wese sedícího na druhé straně stolu. "Kdo je váš klient?" zeptal se.

"Ne tak zhurta," zarazil ho Chap. "Nejdřív si musíme plácnout."

"Na čem?"

"Dáme vám nějaké peníze a vy budete pracovat jako dvojí agent. Budeme mít přístup ke všemu. Až budete mluvit s Rickym, napíchnete si to. Budeme číst všechnu poštu. Bez dohody s námi neuděláte vůbec nic."

"Co kdybyste prostě zaplatili, co chtějí?" navrhl Trevor. "To mi připadá podstatně jednodušší."

"Mysleli jsme na to," kývl Wes. "Jenže Ricky nehraje poctivě. Když mu zaplatíme, řekne si o víc. A pak ještě o víc."

"Kdepak, to neudělá."

"Vážně? A co pan Quince Garbe z města Bakers v Iowě?"

Ach Bože, zděsil se Trevor, a to div ne nahlas. Kolik toho vědí? "Kdo to je?" vymáčkl ze sebe žalostně.

"Přestaňte, Trevore," ušklíbl se Chap. "Víme, kde máte na Bahamách schované peníze. Víme o firmě AzorReality i o vašem účtíčku, kde je teď zrovna nějakých sedmdesát tisíc dolarů."

"Zjistili jsme všechno, co jsme mohli," přidal se Wes s dokonalým divadelním smyslem pro načasování. Trevor se na to díval jako divák na tenise, hlavou doprava a hlavou doleva, a zase doprava a zase doleva. "Ale nakonec jsme narazili. Proto vás potřebujeme."

Upřímně řečeno, Trevor neměl Spicera nikdy rád. Je to studený čumák, nemá slitování, dokonce si dovolil srazit Trevorovi procenta, mizera. Beech a Yarber jsou docela fajn, ale co. Nevypadá to, že by Trevor měl moc na vybranou.

"Kolik?" zeptal se.

"Náš klient je ochoten zaplatit sto tisíc dolarů. Hotově," oznámil Chap.

"Samozřejmě že hotově," odsekl Trevor. "Sto tisíc, to je snad vtip. To by chtěl Ricky na první pokus. Moje sebeúcta je setsakra dražší než nějakých sto tisíc."

"Dvě stě tisíc," řekl Wes.

"Víte co, vezmeme to takhle," vyrazil Trevor a pokoušel se brzdit srdce tlukoucí o závod. "Na kolik si váš klient cení to, že jeho tajemství zmizí ze světa?"

"A to vy si troufáte zařídít?" optal se Wes.

"Jasně."

"Počkejte chvíli," požádal Chap a vytáhl z kapsy maličký mobil. Vyšel ven na chodbu, v chůzi vytřukával čísla a pak zašeptal pár vět, které Trevor sotva slyšel. Wes se díval upřeně do stěny a pistoli měl hezky odloženou vedle židle. Trevor se snažil, ale neviděl na ni.

Chap se vrátil a zpražil Trevora pohledem, jako kdyby uměl vyřknout ortel jen nakrčením obočí a zkrivením obličeje. Trevor se do té kratičké odmlky vrhl po hlavě: "Já bych řek, že to stojí za milion babek," vyrazil. "Mohl by to být můj poslední případ. Chcete, abych vám předával důvěrné informace o klientovi, což je v právní praxi dost nezvyklé. Vyškrtli by mě z komory bez mrknutí oka."

Wes a Chap si pomysleli, že pro starouš Trevora by vyloučení z komory bylo pravým požehnáním, ale neřekli to. Z debaty o tom, jakou hodnotu snad má jeho diplom, vůbec nic nekouká.

"Náš klient je ochoten ten milion zaplatit," prohlásil Chap.

A Trevor se zasmál. Neudržel se. Zakuckal se, jako kdyby si zrovna poslechl pointu báječného vtipu. A v domku přes ulici se nad tím jeho zasmáním rozesmáli taky.

Trevor se snažil se ovládnout. Přestal se hihňat, ale úsměv z tváře zaplašit nedokázal. Milion doláčů. Na dřevo. Nezdáněných. Schovaných za mořem, samozřejmě v nějaké jiné bance, daleko od šťouralů z bernáku i od všech ostatních federálních úřadů.

Pak si s mírným pocitem trapnosti uvědomil, že zareagoval velmi neprofesionálně, a konečně se mu zdařilo vyrobiť podmačený právnícký výraz. Zrovna chtěl říct cosi moudrého, když tu se zepředu ozvalo trojí rázné zaškrábání na sklo.

"Aha," pochopil, "nesou nám asi kávu."

"Musí zmizet," rozhodl o Janiččině osudu Chap.

"Pošlu ji domů," kývl Trevor povzneseně a poprvé za celou dobu vstal.

"Ne. Natrvalo. Propustíte ji z práce."

"Kolik toho ví?" vyzvídal Wes.

"Ta má v hlavě drtiny," oznámil vesele Trevor.

"Je to součást dohody," trval na svém Chap. "Musí okamžitě odejít. Potřebujeme toho hodně probrat a nechceme, aby se tu pletla."

Ozvalo se hlasité klepání. Janička si odemkla, ale přes řetěz to dál nešlo. "Trevore! To jsem já!" vřeštěla do deseticentimetrové škvíry.

Trevor váhavě přešel přes chodbu, drbal se na hlavě a přemítal, co říct. Pak se mu oknem v předních dveřích naskytl pohled přímo na ni, načež se zatvářil velice zmateně.

"Otevři," vztekala se. "To kafe je horký."

"Chci, abys šla domů," ucedil.

"Proč?"

"Proč?"

"Nojo, proč?"

"No protože... protože..." Chvilku nedokázal najít slova, ale pak si vzpomněl na peníze. Výpověď pro Janičku je součástí dohody. "Protože máš padáka," prohlásil.

"Cože?"

"Říkám, že máš padáka!" zařval dost hlasitě, aby to jeho noví přátelé slyšeli.

"Mě nemůžeš vyhodit! Dlužíš mi spousta peněz!"

"Nedlužím ti vůbec nic, sakra!"

"A co neproplacená mzda, dělá to tisíc dolarů, ha?"

Za zvenčí neprůhlednými závěsy prázdninového domku se začalo scházet početné obecenstvo. Hlasy se rozléhaly po celé tiché ulici.

"Ty ses zbláznila!" hulákal Trevor. "Nedlužím ti ani řindu!"

"Přesně to dělá jeden tisíc čtyřicet dolarů!"

"Padla jsi na hlavu?"

"Ty šmejde! Já se s tebou zahazuju osm let za mizernej plat, a když konečně seženeš velkej případ, tak mě vyrazíš? To fakt myslíš vážně, Trevore?"

"Tak nějak. A padej!"

"Otevři mi, ty srabe mizerná!"

"Jano, zmiz odsud!"

"Nejdu, dokud mi nedáš mý věci!"

"Přijď si zítra. Mám jednání s panem Newmanem." A poodstoupil. Když pochopila, že jí neotevře, ujely jí nervy. "Ty šmejde!" zavřískala ještě hlasitěji a pak mrštila velkou bílou kávou s alkoholem na dveře. Tenká, oprýskaná deska se otřásla, ale nerozbila se, jen se hned pokryla hustou světle hnědou tekutinou.

Trevor byl sice vevnitř v bezpečí, ale přesto ucukl a s hrůzou se díval, jak žena, kterou tak dobře zná, zuří. Celá zarudlá s nadávkami odběhla, ale jen pár kroků, protože pak ji zaujal kámen ležící na zemi. Zbyl tu po dávno zapomenutém a nedostatečně profinancovaném pokusu pořádně vydláždit chodník, na který Trevor kdysi na její naléhání kývl.

Chmátla po kostce, zařala zuby, procedila skrz ně pár dalších nadávek a pak kámen mrštila proti dveřím.

Wes a Chap to dosud všechno hrdinně odehráli s vážnou tváří, ale když kostka prosvístěla sklem, neudrželi se a rozesmáli se. "Ty káčo praštěná!" zařval Trevor. Znovu propukli v smích a vyhýbali se jeden druhému pohledem, aby to nebylo ještě horší.

Pak nastalo ticho. Na ulici a uvnitř v čekárně opět zavládl mír a klid.

Trevor se vynořil na prahu své kanceláře, zřejmě nepořezaný a neporaněný. "Omlouvám se," vyrazil a sunul se ke

svému křesílku.

"Nic vám není?" chtěl vědět Chap.

"Nic. Je to dobrý. Co si dát samotný kafe?" navrhl Wesovi.

"Nechtě to plavat."

Trevor trval na tom, že si na oběd zajdou k Petrovi, a tam se dohodli na podrobnostech. Našli si stůl až vzadu v rohu, u hracích automatů. Wes a Chap měli starost o to, aby jednání proběhlo nerušené, ale brzy jim došlo, že tady nikdo neposlouchá, protože se tu nic závažného nikdy neřeší.

Trevor urazil k pomfritům tři lahvičky. Oni si dali něco nealkoholického a snědli každý hamburger.

Trevor chtěl mít všechny peníze v ruce ještě dřív, než zradí svého klienta. Kývli mu na to, že dostane sto tisíc na ruku dnes odpoledne a na bankovním převodu ostatních peněz se začne pracovat. Trevor se dožadoval jiné banky, ale oni trvali na Ženevské v Nassau. Ujistili jej, že jejich přístup k účtu je omezen jen na to, že mohou znát zůstatek; s penězi nakládat nedokážou. Kromě toho takhle peníze dorazí pozdě odpoledne. Kdyby zvolili jinou banku, mohlo by to trvat den dva. Obě strany toužily mít transakci za sebou. Wes a Chap potřebovali naprosto a okamžitě ochránit svého klienta. Trevor se nemohl dočkat svého majetečku. Po třech pivech už přemýšlel, jak to utratí.

Chap odešel dřív, pro peníze. Trevor si ještě na odchodnou poručil pivo, pak nasedli do Wesova auta a projeli se po městě. Měli se na určitém místě sejít s Chapem a převzít hotovost. A když jeli po dálnici A1A na jih, Trevor se rozpovídal.

"No není to úžasný?" vypadlo z něj. Oči měl ukryté za levnými slunečními brýlemi a hlavu zapřenou do opěrky.

"Co jako?"

"Kolik rizika jsou lidi s to podstoupit. Tak třeba váš klient. Boháč. Mohl by si koupit všechny chlapečky, po kterých zatouží, a on místo toho odpovídá na inzerát v časopise pro gaye a začne si dopisovat s někým úplně cizím."

"Sám to nechápu," kývl Wes a mezi oběma správně sexuální orientovanými hochy jako by se na chvíli navázalo pouto. "Ale to taky není moje práce."

"Myslím, že je rajcuje právě ta nejistota," usoudil Trevor a trochu se napil.

"Jo, asi jo. Kdo je Ricky?"

"To vám řeknu, až dostanu peníze. Kterej je váš klient?"

"Kterej? Na kolika nešťastnících teď právě děláte?"

"Poslední dobou má Ricky napilno. Má jich rozpracovanejších tak dvacet."

"Kolik jste jich už začali vydírat?"

"Dva nebo tři. Pěkný svinstvo."

"Jak jste se do toho zapletl?"

"Jsem Rickyho právník. Je to moc chytrý chlap, hrozně se nudí, a tak dal dohromady tuhle všivárnu, vymyslel, že bude mačkat prachy z homosexuálů, o kterých to nikdo neví. Přidal jsem se k nim vlastně dost nerad."

"A on je sám gay?" vyzvídal Wes. Přitom znal i jména Beechových vnoučat. Věděl, jakou krevní skupinu má Yarber. S kým se v Mississippi sčuchla Spicerova manželka.

"Ne," odtušil Trevor.

"Tak je cvok."

"Ne, je to prima chlap. Tak kdo si vás teda najal?"

"Al Konyers."

Trevor přikývl a snažil se vzpomenout si, kolik dopisů si vyměnil Ricky s Alem. "To je mi náhodička. Zrovna jsem měl v plánu zajet do Washingtonu a něco si o panu Konyersovi zjistit. Samozřejmě to není jeho pravý jméno."

"Samozřejmě."

"A vy jeho pravý jméno znáte?"

"Ne. Najali si nás jeho lidi."

"Zajímavé. Takže nikdo neví, kdo je opravdu Al Konyers?"

"Přesně tak. A určitě to tak i zůstane."

Trevor ukázal na obchůdek se smíšeným zbožím. "Zastavte tady. Potřebuju pivo."

Wes čekal u pumpy. Rozhodli se, že se k jeho chlastu nebudou vyjadřovat, dokud peníze nepřejdou z ručky do ručky a dokud jim neřekne všechno. Teprve až vznikne jakási vzájemná důvěra, začnou jej nutit k větší střízlivosti. Jestli něco rozhodně nepotřebovali, tak to, aby Trevor večer co večer popíjel u Petra a pouštěl si pusu na špacír.

Chap čekal v autě z půjčovny před samoobslužnou prádelnou deset kilometrů na jih od Ponte Vedra Beach. Předal Trevorovi naditou levnou aktovku. "Je tam všechno," řekl. "Sto tisíc. Nazdar, hoši, uvidíme se zase v kanceláři."

Trevor ho ani neslyšel. Otevřel aktovku a začal peníze přepočítávat. Wes otočil auto a zamířil na sever. Deset štůs-ků po deseti tisících dolarů, to vše ve stodolarovkách.

Trevor zavřel aktovku a přešel na druhou stranu ulice.

27 ZE VŠEHO NEJDŘÍV CHAP JAKO TREVORŮV NOVÝ asistent zjednal pořádek v čekárně a z Janiččiny místnosti vyházel vše, co bylo byt' jen vzdáleně ženského. Janiččiny věci dal do krabice: naházal tam všechno od rtěnek a laků na nehty přes arašídové tyčinky a hromádku mírně erotických sentimentálních románek. Dále tu byla obálka s osmdesáti dolary a něco. Pan šéf si ji vyžádal řka, že prý to je drobná provozní hotovost.

Janiččiny fotografie Chap zabalil do starých novin, opatrně je uložil do jiné krabice a k nim přidal i další rozbitné tretky, jaké se povalují po většině psacích stolů na světě. Opsal si její diáře, aby věděli, kdo se tu kdy v budoucnu má objevit.

Bez valného překvapení zjistil, že provoz nebude nijak velký. Nikde na obzoru žádné soudní stání. Tento týden dvě domluvené schůzky tady v kanceláři, další týden také dvě, pak nic. Čím více Chap dířil listoval, tím mu bylo jasnější, že od doby, kdy dorazily první peníze od Quince Garbeho, Trevor přeřadil na nižší pracovní rychlost.

Věděli také, že v posledních týdnech Trevor stále víc sází a nejspíš i stále víc pije. Janička nejednou říkala známým do telefonu, že Trevor tráví víc času u Petra než v kanceláři.

Chap se činil v čekárně, balil její harampádí, přerovnával věci na psacím stole, utíral prach, luxoval, vyhazoval staré časopisy a zvoněním telefonu byl rušen jen občas. Brát telefon ovšem měl v popisu práce, a tak se od přístroje moc nevzdaloval. Většinou volali Janičce a on zdvořile odpovídal, že slečna tu už nepracuje. Odpovědi byly většinou variantami na "dobře udělala".

Hned zrána dorazil agent převlečený za truhláře a vyměnil přední dveře. Trevora ohromovalo, jak je Chap efektivní. "Jak jste ho sehnal tak rychle?" vyzvídal.

"Stačí zalistovat ve Zlatých stránkách," vysvětlil Chap.

Po truhláři dorazil další agent, tentokrát v roli zámečnicka, a vyměnil všechny zámky v budově.

K jejich dohodě patřilo, že se Trevor přinejmenším po následujících třicet dní nebude scházet s žádnými novými klienty. Dlouho a urputně se tomu bránil, jako kdyby měl skvělou reputaci, kterou musí hájit. A co všichni ti chudáci lidé, co by mě mohli potřebovat, stěžoval si. Oni ale dobře věděli, jak málo práce měl poslední měsíc, a nedali pokoj, dokud na to nekývl. Chtěli to tu mít sami pro sebe. Chap obvolal klienty, kteří měli dohodnuté schůzky, a řekl jim, že zrovna v té době, kdy se měli stavit, musí pan Carson k soudu. Dále jim Chap vysvětlil, že bude složité je přeojednat, ale až se nějaká skulinka najde, zavolá jim.

"Já nevěděl, že taky chodí k soudu," namítal jeden z nich.

"Ale ano," vysvětlil Chap. "Má teď opravdu velký případ."

Osekali klientelu na minimum; přesně řečeno zbyl jediný případ, kdy se schůzce v kanceláři vyhnout nemohli. Šlo o vleklý spor o vyživovací povinnost k dítěti, ve kterém Trevor zastupoval matku už tři roky. Nemohl ji zčistajasna ukázat dveře.

Janička se u nich zastavila s cílem dělat potíže a přivedla si s sebou cosi na způsob přítele. Byl to šlachovitý pořizek s koží bradkou, v polyesterových kalhotách, bílé košili a kravatě, takže Chap odhadoval, že prodává ojetá auta. Trevora by bezpochyby dokázal snadno srovnat do latě, ale s Chapem si nic začínat nechtěl.

"Ráda bych mluvila s Trevorem," oznámila Janička a šmejdila očima po nově přerovnaném psacím stole.

"Je mi líto. Má schůzku."

"A vy jste sakra kdo?"

"Jeho nový asistent."

"Jo? Tak si hlavně nechtě platit zálohově."

"Díky za radu. Věci máte támhle v těch dvou krabicích," ukázal jí Chap prstem do kouta.

Všimla si, že police, kde byly časopisy, jsou prázdné a přímo panensky čisté, že je vyneseny koš a i nábytek někdo našel. V místnosti se vznášel antiseptický smrádek, jako kdyby museli místo, kde předtím seděla, vydezinfikovat. Už ji tu nepotřebují.

"Povězte Trevorovi, že mi visí tisíc dolarů nevyplacený mzdy," prohlásila.

"Vyřídím," kývl Chap. "Ještě něco?"

"Jo, jde o toho nového klienta ze včerejška. Pan Yates Newman. Řekněte Trevorovi, že jsem si to ověřovala podle novin. Za poslední dva týdny na I-95 nikdo při autohavárii neumřel. A vůbec nikde není záznam o tom, že by se zabila nějaká Newmanová. Tady něco smrdí."

"Díky. Povím mu to."

Naposledy se rozhlédla, a když spatřila nové dveře, znovu si odfrkla. Její přítel na Chapa poučil oči, jako kdyby se rozmýšlel, jestli se přece jen nemá sebrat a přerazit ho vejpl, ale pak toho nechal, sebral se a šel. Oba odešli, nic nerozbili, popadli každý jednu krabici a odvěkli je ven na chodník.

Chap je pozoroval, dokud nezmizeli, a pak se začal se vši vážností připravovat na oběd.

Včera večereli v nové restauraci pár ulic od hotelu Mořská želva, specializované na plody moře, kde bylo pořád nabito. Ceny tu vzhledem k porcičkám byly přímo do nebe volající; právě proto Trevor, nejčerstvější z jacksonvillských milionářů, trval na tom, aby šli zrovna sem. Samozřejmě je pozval a ani trošku nešetřil. Měl v hlavě hned po prvním martini a nebyl s to si vzpomenout, co to jedl. Wes a Chap mu vysvětlili, že jejich klient jim zakázal pít. Pocucávali nehorázně drahou pramenitou vodu a dolévali mu víno.

"Bejt váma, najdu si jinýho klienta," popichoval je Trevor a sám se smál tomu, jak je vtipný.

"Budu muset nasávat za všechny tři," navrhl v půlce večere, načež se pak tohoto plánu poctivě držel.

Ke své značné úlevě zjistili, že mívá mírnou opičku. Dolévali mu jediné proto, aby si vyzkoušeli, jak daleko to dojde. Trevor byl stále tišší, scvrkával se na židli, a po dezertu dal číšníkovi tři sta dolarů spropitného. Dověkli ho do auta a odvezli ho domů.

Usnul se svou novou aktovkou položenou na prsou. Když Wes zhasínal, Trevor ležel na posteli v pomačkaných kalhotách a bílé bavlněné košili, s povolenou kravatou, ještě pořád v botách, chrápal a tiskl si aktovku oběma rukama k tělu.

Převod se uskutečnil před pátou. Peníze byly na místě. Klockner jim řekl, ať ho opijí, aby viděli, jak se v tom stavu bude chovat, a ráno ať se dají do práce.

V půl osmé se vrátili k němu domů, odemkli si vlastním klíčem a našli ho víceméně v téže poloze, v jaké jej opustili. Jen jednu botu měl zutou, převálil se napůl na bok a aktovku kryl tělem jako ragbista šišku.

"Vstávat! Vstávat!" hulákal Chap; Wes rozsvítil, vytáhl rolety a dělal co nejvíc hluku. K Trevorově cti je třeba říct, že se snažně vystrachal na nohy a vyrazil do koupelny. Bleskově se osprchoval a za dvacet minut už se vracel do pracovny s novou kravatou a bez jediného faldy na šatech. Pod očima měl menší váčky, ale usmíval se a byl pevně rozhodnut si to se světem rozdat.

Milion dolarů jednomu pomůže na nohy. Nepamatoval se, že by se kdy vypořádal s kocovinou tak rychle.

Ještě v baru Beach Java rychle snědli bábovku a zapili ji silnou kávou, načež se srdnatě vrhli do kancelářské práce.

Chap se staral o recepci, Wes o to, aby Trevor zůstal u sebe v kanclu.

Do poledne se jim podařilo dát dohromady několik dalších dílků skládačky. Konečně z Trevora vypáchili jména členů Bratrstva a Wes i Chap umně zahráli, jak jsou překvapení.

"Tak tři soudcové?" opakovali a nevěřícně kroutili hlavami.

Trevor se usmíval a pyšně přikyvoval, jako kdyby ten mistrovský plán vymyslel sám. Byl by nejradši, aby uvěřili, že to on byl tak chytrý a fikaný, že on přiměl tři bývalé soudce, aby se dělali s psaním dopisů osamělým homosexuálům, takže on, Trevor, bude moct vždycky jen shrábnout třetinu vyděračské kořisti. Krucinál, vždyť on je v podstatě génius. Další dílky ale stále nezapadaly a Wes byl odhodlán držet tu Trevora pod zámek tak dlouho, dokud se nedobere odpovědi.

"Teď něco o Quinci Garbeovi," navrhl. "Ten si schránku najal na vymyšlené jméno firmy. Jak jste zjistil jeho skutečnou totožnost?"

"To byla hračka," odfrkl si Trevor s patřičnou pýchou. Nejen že je génius, on je teď velice bohatý génius. Včera ráno se probudil s kocovinou, první půlhodinu ležel jako kláda a lámal si hlavu s tím, kolik prosázel, se svou vážnoucí advokátní praxí, s tím, jak čím dál tím víc závisí na Bratrstvu a jeho vyděračské akci. Čtyřicet hodin poté se probral s kocovinou ještě horší, jenže tentokrát ji jako balzám zkonejšil milion dolarů.

Překypoval závratným nadšením a byl celý netrpělivý udělat, co po něm chtějí, aby se už mohl vrhnout do víru života.

"Našel jsem si v Des Moines soukromého detektiva," vysvětloval, popíjel kávu a nohy měl při tom na obvyklém místě, to jest na stole. "Poslal jsem mu šek na tisíc doláčů. Strávil v Bakers dva dny... vy jste v Bakers byli?"

"Jo."

"Měl jsem strach, že tam budu muset sám. Ten figl zabere, jen když vyčmucháte dost zazobaného a známého chlápka.

Pak zaplatí cokoli, jen aby měl pokoj. Ale ten detektiv pak našel ženskou, co dělala na poště a potřebovala peníze.

Matka samoživitelka, dům plnej dětí, starý auto, malej byt, no však si to dovedete představit. Zavolał jí večer a řekl jí, že když mu poví, kdo si pronajal schránku 788 na jméno investiční společnosti CMT, dá jí pět set dolarů na ruku. Druhej den dopoledne jí zavolał na poštu. O polední přestávce se sešli na parkovišti. Dala mu papírek se jménem Quince Garbeho a on jí strčil obálku s pěti stodolarovkami. Ani se ho nezeptala, kdo je."

"A to byla obvyklá metoda?"

"U Garbeho to zabralo. S Curtisem Catesem, tím z Dallasu, co jsme ho sejmuli jako druhýho, to bylo trochu těžší. Místní detektiv nedokázal najít nikoho na poště, tak ji musel tři dny sledovat. Stálo nás to osmnáct set dolarů, ale nakonec ho uviděl a opsal si číslo jeho auta."

"Kdo je na řadě?"

"Nejspíš ten maník v Upper Darby v Pennsylvánii. Používá jméno Brant White a vypadá to, že je na to zralej."

"Čtete někdy ty dopisy?"

"Nikdy. Nemám páru, o čem si píšou, a ani mě to nezajímá. Když mají dojem, že by někoho mohli osolit, řeknou mi, ať se mrknu na schránku a zjistím pravý jméno. To jest tehdy, když ten člověk používá pseudonym jako váš klient pan Konyers. Ale zírali byste, kolik chlapů napíše vlastní jméno. K neuvěření."

"A víte to, když je začnou vydírat?"

"No jasně. Povědí mi to, abych mohl do banky na Bahamy nahlásit, že se možná dá očekávat převod peněz. Pak mi z banky zavolají, jakmile to přijde."

"Povězte mi něco o tom Brantu Whiteovi z Upper Darby," vybědl jej Wes. Dělal si hodně poznámek, jako by se bál, aby mu něco neušlo. A přitom naproti přes ulici každé slovo nahrávali na čtyři přístroje naráz.

"Vím jenom, že se chystají na něj uhodit. Nejspíš se do toho vrátil hlava nehlava, protože předtím si vyměnili jenom pár dopisů. U některých jinech to podle počtu dopisů je úplnej porod."

"Vy si ale záznamy o dopisech nevedete, ne?"

"Nevedu si záznamy o ničem. Měl jsem strach, že se jednoho dne ukážou federálové s příkazem k prohlídce, tak jsem nechtěl mít nic, co by dokazovalo, že v tom jedu."

"Chytré, velice chytré."

Trevor se skromně zapýřil. "Nojo, víte, zastupoval jsem hodně kriminálníků. Po čase člověk začne myslet jako oni. Ale k věci - nepovedlo se mi najít detektiva někde ve Filadelfii. Pořád na tom dělám."

Branta Whitea stvořili v Langley. Trevor by žádnou skutečnou osobu, ba ani schránku, nenašel, i kdyby si najal všechny detektivy amerického Severovýchodu.

"Vlastně jsem se už chystal, že tam zajedu," pokračoval Trevor, "ale potom mi Spicer zavolał a řekl, ať jedu do Washingtonu a najdu Ala Konyerse. Pak jste se ukázali vy, hoši, a zbytek už znáte." Na konci klesl hlasem, protože už zase myslel na peníze. Ovšem, je to zvláštní náhoda, že Wes a Chap vstoupili do jeho života brzy poté, co měl jet pátrat po jejich klientovi. Bylo mu to ale jedno. Už slyšel racky a cítil rozpálený písek. Karibská kapela mu hrála do ouška reggae, vítr se opíral do plachet jeho lodičky.

"Mají nějaké jiné spojení s vnějším světem?" zeptal se Wes.

"Kdepak," mávl rukou marnivě. "Já žádnou pomoc nepotřebuju. A čím míň lidí v tom jede, tím snáz akce probíhá."

"Velice chytré," kývl Wes.

Trevor se zavrtal do křesílka ještě pohodlněji. Strop nad jeho hlavou byl popraskaný, omítka se odlupovala; potřebovalo by to přetřít. Ještě před pár dny by si s tím lámal hlavu. Teď věděl, že žádné malování už nebude, aspoň pokud se zaplacení účtu za ně bude očekávat od něj. Jednoho vůbec ne vzdáleného dne, až Wes a Chap skončují s Bratrstvem, odsud odejde. Jeden dva dny bude, aniž by sám pořádně věděl proč, cpát papíry do krabic, zastaralé a nepoužité právnické knihy tu nechá. Najde si nějakého neopeřeného advokátka, co právě vyšel z fakulty a rozhlíží se, jak by mohl vyzobat drobký z místních soudních síní, a za velice rozumnou cenu mu prodá nábytek a počítač. A až bude úplně všechno zařízeno, pan Trevor Carson, advokát a poradce ve věcech trestních, z kanceláře odejde, ani se neohlédne.

To bude, pane, slavný den.

Chap položil na stůl pytlík tacos a nějaké nealkoholické pití, a tím jeho krátké snění přerval. Ještě se nezačali bavit o obědě, ale Trevor už pokukoval po hodinkách a přemítal o dalším důkladném hodování v Petrově baru. Vzal si rozpačité jeden lupínek a chvilku přežvykoval. Potřeboval se napít.

"Myslím, že bude rozumné obejít se při obědě bez chlastu." Chap se při řeči natahoval přes stůl a snažil se nerozbryndat mleté hovězí s tmavými fazolemi.

"Jak vám je libo," odušil Trevor.

"Mluvil jsem o vás," vysvětlil Chap. "A o příštích přinejmenším třiceti dnech."

"To nepatřilo k dohodě."

"Tak teď patří. Potřebujete být střízlivý a ve střehu."

"A proč vlastně?"

"Protože to chce náš klient. A on vám platí milion dolarů."

"A nechce, abych si dvakrát denně protah zuby zubním hedvábím a jed špenát?"

"Zeptám se ho."

"Tak mu při jednom řekněte, ať mi políbí šos."

"Nepřehánějte to, Trevore," doporučil Wes. "Prostě na pár dnů omezte pití. To vám neublíží."

Peníze mu možná dají svobodu, ale tihle dva mu ji pomalíčku berou. Už jsou s ním čtyřicet hodin - a nevypadá to, že by se hodlali odporoučet. Ba naopak. Oni se k němu nastěhovali.

Chap brzy odešel pro poštu. Přesvědčili Trevora, že si navykl chovat se nedbale a že právě proto jej tak snadno našli. Co když po něm jdou i další oběti Bratrstva? Trevorovi nedalo moc práce zjistit skutečná jména obětí. Proč by ti chlapi neudělali totéž a nezjistili si, kdo se skrývá za klinikami Aladin-Sever a Vavřínový vrch? Odnynějška se Wes a Chap budou střídát v chození pro poštu. Trošku to zkomplikují, budou tam chodit v různé denní doby, v převlecích, prostě těžká konspirace.

Trevor nakonec souhlasil. Zdálo se mu, že dobře vědí, co dělají.

Na poště v Neptune Beach čekaly čtyři dopisy pro Rického, v Atlantic Beach dva pro Percyho. Chap to svižně obešel a v patách měl sledovací partu, která dávala pozor, jestli zase někdo nesleduje jeho. Dopisy zanesl do prázdninového domku, tam je otevřeli, okopírovali a zase zalepili.

Unudění agenti, kteří už toužili po činnosti, se dali do četby kopií. Klockner si je přečetl také. Z těch šesti čtyři přišly od lidí, které už znali. Samí osamělí muži ve středním věku, kteří se pokoušeli sebrat odvahu a udělat ve vztahu s Rickým nebo Percym další krok. Ani jeden nebyl napsán nějak agresivním tónem.

Vložníci si jednu stěnu nabílili a na bílou plochu podle šablony namalovali velikou mapu celé unie. Za Rického korespondenční přátele zapíchli po červeném špendlíku. Za Percyho kamarády po zeleném. Pod špendlíky připevnili papírky s vtištěnými jmény a městy.

Bratrstvo rozhazuje síť stále do větší dálky. Ricky má třicet přátel, kteří mu píší pravidelně, Percy osmnáct. Muži žijí celkem ve třiceti státech. S každým uplynulým týdnem dolaďuje Bratrstvo chod svého podniku lépe a lépe. Teď už má inzeráty ve třech časopisech, aspoň pokud Klockner ví. Drží se stálého postupu a tak při třetím dopise obvykle vědí, jestli jejich nový přítelíček má peníze nebo ne. A jestli má manželku.

Bylo fascinující tu hru pozorovat - a teď, když mají pod palcem Trevora, neunikne jim ani jediný dopis.

Shrnuli obsah dnešní pošty na dvou stránkách a ty pak dali agentovi, který je dopravil do Langley. Deville je dostal v sedm večer.

Odpoledne se telefon poprvé ozval deset minut po třetí, když Chap zrovna myl okna. Wes byl pořád v kanceláři u Trevora a pátil do něj jednu otázku po druhé. Trevor mňknul. Neměl čas si schrupnout a zoufale toužil dát si skleničku.

"Advokátní kancelář," ohlásil se Chap.

"Kancelář pana Carsona?" vyzvídal volající.

"Ano. Kdo volá?"

"Kdo jste?"

"Jmenuji se Chap a jsem nový asistent pana Carsona."

"Co je s tou holkou?"

"Už tady nepracuje. Co pro vás můžu udělat?"

"Tady Joe Roy Spicer. Jsem Trevorův klient a volám z Trumble."

"Odkud že."

"Z Trumble. Z federální věznice. Je tam Trevor."

"Není. Víte, je ve Washingtonu, pane, ale za pár hodin by se měl vrátit."

"Tak jo. Povězte mu, že zavolám v pět."

"Prosím."

Chap zavěsil a pořádně se nadechl; Klockner naproti přes ulici zrovna tak. Právě došlo k prvnímu kontaktu mezi CIA a jedním ze členů Bratrstva.

Podruhé telefon zadrnčel přesně v pět. Chap to vzal a hned hlas poznal. Trevor čekal ve své kanceláři. "Prosím?"

"Trevore, tady Joe Roy Spicer."

"Nazdar, ctihodnosti."

"Co jsi zjistil ve Washingtonu?"

"Ještě se na tom dělá. Bude to tvrdý oříšek, ale najdeme ho."

Pak nastala delší odmlka, jako kdyby Spicer neměl z informace žádnou radost a nevěděl jistě, kolik toho může říct.

"Přijedeš zítra?"

"Budu tam ve tři."

"Vezmi s sebou pět tisíc dolarů."

"Pět tisíc?"

"Slyšels, ne? Vyber peníze a přivez je. Všechno ve dvacích a v padesátkách."

"A co s tím chcete -"

"Nech si ty pitomý otázky, Trevore, a přines ty ztracený prachy Dej je do obálky k poště. Už jsi to tak dělal."

"Dobře."

Spicer víc neřekl slovo a zavěsil. Pak Trevor strávil hodinu výkladem o tom, jaká panuje v Trumble ekonomika. Hotové peníze jsou zakázány. Všichni vězni mají práci a mzda jim jde na účet. A z toho se jim strhávají všechny výdaje, třeba dálkové hovory, útrata v kantýně, kopírování nebo známky.

Hotové peníze nejsou moc vidět, ale kolují tu. Dovnitř se pašují, pak jsou někde ukryté, používají se při hře a jako drobné úplatky pro bachaře. Trevor z toho měl strach. Kdyby jej jako právního zástupce načapali, že dovnitř pašuje peníze, jednou provždy by mu odebrali návštěvnické výhody. Pašoval už ovšem peníze dvakrát, pokaždé pět stovek v desítkách a dvacích.

Neměl poněti, na co potřebují pět tisíc.

28 PO TŘECH DNECH, KDY NA WESE A CHAPA narážel na každém kroku, si Trevor potřeboval odpočinout. Oni s ním chtěli snídat, obědvat i večeřet. Chtěli s ním jezdit domů, chtěli ho hodně brzy ráno vozit do práce. To málo, co zbylo z jeho advokátní praxe, řídili sami - Chap jako asistent a Wes jako šéf kanceláře - a oba jej mučili nekonečným vyptáváním, protože právnícké práce bylo třeba odvést po čertech málo.

Nijak ho tedy nepřekvapilo, když oznámili, že jej chtějí odvézt i do Trumble. Vysvětloval, že šoféra nepotřebuje. Že tu cestu urazil ve svém věrném Broukovi už hodněkrát a že to sám zvládne. To je našťvalo; začali mu vyhrožovat, že zavolají svému klientovi a požádají o instrukce.

"Jen si tomu páprdovi zavolejte, sakra," zuřil Trevor - a oni zařadili zpátečku. "Nebude mi přece kecat do života."

Jejich klient ovšem právě to dělal a oni to všichni dobře věděli. Teď šlo jen o peníze. Trevor už ze sebe udělal Jidáše.

Odjel z Neptune Beach a v Broukovi seděl sám, ovšem za ním jela bílá dodávka, jejíž posádka neměl nikdy spatřit. Ani ty lidi vidět nechtěl. Čistě ze zlomyslnosti najednou zajel k samoobsluze pro šestiplechovkové balení piva a náramně se bavil, když za ním dupli na brzdy a málem do něj vrazili. Jakmile vyjel z města, sunul se pomalu jako hlemýžď, popíjel pivo, vychutnával si soukromí a říkal si, že se už zbytkem těch třiceti dnů nějak protrpí. Pro milion dolarů by se protrpěl čímkoli.

První bodnutí pocitu viny pocítil až kousek před vesnicí Trumble. Zvládne to? Za chvíli se setká se Spicerem, s klientem, který mu věří, se svým společníkem ve zločinu. Dokáže se tvářit, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku, ačkoli celý rozhovor bude nahrávat vysokofrekvenční mikrofon, který mu dali do aktovky? Dokáže si jako by nic vyměnit se Spicerem poštu, když ví, že všechny dopisy prohlížejí? Navíc vlastně háže za hlavu svou právníckou kariéru, věc, které kdysi dosáhl jen s velkým úsilím a na kterou býval hrdý.

Prodává svou morálku, svoje zásady. Stojí duše za milion babek? Jenže je pozdě. Peníze jsou v bance. Napil se piva a pohasínající ohýnky viny spláchl.

Spicer je gauner, Beech a Yarber zrovna tak - a on, pan Trevor Carson, je vinen stejně. Mezi zloději nejde o žádnou čest, pořád si tiše opakoval.

Když šli po chodbě do hovorny, Link ucítil, že právníkovi táhne z pusy pivo. Jakmile došli na místo, Trevor nahlédl dovnitř. Uviděl Spicera napůl ukrytého za novinami a najednou znervózněl. Co je to za pól, takový právník, který si na důvěrnou schůzku s klientem nese odposlech? Pocit viny zasáhl Trevora jako padající cihla, ale cesty zpátky už nebylo.

Mikrofon byl velký skoro jako golfový míček a Wes jej puntičkářsky instaloval na dno Trevorovy otřískané a ošoupané kožené aktovky. Byl nesmírně výkonný a snadno přenesl rozhovor k anonymním lidem v dodávce. V ní jsou i sami Wes a Chap, mají na uších sluchátka a poslouchají celí žhaví.

"Brý odpoledne, Joe Royi," začal Trevor.

"Dobrý," kývl Spicer.

"Ukázat aktovku," poručil Link. Zběžně ji přejel očima. "Asi v pořádku," usoudil. Trevor varoval Wese a Chapa, že Link do tašky někdy nakoukne. Mikrofon byl schovaný pod štůskem papírů.

"Tady je pošta," ozval se Trevor.

"Kolik?" chtěl vědět Link.

"Osm."

"Vy něco máte?" zeptal se Link Trevora.

"Ne, dneska nic," zavrtěl Spicer hlavou.

"Budu venku," oznámil Link.

Dveře se zavřely; ozvaly se kroky a pak zavládlo ticho. Velice dlouhé ticho. Ani hlásku. Právnická a jeho klient si neřekli ani slovo. Lidé v bílé dodávce čekali celou věčnost, až jim konečně bylo jasné, že se něco stalo.

Když Link vycházel z místnůstky, Trevor rychle a nešikovně odložil aktovku za dveře, na podlahu, a tam také po celou dobu jejich rozhovoru neškodně ležela. Link si toho všiml, ale nijak to nekomentoval.

"Proč tohle?" zeptal se Spicer.

"Je prázdná," pokrčil Trevor rameny. "Ať je vidět na průmyslový televizi. Nemáme co skrývat." Trevor se nechal přemoci posledním krátkým záchvatem poctivosti. Příští rozhovor s klientem možná nechá napíchnout, ale tenthle ne. Wesovi a Chapovi jednoduše řekne, že aktovku odnesl bachař a že se to občas stává.

"No to je jedno," přešel to Spicer a listoval poštou, dokud nenarazil na dvě poněkud naditější obálky. "Tohle jsou ty peníze?"

"Jsou. Musel jsem vzít i pár stovek."

"Proč? Říkal jsem jasně dvacký a padesátky."

"Prostě jsem je nesehnal. Nečekal jsem, že budu potřebovat tolik hotovejch peněz."

Joe Roy si prohlédl adresy na ostatních dopisech. "Tak jak bylo ve Washingtonu?" zeptal se pak poněkud jízlivě.

"Těžkej oříšek. Je to na předměstí, firma má otevřeno nonstop, sedm dnů v týdnu, u schránek je pořád nějaký zřízenec a kolem je dost provoz. Dobrá ochranka. Ale zjistíme to."

"Koho jsi najal?"

"Jednu firmu z Chevy Chase."

"Vrkní jméno."

"Co to má být - vrkní jméno?"

"Řekni mi, jak se ten detektiv z Chevy Chase jmenuje."

Trevor jen vypouklil oči; fantazie ho nechala na holičkách. Spicer má něco za lubem, tmavé vodnaté oči se mu zlověstně lesknou. "Nepamatuju si to," bránil se Trevor.

"Kde jsi bydlel?"

"Co blbneš, Joe Royi?"

"Chci slyšet jméno hotelu."

"Proč?"

"Mám na to právo. Jsem tvůj klient. Platím ti výdaje. Kde jsi bydlel?"

"V Ritzu-Carltonu."

"Ve kterém?"

"Já nevím. V Ritzu-Carltonu."

"Jsou tam dva. Ve kterém?"

"Nevím. Nebylo to ve středu města."

"S jakou společností jsi letěl?"

"Přestaň, Joe Royi. Co tě bere?"

"S jakou společností?"

"S Deltou."

"Číslo letu?"

"Nepamatuju si."

"Vracel ses včera. Není to ani čtyřicet hodin. Jaký bylo to číslo letu?"

"Nevzpomínám si."

"Byl jsi v tom Washingtonu vůbec?"

"Jasně že byl," tvrdil Trevor, ale trochu se neupřímně zajíkl. Neměl ty lži naplánované, a tak se hroutily, sotva je vymyslel.

"Neznáš číslo letu, nevíš, ve kterém hotelu jsi bydlel, nepamatuješ si jméno detektiva, se kterým jsi byl dva dny. Myslíš si, že jsem hlupák?"

Trevor neodpověděl. Nedokázal myslet na nic než na mikrofon v aktovce a na to, jakou má kliku, že ji nechal venku. Bude lepší, když Wes a Chap neuslyší, jak mu Spicer dává do těla.

"Chlastal jsi, co?" zaútočil Spicer.

"Ano," kývl Trevor a byl rád, že si na chvíli může odpočinout od lhaní. "Cestou jsem se stavil a koupil jsem si pivko." "Nebo dvě."

"Jo, dvě."

Spicer se opřel o lokty a jeho tvář se k právníkovi přiblížila na půl cesty přes stůl. "Mám pro tebe špatnou zprávu, Trevore. Dostals padáka."

"Cože?"

"Vyletěls. Máš kopačky. Vylili tě."

"Mě nemůžeš vyhodit."

"Zrovna se stalo. Máš okamžitou výpověď. Bratrstvo rozhodlo jednohlasně. Požádáme správce, aby tvoje jméno vyškrtl ze seznamu právních zástupců. Dneska odejdeš, Trevore, a už se nevrátíš."

"Proč?"

"Protože lžeš, moc piješ, flákáš práci a vůbec jsi přišel o většinu důvěry klientů."

To byla víceméně pravda, ale Trevora to přesto zabolalo. Nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že budou mít dost odvahy se jej zbavit. Zatáhl zuby. "A co naše podnikání?" optal se.

"Rozdělíme se bez problémů. Ty si necháš svoje peníze, my naše."

"Kdo to bude venku řídit?"

"To je naše starost. Však ty si poctivou obživu najdeš... jestli to dovedeš."

"Co ty víš o poctivý obživě?"

"Víš co, Trevore? Vypadni. Seber se, zmiz, těšilo nás."

"To zrovna," zavrčel - a ze zmateného víru myšlenek se vyloupily dvě. Především ta, že Spicer poprvé za týdný nepřinesl žádné dopisy. A pak ty peníze. Na co potřebují pět táců? Nejspíš aby podmazli nového právníka. Naplánovali si léčku dobře, využili výhody, kterou mají vždycky, protože si můžou dát na čas. Tři zchytralí pánové, co mají času na rozdávání. To není fěr.

Hrdost jej přinutila vstát. "Je mi líto, že to tak muselo skončit," řekl a napřáhl ruku.

Spicer mu jí bez valného nadšení potřásl. Hlavně už zmiz, řekl by něj raději.

A když se naposledy podívali jeden druhému do očí, Trevor řekl téměř šeptem: "Je to Konyers. Má hodně peněz. A moci. Ví o vás."

Spicer vyskočil jako kočka. Najednou měli tváře jen pár centimetrů od sebe. "Sledujou tě?" zeptal se také šeptem. Trevor přikývl a mrkl. Pak sáhl po klice. Zvedl aktovku a Linkovi neřekl slovo. A co také? Bohužel, starouši, ta tisícovka měsíčně, co ti zůstávala za nehty, je pryč. Je ti to líto? Tak se běž zeptat pana soudce Spicera, proč k tomu došlo.

Nechal to plavat. Točila se mu hlava, viděl trochu rozmazaně, a alkohol ne a ne pomoci. Co řekne Wesovi a Chapovi?

To je teď hlavní. Dají se do něj, sotva se k němu dostanou.

Rozloučil se s Linkem, pak vepředu v recepci s Vincem a Mackeyem a s Rufusem, bylo to jako vždycky, a přece naposledy, a pak vyšel na pálící sluníčko.

Wes a Chap parkovali tři auta od něj. Chtěli by s ním mluvit, ale jistota je jistota. Trevor si jich nevšiml, hodil aktovku na sedadlo spolujezdce a nasedl do Brouka. Dodávka jela za ním pryč od vězení a pak oba vozy pomalu zamířily po hlavní silnici k Jacksonvillu.

K rozhodnutí zbavit se Trevora dospěli s nejvyšší soudcovskou rozvahou. Strávili zalezlí ve své místnůstce celé hodiny a vpíjeli se do papírů v Konyersově složce, až nakonec znali všechny dopisy zpaměti. Nachodili kilometry po běžecké dráze, sami tři, a porovnávali jednotlivé scénáře dalšího postupu. Chodili spolu na jídlo, hráli spolu karty, pořád si šeptem vyměňovali nové teorie o tom, kdo asi prohlíží jejich poštu.

Jejich nejbližším spolupachatelem byl Trevor - a Trevor byl jediný, koho mohli ovládat. Pokud by něco pokaňaly jejich oběti, nenadělají s tím nic. Ale pokud si nedovede dávat pozor na záda jejich právníků, musejí ho propustit. V první řadě není typ člověka, který by vzbuzoval důvěru. A kolik dobrých a důvěryhodných právníků by taky riskovalo kariéru kvůli plánu na vydírání homosexuálů?

Při úvahách o tom, jak se zbavit Trevora, váhali nad jedinou věcí - měli strach, co by mohl provést s jejich penězi.

Upřímně řečeno očekávali, že je ukradne, a v tom by mu nemohli zabránit. Odhodlali se ale to riziko podstoupit pro vidinu většího zisku skrze pana Aarona Lakea. A měli pocit, že pokud se Lakeovi chtějí dostat k tělu, Trevora odstavit musejí

Spicer jim slovo od slova vyličil, jak schůzka s právníkem proběhla. Ohromilo je to, co mu Trevor na konci pošeptal.

Tak Konyers dal Trevora hlídat. Znamená to, že Lake o Bratrstvu ví? A kdo tedy opravdu je Konyers? Proč to Trevor zašeptal a proč nechal aktovku přede dveřmi?

Zkoumali situaci s pečlivostí, jaká je vlastní snad právě jen partě nudících se soudců, a otázky se jen valily. Hned za nimi se rodila strategie.

Trevor už si v čerstvě vyčištěné a nablýskané kuchyňce dělal kávu, když nenápadně vešli Wes a Chap a zamířili rovnou k němu.

"Co se stalo?" zeptal se Wes. Mračili se a působili dojmem, že je už nějakou dobu šírají starosti.

"Co jako?" divil se Trevor, jako kdyby všechno šlo báječně.

"Co se stalo s mikrofonom?"

"Jo tohle. Bachař si vzal aktovku a nechal ji venku "

Podívali se na sebe a zamračili se ještě víc. Trevor nalil do stroje na kávu vodu. Agenti pečlivě zaznamenali, že si dělá kávu, ačkoli už je po páté odpoledne.

"Proč to udělal?"

"To je normální. Tak jednou za měsíc bachař odnese tašku při návštěvě ven."

"Prohledal ji?"

Trevor pozoroval, jak káva odkapává, aby nemusel dělat nic jiného. Všechno je v naprostém pořádku. "Jen tak to zběžně prohlíd jako vždycky, ostatně mám dojem, že u toho snad i zavírá oči. Vyndal dopisy a pak to odnesl.

Mikrofonu se nic nestalo."

"Všiml si těch tlustších obálek?"

"Jasně že ne. Jen klid."

"A schůzka proběhla dobře?"

"Jako obyčejně, až na to, že Spicer pro mě neměl žádnou poštu, což je poslední dobou trochu vzácnost, ale taky se to stává. Až za dva dny pojedou zase, naválí mi hromadu dopisů a bachař se aktovky ani nedotkne. A vy uslyšíte každý slovo. Dáte si kafe?"

Jako na povel se uvolnili. "Díky, ale radši půjdeme," odpověděl Chap. Museli podávat hlášení, zodpovídat otázky. Už

vyrazili ke dveřím, ale Trevor je zarazil.

"Heleďte, chlapci," oslovil je zdvořile, "já se fakt dokážu oblíknout sám a vločky z misky umím zbaštit taky, konečně jsem to dělal roky. A rád bych otevřel kancelář až tak v devět. Je to moje kancelář, takže otevíráme v devět a ani o minutu dřív. Rád vás tu uvidím v tu nekřesťanskou ranní hodinu, ale ať tu nejste v osm padesát pět. Nelezte do mého domu a do devíti ani do my kanceláře. Rozuměli?"

"Jistě," kývl jeden z nich, načež oba zmizeli. Skutečně jim to bylo jedno. V kanceláři, v domě, v autě a teď už i v aktovce se to jejich štenicemi jen hemžilo. Věděli o něm i to, kde si kupuje pastu na zuby.

Trevor vypil celý káfé a vystřízlivěl. Pak zahájil pečlivě naplánované kroky. Připravoval si je od chvíle, kdy odejel z Trumble. Předpokládal, že ho tamti hoši z bílé dodávky sledují. Že mají svoje hračky a hejblátka, mikrofony a štenice. Wes a Chap s nimi určitě umějí zacházet. A peněz na to mají po libosti. Musíš počítat s tím, že vědí všechno, říkal si, popust' uzdu fantazii a představuj si, že slyší každé slovo, že tě pořád sledují, že vždycky přesně vědí, kde jsi.

Čím budeš paranoidnější, tím máš větší šanci uniknout.

Jel do pětadvacet kilometrů vzdáleného nákupního střediska u Orange Parku, v místech, kde se jacksonvillská zástavba šíří na jih. Potuloval se, okukoval výlohy, u téměř prázdné samoobsluhy s potravinami si dal pizzu. Nejradši by jako šipka zaběhl za regál s oděvy, schoval se a čekal, až se zešerí. Odolal tomu. V obchodě s elektronikou si koupil malý mobil. V ceně balení byly na měsíc předplacené dálkové hovory. Trevor měl to, co potřeboval.

Domů se vrátil po deváté s naprostou jistotou, že jej sledují. Zapnul televizi, pustil zvuk naplno a udělal si další kávu. Zalezl do koupelny a nacpal si všechnu hotovost do kapes.

O půlnoci, když byla naprostá tma a dalo se předpokládat, že on sám tvrdě spí, vyklouzl zadním vchodem a zmizel ve tmě. Vzduch byl svěží, na nebi svítil úplněk a on se ze všech sil snažil chovat se, jako by se prostě jen šel projít na pláž. Měl na sobě pytlovitě kalhoty podobné montérkám, které jako by se skládaly jen ze samých kapes, dvě džínové košile a příliš velkou větrovku, pod jejíž podšívku nacpal peníze. Celkem měl Trevor u sebe schovaných osmdesát tisíc dolarů; vlekl se podél moře k jihu, jako by si prostě vyšel na půlnocní procházku.

Po kilometru zrychlil krok. Když ušel kilometrů pět, byl už vyčerpaný, ale spěchat prostě strašně potřeboval. Spánek a odpočinek budou muset počkat.

Odbočil z pláže a vešel do ohavné recepcie ošuntělého motelu. Na dálnici A1A nebyl žádný provoz; nikde tu neměli otevřeno, jen právě v motelu a o pořádný kus dál v obchodě se smíšeným zbožím.

Dveře zakřápaly dost hlasitě, aby se recepční probral. Někde vzadu byla puštěná televize. "Dobry večer," pozdravil jej obtloustlý mladík, kterému nemohlo být víc než dvacet. "Potřebujete pokoj?"

"Kdepak," zavrtěl hlavou Trevor, zvolna vytáhl ruku z kapsy a s ní tlustý štůsek bankovek. Začal je brát jednu po druhé a rozkládat úhledně po pultě. "Potřebuju s něčím pomoci."

Recepční pozoroval peníze a pak obrátil oči v sloup. Zdejší pláže přitahují všelijaké lidi. "U nás pokoje tolik nestojí," trval si na svém.

"Jak se jmenuješ?" chtěl vědět Trevor.

"No, já nevím... řekněme, že Sammy Sosa."

"Tak hele, Sammy. Tady je tisíc babek. Dostaneš je, když mě odvezeš do Daytona Beach. To máš hodinu a půl."

"To mám tři hodiny, protože pak musím zpátky."

"No prosím. Stejně je to přes tři stovky za hodinu. Kdy sis naposled vydělal tři sta babek za hodinu?"

"To už je hodně dlouho. Ale já nemůžu. Vidíte, že mám noční. Musím tu být až do osmi."

"Komu to patří?"

"Šéf bydlí v Atlantě."

"Kdy se tu naposledy stavil?"

"V životě jsem ho neviděl."

"No jasně. Kdyby ti patřila takováhle žumpa, chodil bys tam na kontrolu?"

"Není to tak zlý. Máme barevnou televizi zadarmo a ve většině pokojů funguje i klimatizace."

"Je to žumpa, Sammy. Můžeš klidně zamknout, odjet, vrátit se za tři hodiny - a nikdo se to nikdy nedozví."

Sammy se znovu podíval na peníze. "Vás honějí policajti nebo co?"

"Ne. A nemám zbraň. Prostě spěchám."

"Tak o co jde?"

"O rozvod, Sammy. Mám trochu peněz. Moje žena je všechny chce a sehnala si pár fakt hnusnejch advokátů. Musím zmizet."

"Když máte prachy, proč nemáte auto?"

"Podívej, Sammy. Bereš to, nebo ne? Jestli ne, zajdu si támhle do krámu a najdu si někoho, kdo má dost rozumu, aby ty prachy bral."

"Dva tisíce"

"Za dva tisíce to uděláš?"

"Jo."

Auto bylo horší, než Trevor čekal. Byla to stará honda a ani Sammy, ani nikdo z předešlých majitelů se neobtěžovali v ní uklízet. Ale dálnice A1A byla liduprázdná a cesta do Daytona Beach jim zabrala přesně devadesát osm minut.

Dvacet minut po třetí ráno honda zastavila před grilem s celonočním provozem a Trevor vystoupil. Poděkoval Sammymu, rozloučil se s ním a díval se, jak odjíždí. Vešel dovnitř, dal si kávu a povídal si se servírkou tak dlouho, až ji byl s to přimět, aby mu půjčila místní telefonní seznam. Pak si poručil palačinky, vyndal nový mobil a začal se ve městě orientovat.

Nejbližším letištěm bylo mezinárodní letiště v Daytona Beach. Pár minut po čtvrté s ním taxi zastavilo před hlavním

terminálem. Na makadamové ploše hnízdily v úhledných řadách desítky malých letadel. Propustil taxikáře a zadíval se na ně. Aspoň jedno určitě bude volné i takhle narychlo, říkal si. Potřebuje jedno jediné, pokud možno dvoumotorové.

29 ZADNÍ LOŽNÍCI DOMKU PROMĚNILI V JEDNACÍ místnost - srazili k sobě na délku čtyři skládací stolký. Dlouhý stůl byl zavalený novinami, časopisy a krabicemi od koblih. Každé ráno v půl osmé se Klocknerův tým scházel u kávy a sladkého pečiva; probíralo se, co se dělo v noci, plánovalo se, co se bude dít přes den. Vždycky tam byli i Wes a Chap a s nimi ještě šest nebo sedm jiných - přišlo na to, kdo zrovna přijel z Langley. Někdy se tu usadili i technici z předního pokoje, i když Klockner jejich přítomnost nevyžadoval. Teď, když dělá Trevor pro ně, potřebují na jeho sledování méně lidí.

Aspoň si to mysleli. Až do půl osmé technika nehlásila u něj doma žádný pohyb, což u člověka, který chodívá spát opilý a vstává pozdě, nebylo tak docela nezvyklé. V osm, to byl Klockner pořád ještě na poradě, zavolal do domu jeden z techniků a předstíral, že si spletl číslo. Po třech zazvoněních se zapnul záznamník a Trevor jim oznámil, že není doma a ať laskavě zanechají vzkaz. Občas, když se snažil si přispat, se to stávalo, ale obvykle to zabralo a on se vyhrabal z postele.

V půl deváté Klocknerovi oznámili, že v domě panuje naprostý klid; není slyšet sprcha, rádio, televize, stereo, prostě žádné z obvyklých zvuků.

Bylo vcelku možné, že se opil sám doma, i když věděli, že večer u Petra nestrávil. Jel jen do nákupního střediska a domů dorazil na pohled střízlivý.

"Možná spí," krčil Klockner nevzrušeně rameny. "Kde má auto?"

"Před domem."

V devět Wes a Chap zaklepli na Trevorovy dveře, a když se nic nedělo, otevřeli si. Když ohlásili, že auto je stále na místě, ale po Trevorovi ani vidu, v pronajatém domku začalo být živo. Klockner nepropadl panice a vyslal lidi na pláž, do všech kaváren okolo hotelu Mořská želva, dokonce i k Petrovi, kde ještě neotevřeli. Probrali okolí jeho domu a kanceláře v autech i pěšky, ale nic nenašli.

V deset zavolal Klockner Devillovi do Langley. Oznámil, že právník zmizel.

Prověřili všechna letadla do Nassau; nic nenašli, pan Trevor Carson jako by se vypařil. Nemohli sehnat Devillova člověka z Bahamské celní správy a ani úředníka bankovního dozoru, kterého podplatili.

Teddy Maynard právě byl na poradě o přesunech severo-korejských jednotek, když tu jej vyrušili s naléhavou zprávou o tom, že Trevor Carson, jejich opilecký právník z floridského Neptune Beach, zmizel.

"Jak jste mohli ztratit takového pitomce?" zavrčel Teddy na Devilla; byla to jedna z mála příležitostí, kdy dal průchod hněvu.

"Nevím."

"Nemůžu tomu uvěřit!"

"Je mi líto, Teddy."

Teddy přesunul váhu těla a bolestí se zašklebil. "Najděte ho, sakra," sykl.

Dvoumotorové letadlo Beech Baron patřilo nějakým doktorům a jeho nájemcem a pilotem byl jistý Eddie; Trevor jej vytáhl z postele v šest ráno slibem, že mu zaplatí normální cenu a pod rukou ještě víc. Oficiální taxa za výlet do Nassau a zase zpátky do Daytona Beach činila dva tisíce dvě stě dolarů - dvě hodiny letu tam, celkem tedy čtyři po čtyřech stech dolarech, plus přístávací poplatky, poplatky pro imigrační úřad a platba za pilotův prostoje při přistání. Trevor přihodil na váhy další dva tisíce dolarů do Eddieho kapsy, pokud se odletí okamžitě.

Pobočka Ženevské banky v Nassau otevírala v devět vý-chodoamerického času, a když zřízení odemykali, Trevor už čekal. Vnutil se do kanceláře pana Brayshearse a dožadoval se, aby byl okamžitě obsloužen. Měl na svém účtě skoro milion dolarů - přes Wese a Chapa mu Al Konyers poslal devět set tisíc, dalších šedesát osm tisíc bylo z jeho kšeftů s Bratrstvem.

Jedním okem stále sledoval dveře a nutil Brayshearse, aby mu pomohl peníze převést, a to rychle. Účet patřil panu Trevoru Carsonovi a nikomu jinému. Brayshears neměl na vybranou. V jiné bance na Bermudách dělal ředitele jeho přítel. Trevorovi to bylo v zásadě jedno. Brayshearsovi nevěřil a měl v úmyslu přesouvat peníze tak dlouho, dokud se nebude cítit v bezpečí.

Na chvíli Trevor spočinul chtivým okem na účtu firmy AzorReality, kde zrovna bylo 189 000 dolarů a nějaké drobné. V tu prchavou chvíli ještě bylo v jeho možnostech zmocnit se i těchhle peněz. Jsou to jenom gauneři - Beech, Yarber, ten ohava Spicer. Samí grázlové. A jak arogantně si ho troufli vyhodit. Přinutili ho k tomuhle útěku. Pokoušel se nenávidět je dost na to, aby jim peníze sebral, ale jak tak váhal a nevěděl, ucítil, že mu je jich líto. Tři staří chlapi, co hníjí ve vězení.

Milion přece stačí. A kromě toho spěchá. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby se najednou přirtili Wes a Chap s bouchačkami. Poděkoval Brayshearsovi a rychle vyrazil ven.

Když se Beech Baron odlepil od ranveje na Nassauském mezinárodním letišti, Trevor se neubráníl zasmání. Smál se tomu lupu, tomu, jak unikl, svému štěstí, Wesovi a Chapovi a jejich bohatému klientovi, který je chudší o milion, smál se své ošuntělé advokátní kanceláři, kde teď zavládl milosrdný klid. Smál se své minulosti a usmíval se vstříc skvělé budoucnosti.

Ve výšce jednoho kilometru se podíval dolů na klidnou modrou hladinu Karibského moře. Pohupovala se na ní osamělá plachetnice, kapitán byl u kormidla a nedaleko se povalovala spoře oděná dáma. Za pouhých pár dní bude někde tam dole taky.

Otevřel příruční lednici a našel si pivo. Vypil ho a pak usnul jako špalek. Přistáli na ostrově Eleuthera, který Trevor

zahlédl v časopise o cestování, jenž si včera koupil. Pláže, hotely, všemožné vodní sporty. Zaplatil Eddiemu hotově, pak na letišťátku hodinu čekal, než se objevil taxík.

V městečku Governor's Harbour si v obchodě pro turisty koupil letní oblečení, načež došel pěšky k hotelu přímo u pláže. Pobavilo ho, jak rychle si odvykl dívat se přes rameno. Pan Konyers možná má spoustu peněz, ale nikdo si nemůže dovolit najmout tak velkou soukromou armádu, aby mohl dát prohledat celé Bahamy. Čekají ho jen samá potěšení a rozkoše. Přece si je nepokazí tím, že by se pořád ustrašeně ohlížel.

Lehl si u bazénu a pil rumy tak rychle, jak je barmanka stačila nosit. Osmáctýřicetiletý pan Trevor Carson vstupoval do nového života přibližně v tomtéž stavu a poloze, v jakých opustil ten starý.

Advokátní kancelář Carson otevřela včas a fungovala, jako by se nic nestalo. Majitel sice ufrnkl, ale jeho asistent a vedoucí kanceláře byli na svých místech a připraveni postarat se o jakoukoli práci, která by se snad mohla nečekaně vynořit. Naslouchali na všech správných místech, ale neslyšeli nic. Do oběda se ozval dvakrát telefon, ale šlo jen o nějaké zoufalce, kteří se nechali svést Zlatými stránkami. Po Trevorovi nezatoužil jeden jediný klient. Nezavolal mu jediný přítel. Wes a Chap se zaměstnali tím, že probrali těch pár šuplíků a složek, které ještě nestačili prohlédnout. Nenašli nic důležitého.

Jiná parta pročesávala centimetr po centimetru Trevorův dům a hledala především hotové peníze, které mu zaplatili. Nepřekvapilo je, když nic nenašli. Levná aktovka se prázdná válela v šatní skříni. Ani jediná stopa. Trevor se sebral a zmizel i s penězi.

Úředníka bahamského bankovního dozoru našli v New Yorku, kde byl pracovně. Nejdřív odmítal vkládat se do záležitosti z takové dálky, ale pak si párkrát zavola. Hodinu po poledni měli potvrzeno, že peníze někdo převedl. Udělal to osobně majitel účtu - a nic víc úředník nehodlal prozradit.

Kam peníze zmizely? Šlo o elektronický převod, víc Devillovi nechtěl říct. Věhlas bankovníctví v jeho zemi závisí na diskretnosti, takže nic víc prozradit nemůže. Koupit se nechal, ale i tak má své meze.

Po počátečním odporu začala spolupracovat i americká celní správa. Trevorův pas celníci zaznamenali brzy ráno na Bahamách a zatím jeho majitel z ostrovů neodejel, alespoň ne oficiálně. Dali číslo pasu na prioritní seznam. Kdyby jej použil ke vstupu do jiné země, na ústředí celní správy to budou vědět do dvou hodin.

Deville podal Teddymu a Yorkovi aktualizované hlášení, toho dne už čtvrté, a řekl si o další instrukce.

"Udělá chybu," odhadoval York. "Někde použije pas a my ho chytíme. Neví, kdo ho hledá."

S Teddym to jen šilo, ale neřekl nic. Jeho agentura už svrhla pár vlád a zabila pár králů, ale přesto jej stále udivovalo, jaké maličkosti se často dají zhudlařit. Jeden přítroublý mamlas z Neptune Beach proklouzne jejich sítěmi, ačkoli jej mělo sledovat dobrých dvacet lidí. A to si myslel, že ho už nic nepřekvapí.

Právník měl být jejich spojovacím článkem, jejich sondou do Trumbleské věznice. Dali mu milion dolarů a mysleli si, že mu můžou věřit. Neměli hotové žádné smysluplné plány pro případ jeho náhlého útěku. Ted' se honem snažili nějaké vymyslet.

"Potřebujeme někoho mít uvnitř, ve vězení," prohlásil Teddy.

"Už je to na spadnutí," hlásil Deville. "Pracujeme na tom s ministerstvem spravedlnosti a s vězeňskou správou."

"Jak na spadnutí?"

"No, vzhledem k tomu, co se dneska stalo, můžeme myslím mít svého člověka v Trumble tak do osmačtyřiceti hodin."

"Kdo to je?"

"Jmenuje se Sands, dělá v agentuře jedenáct let, je mu třicet devět, má solidní výsledky."

"A krycí legenda?"

"Přeložili ho do Trumble z federální věznice na Panenských ostrovech. Papíry na jméno Argrow zařídí tady ve Washingtonu, na Správě věznic, aby správce v Trumble nic netušil. Bude to prostě jeden z mnoha federálních vězňů, který se domohl přeložení."

"A je připravený tam odejít?"

"Skoro. Říkám, čtyřicet osm hodin."

"Dejte se ho toho hned."

Deville zase jednou odcházel s břemenem obtížné práce, kterou je potřeba odvést ihned.

"Musíme zjistit, kolik toho vědí," řekl Teddy skoro šeptem.

"Ano, ale nemáme důvod k podezření, že by něco tušili," na to York. "Četl jsem všechny jejich dopisy. Nic nenaznačuje, že by si Konyerse nějak nadměrně všímali. Je to prostě jedna z jejich potenciálních obětí. Advokáta jsme koupili, aby přestal čmukat kolem Konyersovy poštovní schránky. Ted' je na Bahamách a opilý penězi, takže od něj nic nehrozí."

"Přesto se ho musíme zbavit," odtušil Teddy. Nebyla to otázka.

"Samozřejmě."

"Bude mi líp, až ho budeme mít z krku," prohlásil Teddy.

V půli odpoledne vstoupil do právnické knihovny bachař v uniformě, ale beze zbraně. Nejdřív narazil na Joe Roye Spicera, který čekal hned u dveří.

"Pan správce by s váma rád mluvil," řekl bachař. "Myslím i s Yarberem a s Beechem."

"O co běží?" vyzvídal Spicer. Četl si staré číslo časopisu Les a lov.

"Do toho mi nic nejní. Chce, abyste přišli hned. Na kobereček."

"Povězte mu, že máme práci."

"Nic mu povídat nebudu. A jde se."

Šli za ním do správní budovy a při chůzi kolem zdi se k nim přidávali další strážní, takže z výtahu už vystoupila předpisová eskorta, která také vězně předvedla před správce sekretářku. Ta pak sama dovedla celé Bratrstvo do velké kanceláře, kde už čekal Emmitt Broon. "Z FBI mi ohlásili, že se pohřešuje váš právník," vyštěkl, jakmile odešla. Nedočkal se od těch tří žádné odpovědi, ale všichni okamžitě pomysleli na peníze ukryté za mořem.

"Zmizel dneska ráno," pokračoval správce, "a s ním zmizely i nějaké peníze. Podrobnosti mi neřekli."

"A proč to povídáte nám?" chtěl vědět Beech.

Povídal jim to proto, že ho požádali přímo z washingtonského ministerstva spravedlnosti, aby ty tři uvědomil o nejčerstvějším vývoji. "Napadlo mě, že byste to mohli chtít vědět, pro případ, že byste mu potřebovali zavolat."

Vyhodili Trevora včera a ještě nestačili správu věznice informovat o tom, že už není jejich oficiálním zástupcem.

"Kde my seženeme nového právníka," zamýšlel se nahlas Spicer, jako kdyby bez právní asistence nemohl žít.

"Váš problém. Upřímně řečeno, já mám dojem, pánové, že jste dostali dost právních porad, aby vám to vydrželo na hodně let."

"Co když se s námi spojí?" zeptal se Yarber, ačkoli dobře věděl, že o Trevorovi už jaktěživi ani neuslyší.

"Musíte mi to okamžitě oznámit."

Na to mu kývli. Jistě, jak chcete, pane správce. A on je propustil.

Přichystat Busterův útěk bylo jednodušší než jít na nákup do samoobsluhy. Čekali do příštího rána, do okamžiku, kdy bylo po snídani a většina vězňů se rozešla za svými podřadnými pracemi. Yarber a Beech byli na běžecské dráze a maširovali tak dvě stě metrů od sebe, aby jeden vždycky mohl pozorovat věznici a druhý vzdálený les. Spicer se poplakoval u hřiště na košíkovou a vyhlížel bachaře.

Jenže v Trumble, kde nebyly ploty, věže ani jiná otravná bezpečnostní opatření, se bachaři moc nepřetrhli. Spicer nespátřil ani jednoho.

Buster tlačil Býložravce pomalu k běžecské dráze a nic přes jeho kvílení neslyšel. Pak si dal přestávku, otřel si obličej a rozhlédl se. Spicer stál padesát metrů od něj a uslyšel, jak motor ztichl. Otočil se a rychle jim ukázal palci nahoru na znamení, že mají jít rychle na věc. Buster vkročil na dráhu, došel Yarbera a pár kroků ušli spolu.

"Určitě to chceš udělat?" zeptal se Yarber.

"Ano. Jasně." Vypadalo to, že mladík je zcela klidný a vyrovnaný.

"Tak do toho, a hned. Neběž, jen jdi. A klidně."

"Díky, Finne."

"Nenech se chytit, synku."

"Ani nápad."

V zatáčce šel Buster pořád dál, sešel ze dráhy na čerstvě posekaný trávník, pak došel sto metrů k nějakému křoví a zmizel. Beech a Yarber se dívali, jak odchází, a potom se otočili ke věznici. Spicer rozvázně kráčel k nim. Nikdo nekřičel na poplach, dvory, ubikace i ostatní budovy na pozemku věznice byly tiché. Na dohled nebyl ani jeden bachař.

Obešli pohodlným tempem dvanáct koleček, celkem skoro pět kilometrů, a když toho měli dost, uchýlili se do chládku uvnitř, odpočívali a čekali, kdy se začne mluvit o útěku. Než se začalo něco šuškat, utekly celé hodiny.

Buster kráčel podstatně svižněji. A jakmile se dostal do lesa, dal se do běhu a neohlížel se. Pozoroval polohu slunce a půl hodiny mířil přímo na jih. Les nebyl nijak hustý; řídký podrost ho nezpomaloval. Proběhl kolem krmelce pro jeleny, který stál u dubu pár metrů od něj, a brzy narazil na cestu vedoucí na jihozápad.

V levé přední kapse u kalhot měl dva tisíce dolarů v hotovosti, které mu dal Finn Yarber. V druhé přední kapse zase mapu, kterou mu nakreslil Beech. A v zadní kapse žlutou obálku adresovanou nějakému panu Alovi Konyersovi z Chevy Chase ve státě Maryland. Všechny tři ty věci byly důležité, ale členové Bratrstva největší pozornost věnovali obálce.

Asi po hodině se zastavil, odpočal si a zaposlouchal se. Prvním orientačním bodem je silnice 30. Vede z východu na západ; Beech předpokládal, že se na ni Buster dostane do dvou hodin. Ještě nic neslyšel, a tak se znovu dal do běhu. Musel držet rytmus. Je tu jistá možnost, že se na jeho útěk přijde hned po poledni, protože bachaři někdy zajdou dovnitř věznice a provedou velice zběžnou kontrolu. Kdyby některého napadlo Bustera shánět, ostatní by se mohli přidat. Buster i členové Bratrstva však pozorovali strážné dva týdny a mysleli si, že to je skoro vyloučeno.

Takže má nejmiň čtyři hodiny. A pravděpodobně o mnoho víc, protože jeho pracovní den končí v pět; tehdy musí odevzdat do skladu kultivátor. Když se s ním neukáže, začnou prohledávat věznici. Po dvou hodinách pátrání oznámí policejním stanicím v okolí, že z Trumble zase odešel jeden vězeň. Chovanci z Trumble nejsou nikdy ozbrojeni a nebezpeční, a tak ta zpráva nikoho příliš nerozruší. Neorganizují se žádné pátrací skupiny, nikdo nevyjde ven s vycvičenými psy, nad les nevyletí žádné vrtulníky. Okresní šerif a jeho podřízení jen budou jezdit po větších silnicích a upozorní obyvatele, aby zamykali.

Jméno uprchlíka se dostane do celostátní počítačové sítě. Začnou hlídat jeho domov a jeho přítelkyni, budou čekat, kdy provede nějakou pitomost.

Po půl druhé hodině svobody se Buster na chvilku zastavil a zaslechl z nevelké vzdálenosti svištění devítinápravového kamionu. Les náhle končil pangejtem, za kterým už byla silnice. Podle Beechovy mapy bylo nejbližší město několik kilometrů na západ. Podle plánu měl jít kus od silnice, příkopy a po náspech, aby se vyhnul provozu, až konečně narazí na civilizaci.

Buster měl na sobě olivově zelené vězeňské kalhoty a stejně zbarvenou blůzu s krátkým rukávem, teď už oboje ztmavlé potem. Místní lidé věděli, co vězňové nosí, a kdyby jej zahlédli přímo na silnici číslo třicet, někdo by mohl zavolat šerifovi. Jdi až do města, řekli mu Beech a Yarber, a sežeň si jiné šaty. Pak zaplat' hotově za lístek na autobus - a pořád se hýbej, nezastavuj se.

Tři hodiny šel přikrčený za stromy a přeskakoval pangejty, teprve pak uviděl první stavení. Poodešel od silnice, vzal to přes louku. Když došel na ulici, podél které stály obytné přívěsy, začal na něj vrčet nějaký pes. Všiml si, že za jedním z přívěsů je šňůra s prádlem, které v bezvětrí splihle viselo. Vzal si červenobílý svetr a olivovou blůzu zahodil.

Střed městečka tvořily všehovšudy dvě řady obchodů, pár benzinových pump a něco na způsob radnice a zároveň pošty. Koupil si v obchodě se zlevněným zbožím džínové kraťasy, tričko a boty, na toaletě pro zaměstnance se převlékl. Uvnitř radnice vyhledal poštovní přepážku. Hodil vzácnou obálku do kastlíku pro poštu jdoucí mimo město, usmíval se u toho a v duchu děkoval svým přátelům z Trumble.

Pak Buster chytil autobus do Gainesvillu a tam si za čtyři sta osmdesát dolarů koupil legitimaci, díky níž bude moci šedesát dnů jezdit všemi autobusy po celém území Spojených států. Zamířil na západ. Chtěl co nejdřív zmizet v Mexiku.

30 PRIMÁRKY V PENNSYLVÁNII SE KONALY 25. DUB-na a mělo při nich dojít k poslednímu ráznému útoku guvernéra Tarryho. Ten se nenechal zdrtit dva týdny starým neúspěchem v debatě a vedl kampaň s nadšením, leč skoro bez peněz. "Všechny má Lake," předstíral při každé příležitosti hrdost na svou bídu. Nevytáhl ze státu paty po celých jedenáct dnů. Musel cestovat ve velkém obytném přívěsu, jedl u svých příznivců, bydlel v levných motelech, obcházel obytné čtvrti a do úmoru si potřásl rukama s lidmi.

"Bavme se o věcných tématech, ne o penězích," vyzýval.

Ale i Lake v Pensylvánii těžce pracoval. Jeho tryskáč se přemísťoval desetkrát rychleji než Tarryho koráb silnic. Lake si potřásl rukama s ještě víc lidmi, pronesl víc projevů a docela jistě utratil víc peněz.

Dalo se očekávat, jak to dopadne. Lake dostal 71 % hlasů a Tarryho drtivost porážky tak vyvedla z míry, až začal veřejně mluvit o tom, že stáhne kandidaturu. Zařekl se nicméně, že vydrží ještě do příštího týdne, kdy budou primárky v Indianě. Štáb se mu rozutekl. Měl jedenáct milionů dluhů. Dokonce ho vyhodili i z pronajatých kanceláří v Arlingtonu, kde sídlil jeho hlavní stan.

Přesto chtěl, aby dobří lidé v Indianě měli možnost přečíst si na volebních lístcích i jeho jméno.

A pak, kdo ví, třeba Lakeův fungl nový tryskáč chytne jako ten předchozí a shoří.

Tarry si lízal dosti hluboké rány a den po primárkách ohlásil, že bojuje dál.

Lakeovi ho téměř bylo líto; do jisté míry obdivoval jeho odhodlání vydržet až do nominační konference. Jenže stejně jako každý si to měl spočítat. On potřebuje k tomu, aby měl nominaci zcela jistou, už jen čtyřicet delegátů, a ve zbývajících primárkách je jich ve hře ještě skoro pět set. Je rozhodnuto.

Po Pensylvánii noviny v celé zemi ohlašovaly, že má nominaci jasnou. Jeho hezká tvář a příběh jeho politického zázraku byly prostě všude. Mnozí jej vychvalovali a stavěli na odiv jako symbol funkčnosti volebního systému - neznámý muž s naléhavým poselstvím si přijde odnikud a zaujme národ. Lakeova kampaň dávala naději všem, kdo snili o tom, že se o prezidentský úřad budou ucházet. Nemusel celé měsíce jezdit po silničkách v Iowě. A New Hampshire vynechal úplně, protože je to tak jako tak dost malý stát.

Zato jej obviňovali, že si nominaci koupil. Před Pensylvánií se odhadovalo, že utratil čtyřicet milionů dolarů. Bylo těžké dospět k přesnější cifře, protože jeho lidé rozprašovali peníze na nejedné frontě. Dalších dvacet milionů utratil OPAV a dobrých pět jiné velice vlivné lobbyistické skupiny, které pracovaly v Lakeův prospěch.

Žádný jiný kandidát v dějinách neutratil zdaleka tolik.

Kritika Lakea mrzela, trápil se jí ve dne v noci. Ale radši měl peníze a nominaci, než tu druhou možnost.

Velké peníze ale nejsou žádné tabu. Podnikatelé na internetu vydělávají miliardy. Ba dokonce i podnikatelka jménem federální vláda vykazuje přebytek! Téměř všichni mají práci, snesitelné splátky na dům a pár aut. Lake si neustále nechával dělat průzkumy, a ty ukazovaly, že velké peníze dnes voliče nepohoršují. A co se týkalo předpovědi pro listopadové měření sil s viceprezidentem, byl s ním Lake prakticky na rovno.

Zase se do Washingtonu vrátil z válek na americkém západě jako hrdina a vítěz. Aaron Lake, nenápadný kongresman z Arizony, je teď mužem okamžiku.

Členové Bratrstva v klidu a velice dlouho snídali a u toho si pročetli jacksonvillský dopoledník, jediné noviny, které byly v Trumble dovolené. Aaron Lake jim dělal nelíbenou radost. Z jeho nominace byli nadšením bez sebe. Lake teď neměl nadšenější příznivce než je. Do toho, Aarone, makej!

Zpráva o Busterově úniku na svobodu moc rozruchu nenadělala. Vězňové mu to přáli. Takový mladý kluk a taková hrozná páłka. Do toho, Bustere, makej!

Dopoledník se o útěku vůbec nezminil. Prolistovali si jej a přečetli si každé slovo kromě inzerátů a úmrtních oznámení. A teď čekali. Už nebudou psát žádné dopisy a žádné nebudou chodit jim, protože přišli o pošťáka. Jejich akce je odložena k ledu, dokud se neozve pan Lake.

Wilson Argrow dorazil do Trumble v neoznačené zelené dodávce, s pouty na rukou, za každý loket ho vedl jeden šerif. Přiletěl se svou eskortou do Jacksonvillu z Miami, samozřejmě na útraty daňových poplatníků.

Podle papírů si odseděl čtyři ze šestnácti měsíců za bankovní podvod. O přeložení žádal z dosti nejasných důvodů, ale to se v Trumble koneckonců nikoho netýká. Je to jeden z mnoha federálních vězňů, který vyžaduje jen mírnou ostrahu. Takové přesouvají sem a tam pořád.

Je mu devětatřicet, je rozvedený, vysokoškolák, do záznamů věznice zanesli jako jeho stálou adresu Coral Gables, stát Florida. Ve skutečnosti se jmenoval Kenny Sands, už jedenáct let pracoval v CIA, a i když žádnou věznici ještě neviděl zevnitř, práce ho zavedla na nesrovnatelně drsnější místa, než je Trumble. Stráví tu měsíc dva, pak požádá o další přeložení.

Argrow při příjmu zachovával strnulou tvář zkušeného kriminálního, ale přesto se mu svíral žaludek. Ujistili jej, že v

Trumble se žádné násilí netrpí, a kromě toho se o sebe dokázal velice dobře postarat. Jenže vězení je vězení. Protrpěl se hodinovým úvodním výkladem správce zástupce, pak ho zběžně provedli po areálu. Když si prohlédl Trumble na vlastní oči, začal se cítit klidněji. Bachaři neměli zbraně, věžňové vypadali většinou dost neškodně.

Přidělili ho do cely ke starému chlápku s flekatými bílými vousy, recidivistovi, který zažil hodně různých věznic a který si v Trumble jen liboval. Pověděl Argrowovi, že má v úmyslu tady umřít. Pak ho zavedl na oběd a zasvětil jej do tajů místního jídelníčku. Ukázal mu hernu, kde se skupinky lidí, kteří měli do jednoho u pusy cigaretu, krčily nad kartami. "Hazard je zakázaný," ohlásil se spikleneckým mrknutím.

Pak zašli do venkovní činkárny, kde se mladší věžňové potili, vylepšovali si opálení a muskulaturu. Jeho spolubydlici ukázal do dálky na běžeckou dráhu. "Tahle federální vláda je k sežrání," prohlásil.

Předvedl Argrowovi knihovnu, kam sám jaktěživ nezašel, a pak ukázal prstem do kouta. "A támhle je právnická knihovna."

"A kdo tam chodí?" vyzvídal Argrow.

"Obyčejně je tu pár právníků. A teď zrovna máme i nějaký soudce."

"Soudce?"

"Jo, tři."

Starce knihovna vůbec nezajímala. Argrow se za ním táhl do kaple a pak zase ven.

Poděkoval mu za prohlídku, pak se omluvil a vrátil se do knihovny, která byla prázdná - jen jeden vězeň vytíral podlahu. Argrow šel do rohu a otevřel dveře do oddělení právnické literatury.

Joe Roy Spicer vzhlédl od časopisu a uviděl naprosto neznámého člověka. "Hledáte něco?" zeptal se nijak zvlášť úslužně.

Argrow poznal tvář ze záznamů. Bývalý smírčí soudce, kterého přistihli, jak kradе zisky z loterie. Pěkná sviňárna.

"Jsem tady nově," přinutil se k úsměvu. "Zrovna mě přivezli. Tady je právnická knihovna?"

"Je."

"Asi do ní může každý, ne?"

"Asi," odtušil Spicer. "Vy jste právník?"

"Kdepak, bankéř."

Před pár měsíci by mu Spicer vnutil nějaké právnické služby, samozřejmě pod stolem, bez povolení. Teď ale ne. Takové šestákové výdělky už nepotřebují. Argrow se rozhlédl, ale Beeche ani Yarbera nespatriil. Omluvil se a vrátil se do cely. Kontakt byl navázán.

Lake měl v plánu zbavit se všech vzpomínek na Rickyho a na jejich nešťastnou korespondenci, ale to záleželo na někom jiném. On sám byl příliš vystrašený a příliš slavný, než aby mohl znovu vyklouznout v noci, v převleku, a na zadním sedadle taxíku dojet přes předměstské čtvrti k poštovní firmě otevřené celou noc. To by bylo příliš riskantní; navíc měl vážné pochybnosti, jestli se mu znovu podaří setřást tajné. Kolik agentů je teď přiděleno pro dohled nad ním, to ani nedokázal spočítat.

Ta dívka se jmenovala Jayne. K jeho štábu nastoupila ve Wisconsinu a rychle se propracovala až do užšího vedení. Nejdřív byla jen dobrovolnicí, ale teď vydělává pětadesát tisíc dolarů ročně jako osobní poradkyně pana Lakea - a pan Lake jí naprosto důvěřuje. Málokdy jej opouštěla a už párkrát zapředli hovor o jejím budoucím místě v Bílém domě. Lake v pravou chvíli svěří Jayne klíček ke schránce pronajaté na jméno Ala Konyerse a dají pokyny, aby vyzvedla poštu, zrušila pronájem schránky a nezanechala žádnou adresu, kam by firma mohla posílat další poštu. Napovídá jí, že si schránku pronajal ve snaze monitorovat ožehavější zbrojní dodávky, a to v době, kdy byl přesvědčen, že Íránci nakupují data a informace, které by dostat neměli. Nebo něco podobného. Bude mu věřit, protože mu věřit chce. Když bude mít nehoráznou kliku, nebude tam žádný dopis od Rickyho. A pak už schránka zmizí navždy. A pokud by tam na Jayne dopis čekal, a pokud by ona byla až příliš zvědavá, poví jí prostě, že nemá ponětí, od koho to je. Ona se dál vyptávat nebude. Slepá důvěra je její silnou stránkou.

Čekal na pravý okamžik. A čekal příliš dlouho.

31 DOPIS DORAZIL BEZ POTÍŽÍ, S MILIONEM JINÝCH, s tunami papíru, které přivezli do hlavního města, aby vláda měla zase jeden den z čeho žít. Vytřídili jej podle směrovacího čísla a potom podle ulice. Tři dny poté, co jej Buster hodil do schránky, doputoval Rickyho poslední dopis pro Ala Konyerse do Chevy Chase. Našla ho sledovací parta při pravidelné obhlídce ve firmě Mailbox America. Jen co si obálku prohlédli, rychleji vzali do Langley. Teddy měl právě mezi dvěma poradami a na chvíli byl sám ve své kanceláři, když tu se dovnitř vřítí Deville s tenkou složkou v ruce. "Tohle jsme dostali před půl hodinou," oznámil a podal mu tři listy papíru. "Tady je kopie. Originál je ve složce."

Pan ředitel si urovnal bifokální brýle, a než začal číst, přejel kopie pohledem. Razítko bylo z Jacksonvillu jako vřdycky. Rukopis byl až příliš důvěrně známý. Že mají na krku pěknou patálii, to věděl dřív, než se dal do čtení.

"Milý Ale,

V posledním dopise ses pokusil naši korespondenci ukončit.

Je mi líto, ale tak snadno to nepůjde. Půjdu rovnou k věci. Nejsem Ricky a ty nejsi Al. Jsem ve vězení, ne na nějaké luxusní protidrogové klinice. A vím, kdo jste, pane Lakeu. Ví, že se Vám letos náramně daří, že jste zrovna získal nominaci, že se Vám prachy jenom hrnou. Tady v Trumble nám dávají noviny, takže Vaše úspěchy sledujeme se značnou hrdoostí.

Jistě byste teď, když vím, kdo je Al Konyers, byl rád, abych se o našem tajemstvíčku moc nešířil. Zachovám mlčení s

největší radostí, ale Vás to bude stát balík.

Potřebuji peníze a chci ven z vězení. Umím zachovat tajemství a vím, jak se má vyjednávat. Peníze jsou to nejjednodušší, protože jich máte hodně. S mým propuštěním to bude složitější, ale Vy jste si opatřil spoustu velice vlivných přátel. Nepochybují, že něco vymyslíte.

Nemám co ztratit, a pokud se mnou nebudete jednat, jsem odhodlán Vás zničit. Jmenuji se Joe Roy Spicer. Jsem vězněm v Trumbleské federální věznici. Najděte si způsob, jak mě kontaktovat, a udělejte to rychle. Nevzdám to. Se srdečným pozdravem
Joe Roy Spicer."

Následující poradu zrušili. Deville vyhledal Yorka a deset minut nato už byli zavřeni v bunkru.

Jako první možnost zvážili, jestli je nemají zabít. Argrow by to s vhodnými nástroji - prášky nebo jedy - dokázal. Yarber by mohl zemřít ve spánku. Spicer by mohl na běžecké dráze padnout a už nevstát. Hypochondru Beechovi by mohli ve vězeňské lékárně omylem vydat na předpis něco ošklivého. Ti tři nejsou nijak obzvlášť v kondici ani zdraví; rozhodně by pro Argrowa nebyli vážnými soupeři. Člověk nešikovně upadne a zlomí si vaz. Je mnoho způsobů, jak zařídit, aby to vypadalo jako přirozená smrt nebo nehoda.

Muselo by se to udělat rychle, dokud čekají na odpověď od Lakea.

Jenže by to bylo zmatečné a nevhodně komplikované. Takové malé vězení jako Trumble - a tři mrtvoly najednou? Navíc jde o tři dobré přátele, kteří tráví většinu času spolu, a zemřeli by různými způsoby ve velmi krátkém čase. To by vyvolalo záplavu podezření. A co kdyby začali podezřívát Argrowa? Jeho skutečná totožnost není zase tak dokonale maskovaná.

A kromě toho je děsil jiný faktor - Trevor. Ať je, kde je, při troše smůly by se mohl o jejich smrti dozvědět. Ty zprávy by jej sice ještě víc vyděsily, ale zároveň by začal být nepředvídatelný. A je tu možnost, že toho ví víc, než si oni myslí.

Deville by mohl začít dělat na plánu, jak je oddělat, ale Teddymu se do toho vůbec nechtělo. Zabít je všechny tři by mu nezpůsobilo žádné výčitky, ale nebyl přesvědčen, že by tím Lakea ochránil.

Co když to členové Bratrstva řekli ještě někomu?

Je tu příliš mnoho neznámých. Řekli Devillovi, ať na plánech likvidace pracuje, ale že je použijí, jen kdyby selhaly všechny jiné možnosti.

Probrali si všechny scénáře. York čistě pro úplnost navrhl i tu možnost, že dopis vrátí do schránky, dokud jej tam nenajde Lake. Koneckonců to zpackal on.

"Nevěděl by, co má dělat," namítl Teddy.

"A my to víme?"

"Zatím ne."

Představa, jak se s léčkou popasuje sám Aaron Lake, jak se bude snažit Bratrstvo nějak umlčet, je skoro pobavila, ale byl v tom i velký kus spravedlnosti. Lake ten zmatek způsobil; tak ať se s ním vypořádá.

"Přesněji řečeno jsme ten malér způsobili my," opravil to Teddy, "a my se s ním taky vyrovnáme."

Nemohli by předvídat, co Lake udělá, a tudíž by to nemohli ani říct. Ten trouba bůhvíjak unikl jejich síti a poslal dopis Rickymu. A udělal to tak pitomě, že Bratrstvo teď ví, kdo je.

Nemluvě o jedné samozřejmé věci: Lake je chlapík, který si potajmu dopisoval s homosexuálním kamarádem. Vede dvojí život, takže si nezaslouží moc důvěry.

Chvilku mluvili o tom, jestli na Lakea neuhodit přímo. York se za konfrontaci přimlouval už od prvního dopisu z Trumble, ale Teddy váhal. Probdělé hodiny, které kvůli Lakeovi trávil, byly vždycky zaplněné myšlenkami a nadějami, že se mu podaří korespondenci zanedlouho ukončit. Že problém potichoučku uhladí, a teprve pak si popovídá s panem kandidátem.

No ovšem, k smrti rád by na Lakea udeřil. K smrti rád by si ho posadil tady na židli a začal by mu na obrazovku promítat jednu kopii těch svinských dopisů po druhé. A k nim kopii inzerátu v časopisu V plné síle. Pověděl by mu něco o panu Quinci Garbeovi z města Bakers v Iowě, který byl taky dost velký idiot, aby na tu fintu naletěl, a o Curtisi Vannovi Gatesovi z Dallasu. "Jak jste mohl být tak pitomý?" řval by na něj přes stůl.

Teddy však neztrácel ze zřetele širší rámec věci. Když maléry s Lakem srovná s naléhavou nutností posílit obranu státu, jsou titěrné. Rusové jdou na to, a až Vít a Ščenkovi a jeho lidi uchvátí moc, svět se od základů změní.

Teddy už dal odstranit nesrovnatelně mocnější lidi, než jsou tři kriminálníci soudci, co hníjí ve federálním vězení. Jeho silnou stránkou bylo pečlivé plánování. Trpělivé, suchopárné plánování.

Poradu přerušila zpráva od Devilla. Při výstupní kontrole na letišti v bermudském Hamiltonu zaznamenali pas Trevora Carsona. Carson odletěl do portorického San Juanu, kde má letadlo přistát asi za padesát minut.

"Věděli jsme, že je na Bermudách?" zeptal se York.

"Ne, nevěděli," odpověděl Deville. "Určitě se tam dostal, aniž použil pas."

"Možná není tak ožralý, jak jsme si mysleli."

"Máme někoho v Portoriku?" dotázal se Teddy hlasem snad jen o maličko rozrušenějším.

"Samozřejmě," kývl York.

"Tak ať se porozhlídne."

"Změnili jsme nějak plány, co se týká starouše Trevora?" chtěl vědět Deville.

"Ne, kdepak," zavrtěl hlavou Teddy. "Kdepak."

Deville se odešel vypořádat s poslední trevorovskou krizí. Teddy si zavolal sekretáře a poručil si mátový čaj. York si znovu četl dopis. "Co je rozdělit?" nadhodil, když byli sami.

"Ano, na to jsem myslel. Udělat to rychle, než budou mít čas se poradit. Poslat je do tří vězení daleko od sebe, na nějaký čas je izolovat, zařídit, aby neměli přístup k telefonu a nemohli posílat poštu. Jenže co pak? Pořád by měli svoje tajemství. Kterýkoli z nich by asi mohl Lakea zničit."

"Nevím tak jistě, jestli máme styky na Správě věznic."

"To se dá zařídit. Jestli to bude potřeba, popovídám si s ministrem spravedlnosti."

"Odkdy se přátelíš s ministrem spravedlnosti?"

"Jde o bezpečnost státu."

"Že by tři mizerní soudci, co sedí ve federální věznici na Floridě, mohli nějak ohrožovat bezpečnost státu? Ten rozhovor bych rád slyšel."

Teddy upíjel čaj, držel šálek všemi deseti prsty a oči měl zavřené. "Je to moc riskantní," šeptl. "Rozčílíme je a začnou být ještě nevypočitatelnější. V tomhle nemůžeme riskovat."

"Rekněme, že se Argrow dostane k jejich papírům," pokračoval York. "Uvědom si, že jsou to usvědčení kriminálníci. Pokud nebudou mít důkazy, jejich povídačkám o Lakeovi nikdo nebude věřit. A důkazy, to znamená dokumentaci, papíry, originály a kopie korespondence. Ty někde existují. Když je najdeme a vezmeme jim je, kdo jim uvěří?"

Další maličký doušek se zavřenýma očima, další dlouhá odmlka. Teddy se nepatrně zavrtěl na vozíku a bolestí zkrivil tvář.

"To je pravda," řekl mírně. "Mně ale dělá starosti, že by mohli mít někoho venku, někoho, o kom nic nevíme. Ti chlapi jsou o krok před námi a vždycky budou. Už nějakou dobu se snažíme přijít na to, co všechno vědí. Není jisté, že je někdy vůbec doženeme. Třeba je napadlo, že by mohli o své vzácné dokumenty přijít. Ve vězení určitě mají zákaz držet si takové archivy, takže mají ve schovávání věcí praxi. A Lakeovy dopisy jsou příliš cenné, než aby je nenakopírovali jednou navíc a neukryli někde venku."

"Poštáka jim dělal Trevor. Měli jsme v ruce všechny dopisy, které pronesl ven z Trumble za poslední měsíc."

"Mysleli jsme si to. Ale jistě to vědět nemůžeme."

"Ale kdo by to byl?"

"Spicer má manželku. Byla za ním. Yarber je v rozvodovém řízení, ale kdo ví, co mají za lubem. Za poslední čtvrtrok ho taky jednou navštívila. Anebo možná uplácejí bachaře, aby jim poštu obstarali. Nudí se, jsou chytří a velice vynalézaví. Nemůžeme předpokládat, že víme o všem, v čem jedou. A pokud teď uděláme chybu, pokud budeme na něco moc spoléhat, vyjde soukromý život pana Aarona Lakea na světlo Boží."

"Ale jak? Jak by to udělali?"

"Nejspíš by oslovili nějakého reportéra a krmili by ho jedním dopisem po druhém, až by ho přesvědčili. To by šlo."

"Novináři by se nadšením zbláznili."

"To se nesmí stát, Yorku. Jednoduše nesmíme dopustit, aby se to stalo."

Dovnitř se vřítíl Deville. Americká celní správa dostala od bermudských úřadů informaci o Carsonovi deset minut poté, co letadlo vyrazilo do San Juanu. Trevor za osmnáct minut přistane.

Trevor jednoduše cestoval za svými penězi. Základy bankovních převodů pochopil rychle a teď se v tom řemesle zdokonaloval. Z Bermud poslal půlku do banky ve Švýcarsku a druhou na Kajmany. Na východ nebo na západ? To teď byla hlavní otázka. Nejdřív letěla z Bermud linka do Londýna, ale on se bál představy, že se bude muset dostat přes letiště Heathrow. Nebyl hledaný, alespoň ne státními orgány. Nebyla proti němu vznesena žádná obvinění. Jenže Britové jsou v celní službě velice výkonní. Vyrazí na západ a zkusí štěstí v Karibské oblasti.

Přistál v San Juanu, šel rovnou do baru, poručil si točené velké pivo a prohlížel si, kdy co letí. Žádný spěch, žádné tlaky, kapsy plné peněz. Může jet kamkoli, dělat cokoli, ať to trvá jak chce dlouho. Dal si další točené a rozhodl se, že až bude mít peníze v rukou, stráví pár dnů na ostrově Grand Cayman. Zašel si k přepážce společnosti Air Jamaica, koupil si lístek, ale pak se ještě vrátil k baru, protože bylo před pátou a on měl do odbavení půl hodiny.

Samozřejmě letěl první třídou. Nastoupil brzy, aby si hned mohl dát další sklenici, a když se díval, jak pasažéři po jednom nastupují, všiml si obličeje, který už někdy viděl.

Kdepak to bylo? Před chvílkou, někde na letišti. Protáhla hubená tvář, prošedivělá koží bradka, hranaté brýle a za nimi místo očí tenoučké štěrbinčky. Tyhle oči se teď na něj zadívaly jen na tak dlouho, aby se chvíli setkaly s jeho pohledem, a pak sklouzly pryč, někam dál do letadla, jako by nic neviděly.

Bylo to u přepážky letecké společnosti, Trevor si zrovna koupil lístek a chystal se k odchodu. Tahle tvář se na něj dívala. Její majitel stál opodál a prohlížel si tabuli s odlety.

Když je člověk na útěku, všechny kosé a nenápadné pohledy a oči sklouzávající někam stranou mu připadají podezřelější. Když nějaký obličej uvidíte jednou, ani si ho nevšimnete. Ale když ho spatříte znovu po půlhodině, víte, že někdo sleduje každý váš pohyb.

Přestaň nasávat, poručil si Trevor. Hned po vzletu si objednal kávu a rychle ji vypil. V Kingstonu vystoupil z letadla jako první, rychle prošel terminálem a pasovou kontrolou. Po tom člověku za jeho zády nebylo ani vidu.

Sáhl po svých dvou malých taškách a upaloval ke stojánce taxíků.

32 JACKSONVILSKÉ NOVINY PŘIVEZLI DO TRUMBLE každý den ráno kolem sedmé. Čtyři výtisky skončily v herně, kde si je měli ti věžňové, kteří se zajímali o život venku, pročíst a nechat pro ostatní. V sedm na ně čekal většinou jen Joe Roy Spicer, a ten si jedny obyčejně zabavil, protože si chtěl celý den studovat sázkové kurzy. Málodky se ta scéna měnila: Spicer seděl u karetního stolku, nohy měl na něm, v ruce držel velký polystyrénový kelímek s kávou a čekal, až bachař Roderick přinese noviny.

Proto taky Spicer jako první na spodku titulní strany uviděl ten článek. Pan Trevor Carson, místní právník, který je z

nejasných důvodů pohřešován, byl krátce po setmění nalezen mrtev v jamajském Kingstonu, před hotelem; byl dvakrát střelen do hlavy. Spicer si všiml, že u článku není Trevorova fotka. Proč by taky v novinách nějakou měli mít? A proč by někoho mělo zajímat, že Trevor zemřel?

Podle jamajských úřadů byl pan Carson turista a zřejmě byl okraden. Kdosi neznámý, kdo měl zřejmě k událostem blízko, informoval policii, že jde o pana Carsona; nenalezla se totiž peněženka s doklady. Vůbec to vypadalo, že ten neznámý toho ví hodně.

Odstavec se shrnutím Trevorovy právnické kariéry byl velice krátký. Jeho bývalá sekretářka, Jana jánevímjak, k tomu nemá co říct. Nějak ten článek sflíkovali a na první stranu jej dali jen proto, že zavražděným byl právník.

Finn byl na vzdálenějším konci běžecké dráhy, vybíral zatačku, šel rychle a už teď si stáhl košili, protože hned časně po ránu byl vzduch vlhký. Spicer na něj čekal u startovní čáry a beze slova mu podal noviny.

Vyhledali Beeche, který na něj čekal v kantýně, držel táč a s výrazem zmaru se díval do hromádek čerstvých míchaných vajíček. Posadili se společně do rohu, daleko od všech ostatních, dali se do jídla a tlumeně si povídali.

"Před kým to sakra utíkal, jestli tedy utíkal?"

"Třeba po něm šel Lake."

"On nevěděl, že to je Lake. A neměl to ani podle čeho zjistit, ne?"

"No dobře, tak utíkal před Konyersem. Když tu byl naposledy, říkal přece, že to je Konyers a že Konyers o nás ví. A den nato zmizel."

"Možná se jenom polekal. Konyers se do něj pustil, pohrozil mu, že odhalí jeho úlohu v našem plánu, a Trevor, který - co si budeme povídat - nebyl zrovna vyrovnaná osobnost, se rozhodl všechno ukrást a zmizet."

"Moc rád bych věděl, které peníze se ztratily."

"O našich penězích nikdo neví. Jak by se mohly ztratit?"

"Trevor nejspíš ukradl všechno, co mohl, a pak se vypařil. To se stává pořád. Advokát se dostane do maléru a lupne mu v bedně. Vyčistí svým klientům účty a zmizne."

"Vážně?" zeptal se Spicer.

Beeche napadly hned tři případy, Yarber přidal pro úplnost pár dalších.

"Tak kdo ho zabil?"

"Je tu slušná možnost, že se prostě ocitl na špatném místě."

"Na chodníku před Sheratonem? Neřekl bych."

"No dobrá, tak co když ho sejmul Konyers?"

"To je možné. Konyers Trevora nějak vyčmuchar, zjistil, že dělá Rickymu venku spojku. Začal na něj tlačit, pohrozil mu, že ho oznámí nebo tak něco, a Trevor utekl na Karibské moře. Trevor nevěděl, že Konyers je Aaron Lake."

"A Lake rozhodně má dost peněz i moci, aby dal vystopovat jednoho ožralého advokáta."

"A co my? Teď už Lake ví, že Ricky není Ricky, že je to tady Joe Roy a že má ve vězení i další kamarády."

"Otázka je, jestli se k nám může dostat."

"To asi zjistím první já," odhadl s nervózním zasmáním Spicer.

"A pořád je tu ještě ta možnost, že Trevor se tam na Jamajce zatoulal do špatné čtvrti, nejspíš se ožralý pokoušel sbalit nějakou ženskou a zastřelili ho."

Všichni se shodli, že Trevor je dozajista schopen se dát takhle zabít.

Ať odpočívá v pokoji. Ovšem jedině pokud neukradl jejich peníze.

Asi tak po hodině se rozešli. Beech šel na dráhu, chtěl chodit a přemýšlet. Yarber se musel v hodinové mzdě, za dvacet centů na hodinu, snažit spravit počítač v kaplanově pracovně. Spicer zašel do knihovny a zjistil, že si tam pan Argrow čítá v právnických příručkách.

Knihovna byla otevřená, nikdo si nemusel domlouvat schůzky předem, ale nepsaným pravidlem bylo, že pokud chcete nahlédnout do knih, musíte alespoň požádat jednoho ze členů Bratrstva. Argrow je tu nový a zřejmě se ještě pravidlům nenaučil. Spicer se rozhodl, že ho nechá na pokoji.

Pozdravili se pokývnutím a pak Spicer začal poklízet na stolech a narovnávat knihy.

"Povídá se, že vy tři poskytujete nějaké právnické služby," ozval se přes celou místnost Argrow. Nikdo jiný v knihovně nebyl.

"Tady se toho povídá..."

"Já jsem podal odvolání."

"Jak proběhl soud?"

"Porota mě uznala ze tří bodů obžaloby, šlo o bankovní podvod a ukrývání peněz v zahraničí, na Bahamách. Soudce mi dal šedesát měsíců. Odkroutil jsem si čtyři. Nevím, jestli těch šestapadesát vydržím. Potřebuju s tím odvoláním trochu pomoci."

"Kde proběhlo líčení?"

"Na Panenských ostrovech. Dělal jsem pro velkou banku v Miami. Spousta peněz z drog."

"Takže vy děláte v bankovníctví?" Argrow byl výřečný, bral to rychle a byl celý žhavý se svěřovat, což Spicera štvalo, ale jen trochu. Jeho pozornost vzbudila zmínka o Bahamách.

"Dělal jsem. A bůhvíproč mě začalo fascinovat praní peněz. Den co den jsem dělal s desítkami milionů, a to mě nakazilo. Dokázal jsem stěhovat špinavé peníze sem tam rychleji než kterýkoli jiný bankér v jižní Floridě. A pořád to dokážu.

Jenže jsem si pořídil pár špatných přátel a udělal pár špatných rozhodnutí."

"Vy přiznáváte, že jste vinen?"

"Jistě."

"To se tu zařazujete k výrazné menšině."

"Ne, neřekl jsem to přesně, myslím si, že rozsudek byl příliš tvrdý. A někdo mi říkal, že vy už jste pár lidem nějaký ten rok ubrali."

Spicer se o neuklizené stoly a přeházené knížky přestal zajímat. Vzal si židli a najednou měl čas si povídat. "Můžeme se podívat do vašich materiálů," prohlásil, jako by měl co do činění s tisícovkami odvolání.

Ty idiote, chtělo se říct Argrowovi. Tebe vyhlili ze střední školy ve druháku, a když ti bylo devatenáct, ukradl jsi auto.

Tvůj táta zatahal za nitky a obvinění bylo staženo. I tím smířčím soudcem ses stal tak, že sis napočítal hlasy mrtvých lidí a doplnil ses na lístky těch, co se zdrželi hlasování, a teď trčíš ve federální věznici a hraješ si na hlavouna.

A kromě toho, pane Spicere, připustil však také Argrow, zrovna máš moc odstranit budoucího prezidenta Spojených států.

"Co to bude stát?" zeptal se.

"Kolik máte?" vyptal se Spicer jako skutečný právník.

"Moc ne."

"Já myslel, že umíte schovávat peníze za mořem."

"To umím, klidně mi věřte. A jednu chvíli jsem měl slušný balík, jenže pak jsem si to nechal utéct."

"Takže nemůžete zaplatit nic?"

"Ne moc. Snad takové dva tisíce."

"A co váš právník?"

"Ten mě dovedl k tomuhle rozsudku. A na najmutí nového nemám peníze."

Spicer chvilku hodnotil situaci. Uvědomil si, že mu Trevor opravdu chybí. Když ho měli venku a mohli sbírat peníze přes něj, bylo všechno podstatně jednodušší. "Máte pořád styky na Bahamách?"

"Mám styky po celé Karibské oblasti. Proč?"

"Protože peníze budete muset převést. Tady je hotovost zakázaná."

"Chcete, abych vám ty dva tisíce převedl?"

"Ne. Chci, abyste převedl pět tisíc dolarů. To je naše minimální taxa."

"Kde máte banku?"

"Na Bahamách."

Argrow přimhouřil oči. Obočí se srazila k sobě. Zřejmě se hluboce zamyslel; Spicer zrovna tak. Dva mozky pracovaly proti sobě.

"Proč na Bahamách?" zeptal se Argrow.

"Asi z toho důvodu, co vy."

V obou hlavách to od přemýšlení div nerachotilo. "Heleďte, na něco se vás zeptám," nadhodil Spicer. "Říkal jste, že dovedete stěhovat špinavý peníze rychleji než kdo jiný."

Argrow přikývl. "Bez problémů."

"A dokážete to pořád?"

"Myslíte odsud?"

"Ano. Odsud."

Argrow se zasmál a pokrčil rameny, jako by to byla ta nejsnadnější věc na světě. "Jasně. Pořád mám pár známých."

"Sejdeme se tady za hodinu. Možná pro vás budu mít kšeft."

Argrow se po hodině vrátil do právnické knihovny a zjistil, že tři soudcové už jsou rozesazení za stolem pokrytým papíry a právnickou literaturou v tak hutných vrstvách, jako by tu zasedal Nejvyšší soud státu Florida. Spicer jej představil Beechovi a Yarberovi. Argrow se posadil ke stolu na protější stranu. Nikdo jiný v knihovně nebyl. Chvilí si povídali o jeho odvolání a on jim dostatečně mlhavě vyličil, o co jde. Jeho papíry prý ještě nedorazily z předešlé věznice a bez nich toho moc dělat nemohli.

Odvolání ale bylo jen úvodním tématem a obě strany to věděly.

"Tady pan Spicer nám řekl, že jste odborník na přesuny špinavých peněz," pustil se do toho Beech.

"Byl jsem, než mě chytili," upřesnil to Argrow skromně. "Takže vy nějaké máte?"

"Máme za mořem menší účet, jsou tam peníze, co jsme si tady vydělali právnickým poradenstvím a pár dalšími věcmi, o kterých nemůžeme otevřeně mluvit. Sám víte, že si za rady nic nesmíme účtovat."

"Ale tak jako tak si účtujeme," přidal se Yarber. "A lidi nám platí."

"Kolik je na účtu?" vyzvídal Argrow, ačkoli znal včerejší zůstatek přesně na cent.

"To počká," odušil Spicer. "Je tu dost velká možnost, že ty peníze zmizely."

Argrow to nechal chvilku odeznít a snažil se vypadat zmateně. "Prosím?" zeptal se.

"Měli jsme právníka," vážil Beech pečlivě každé slovo. "Ten zmizel a my si myslíme, že mohl ty peníze sebrat."

"Chápu. A ten účet je u banky na Bahamách?"

"Byl. Nevíme jistě, jestli tam je pořád," přidal se Yarber.

"A rádi bychom to jistě věděli," doplnil Beech.

"Která je to banka?"

"Ženevská v Nassau," odpověděl Spicer a po očku se podíval na své kolegy.

Argrow povzneseně přikývl, jako kdyby o bance věděl spoustu nepěkných tajností.

"Znáte ji?" ptal se Beech.

"Jistě," oznámil a nechal je na vlekoucí se chvíličku, ať se v tom smaží.

"No a?" pobídl ho Spicer.

Argrow už měl dost předstírání povznesenosti a důvěrných znalostí, a tak poněkud divadelně povstal, chvilku pocházel po místnůstce, jako by byl hluboce zamyšlen, načež se zase vrátil ke stolu. "Poslechněte, pánové, co po mně

vlastně chcete? Pojďme přímo k věci."

Podívali se nejdřív na něj, pak na sebe navzájem, a bylo jasné, že nemají jistotu ve dvou záležitostech: a) nakolik můžou tomu člověku, se kterým se sotva seznámili, věřit, a b) co od něj vlastně chtějí.

Měli ale dojem, že peníze budou tak jako tak fuč, takže není co ztratit. "Nejsme tak zdatní, co se týče přesunů špinavých peněz," začal Yarber. "Chápejte, při našem původním povolání jsme se tím nezabývali. Omlouváme se za ten nedostatek znalostí, ale... dá se nějak ověřit, jestli ty peníze pořád jsou tam, kde byly?"

"Vy po mně tedy chcete, abych zjistil zůstatek na tajném účtu?" zeptal se Argrow.

"Ano, přesně tak," kývl Yarber.

"Napadlo nás, že možná pořád máte v branži nějaké známé," kul železo Spicer. "A zajímalo by nás, jestli je nějaký způsob, jak tohle provést."

"Máte kliku," prohlásil Argrow a odmlčel se, aby to zapůsobilo.

"Jak to?" podivil se Beech.

"Že jste si vybrali Bahamy."

"Bahamy upřímně řečeno vybral náš právník," přiznal Spicer.

"To je jedno, jde o to, že tamní banky jsou dost děravé. Ven se dostane kdejaké tajemství. Spousta úředníků bere úplatky. Většina solidních lidí, co perou peníze, se Bahámům vyhýbá. Na to je teď nejlepsi Panama - a samozřejmě Kajmany, to je stálice."

Ovšem, ovšem, přikyvovali všichni. No tohle, a my mysleli, že zámoří je jako zámoří. Další důkaz toho, že idiotům, jako je Trevor, se nemá věřit.

Argrow pozoroval jejich zmatené obličeje a napadlo ho, jak jsou nefalšovaně bezradní. Na tři pány, kteří jsou s to naprosto ochromit americké volební procedury, jsou nehorázně naivní.

"Neodpověděl jste na naši otázku," navázal Spicer.

"Na Bahamách je možné všechno."

"Takže to zvládnete?"

"Můžu to zkusit. Bez záruky."

"Domluvme se takhle," řekl Spicer. "Vy prověříte účet a my se zadarmo podíváme na vaše odvolání."

"To není špatná nabídka," kývl Argrow.

"Taky si myslíme. Dohodnuto?"

"Dohodnuto."

Na vtefinku zavládlo trapné ticho, jen se na sebe dívali, byli na úmluvu pyšní, ale nevěděli, kdo by měl udělat další krok. Konečně se ozval Argrow. "Budu o tom účtu něco potřebovat vědět."

"Například?"

"Například jaké má číslo a na koho je."

"Je na firmu AzorReality, s. r. o. A má číslo 144-DXN--9593."

Argrow si to naškrábal na útržek makulatury.

"Čistě ze zvědavosti," nadhodil Spicer a pozorně se na něj zadíval. "Jak máte v úmyslu spojit se se známými venku?"

"Telefonicky." Argrow ani nezvedl hlavu.

"Ale ne ze zdejších telefonů," řekl Beech.

"Ty nejsou bezpečné," přidal se Yarber.

"Ty používat nemůžete," zakončil to už nervózně Spicer.

Argrow se usmál, uznal, že jejich obavy jsou oprávněné, pak se ohlédl a z kapsy kalhot vytáhl jakousi mašinku ne větší než kapesní nůž. Podržel ji mezi palcem a ukazovákem. "Tady mám telefon, vážení," oznámil.

Nevěřicně zírali, pak sledovali, jak odklopil něco nahoře a něco dole a něco po straně, jenže když to bylo rozložené, pořád to vypadalo moc malé, než aby se do toho dalo rozumně mluvit. "Digitální," ohlásil. "Velice bezpečný."

"Kdo platí účet?" chtěl vědět Beech.

"Mám bratra v Boca Ratonu. Ten přístroj a platbu za jeho provoz jsem od něj dostal darem." Zase jej zaklapl a stopil. Potom ukázal na dveře za jejich zády, které vedly do jednací místnosti, do jejich hájemství. "Co je tam?" zeptal se.

"Jenom jednací místnost," pokrčil rameny Spicer.

"Nemá okna, co?"

"Nemá, jenom to sklo ve dveřích."

"Fajn. Co kdybych tam zašel, vzal telefon a dal se do práce? Vy tři zůstanete tady a budete hlídat. Kdyby někdo přišel do knihovny, zaťukáte na dveře."

Členové Bratrstva okamžitě souhlasili, ačkoli nevěřili, že by to Argrow dokázal zmáknout.

Hovor přijali v bílé dodávce, která stála dva a půl kilometru od Trumble, na štěrkové cestě, o kterou občas pečovala okresní správa. Vedla podél louky patřící člověku, se kterým se ještě nesetkali. Hranice federálního pozemku byla ani ne půl kilometru odsud, ale z místa, kde stála dodávka, nebyla věznice vůbec vidět.

V autě byli jen dva technici; jeden spal jako dřevo na předním sedadle a druhý napůl podřimoval vzadu a sluchátka měl na uších. Když Argrow na své procovské soupravičce stiskl vysílací tlačítko, aktivoval se přijímač v dodávce a oba muži ožili.

"Haló," ozvalo se. "Tady Argrow."

"Ano, Argrowe, tady chevrolet jedna, mluvte," řekl technik vzadu v autě.

"Dostal jsem se až k těm třem veteránům, postupuju podle plánu, údajně teď mám obvolávat přátele v zahraničí a ověřovat, jestli za mořem ještě mají účet. Takže to jde rychleji, než jsem doufal."

"Vypadá to."

"Konec. Ohlásím se později." Ukončil hovor stisknutím tlačítka, ale dál si držel přístroj u hlavy, aby to vypadalo, že s někým mluví jako divý. Posadil se na kraj stolu, pak chvilku chodil sem tam, občas stělel pohledem po Bratrstvu. Spicer si nemohl pomoci a pokradmu nahlížel špehyrkou dovnitř. "Pořád to obvolává," ohlásil rozrušeně.

"Co myslíš, že vlastně dělá?" nadhodil Yarber, který kupodivu dokázal pročítat poslední rozhodnutí jejich soudu.

"Uklidni se, Joe Royi," navrhl Beech. "Ty prachy zmizely s Trevorem."

Uběhlo dvacet minut a vše se vrátilo k obvyklé tupé nudě. Zatímco Argrow se lopotil u telefonu, Bratrstvo zabíjelo čas; nejdřív jen čekali, pak se začali věnovat naléhavější záležitostem. Je to už šest dnů, co Buster odešel s jejich dopisem. Vůbec se neozval, což znamenalo, že v pohodě zmizel, hodil dopis pro pana Konyerse do schránky a teď je někde daleko. To máme tři dny cesty do Chevy Chase, takže pokud mohli odhadnout, pan Aaron Lake se už teď musí hmoždit s plány na to, jak se jich zbavit.

Ve věznicích se naučili trpělivosti. Starosti jim dělala jen jediná lhůta. Lake získal nominaci, což znamená, že zranitelný vůči jejich vydírání bude až do listopadu. Pokud vyhraje, získají další čtyři roky, kdy ho budou moct mučit. Pokud ovšem prohraje, rychle vymizí jako všichni poražení. "Kde je teď konec Dukakisovi?" nadhodil Beech.

Neměli v plánu čekat až do listopadu. Trpělivost je pěkná věc, ale propuštění, to je cosi jiného. Lake je jejich jedinou a ještě pomíjivou možností, jak se dostat ven a mít dost peněz, aby zmizeli provždycky.

Měli v úmyslu nechat to ještě týden a pak napsat panu Aloví Konyersovi do Chevy Chase další dopis. Neměli ještě jasno v tom, jak ho propašují ven, ale něco se vymyslí. První se nabízí Link, ten bachař, kterého Trevor měsíce uplácel. Další možností je Argrowův telefon. "Kdyby nám dovolil ho použít," prohlásil Spicer, "šlo by zavolat Lakeovi, na jeho volební štáb, do jeho kanceláře v Kongresu, na kterýkoli číslo, co najdeme v seznamu. A nechat vzkaz, že Ricky z kliniky se chce sejít s panem Lakem. To by ho pořádně vyděsilo."

"Jenže Argrow by měl záznam o našich hovorech, nebo tedy jeho bratr by ho měl," namítl Yarber.

"No a? Za hovory mu zaplatíme, a ať si klidně ví, že jsme volali Aaronu Lakeovi. Tomu se teď pokouší zavolat půlka národa. Argrow nebude mít ani páru, proč to děláme."

Skvělá myšlenka - a oni se jí zaobírali dost dlouho. Ricky by z kliniky mohl volat a nechávat vzkazy. Spicer z Trumble zrovna tak. Z chudáka Lakea by byla štvaná zvěř.

Chudák Lake? Vždyť tomu chlapovi se peníze hrnou rychleji, než je stačí počítat.

Po hodině Argrow vylezl z místnůstky a oznámil, že to jde dobře. "Budu muset hodinu počkat a pak si zavolat znovu," oznámil. "Co se naobědvat?"

Naléhavě potřebovali pokračovat v debatě, a tak rokovali i u řídkého kafe a zelného salátu.

33 JAYNE JELA SAMA, PŘESNĚ PODLE PODROBNÝCH pokynů pana Lakea, do Chevy Chase. Našla nákupní středisko na Západní avenue, zaparkovala před pobočkou firmy Mailbox America. Klíčem pana Lakea odemkla schránku, vytáhla osm reklamních letáček a dala je do složky. Soukromé dopisy tam nebyly žádné. Zašla k přepážce a ohlásila úřednici, že na pokyn svého zaměstnavatele, pana Ala Konyerse, chce schránku odhlásit.

Úřednice několikrát tukla do klávesnice. Podle záznamů najal muž jménem Aaron L. Lake schránku na jméno Al Konyers před sedmi měsíci. Zaplatil na rok dopředu, takže nic nedluží.

"To je ten chlap, co kandiduje na prezidenta?" zeptala se pošťáčka a posunula jí skrz přepážku formulář.

"Ano," kývla Jayne a podepsala blanket tam, kde ho podepsat měla.

"A nechce nechat žádnou adresu na posílání další pošty?"

"Ne."

Odešla se složkou v ruce a zamířila na jih, zpátky do města. Neobtěžovala se přemítáním o Lakeově historce, že si schránku najal, protože se pokoušel tajně odhalit nějaký podvod v Pentagonu. Nezáleželo jí na tom a na nějaké velké dumání neměla dost času. Lake je proháněl osmnáct hodin denně a ona měla důležitější věci na starosti.

Čekal ve volebním štábu a pro jednou byl sám. Okolní kanceláře a chodby byly k zahlcení plné asistentů nejrůznějšího druhu, kteří běhali sem tam, jako kdyby měla co chvíli vypuknout válka. Lake si však vychutnával chvilku klidu v bouři. Dala mu složku a odešla.

Lake napočítal osm letáček - nějaká objednávková služba rychlého občerstvení, dálková doprava, mycí linka, kupóny na tohle a na támhleto. Od Rickyho nic nepřišlo.

Schránku zrušili a nenechali adresu. Chudák kluk si bude muset najít někoho jiného, kdo mu pomůže s novým životem. Lake nakrmil letáčky a formulářem na zrušení pronájmu malý drtič papíru, který měl pod stolem, pak na chvilku spočinul a přemítal o tom, jak mu osud přeje. Nevláčí s sebou mnoho závaží, ani těch chyb neudělal moc. Psát Rickymu, to byla pitomost, ale i z toho vyšel bez šrámů. Miláček Štěstěny!

Zazubil se, div se sám nad sebou nerozesmál, pak vyskočil z křesílka, sáhl po saku a vyrazil mezi své lidi. Pana kandidáta čekají mítinky, pak má oběd s průmyslníky podnikajícími v obraně.

No prostě miláček Štěstěny!

Argrow byl zase v koutě právnícké knihovny, jeho tři noví přátelé hlídali tábor jako ospalí strážníci a on cvičil s telefonem dost dlouho, aby je přesvědčil, že tahá za nitky a prodírá se temným polosvětlem zámořských bank. Dvě hodiny rázoval po místnůstce, držel si telefon u ucha a něco huhlal jako potřeštěný burzián, načež konečně vyšel ven.

"Dobré zprávy, pánové," prohlásil s unaveným úsměvem.

Semkli se kolem něj a těšili se, co z toho bude.

"Jsou pořád tam," řekl.

Takže je na řadě ta hlavní otázka, na které se shodli, ta, co ověří, jestli je Argrow podvodník nebo jestli to hraje na

rovinu.

"Kolik?" zeptal se Spicer.

"Sto devadesát tisíc a nějaké drobné." Jako jeden muž vydechli úlevou. Spicer se usmál. Beech se podíval stranou.

Yarber se pátravě, ale vlastně docela spokojeně zadíval na Argrowa.

Podle jejich výpočtů měli mít na účtu 189 000 dolarů plus úroky - ani nevěděli, jak je má banka vysoké.

"Neukradl to," ucedil Beech; věnovali zesnulému advokátovi, který najednou už nebyl tím pekelníkem, jakého si z něj dělali, vděčnou vzpomínku.

"To bych rád věděl proč," dupal Spicer téměř sám pro sebe.

"No hlavně že tam jsou," ohodnotil to Argrow. "To byla ale fůra právního poradenství."

Logická poznámka, ale protože nikdo z nich nepřišel na okamžitou výmluvu, nechali to prostě plavat.

"Pokud vám nevadí, že se do toho pletu, navrhl bych je přesunout," pokračoval Argrow. "Ta banka je známá úniky informací."

"Přesunout kam?"

"Kdyby ty peníze byly moje, okamžitě bych je stěhoval do Panamy."

To bylo něco nového, věc, kterou se nezabývali, protože byli posedlí Trevorem a krádeží, o které byli přesvědčeni.

Přesto to seriózně zvažovali, jako kdyby o tom diskutovali už mnohokrát.

"A proč byste je převáděl?" dotazoval se Beech. "Jsou tam v bezpečí, ne?"

"Asi ano," pospíšil si s odpovědí Argrow. Věděl, kam tím míří, oni ne. "Ale sami vidíte, jak ta banka může být nedůvěryhodná. Bahamské banky bych dneska nepoužíval, a obzvláště ne tuhle."

"Taky nevíme, jestli o tom Trevor neřekl ještě někomu," ozval se Spicer, který si na advokáta nikdy nezapomněl přisadit.

"Jestli ty peníze chcete ochránit, převed'te je," pokračoval Argrow. "Nepotrvá to ani den a nebudete se o ně muset strachovat. A taky je zapráhnete do práce. Na tomhle účtu jenom leží a je z nich pár šupů v úrocích. Když je dáte do podílového fondu, můžou vám vydělávat i patnáct dvacet procent. Stejně se k nim tak brzy nedostanete."

To si myslíš ty, chlapče, řekli si. Ale Argow mluvil naprosto rozumně.

"Takže předpokládám, že je dokážete převést?" ujišťoval se Yarber.

"Samozřejmě že dokážu. Vy o mně ještě pochybujete?"

Všichni tři zavrtěli hlavami. Kdepak, vůbec o něm nepochybovali.

"Mám v Panamě pár dobrých známých. Promyslete si to." Argrow se podíval na hodinky, jako kdyby ho jejich účet už přestal zajímat a jako kdyby měl spoustu jiné nálehavé práce. Blížil se k pointě celé akce a nechtěl moc tlačit na pilku.

"Už jsme si to promysleli," oznámil Spicer. "Převedeme to hned."

Argrow se zadíval do trojice očí a všechny mu pohled opětovaly. "Za to ovšem účtuji honorář," prohlásil, jako by pral špinavé peníze celý život.

"Jakej honorář?" zeptal se Spicer.

"Deset procent za převod."

"Těch deset procent je pro koho?"

"Pro mě."

"To je dost páłka," řekl Beech.

"Zatěžuju převody honorářem progresivně. Za všechno pod milion je deset procent. Za všechno nad sto milionů jedno procento. V branži je to běžná věc - a právě proto teď mám na sobě tenhle khaki mundůr a ne kvádru za tisíc dolarů."

"Pěkná lumpárna," ocenil to Spicer, který sám ukradl zisk z dobročinné loterie.

"Nebudeme smlouvat, ano? Mluvíme o penězích, které jsou nelegální - tady i tam. Berte, nebo nechte." Mluvil povýšeně, mrazivým hlasem bankovního veterána, který už uzavřel hodně dohod o vyšších sumách.

Je to jenom devatenáct tisíc, a k tomu z balíku, o kterém napevno věřili, že je pryč. Když ubude jeho deset procent, pořád tam zůstane 170 000 dolarů, tedy zhruba 60 000 pro každého, a bylo by to víc, kdyby ten podrazák Trevor nebral tak velký podíl. Kromě toho věřili, že za nejbližším rohem je čekají podstatně tučnější pastviny. Bahamská kořist, to jsou jen drobné.

"Dohodnuto," prohlásil Spicer, když se nejprve očima dožádal souhlasu ostatních dvou. Oba pomalu kývli. Všichni tři teď mysleli na totéž. Pokud bude vydírání Aarona Lakea postupovat tak, jak si to vysnili, pořádné peníze je teprve čekají. Budou potřebovat místo, kde je schovají, a možná i někoho, kdo jim s tím pomůže. Chtělo se jim tomuhle novému věřit. Takže mu dají šanci.

"Kromě toho budete dělat na mém odvolání," dodal Argrow.

"Ano, to budeme."

Argrow se usmál. "To není špatná dohoda," řekl. "Ještě si párkrát zavolám, jo?"

"Měl byste vědět ještě jednu věc," zadržel ho Beech.

"Prosím."

"Náš právník se jmenoval Trevor Carson. Založil účet, spravoval ho, dělal všechno. A předevčírem ho zavraždili na Jamajce, v Kingstonu."

Argrow propátrával jejich obličej a čekal na další informace. Yarber mu podal noviny a on si článek velice rozšafně přečetl. "Proč vlastně zmizel?" zeptal se po dlouhé odmlce.

"To nevíme," pokrčil rameny Beech. "Odjel z města a FBI ohlásila, že se pohřešuje. My jsme předpokládali, že nám ukradl peníze."

Argrow vrátil noviny Yarberovi a založil si paže na prsou. Pokýval hlavou, přimhouřil oči a snažil se tvářit podezřívavě. Jen ať se ti tři zapotí.

"Jak špinavé jsou ty peníze?" optal se, jako kdyby s tím nakonec přece jen nechtěl mít nic společného.

"Nejsou z drog," bránil se Spicer, jako kdyby jakékoli jiné peníze byly čisté.

"Opravdu vám to nemůžeme říct," prohlásil Beech.

"Navrhli jsme vám kšeft," pokračoval Yarber. "Berte nebo nechte."

Dobrá práce, starouši, řekl si Argrow v duchu. "Je v tom nějak zapletená FBI?" zeptal se.

"Jen co se týče advokátova zmizení," odpověděl Beech. "O účtu za mořem federálové nic nevědí."

"Řeknu to na rovinu. Máme tu zamordovaného advokáta, FBI a za mořem účet se schovanými špinavými penězi, je to tak? Tak v čem to jedete, pánové?"

"To nemusíte vědět," řekl Beech.

"Asi máte pravdu."

"Nikdo vás nenutí, abyste do toho šel," ozval se Yarber.

Takže se bude muset rozhodnout. Argrow věděl, jaké hrozí nebezpečí a kde jsou rozmístěny nástrahy. Pokud vykročí kupředu, udělá to s dostatečným varováním o tom, že jeho tři noví přátelé mohou být nebezpeční. To pro něj samozřejmě nic neznamenalo. Zato pro Beeche, Spicera a Yarbera znamenala škvíra v jejich sevřeném svazku, ať jakkoli nepatrná, to, že přibírají nového spoluspiklence. O vyděračské akci mu nikdy neřeknou, o Aaronu Lakeovi už vůbec ne, a zrovna tak se s ním dál nebudou dělit o kořist, leda by si to zasloužil dobrými výkony s převáděním peněz. Už teď ale ví víc, než by vědět měl. Nemají na vybranou.

Při jejich rozhodování hrála nemalou roli nouze. S Trevorem měli přístup k vnějšímu světu a považovali to za samozřejmé. Co Trevor zmizel, jejich svět se citelně scvrkl.

Ještě si to neuměli přiznat, ale to, že ho vyhodili, byla chyba. Když to zpětně probírali, mohli jej spíš varovat, říct mu všechno o Lakeovi a o tom, že jim někdo prohlíží poštu. Nebyl rozhodně žádný vzor, ale oni potřebovali všemožnou pomoc.

Možná by jej za dva tři dny zase najali, ale tu možnost nedostali. Trevor selhal - a teď je pryč navždy.

Argrow má spojení. Má telefon a přátele; má odvahu a ví, jak spoustu věcí zařadit. Možná ho budou potřebovat, ale půjdou na to zvolna.

Poškrábal se za uchem a zašklebil se, jako kdyby ho začínala bolet hlava. "Už mi nic neříkejte," prohlásil. "Nic víc nechci vědět."

Zašel zase do jednací místnosti, zavřel za sebou dveře, pak se uvelebil na kraji stolu a znovu předstíral, že obvolává půlku Karibiku.

Dvakrát zaslechli, jak se směje, zřejmě řekl cosi zertovného starému příteli, kterého překvapilo, že ho slyší. A jednou slyšeli, jak nadává, ale neměli ponětí, na koho a proč. Jeho hlas sílil a zase utíchal, a oni, ať se jakkoli snažili pročitat si rozsudky a oprašovat knihy a prohlížet sázkové kurzy, nedokázali na zvuky vycházející z místnosti zapomenout.

Argrow si s komedií dával na čas, ale po hodině nesmyslného žvanění konečně vylezl ven. "Myslím, že to zítra dodělám," ohlásil, "ale potřebujeme od jednoho z vás přísahné prohlášení, že jste jedinými vlastníky firmy AzorReality."

"Kdo to prohlášení uvidí?" chtěl vědět Beech.

"Jenom lidi v bance na Bahamách. Dostali hlášení o tom, co se stalo s panem Carsonem, a chtějí mít vlastnictví účtu prověřené."

Myšlenka, že by měli podepsat jakýkoli papír, kterým přiznají, že mají se špinavými penězi něco společného, je děsila. Žádost o to ale byla logická.

"Je tu někde fax?" vyptával se Argrow.

"Ne, aspoň ne pro nás," zavrtěl hlavou Beech.

"Správce ho určitě má," řekl Spicer. "Stačí tam zaskočit a říct mu, že něco potřebujete poslat do své banky v zahraničí." Ten sarkasmus byl zbytečný. Argrow se na něj pátravě zadíval, ale pak to nechal být. "No dobře, tak mi řekněte, jak to prohlášení na Bahamy dostaneme. Jak jste posílali poštu?"

"To za nás dělal právník," vysvětlil Yarber. "Jinak všechno prohlížíjí."

"Jak důkladně prohlížíjí právnícké dokumenty?"

"Jenom na to mrknou," pokrčil Spicer rameny. "Ale nemůžou je otevírat."

Argrow chvíli rázoval sem tam ponořený v úvahách. Pak pro větší potěšení publika zašel mezi dvě police s knihami, aby ho nebylo vidět zvenčí. Zručně rozložil přístroj, vyťukal číslo a přiložil si telefon k uchu. "Ano, tady Wilson Argrow," začal. "Je doma Jack? Ano, povězte mu, že to je důležité." A čekal.

"Kdo je sakra ten Jack?" ozval se ze druhého konce místnosti Spicer. Beech a Yarber poslouchali, ale také dávali pozor, jestli někdo nejde.

"Můj bratr v Boca Ratonu," vysvětlil Argrow. "Je právník a dělá do nemovitostí. Zítra sem má přijet na návštěvu." A pak zase do telefonu: "Ahoj, Jacku, to jsem já. Přijedeš zítra? Fajn, ale šlo by to dopoledne? Bezva. Kolem deseti. Budu potřebovat dostat ven nějakou poštu. Dobře. Jak se má máma? Fajn. Nashle zítra."

Vyhledka na to, že zase budou moct posílat poštu, Bratrstvo velice zaujala. Argrow má bratra právníka. A kromě toho má telefon, rozum a kuráž.

Zastrčil přístroj zase do kapsy a vyšel zpoza polic. "Dopoledne dám prohlášení bratrovi. Ten ho odfaxuje do banky. V poledne den nato budou peníze v Panamě, pěkně v bezpečí, a budou vydělávat patnáct procent. Zívačka."

"Předpokládám, že vašemu bratrovi se dá důvěřovat?" ujišťoval se Yarber.

"Na beton," odpověděl Argrow, jako by ho ta otázka téměř urazila. Vydal se ke dveřím. "Ještě se uvidíme, pánové."

Potřebuju trochu na vzduch."

34 ZE SCRANTONU PŘIJELA TREVOROVA MATKA. Měla s sebou svou sestru, Trevorovu tetu Helen. Obě byly po sedmdesátce a těšily se víceméně dobrému zdraví. Mezi letištěm a Neptune Beach čtyřikrát ztratily cestu, hodinu se motaly po ulicích, až konečně narazily na Trevorův dům, který jeho matka neviděla šest let. Trevora samotného neviděla dva roky. Teta Helen se s ním neviděla nejméně deset let, ne že by jí ovšem nějak mimořádně scházel.

Matka zaparkovala auto z půjčovny za synovým malým volkswagenem, a než vystoupila, od srdce si poplakala. To je teda díra, řekla si v duchu teta Helen.

Vchodové dveře nebyly zamčené. Dům byl opuštěný, ale dlouho předtím, než jeho majitel uprchl, se ve dřezu nasbírala hora nádobí, bez povšimnutí se tu válely odpadky a vysavač nikdo věky nevytáhl ze skříně.

Zápach vyhnal ven nejdřív tetu Helen, ale Trevorova matka šla brzy za ní. Neměly ponětí, co mají dělat. Mrtvé tělo bylo stále ještě na Jamajce, v přelidněné márnici, a podle nevrlého mladíka z ministerstva zahraničí, se kterým mluvila, bude přeprava domů stát šest set dolarů. Letecká společnost jim pomůže, ale papíry se zasekly někde v Kingstonu. Zabralo jim půl hodiny nepříjemného pojiždění autem, než našly jeho kancelář. Tou dobou se už o nich vědělo. Chap, pan asistent, čekal v recepci a snažil se vypadat zároveň smutně i zaměstnaně. Šéf kanceláře Wes byl vzadu a jen poslouchal a pozoroval. Od té doby, co se proslechlo, že Trevor zemřel, telefon zvonil pořád, ale po kondolencích od kolegů a několika klientů se zase uklidnil.

Na předních dveřích byl levný smuteční věnec, který platila CIA. "To je moc pěkné," ohodnotila to matka, když se vlekly po chodníku.

Další šmejd, pomyslela si teta Helen.

Chap je přivítal a představil se jako Trevorův asistent. A že se právě snaží ukončit činnost kanceláře, což je velice obtížný úkol.

"Kde je ta holka?" řekla matka, která měla od smutnění zarudlé oči.

"Odešla už před nějakou dobou. Trevor ji přistihl při krádeži."

"Božínku."

"Nedaly byste si trochu kávy?" nabídl.

"Ano, to je od vás milé." Posadily se na zaprášenou a křivou pohovku a Chap z konve, kde zrovna čirou náhodou byla čerstvá dávka, nalil tři šálky. Posadil se proti nim na rozvrзанou otočnou židli. Matka byla popletená. Teta zase zvědavá: šmejdila očima po kanceláři a hledala jakékoli známky prosperity. Nebyly chudé, ale v jejich věku člověk nikdy nemá dostatečnou materiální hojnost.

"Je mi moc líto, co se Trevorovi stalo," začal Chap.

"Je to prostě strašné." Paní Carsonové se při řeči chvěl horní ret. Šálek se zapotácel a na šaty staré paní vyšplouchla káva. Ani si toho nevšimla.

"Měl hodně klientů?" optala se teta Helen.

"Ano, měl dost napilno. Dobrý právník. Jeden z nejlepších, se kterými jsem pracoval."

"A vy jste jeho sekretář?" zeptala se paní Carsonová.

"Ne, odborný asistent. Dostudovávám po večerech práva."

"A staráte se o jeho záležitosti?" chtěla vědět teta Helen.

"No, ne tak docela," ošil se Chap. "Doufal jsem, že právě kvůli tomu tu jste vy dvě."

"Kdepak, na to my už nemáme léta," bránila se matka.

"Kolik peněz zanechal?" šla na věc teta.

Chap si u ní udělal černou tečku. Ta babizna jde po penězích jako buldok. "Nemám ani ponětí. Jeho peníze jsem nespravoval."

"A kdo tedy?"

"Asi jeho účetní."

"Kdo je jeho účetní?"

"Nevím. Trevor byl ve většině ohledů dost diskrétní."

"To rozhodně," kývla matka posmutněle. "Dokonce už jako kluk." Znovu vybryndala kávu, tentokrát na pohovku.

"Ale platíte firemní účty, ne?" vedla si svou teta.

"Ne. O všechny peněžní záležitosti se staral Trevor."

"Tak poslechněte, mladíku, po nás chtějí šest set dolarů za převoz z Jamajky."

"Proč tam vlastně byl?" skočila jí do řeči matka.

"Udělal si krátkou dovolenou," odtušil Chap.

"A ona těch šest stovek nemá," dokončila myšlenku Helen.

"Ale mám."

"Copak o to, je tu nějaká drobná hotovost," oznámil Chap, načež se teta Helen zatvářila spokojeně.

"Kolik?" zeptala se.

"Maličko přes devět set dolarů. Trevor měl rád hodně hotovosti na drobné výdaje."

"Dejte mi to," nakázala teta Helen.

"Myslíš, že to můžeme?" podivila se matka.

"Ale radši si je vemte," souhlasil Chap vážným tónem. "Jinak přejdou do jeho pozůstalosti a všechno sebere bernák."

"Co ještě přejde do pozůstalosti?" vyptávala se teta.

"Tohle všechno," zamával Chap rukama přes celou kancelář a šel ke psacímu stolu. Ze zásuvky vytáhl pomáchanou obálku napanou bankovkami nejrůznějších hodnot; ty peníze před chvilkou přinesli odnaproti z prázdninového domku. Dal je Helen, ta mu je div nevyškubla a hned je přepočítala.

"Devět set dvacet a nějaké drobné," snažil se Chap.

"Ve které bance měl účty?" zeptala se Helen.

"Nemám ponětí. Už jsem vám říkal, že pokud jde o peníze, byl dost diskrétní." V jistém smyslu Chap říkal pravdu. Trevor nechal převést devět set tisíc z Baham na Bermudy a potom se stopa ztratila. Peníze jsou teď ukryté v kdovíjaké bance, na číslovaném účtě, ke kterému má přístup pouze pan Trevor Carson. Věděli, že mířil na Grand Cayman, jenže tamní bankéři jsou proslulí svou mlčenlivostí. Po dvou dnech usilovného pátrání nepřišli na nic. Muž, který jej zastřelil, mu vzal peněženku a klíč od pokoje, a zatímco policie prohlížela místo činu, on prohledal hotelový pokoj. V zásuvce bylo schovaných asi osm tisíc dolarů v hotovosti, ale jinak nenašel nic, co by mělo jakýkoli význam. Nenašli ani náznak toho, kam asi Trevor ustájil svoje penízky.

V Langley se moudré hlavy shodly na tom, že Trevor měl z nějakého důvodu podezření, že má pronásledovatele v patách. Valná část peněz zmizela, i když ji mohl uložit i v nějaké bance na Bermudách. Hotelový pokoj neměl rezervovaný, jednoduše vešel z ulice dovnitř a zaplatil hotově za jednu noc.

Uprchlík, který prohání svých devět set tisíc dolarů z jednoho ostrova na druhý, by měl mít někde na těle nebo ve svých věcech doklady o tom, že se zabýval bankovními převody. Trevor nic takového neměl.

Zatímco se teta Helen probírala tím, z čeho se jistě vyklubou jediné peníze, co po něm zůstává, Wes myslel na balík ztracený kdesi v Karibiku.

"Co budeme dělat teď?" zeptala se Trevorova matka.

Chap pokrčil rameny. "Asi bude potřeba vypravit mu pohřeb," usoudil.

"Můžete nám s tím pomoci?"

"To vážně není moje starost. Já -"

"Měli bychom ho převézt do Scrantonu?" zeptala se Helen.

"Je to na vás."

"Kolik by to tak stálo?" pokračovala Helen.

"Nemám představu. Nikdy jsem se ničím podobným nezabýval."

"Ale všechny přátele měl tady," namítla matka a osušila si oči kapesníkem.

"Odešel ze Scrantonu už kdysi dávno," přidala se Helen a tčkala očima sem a tam, jako kdyby o Trevorově odchodu ze Scrantonu mohla vyprávět věci. To věřím, řekl si Chap.

"Jeho zdejší přátelé si jistě budou přát uspořádat poslední rozloučení," řekla paní Carsonová.

"Vlastně už je objednané," oznámil Chap.

"Vážně?" ožila matka.

"Ano, na zítřek na čtvrtek."

"Kde?"

"Říká se tam u Petra a je to pár ulic odsud."

"U Petra?" podivila se Helen.

"To je... něco na způsob restaurace."

"Restaurace. A co kostel?"

"Tam myslím nechodil."

"Chodil, když byl malý," bránila jej matka.

Na Trevorovu památku začne v podniku šťastná hodinka ne v pět, ale už ve čtyři, a potrvá až do půlnoci. Se slevou, za padesát centů, bude Trevorovo oblíbené pivo.

"Máme tam jít?" doptávala se Helen, která v tom cítila něco nedobrého.

"Nedoporučoval bych."

"Proč?" chtěla vědět paní Carsonová.

"Bude to taková hlučná pánská jízda. Právníci, soudcové, však to znáte." Zašklebil se na Helen a ta pochopila.

Pak se vyptávaly na pohřební ústavy a na místa na hřbitově a Chap cítil, jak je do jejich problémů zatahován pořád hlouběji a hlouběji. Trevora oddělala CIA. To se od ní čeká, že mu taky vypraví pěkný pohřeb?

Klockner si myslel, že ne.

Když staré dámy odešly, Wes a Chap dokončili demontáž kamer, vedení, mikrofonů a štěnic v telefonech. Uklidili kancelář, takže když naposledy zamykali dveře, byl v ní takový pořádek jako ještě nikdy.

Město už opustila polovina Klocknerova týmu. Druhá půlka monitorovala činnost Wilsona Argrowa v Trumble. A čekalo se.

Když padělatelé v Langley dodělali Argrowovy papíry od soudu a vložili je do kartónové krabice, poslali je se třemi agenty malým tryskovým letadlem do Jacksonvillu. Kromě mnoha jiných věcí v krabici byla jedenapadesátistránková obžaloba, kterou zpracovala velká porota pro obžalobu v okrese Dade, složka s korespondencí plná dopisů Argrowova obhájce a z prokuratury, tlustá složka s podněty a dalšími papíry, kterými strany manévrují před přelíčením, dotazy, seznamy svědků a shrnutí jejich svědectví, podání pro soudní líčení, rozbor z prokuratury, výpis ze soudního pojednávání, dílčí záznamy před rozsudkem a rozsudek samotný. Bylo to v rozumné míře uspořádané, ale ne příliš, aby to nevzbuzovalo podezření. Kopie byly zašmudlané, sem tam chyběla stránka, z rohů trčely svorky, zkrátka ti dobří lidé z oddělení dokumentů pečlivě dodali papírům pro větší hodnověrnost nejeden realistický detail. Devadesát procent dokumentů nebudou Beech a Yarber potřebovat, ale už ta váha a objem jsou působivé. Dokonce i kartónová krabice měla něco odslouženo.

Do Trumble ji dovezl Jack Argrow, napůl penzionovaný právník z floridského Boca Ratonu, specializující se na nemovitosti, takto bratr vězně Argrowa. Jeho certifikát od advokátní komory odfaxovali tomu pravému úřadovi v Trumble, jeho jméno se objevilo na seznamu oprávněných trestních obhájců.

Jack Argrow se jmenoval Roger Lyter, u CIA dělal už třináct let a měl doktorát práv z Texasu. S Kennym Sandsem, který hrál Wilsona Argrowa, se jaktěživ neviděl. Potřásli si rukama a pozdravili se, zatímco Link si podezřívavě prohlížel krabici odloženou na stole.

"Co tam je?" zeptal se.

"Moje soudní záznamy," vysvětlil Wilson.

"Nic než papírování," přidal se Jack.

Link strčil do krabice ruku, přendal pár složek, za pár vteřin byl s prohlídkou hotov a vyšel z místnosti.

Wilson přisunul přes stůl papír. "Tady je přísězné prohlášení," ohlásil. "Převed' ty peníze do banky v Panamě a pak mi pošli písemné potvrzení, ať jim mám co ukázat."

"Minus deset procent."

"Ano, to si myslejí."

Ženevskou banku v Nassau neoslovili. Bylo by to zbytečné a riskantní. Za stávajících okolností by žádná banka prostředky neuvolnila. Kdyby se o to pokusili, začali by se v bance vyptávat.

Do Panamy půjdou bankovním převodem nové peníze.

"V Langley jsou už nervózní," ozval se právník.

"Mám náskok proti plánu," odpověděl bankéř.

Krabici vysypali v právnícké knihovně na stůl. Beech a Yarber se začali prohrabávat jejím obsahem, jejich nový klient Argrow to s hráným zaujetím pozoroval. Spicer měl lepší věci na práci. Byl zabraný do pravidelné partie pokeru.

"Kde je rozsudek?" dotazoval se Beech a hrabal se ve štosu papírů.

"Já chci vidět obžalovací spis," huhlal si Yarber.

Našli, co najít chtěli, a oba se uvelebili na židlích; budou si číst celé dlouhé odpoledne. Beech si vybral dost nudné čtení. Zato to Yarberovo bylo jiné.

Obžaloba se četla jako detektivka. Argrow spolu se sedmi dalšími lidmi z bankovníctví, pěti účetními, pěti makléři, dvěma právníky, jedenácti muži označovanými pouze jako "obchodníci s drogami" a se šesti pány z Kolumbie zorganizoval a řídil složitý podnik, jehož smyslem bylo vyrábět z hotovosti získané obchodem s narkotiky početné bankovní vklady. Vyprali dobré čtyři stovky milionů dolarů, teprve pak se podařilo do jejich party proniknout; a vypadalo to, že jejich přítel Argrow je v tom namočený až po uši. Yarber ho obdivoval. Pokud je pravdivá jen polovina obvinění, je Argrow velice chytrý a nadaný finančník.

Argrowa ticho znudilo, a tak se šel projít kolem věznice. Yarber dočetl obžalovací spis, přerušil Beeche a přiměl jej, aby si jej přečetl také. I Beechovi se materiál líbil. "Určitě má část lupu někde schovanou," poznamenal.

"To víš, že má," souhlasil Yarber. "Za čtyři sta milionů škváry - a to je jen to, co dokázali najít. Co to jeho odvolání?"

"Nevypadá to dobře. Soudce se držel zvyklostí. Nenašel jsem žádnou chybu."

"Chudák."

"Chudák? To zrovna. Bude venku o čtyři roky dřív než já."

"Ani bych neřekl, ctihodnosti. Tyhle Vánoce byly poslední, co jsme strávili ve vězení."

"Ty tomu fakt věříš?" zeptal se Hatlee.

"Rozhodně."

Beech zase odložil obžalovací spis na stůl, pak vstal, protáhl se a prošel se po místnosti. "Touhle dobou by se nám už měl někdo ozvat," řekl velice tiše, i když tu s nimi nikdo nebyl.

"Trpělivost."

"Jenže primárky jsou skoro u konce. Teď už se zdržuje většinou ve Washingtonu. A ten dopis má přes týden."

"Nemůže předstírat, že se nic neděje, Hatlee. Snaží se přijít na to, co má dělat. To je celé."

Nejnovější oběžník z washingtonské Správy věznic správce srazil do kolen. Kruci, tam snad někdo nemá na práci nic lepšího než čumět na mapu s rozmístěním federálních věznic a vybírat si, koho bude opruzovat dneska. Jeho bratr prodává ojetiny a vydělá si sto padesát tisíc ročně, a on má bídnou polovičku za to, že řídí celou věznici a musí číst idiotské oběžníky od ouřadů, co vydělávají sto tisíc ročně a v životě neudělali nic užitečného. Měl toho plné zuby!

Věc: Návštěvy právních zástupců v Trumbleské federální věznici.

Ruší se předchozí nařízení, jímž se omezovaly návštěvy právních zástupců na úterky, pátky a soboty mezi třetí a šestou hodinou odpolední. Právní zástupci nyní mohou uvězněné navštěvovat sedm dnů týdně, a to mezi devátou ráno a sedmou odpoledne.

"Jeden musel zhebnout, aby to zase změnili," procedil mezi zuby.

35 DOLE V SUTERÉNNÍ GARÁŽI ZAVEZLI TEDDYHO Maynarda do jeho dodávky a zamkli. York a Deville seděli s ním. Dodávku, ve které byla televize, stereo a malý bar s lahvou vodou a sodovkou (Teddy si ničeho z toho nevšímal) obsluhovali řidič a osobní strážce. Teddy byl zaražený a děsil se toho, co se bude příští hodinu dít. A také byl unavený - unavený prací, bojem, z toho, jak se nutí jít pořád dál, přežít další a pak ještě další den. Ještě se s tím poper šest měsíců, říkal si pořád, pak toho necháš, ať si svět zachraňuje někdo jiný. Nenápadně se stáhne na svůj stateček v západní Virginii, bude sedat u rybníka a dívat se, jak do vody padá listí, a bude čekat na konec. Byl tak strašně unavený ze vši té bolesti.

Před nimi jelo jedno šedé auto a za nimi jedno černé, v tomhle minikonvoji objeli Beltway, pak zamířili na východ, přejeli Rooseveltův most a dostali se na třídu Ústavy.

Teddy mlčel, a proto nic neříkali ani York a Deville. Dobře věděli, jak strašně je mu proti mysli to, co se chystá udělat.

Mluvil s prezidentem jednou týdně, obvykle ve středu dopoledne, a pokud prosadil svou, tak telefonicky.

Naposledy se sešli před devíti měsíci, když byl Teddy v nemocnici a musel prezidentovi dát nějaké informace. Nebyli ani jeden druhému zavázáni natolik, aby si museli vyhovět, ale Teddy k smrti nerad měl s jakýmkoli prezidentem vztahy jako rovný s rovným. Laskavost, kterou žádá, také dostane; ponižovalo jej jen to, že musí poprosit. Za třicet let přežil šest prezidentů a osobní závazky, vděčnost, služby a protislužby byly jeho tajnými zbraněmi. Sbíral informace, hromadil je, málokdy říkal prezidentovi všechno, a čas od času přišel do Bílého domu a doručil nějaký zázračný dáreček.

Prezident si ještě pořád olizoval rány po ponižující porážce v záležitosti smlouvy o zákazu jaderných zkoušek, kterou Teddy napomohl sabotovat. A den před tím, než ji Senát smetl ze stolu, CIA nechala uniknout na veřejnost tajnou zprávu vzbuzující oprávněné pochybnosti o smlouvě, takže nastalo běsnění a prezidenta všichni zadupali do země. Odcházel z funkce, měl svázaná křídla a víc se staral o to, jaký dojem zanechá, než o naléhavé státní záležitosti. Teddy už měl do činění s řadou odstupujících prezidentů, a vždycky to bylo otravné. Protože před voliče už předstoupit nesměli, najednou se starali o problémy celosvětového dosahu. Jak jim čas odtíkal, stále raději cestovali, brali s sebou spoustu přátel do ciziny, kde s jinými potentáty zbavenými reálné moci pořádali hlubokomyslné summity. Starali se o prezidentskou knihovnu. O své portréty. A o své životopisy, kvůli těm trávili dost času s historiky. S ubíhajícím časem byli stále moudřejší a filozofičtější, jejich proslovy byly rozmáhlejší. Mluvili o budoucnosti, náročných výzvách pro další pokolení, o tom, jak by co mělo vypadat, a v dojemné shodě zapomínali na skutečnost, že měli pár let na to, aby udělali všechno, co bylo udělat třeba.

Není nic horšího než odstupující prezident. Lake bude stejně otravný, až - nebo pokud - tu možnost dostane. Lake. To kvůli němu teď Teddy musí táhnout do Bílého domu, kvůli němu musí ležet kliku, žmoulat prosebně čepici. Uvedli je do západního křídla a Teddy musel od jednoho z tajných nedůstojně strpět prohlídku vozíku. Dotlačili jej do malé kanceláře poblíž jednacího sálu vlády. Uspěchaná asistentka, která měla na starosti schůzky, mu beze stopy omluvy vysvětlila, že pan prezident přijde pozdě. Teddy se usmál, propustil ji mávnutím ruky a ucedil cosi v tom smyslu, že tenhle prezident nikdy nic nestíhal včas. Zažil už desítky ulítaných asistentek jejího typu a ve stejném postavení, jako je ona, a kde je všem těm ostatním konec. Odvedla Devilla a Yorka pryč, do jídelny, kde budou moct poobědvat sami.

Teddy čekal; věděl předem, že bude čekat. Pročítal si tlusté hlášení, jako kdyby pro něj čas nic neznamenal. Uběhlo deset minut. Přinesli mu kávu. Před dvěma lety prezident navštívil Langley a Teddy ho nechal čekat jedenadvacet minut. Tehdy prezident potřeboval jistou laskavost, potřeboval, aby se o jedné věcičky pomlčelo.

Když je člověk mrzák, má to jednu výhodu - nemusíte vyskočit jako zajíc, jen co prezident vejde. Konečně prezident vtrhl dovnitř a za ním pobíhali asistenti, jako by něco takového mohlo na Teddyho Maynarda zapůsobit. Potřásli si rukama, obřadně se pozdravili a čekali, až se asistenti vypaří. Vynořil se číšník, který před ně položil malé misky s hlávkovým salátem.

"Rád vás vidím," snažil se prezident, řekl to tlumeně a doprovodil to nasládlým úsměvem.

To si schovej pro televizi, pomyslel si Teddy a nedokázal se přinutit, aby tu lživou přívětivost opětoval. "Vypadáte dobře," prohlásil, ale jen proto, že to zčásti byla pravda. Prezident měl nově obarvené vlasy a vypadal mladší. Snědli salát a v místnosti se rozhostilo ticho.

Ani jeden netoužili po dlouhém obědě. "Francouzi už zase prodávají nějaké hračky severním Korejcům," ozval se Teddy a nabídl mu chléb.

"Jaké hračky?" doptával se prezident, ačkoli o tom obchodu velice dobře věděl. A Teddy zase věděl, že to prezident ví.

"Jejich verzi radaru proti neviditelným letadlům, což je dost pitomost, protože to ještě nezdokonalili. Ale severní Korejci jsou ještě větší hlupáci, že za to platí. Od Francie by koupili cokoli, a obzvlášť když se to Francouzi snaží utajit.

Francouzi to samozřejmě vědí, takže jsou kolem toho děsné tajnosti a severní Korejci platí v dolarech jako mourovatí." Prezident stiskl tlačítko a číšník jim přišel odnést talířky. Jiný přinesl kuře s těstovinami.

"Co vaše zdraví?" optal se prezident.

"Pořád stejné. Odejdu nejspíš zároveň s vámi."

To je oba potěšilo, přesněji řečeno potěšila je myšlenka na to, jak ten druhý odchází. Prezident se pak bez zřetelného důvodu pustil do rozevlátého vyprávění o svém viceprezidentovi, o tom, jak skvělou práci by odvedl, kdyby se dostal do Oválné pracovny. Jídla si nevšímal a začal se velice otevřeně dělit o názory na to, jak hodnotná lidská bytost, pronikavý myslitel a schopný vůdce ten člověk je. Teddy se rýpal v kuřeti.

"Jak se díváte na kampaň?" zeptal se prezident.

"Upřímně řečeno se o ni nestarám," zalhal znovu Teddy. "Jak jsem říkal, opustím Washington zároveň s vámi, pane prezidente. Odejdu na stateček, kde není televize, noviny, nic, dá se tam jenom rybařit a hodně odpočívat. Jsem unavený, víte."

"Ten Aaron Lake mě děsí," prohlásil prezident.

A to ještě nevíš ani půlku, řekl si v duchu Teddy. "Proč?" zeptal se a polkl sousto. Jez a nech ho mluvit.

"Mluví jen o jednom. Samá obrana. Když dáte Pentagonu neomezené prostředky, rozházejí toho tolik, že by se nakrmil celý třetí svět. Ta hromada peněz mi dělá starosti."

Že ti nedělala starosti dřív. Teddy po ničem netoužil tak málo jako po rozvleklé a zbytečné rozmluvě o politice. Plýtvají časem. Čím dřív s tím skončuje, tím dřív se bude moct vrátit do bezpečí v Langley. "Přišel jsem vás požádat o laskavost," řekl rozvážně.

"Ano, vím. Co pro vás můžu udělat?" Prezident se usmíval a žvýkal, pochutnával si na kuřeti i na té vzácné příležitosti, že má pro jednu navrch.

"Je to trochu nezvyklé. Potřeboval bych omilostnit tři federální vězně."

Žvýkání ustalo, úsměv zmizel, ne snad kvůli údivu, ale ze zmatení. Omilostnit někoho je obvykle jednoduché, pokud

nejde o špióny, teroristy nebo padlé politiky. "Špióni?" zeptal se.

"Ne. Soudci. Jeden je z Kalifornie, druhý z Texasu, třetí z Mississippi. Trest si odpykávají společně ve federální věznici na Floridě."

"Soudci?"

"Ano, pane prezidente."

"A znám je?"

"Pochybuji. Ten z Kalifornie byl svého času hlavním soudcem tamního Nejvyššího soudu. Odvolali ho a pak měl nějaké menší potíže s bernákem."

"Na to si myslím vzpomínám."

"Odsoudili ho za daňový únik k sedmi letům. Dvě si už odseděl. Ten z Texasu byl soudcem, jmenoval ho Reagan. Opil se a v Yellowstonu zabil v autě dva cyklisty."

"Na to se pamatuji, ale jen matně."

"Je to už několik let. Ten z Mississippi byl smířím soudcem a přistihli ho, že kradе zisky z loterie."

"To mi muselo uniknout."

Pak nastala dlouhá odmlka, v níž oba o záležitostech přemýšleli. Prezident byl vyveden z míry a nevěděl, kde má začít.

Teddy neměl jasno v tom, co se bude dít, a tak dojedli mlčky. Dezert ani jeden nechtěli.

Žádost to byla lehká, alespoň pro prezidenta. Ty lotříky dohromady nikdo nezná, jejich oběti zrovna tak. Jestli dojde k nějakým negativním ohlasům, budou krátké a bezbolestné, obzvlášť pro politika, jehož kariéra je sedm měsíců před koncem. Už na něj vyvíjeli nátlak, aby udělil podstatně ožehavější milosti. Rusové tu vždycky mají pár zatčených špiónů a intrikují, aby je dostali zpátky. V Idahu sedí dva mexičtí obchodníci za obchod s drogami, a jakmile na stole spočine jakákoli smlouva s Mexikem, vynoří se žádost o jejich omilostnění. A pak je tu ten kanadský Žid, který má doživotí za špionáž, toho jsou zase odhodláni dostat ven Izraelci.

Tri neznámí soudci? Prezident se třikrát podepíše a bude po všem. A Teddy mu bude zavázán.

Bude to velmi prosté, ale není důvod to Teddymu usnadňovat.

"Bezpochyby je pro jejich omilostnění dobrý důvod," snažil se prezident.

"Samozřejmě."

"Jde o národní bezpečnost?"

"Ani ne. Jde spíš o to prokázat službu starým přátelům."

"Starým přátelům? Vy ty lidi znáte?"

"Ne. Ale znám jejich přátele."

Ta lež byla tak okatá, že se do ní prezident málem začal navážet. Jak by mohl Teddy znát přátele tří soudců, kteří pouhou náhodou sedí ve stejné věznici?

Jenže kdyby začal do Teddyho Maynarda šít, nic by z toho neměl, jen by si zkazil náladu. A tak hluboko prezident nehodlal klesnout. Nebude žádonit o informaci, kterou stejně nedostane. Ať už má Teddy za lubem cokoli, vezme si to do hrobu.

"Trochu zmatené," poznamenal a pokrčil rameny.

"Vím. Ale nechme to tak."

"Co následky?"

"Nic moc. Mohli by protestovat příbuzní těch dvou, co přišli o život v Yellowstonu, a já bych se jim ani nedivil."

"Jak je to dlouho?"

"Tři a půl roku."

"A vy chcete, abych omilostnil republikánského federálního soudce?"

"Teď už není republikán, pane prezidente. Když nastoupíte u soudu, musíte se vzdát politiky. A co ho odsoudili, nemůže ani volit. Jestliže mu udělíte milost, stane se z něj jistě váš velký příznivec."

"Ještě aby ne."

"Ti pánové souhlasí s tím, že pokud to věci prospěje, nejméně na dva roky odjedou za hranice."

"Proč?"

"Kdyby se vrátili domů, mohlo by to vypadat divně. Lidé by se dozvěděli, že se dostali na svobodu nějak brzy. Takhle to proběhne pěkně v tichosti."

"Zaplatil ten kalifornský soudce ty ošizené daně?"

"Zaplatil."

"A vrátil ten z Mississippi ukradené peníze?"

"Ano, pane prezidente."

Samé povrchní otázky. Na něco se ale ptát musí. Když naposledy žádal o laskavost, šlo o jadernou špionáž. CIA měla zprávu o rozsáhlé infiltraci čínských agentů do prakticky všech úrovní amerického programu na rozvoj a výrobu jaderných zbraní. Prezident se o zprávě dozvěděl pár dnů před výletem do Číny na ostře sledovaný summit. Požádal Teddyho, ať přijede na oběd, a u kuřete s těstovinami, úplně jako dnes, jej požádal, jestli by nemohl zprávu několik týdnů pozdržet. Teddy souhlasil. Později prezident žádal, aby byla zpráva upravena, takže větší díl viny padne na předchozí vlády. Teddy ji přepsal osobně. Když konečně vyšla, prezident byl ušetřen většiny kritiky.

Čínská špionáž a národní bezpečnost - a naproti tomu tři zapomenutí soudcové. Teddy věděl, že ty milosti dostane.

"Kam půjdou, jestli opustí Státy?" vyzvídal prezident.

"Ještě nevíme jistě."

Číšník přinesl kávu. "Uškodí to jakkoli viceprezidentovi?" zeptal se prezident, když číšník odešel.

"Ne," pravil Teddy se stále stejně bezvýraznou tváří. "Jak by mohlo?"

"To chci vědět od vás. Já nemám ani ponětí, o co vám jde."

"Nemusíte si s tím dělat starosti, pane prezidente. Chci po vás jen malou laskavost. Při troše štěstí se o tom nebude vůbec psát."

Upíjeli kávu a oba to toužili ukončit. Prezident měl odpolední program zaplněný příjemnějšími činnostmi. Teddy se potřeboval prospat. Prezidentovi se ulevilo, že žádost je tak neškodná. Jen kdybys věděl, říkal si Teddy.

"Dejte mi na to pár dnů," ozval se prezident. "Žádosti se mi jen valí. Vypadá to, že co to mám spočítané, každý po mně něco chce."

"Váš poslední měsíc v úřadě bude ten nejšťastnější," prohlásil Teddy se vzácným úsměvem. "Zažil jsem dost prezidentů, abych to věděl."

Po čtyřiceti minutách strávených spolu si potřásli rukama a slíbili si, že si za pár dnů promluví.

V Trumble sedělo pět bývalých právníků, a když Argrow vešel do právnícké knihovny, jeden z nich tam byl. Byl chudák po hlavu zahrabaný ve spisech a poznámkových blocích, horečně pracoval, bezpochyby na svém posledním beznadějném odvolání.

Spicer přerovnával knihy a snažil se vypadat příslušně zaměstnaně. Beech byl vzadu a něco psal. Yarbera nebylo vidět. Argrow vytáhl z kapsy složený list papíru a podal jej Spicerovi. "Zrovna jsem se sešel se svým právníkem," šeptl.

"Co to je?" chtěl vědět Spicer.

"Potvrzení o bankovním převodu. Vaše peníze jsou teď v suchu. V Panamě."

Spicer se podíval přes místnost na právníka, ale ten si nevšímal ničeho než svých poznámek. "Díky," zašeptal.

Argrow odešel, Spicer odnesl papír Beechovi a ten si jej pozorně prohlédl.

Jejich lup je teď bezpečně uklizen v První pobřežní panamské.

36 JOE ROY SHODIL DALŠÍ TŘI KILA, DOSTAL SE NA deset cigaret denně a průměrně dělal na dráze co týden čtyřicet kilometrů. Argrow jej našel právě tam, jak rázuje v pozdně odpoledním sluníčku.

"Pane Spicere, musíme si promluvit," ozval se Argrow.

"Ještě dvě kolečka," odsekl Joe Roy, ani nezpomalil.

Argrow si ho chvilku prohlížel, pak padesát metrů popoběhl a dohnal ho. "Můžu se přidat?" požádal.

"Klidně."

Dostali se bok po boku k první zatáčce. "Zrovna jsem se zase sešel se svým právníkem," začal Argrow.

"S bratrem?" Spicer ztěžka oddychoval. Nerázoval ani zdaleka tak svižně jako Argrow, kterému bylo o dvacet mň.

"Ano. Mluvil s Aaronem Lakem."

Spicer se zastavil, jako kdyby vrazil do zdi. Zpražil Argrowa pohledem a pak se zase zadíval někam do dále.

"Říkal jsem vám, že si musíme promluvit."

"To asi musíme," kývl Spicer.

"Za půl hodiny se sejdem v právnícké knihovně," oznámil Argrow a odešel. Spicer jej sledoval, dokud se mu neztratil z očí.

Nejdřív ze všeho jim vrásky nadělalo to, že v telefonním seznamu města Boca Raton nebyl žádný Jack Argrow, právník. Finn Yarber zběsile žhavil nejištěný telefon, dotazoval se všech informačních služeb o účastnických číslech po jižní Floridě. Když se vyptal v Pompano Beach, operátorka řekla "Okamžik, prosím," a Finn se usmál. Načmáral si číslo a pak je navolil. Ozvala se nahrávka: "Dovolali jste se do advokátní kanceláře Jacka Argrowa. Pan Argrow poskytuje konzultace jen po objednání. Zanechte tedy prosím jméno, číslo a stručný popis nemovitosti, o kterou se zajímáte, spojíme se s vámi." Finn zavěsil a rychle přešel přes trávník k právnícké knihovně, kde čekali jeho kolegové. Argrow měl deset minut zpoždění.

Chvilku předtím, než dorazil, vešel do knihovny starý známý bývalý právník s tlustou složkou v ruce; jistě je odhodlán strávit pracemi na vlastní záchraně hodiny. Kdyby po něm chtěli, ať odejde, došlo by k hádce a vyvolali by podezření, a kromě toho on nepatřil k lidem, kteří respektují jejich soudcovskou autoritu. A tak se jeden po druhém odebrali do malé jednací místnosti a Argrow tam zašel za nimi. Bylo tu husto, už když Beech a Yarber pracovali na dopisech, a když s Argrowem přišel čtvrtý člověk a navíc pořádný kus nervozity, zdálo se, že tu je k umačkání. Posadili se ke stolečku a byli tak blízko od sebe, že se kdokoli mohl dotknout všech ostatních tří.

"Vím jen to, co mi řekli," začal Argrow. "Můj bratr je napůl penzionovaný právník v Boca Ratonu. Má nějaké peníze a už léta se v jižní Floridě aktivně zapojuje do republikánské politiky. Včera ho kontaktovali lidi, co pracují pro Aarona Lakea. Udělali si průzkum a zjistili, že má bratra, který je tady v Trumble s panem Spicerem. Něco mu naslibovali, zavázali si ho mlčením a on si teď stejně zavázal mě. A když tedy všechno je tak úžasně přátelské a důvěrné, měli byste mě myslím uvést do obrazu."

Spicer se neosprchoval. Košili i tvář měl pořád vlhké, ale už se vydýchal. Beech a Yarber nevydali ani hlásku. Bratrstvo bylo v transu. Tak dál, dožadovali se pohledem.

Argrow se ohlédl po těch třech obličejích a dal se do toho. Sáhl do kapsy a vytáhl list papíru, rozložil jej a položil před ně. Byla to kopie jejich posledního dopisu Alu Konyersovi, toho s vyděračským požadavkem, toho, který podepsal Joe Roy Spicer a který měl správnou zpáteční adresu do Trumbleské federální věznice. Uměli jej nazpaměť, nemuseli si jej číst. Poznali rukopis chudáka Rického a uvědomili si, že kruh se uzavřel. Od Bratrstva k panu Lakeovi, od pana Lakea k Argrowovu bratrovi, od Argrowova bratra zpátky do Trumble - to vše za třináct dnů.

Spicer list konečně zvedl a přešel pohledem. "Takže asi víte všechno, ne?" optal se.

"Sám nevím, kolik toho vím."

"Tak nám povězte, co vám řekli."

"Vy tři řídíte vyděračskou akci. Inzerujete v časopisech pro gaye, navázete vztahy se staršími pány, dopisujete si, nějak si zjistíte jejich skutečnou totožnost, pak z nich taháte peníze."

"Docela výstižné shrnutí," kývl Beech.

"A pan Lake udělal tu chybu, že odpověděl na jeden z vašich inzerátů. Nevím, kdy to udělal, a nevím, jak jste přišli na to, o koho jde. Co se mě týče, mám v tom příběhu ještě pár mezer."

"Bude lepší to tak nechat," usoudil Yarber.

"Jak je líbo. Já se na to nepřihlásil dobrovolně."

"Co z toho budete mít?" otázal se Spicer.

"Dřívější propuštění. Strávím tady ještě pár týdnů, pak mě zase přesunou. Ke konci roku mě pustí, a jestli pan Lake bude zvolen, dostanu plné omilostnění. Dobrý obchod. A bratr bude u příštího prezidenta dobře zapsaný."

"Takže vy jste vyjednavač?" ujíšťoval se Beech.

"Ne, jenom poslíček."

"Dobře. Začneme?"

"První jste na tahu vy."

"Dostali jste dopis. Chceme peníze a chceme se dostat odsud."

"Kolik peněz?"

"Dva miliony každý," prohlásil Spicer, takže bylo jasné, že to už mnohokrát probírali. Do Argrowa se zabodlo šest očí, soudcové čekali škusnutí, úšklebek, projevy ohromení. Nedočkali se ale žádné reakce, jen čekal a opětoval jejich upřené pohledy.

"Já nemůžu o ničem rozhodovat, jasné? Nemůžu vaše požadavky odmítnout nebo schválit. Můžu je jenom předat bratrovi."

"Čteme denně noviny," na to Beech. "Pan Lake má teď víc peněz, než stačí utrácet. Šest milionů, to je pro něj kapka v moři."

"Má k dispozici sedmdesát osm milionů a nemá žádné dluhy," dodal Yarber.

"Pro mě za mě," pokrčil rameny Argrow. "Já jsem jenom kurýr, pošťák, něco jako Trevor."

Při zmínce o svém zesnulém právníkovi znovu ztuhl. Poulili oči na Argrowa, který si nezúčastněně prohlížel nehty, a přemítali, jestli ten komentář hodil na stůl jako cosi na způsob varování. Nakolik smrtící je teď jejich hra? Mají plné hlavy myšlenek na peníze a na svobodu, jenže jsou taky v bezpečí? A jak v bezpečí budou v budoucnu?

Pořád přece budou znát Lakeovo tajemství.

"A způsob předání peněz?" vyzvídal Argrow.

"Ten nejprostší," řekl Spicer. "Všechno najednou, převodem na nějaké pěkné místo, nejspíš do Panamy."

"Jistě. A teď co to vaše propuštění?"

"Co s ním má být?" ošil se Beech.

"Navrhujete něco?"

"Ani ne. Mysleli jsme si, že o to se pan Lake postará. Má teď spoustu přátel."

"Ano, ale ještě není prezidentem. Nemůže se obrátit na ty pravé lidi."

"Nebudeme čekat do ledna na jeho inauguraci," namítl Yarber. "Vlastně nebudeme čekat ani do listopadu, jestli vyhraje."

"Takže se chcete dostat ven hned?"

"A hezky šupem," kývl Spicer.

"Záleží na tom, jak budete propuštěni?"

Chvilku přemýšleli. "Musí to být čisté," ozval se pak Beech. "Nebudeme zbytek života utíkat. Nechceme se pořád ohlížet přes rameno."

"Odjedete najednou?"

"Ano," souhlasil Yarber. "A máme přesnou představu, jak to chceme udělat. Ale nejdřív se musíme shodnout na tom hlavním - na penězích a na termínu, kdy odsud odejdeme."

"V pořádku. Co se téhle strany jednacího stolu týče, budou potřebovat vaše papíry, všechny dopisy a poznámky a záznamy o vaší boudě. Pan Lake musí přirozeně dostat záruky toho, že jeho tajemství zůstane ukryto."

"Jestli dostaneme, co chceme," ozval se Beech, "nemusí se ničeho bát. Rádi zapomeneme, že jsme kdy o nějakém Aaronu Lakeovi slyšeli. Ale musím vás i pana Lakea varovat, že pokud by se nám něco stalo, jeho tajemství vyjde najevo."

"Máme venku člověka," přidal se Yarber.

"Je to načasované," připojil Spicer, jako by vysvětloval nevysvětlitelné. "Kdyby se nám něco přihodilo, například totéž, co Trevorovi, naše časovaná bombička za pár dnů vybuchne. A na pana Lakea to tak jako tak pukne."

"To se nestane," slíbil Argrow.

"Jste jenom poslíček. Nemůžete vědět, co se stane nebo nestane," poučil ho Beech. "Tohle jsou lidi, co zabili Trevora."

"To nemůžete vědět jistě."

"Ne, ale máme na to svůj názor."

"Pánové, nehádejme se o něčem, co nemůžeme prokázat," navrhl Argrow a ukončil jednání. "V devět dopoledne se sejdu s bratrem. Setkáme se tady v deset, ano?"

Argrow odešel a oni seděli jako začarovaní, ponoření v myšlenkách, přepočítávali si peníze, ale měli strach je začít utrácet. Argrow zamířil na běžeckou dráhu, ale když uviděl, že tam běhá skupinka vězňů, změnil směr. Potuloval se po pozemku věznice, dokud nenašel skryté místočko za kantýnou, a potom zavolał Klocknerovi.

Do hodiny informovali Teddyho.

37 V ŠEST RÁNO SE PO CHODBÁCH A UBIKACÍCH Trumbleské věznice, nad trávníkem, budovami a okolním lesem rozdmčel budiček. Jak by vám řekla většina vězňů, trval přesně třicet pět vteřin, a když dozněl, nikdo už nespál. Probudil je k životu, jako by na dnešní den byly naplánované důležité události, ke kterým se honem musejí nachystat. Spěchala ovšem jenom snídaně.

Beeche, Spicera a Yarbera bzučák vylekal, ale neprobudil. Ze vcelku zřejmých důvodů toho moc nenaspali. Byli každý v jiné cele, ale samozřejmě se deset minut po šestě sešli ve frontě na kávu. S plnými hrnky pak beze slova zašli k baseballovému hřišti, posadili se na lavičku, dívali se, jak svítá, a popíjeli. Byli obrácení k pozemku věznice a běžeckou dráhu měli za zády.

Kolik ještě dnů budou nosit khaki blůzy, posedávat ve floridském parnu, dostávat pár šupů za nicotnou práci, čekat, snít, bez konce popíjet stejnou kávu? Bude to měsíc, nebo dva? Nejde už jen o dny? Všechny tyhle možnosti je okradly o spánek.

"Otevírají se nám jenom dvě cesty," říkal Beech. Byl federálním soudcem, a tak pozorně naslouchali, i když to všechno už důvěrně znali. "První je vrátit se k rozsudku a podat návrh na zkrácení trestu. Za velice omezených podmínek má soudce právo vězně propustit. Děje se tak ovšem velmi zřídka."

"Ty jsi to někdy udělal?" vyptával se Spicer.

"Ne."

"Mizero."

"Za jakých podmínek?" chtěl vědět Yarber.

"Jen pokud vězeň poskytne nové informace o starých zločinech. Pokud poskytne úřadům výraznou pomoc, můžou mu pár let ubrat."

"To není zrovna povzbudivé," usoudil Yarber.

"A co číslo dvě?" vybídl jej Spicer.

"Pošlou nás do domu na půl cesty, kde se budeme mít fajn a nebude se od nás čekat, že budeme dodržovat pravidla. Umisťovat do nich vězně má právo jediné Správa věznic. Pokud by naši noví přátelé ve Washingtonu zahráli na ty správné struny, mohla by nás správa pustit a pak na nás v podstatě zapomenout."

"A nemusí člověk v tom domě na půl cesty bydlet?" pokračoval Spicer.

"Ano, většinou ano. Ale jsou různé typy. Někde se na noc zamyká a jsou tam přísná pravidla. Jinde je to zase velice uvolněné. Můžeš tam jenom jednou denně nebo týdně zavolat. Záleží na správě."

"Ale každopádně jsi pořád usvědčený kriminálník," odušil Spicer.

"Mně to nevádí," odfrkl si Yarber. "Už nikdy nebudu volit."

"Dostal jsem nápad," ozval se Beech. "Tuhle noc. Součástí naší dohody bude, že nás Lake omilostní, až bude prezidentem."

"Na to jsem taky myslel," kývl Spicer.

"A já taky," řekl Yarber. "Ale co sejde na tom, jestli máme záznam v trestním rejstříku? Důležité je jediné to, jestli se dostaneme ven."

"Za optání nic nedáš," namítl Beech. Pár minut se pak věnovali jen kávě.

"Z Argrowa jsem na nervy," nadhodil konečně Finn.

"Jak to?"

"No vezmi si to, spadne si z nebe a najednou je z něj náš nejlepší přítel. Kouzlí s našimi penězi, nechá je převést do bezpečnější banky. A teď jedná za Aarona Lakea. A nezapomeňte na to, že někdo venku četl naši poštu. A nebyl to Lake."

"Já si s ním hlavu nelámu," pokrčil rameny Spicer. "Někoho, kdo s náma bude jednat, si Lake najít musel. Zatahal za provázky, pár věcí si zjistil, přišel na to, že Argrow je tady a že má bratra, se kterým můžou mluvit."

"A nemyslíš, že to je nějak moc příhodná náhodička?" namítl Beech.

"Tak ty taky?"

"Možné to je. Finn má pravdu. Víme docela jistě, že venku se do toho někdo pletl."

"Kdo?"

"To je teď hlavní otázka," soudil Finn. "Proto jsem už týden nespál. Někdo v tom ještě je."

"A záleží nám na tom vůbec?" řekl Spicer. "Jestli nás odsud dostane Lake, tak bezva. Jestli někdo jiný, co je na tom špatného?"

"Nezapomeň na Trevora," připomněl Beech. "Dvě kulky do zátylku."

"Tady je možná bezpečněji, než si myslíme."

Spicera to nepřesvědčilo. Dopil kávu. "Vy si fakt myslíte, že Aaron Lake, chlap, co ho zvolí prezidentem Spojených států, by poručil, ať oddělají takovou nulu, jako byl Trevor?"

"Ne," souhlasil Yarber. "Ten ne. Je to moc riskantní. Ale ten, koho neznáme, by to udělal. Ten, kdo odpravil Trevora, je tentýž, co nám čte poštu."

"Nepřesvědčil jsi mě."

Byli pohromadě tam, kde Argrow předpokládal, že je najde, v právnické knihovně, a zřejmě čekali. Vrazil dovnitř, a jen co se ujistil, že jsou sami, začal: "Právě jsem se znovu sešel s bratrem. Promluvíme si."

Odspěchali do jednací místnosti, zavřeli dveře a nacpali se ke stolku.

"Začne to velice brzy," prohlásil Argrow nervózně. "Lake zaplatí. Nechá peníze převést, kam si řeknete. Jestli chcete,

můžu vám pomoci; jinak si to zařídíte, jak chcete."

Spicer si odkašlal. "Takže dva miliony každý?"

"Tolik jste chtěli. Já pana Lakea neznám, ale je jasné, že jedná rychle." Argrow mrkl na hodinky, pak se ohlédl přes rameno ke dveřím. "Jistí pánové ve Washingtonu by vás rádi viděli. Hlavouni." Vytáhl z kapsy nějaké papíry, rozložil je, pak před každého z nich přisunul jeden list. "Tady jsou prezidentské milosti, podepsané včera."

Velice zdrženlivě po nich sáhli, vzali si je a snažili se číst. Listiny rozhodně vypadaly jako pravé. Mžourali nahoru na nadpis tučnými písmeny, na odstavce textu, na svižný podpis prezidenta Spojených států, a nedokázali ze sebe vymáčkout slovo. Byli prostě ohromeni.

"Dostali jsme milost?" zachroptěl konečně Yarber.

"Ano. Od prezidenta Spojených států."

Četli dál. Vrtěli se, kousali se do rtů, vystrkovali brady, snažili se zakrýt ohromení.

"Přijdou si pro vás, zavedou vás do kanceláře správce, tam vám hlavouni z Washingtonu oznámí tu dobrou zprávu.

Tak se tvařte, že jste překvapení, ano?"

"Nic jednoduššího."

"To bude snadné."

"Jak jste přišel k těm kopiím?" zeptal se Yarber.

"Dali je bratrovi. Nemám poněti, jak. Lake má vlivné přátele. Ale to je jedno, dohodneme se takhle. Do hodiny vás propustí. Dodávka vás zaveze do Jacksonvillu, do hotelu, a tam se s vámi setká bratr. Počkáte tam, dokud nedostanete potvrzení o převodu peněz, a pak vydáte všechny ty svoje prasecké papíry. Do posledního. Jasně?"

Přikývli jako jeden muž. Za dva miliony doláčů, proč ne.

"Podle dohody okamžitě opustíte zemi a nevrátíte se přinejmenším dva roky."

"Jak můžeme za hranice?" namítl Beech. "Nemáme pasy, vůbec žádné doklady."

"Bratr to všechno bude mít. Dostanete novou totožnost, k ní kompletní sadu dokladů včetně kreditních karet. Všechno už na vás čeká."

"Dva roky?" nadhodil Spicer - a Yarber se po něm podíval jako po šílenci.

"Přesně tak. Dva roky. To patří k dohodě. Berete?"

"Já nevím," řekl Spicer roztřeseným hlasem. Ještě nikdy neopustil Spojené státy.

"Nehlopni," štkl na něj Yarber. "Úplná milost - a na rok života v zahraničí máš milion babek. Sakra, jasně, jasně že to bereme."

Najednou se vydělili, protože někdo zaklepal na dveře.

Dovnitř nahlíželi dva bachaři. Argrow shrábl kopie milostí a nacpal si je do kapsy. "Takže domluveno, pánové?"

Přikývli na souhlas a potřásl si s ním rukou.

"Dobrá," uzavřel to. "Nezapomeňte, máte se tvářit překvapeně."

Šli se strážnými do správcovy kanceláře a tam byli představeni dvěma velmi slavnostně se tvářícím pánům z Washingtonu; jeden byl z ministerstva spravedlnosti a druhý ze Správy věznic. Správce škrobeně dokončil představování, aniž popletl jediné jméno, a pak jim třem podal po dokumentu. Byly to originály listin, které jim před chvílkou ukázal Argrow.

"Pánové," oznámil správce tak dramaticky, jak to jen dokázal. "Právě jste byli omilostněni prezidentem Spojených států." Vře se usmál, jako by na té skvělé novince měl lví podíl.

Zírali na listiny, pořád ještě byli ohromeni, pořád jim v hlavách vířily tisíce otázek. Tou největší bylo, jak proboha mohl Argrow předejít správce a ukázat jim ty papíry první.

"Nevím, co říct," vyrazil Spicer, a pak ostatní dva také každý něco zahuhlali.

"Prezident se vrátil k vašim případům," ozval se úředník z ministerstva, "a dospěl k názoru, že jste si odseděli dost dlouho. Je jednoznačně přesvědčen, že máte zemi i svému působišti víc co nabídnout, pokud se zase stanete produktivními občany."

Tupě na něj civěli. Ten trouba vůbec neví, že za chvíli dostanou nová jména a "zemi i svému působišti" na dva roky utečou? Tak kdo je tu kdo?

A proč dostali milost od prezidenta, když mají dost munice, aby zničili Aarona Lakea, který už má našlápnuto, jen aby převálcovал jeho viceprezidenta? Aby mlčeli, po tom přece touží Lake, ne prezident! Nebo ne?

Jak dokázal Lake přimět prezidenta, aby jim dal milost?

Jak dokázal Lake v tomhle stadiu volební kampaně přimět prezidenta, aby pro něj vůbec něco udělal?

Svírali svá omilostnění, oněměle seděli, vražtili obličeje, v hlavách jim burácely otázky.

"Měli byste se cítit poctěni," prohlásil pán ze Správy věznic. "Milost se uděluje málokdy."

Yarber se přiměl odpovědět na to pokývnutím, ale i u toho si pořád říkal jediné: Kdo na nás tam venku čeká?

"Asi jsme v šoku," ozval se Beech.

Vězhové tak významní, aby jim udělil milost prezident, to byla v Trumble novinka. Správce byl na ně velice pyšný, ale neměl jasno v tom, jak to oslavit. "Kdy byste rádi odešli?" zeptal se, jako by snad mohli mít chuť zdržet se na mejdan.

"Okamžitě," prohlásil Spicer.

"Výborně. Zavezeme vás do Jacksonvillu."

"Ne, díky. Někdo nás tam určitě hodí."

"Jak chcete. Ještě tu je nějaké papírování."

"Aby to dlouho netrvalo," řekl Spicer.

Dali jim každému tašku přes rameno, aby si mohli sesbírat věci. "Tak sakra, kdo pro nás ty milosti sehnal?" ozval se Beech pod fousy, když šli přes pozemek věznice, stále velice semknuté a vyrovnaným krokem. Strážný se vlekl kus za

nimi.

"Lake to nebyl," tipoval Yarber jen tak hlasitě, aby to vůbec bylo slyšet.

"Samozřejmě že to nebyl Lake," souhlasil Beech. "Prezident by na Lakeovo požádání neudělal ani ň."

Vykročili rychleji.

"A co na tom záleží?" nadhodil Spicer.

"Nedává to vůbec smysl," durdil se Yarber.

"A co chceš jako dělat, Finne?" opáčil Spicer, ani se na něj nepodíval. "Ještě se tu pár dnů zdržet a zvážit situaci? A když pak zjistíš, kdo je za to omilostnění zodpovědný, tak ho třeba nepřijmout? Netahej mě za nos."

"Je za tím ještě někdo jiný," nedal se Beech.

"Jo? Tak ten někdo je můj člověk," odušil Spicer. "Nehodlám tu ztvrdnout a vyptávat se."

Vyplenili zběsilým tempem svoje cely, ani nezpomalili a s nikým se nerozloučili. Většina jejich přátel byla stejně rozběhlá po celém areálu.

Musejí si pospíšet, než se z toho snu probudí - anebo než si to prezident rozmyslí.

Ve čtvrt na dvanáct vyšli ven hlavním vchodem správní budovy, právě tím, kterým před lety vešli, a čekali na odvoz. Nikdo z nich se neohlédl.

V dodávce seděli Wes a Chap, i když jim udali jiná jména. Používali jich hodně.

Joe Roy Spicer se svalil vzadu na sedadlo a přikryl si paži očima, protože byl rozhodnut nic nevidět, dokud nebude daleko. Nejradši by brečel a vřiskal, ale vytržení, to nestydatě dokonalé a syrové vytržení, jej naopak ochromilo. Toužil po pivě a po ženské, pokud možno po své manželce. Brzy jí zavolá. Dodávka se rozjela.

Náhlost propuštění jimi otřásla. Většina vězňů dny odpočítává, a tudíž s jakousi přesností ví, kdy ta chvíle přijde. A také vědí, kam půjdou a kdo tam na ně bude čekat.

Členové Bratrstva toho ale věděli pramálo. A tomu málu, co věděli, dohromady ani nevěřili. Milost může být podfuk. Peníze mohou být jen návnada. Třeba je někam odvezou a oddělají jako chudáka Trevora. Každou chvilku může dodávka zastavit, ti dva grázlici vpředu jim prohledají tašky, najdou jejich papíry a pak je v pangejtu vedle silnice povraždí.

Možná. Prozatím jim ale bezpečí Trumbleské věznice nechybělo.

Finn Yarber seděl za řidičem a díval se dopředu na silnici. V ruce držel milost a byl připraven ji ukázat komukoli, kdo by jej chtěl zastavit a tvrdit, že to byl jenom sen. Vedle něj byl Hatlee Beech, který se rozplakal, sotva jeli pár minut; ne nahlas, měl jen pevně zavřené oči a třásl se mu rty.

Beech měl k pláči důvod. Zbývalo mu ještě skoro osm a půl roku, a tak pro něj milost znamenala víc než pro oba jeho kolegy dohromady.

Mezi Trumble a Jacksonvillem nepadlo ani slovo. Jak se blížili ke městu a silnice byly širší a provoz hustší, ti tři sledovali dění stále zaujatěji. Lidi si jezdí v autech, chodí si. Na nebi létají letadla. Po řece plují lodě. Zase je všechno normální.

Pomalů se sunuli v provozu na Atlantickém bulváru a oni si každou chvilku té dopravní zácpy užívali naplno. Bylo horko, venku plno turistů, všude samé ženské s dlouhými opálenými nohama. Dívali se na restaurace s mořskými specialitami, na bary s nápisy lákajícími na studené pivo a levné ústřice. A když skončily ulice a začala pláž, auto sjelo pod verandu hotelu Mořská želva. Šli za jedním ze svých průvodců do recepce, kde si vysloužili jeden dva zvědavé pohledy, protože pořád byli oblečení všichni stejně. Pak vyjeli do pátého patra a vystoupili z výtahu.

"Vaše pokoje jsou tady, tyhle tři," ozval se Chap a mávl do chodby. "Pan Argrow by se s vámi rád setkal co nejdřív."

"Kde je?" chtěl vědět Spicer.

Chap znovu ukázal. "Támhle, v rohovém apartmá. Čeká."

"Tak jdeme," pohodil hlavou Spicer. Šli za Chapem do rohu chodby a žduchali do sebe nešikovně taškami.

Jack Argrow nevypadal vůbec jako jeho bratr. Byl podstatně menší, vlasy měl blond a kudrnaté, ne tmavé a řidnoucí jako Wilson. Byl to jen letmý poznatek, ale zapamatovali si jej a později se o něm zmínili. Potřásl si s nimi rukama spěšně, jen ze zdvořilosti. Byl protivný a mluvil velmi rychle. "Jak se má bratr?" zeptal se.

"Docela dobře," odpověděl Beech.

"Viděli jsme ho dneska ráno," přidal se Yarber.

"Chci, aby se dostal z vězení," štěkl Jack, jako kdyby ho tam zavřeli oni. "Proto jsem taky na tuhle věc přistoupil, víte? Abych bratra dostal z vězení."

Podívali se jeden po druhém; co k tomu taky říct.

"Posaďte se," vybídl je Argrow. "Chápejte, já ani nevím, jak a proč jsem se do toho zamotal. Jsem z toho nervózní. Jsem tu na žádost pana Aarona Lakea, o kterém si myslím, že bude zvolen a že z něj bude skvělý prezident. A taky doufám, že tím pomůžu bratrovi z vězení. Ale k věci, s panem Lakem jsem se nikdy nesetkal. Asi před týdnem mě nějací jeho lidi požádali, abych se zapojil do jedné velice tajné a delikátní záležitosti. Proto jsem tady. Dělán to jako laskavost, jasné? A nevím všechno. Rozumíme si?" Mluvil úsečně a věty se z něj jen řinuly. Pomáhal si při řeči rukama a chvilku nedokázal zachovat klid.

Členové Bratrstva se do odpovídání nehrnuli, a také se to po nich nečekalo.

Dvě skryté kamery scénu zachycovaly a přenášely okamžitě do Langley; Teddy, York a Deville ji sledovali v bunkru na veliké obrazovce. Bývalí soudcové a nyní i bývalí vězňové vypadali jako právě propuštění váleční zajatci, byli ohromení a krotcí, stále měli na sobě uniformy a stále nevěřili tomu, co se děje. Seděli blízko u sebe a sledovali divadelní výkon agenta Lytera.

Bylo fascinující je vidět - konečně, po třech měsících, kdy se je snažili prokouknout a přechytračit. Teddy si prohlížel

jejich tváře a nerad si připustil, že je maličko obdivuje. Byli dost mazaní a měli dost štěstí, aby zasekli tu pravou rybu; a teď jsou volní a budou za svou vynalézavost odpovídajícím způsobem odměněni.

"Tak prosím, předně peníze," blafal Argrow. "Dva miliony každý. Kam to chcete?"

Ne že by s podobnými otázkami měli mnoho zkušeností. "Z čeho máme na vybranou?" dotazoval se Spicer.

"Někam se to převést musí," odsekl Argrow.

"Co takhle Londýn?" navrhl Yarber.

"Londýn?"

"Rádi bychom, aby ty peníze, všech šest milionů, šly naráz na jeden jediný účet do londýnské banky," pokračoval Yarber.

"Můžeme je převést kamkoli. Do které banky?"

"Můžete nám s podrobnostmi pomoci?" požádal Yarber.

"Řekli mi, že můžeme udělat, co budete chtít. Budu si to ale muset obvolat. Co kdybyste se ubytovali, osprchovali a převlékli? Dejte mi čtvrt hodiny."

"My nemáme žádné šaty," ozval se Beech.

"V pokojích něco najdete."

Chap je vyvedl na chodbu a rozdál jim klíče.

Spicer se rozvalil na obrovské posteli a díval se do stropu. Beech si stoupl k oknu pokoje a díval se na sever, na ty kilometry pláže, na to, jak modrá voda líně doráží na bílý písečný břeh. Matky a opodál hrající si děti. Párečky procházející se ruku v ruce. Rybářská loď se pomalu sune po obzoru. Konečně na svobodě, říkal si. Konečně.

Yarber se dlouho sprchoval horkou vodou - naprosté soukromí, žádná časová omezení, spousta mýdla, tlusté ručníky. Na toaletku někdo rozestavil spoustu potřeb: deodoranty, krém na holení, čepelky, zubní pastu, kartáček, zubní hedvábí. Dával si na čas, pak se převlékl do plandavých šortek, nazul si sandály a navlékl bílé tričko. Má odletět první, takže si bude muset najít obchod s oděvy.

Dvacet minut poté se zase sešli v Argrowově apartmánu a s sebou přinesli balíček složek zabalených úhledně v povlaku na polštář. Argrow byl stejně nervózní jako předtím. "V Londýně je velká banka jménem Metropolitan Trust Bank. Můžeme poslat peníze tam, pak si s nimi budete moci dělat, co budete chtít."

"V pořádku," kývl Yarber. "Účet bude jen na moje jméno."

Argrow se podíval po Beechovi a Spicerovi a ti přikýkli na souhlas. "Výborně. Předpokládám, že máte nějaký plán."

"To máme," odušil Spicer. "Tady pan Yarber dnes odpoledne odletí sám do Londýna, tam zajde do banky a postará se o peníze. Pokud to proběhne dobře, odcestujeme brzy za ním."

"Ujišťuji vás, že to dobře proběhne."

"My vám věříme. Jsme jenom opatrní."

Argrow podal Finnovi dva listy papíru. "K otevření účtu a zahájení práce na převodu potřebuji váš podpis." Yarber naškrábal svoje jméno.

"Už jste obědvali?" zeptal se Argrow.

Zavrtěli hlavami. Už na to samozřejmě mysleli, ale nevěděli jistě, jak to zařídit.

"Jste teď svobodní. Nedaleko odsud je pár výborných restaurací. Jděte a nechte si chutnat. Dejte mi na zahájení převodu hodinu. Sejdeme se tu v půl třetí, ano?"

Spioer držel v ruce povlak na polštář. Zamával jim na Argrowa. "Tady jsou ty dokumenty," řekl.

"Správně. Hodte je támhle na pohovku."

38 ODEŠLI Z HOTELU PĚŠMO, BEZ DOPROVODU A BEZ omezování - ovšem pro každý případ s omilostňovacími dekrety v kapsách. Tady blíž k pláži sice slunce víc pálilo, ale také tu byl rozhodně čerstvější vzduch. A čistší nebe. Svět se jim zase zdál být krásný. Plný naděje. Usmívali se a smáli takřka na cokoli. Kráčeli po Atlantickém bulváru a snadno se vmísili mezi turisty.

K obědu si dali stejk a pivo, a to v pouliční kavárně, na chodníku pod slunečníky, aby mohli pozorovat, jak kolem chodí lidi. Jedli, pili, moc toho nenamluvili. Ale viděli úplně všechno, zvlášť mladší ženy v kraťasech a od pasu nahoru spoře oděné. Vězení z nich udělalo starce. Teď měli nutkání užít života.

Obzvlášť Hatlee Beech. Míval majetek a postavení a ctižádost, jako federální soudce měl i cosi, co bylo téměř nemožné ztratit - místo na celý život. Dopadl natvrdo, ztratil všechno, po první dva roky v Trumble žil v depresích. Smířil se se skutečností, že tam zemře, a vážně uvažoval o sebevraždě. Teď mu bylo padesát šest a najednou vyšel ze tmy na světlo ve víceméně skvělé formě. Shodil šest kilo, byl pěkně opálený a v dobrém zdravotním stavu. Se ženou, která sice měla peníze, ale jinak mu toho moc nabídnout nemohla, se rozvedl, a brzy zbohatne. Pán ve středním věku a ne zrovna špatná partie, říkal si. Děti mu chybějí, ale zvolily si peníze a na něj zapoměly.

Hatlee Beech byl zralý na to trochu se pobavit.

Také Spicer by rád někam vyrazil, nejlépe do kasina. Jeho žena nemá pas, takže jí potrvá pár týdnů, než za ním bude moci přijet do Londýna, nebo kde to zakotví. Mají v Evropě taky kasina? Beech si myslí, že mají. Yarber o tom nic neví a je mu to jedno.

Finn byl z nich tři nejrezervovanější. Místo piva popíjel sodovku a to mladé masíčko na chodníku ho nezajímalo. Finn už byl v Evropě. Nikdy ji neopustí, nikdy se do rodné země nevrátí. Je mu šedesát, je v dobré formě, teď má i řůru peněz; měl v úmyslu se příštích pár let potulovat po Itálii a Řecku a tak.

Na protější ulici našli malé knihkupectví a v něm si koupili pár knížek na cestu. Pak si v občůdce s plážovými potřebami pořídili dobře padnoucí tmavé brýle. A bylo na čase zajít zase za Jackem Argrowem a dokončit to.

Klockner a spol je pozorovali, jak se loudají zpátky k Mořské želvě. Klockner a spol už měli plné zuby Neptune Beach a Petrova baru a Mořské želvy a přečpaného prázdninového domku. Pořád tu bylo šest agentů včetně Chapa a Wese, a do jednoho zoufale toužili po jiném nasazení. Jednotka našla Bratrstvo, dostala se za nimi do Trumbleské věznice, přivezla je sem na pláž, a teď se těšila, když konečně odletí za hranice.

Jack Argrow na papíry ani nesáhl, nebo to alespoň vypadalo, že na ně nikdo ani nesáhl. Byly pořád zamotané v povlaku na polštář a ležely na pohovce přesně na tom místě, kde je Spicer nechal.

"Na převodu se pracuje," ohlásil Argrow, jen co se v apartmánu usadili.

Teddy to v Langley stále pozoroval. Ti tři teď na sobě měli kdejakou plážovou maškarádu. Yarber si nasadil rybářskou čapku s patnáct centimetrů dlouhým kšiletem. Spicer měl na sobě slamák a nějaké žluté tričko. Beech, pan republikán, si navlékl khaki šortky, pletený pulovr a golfovou čapku.

Na jídelním stole ležely tři velké obálky. Argrow podal každému členovi Bratrstva po jedné. "Uvnitř najdete své nové totožnosti. Rodné listy, kreditkarty, průkazy sociálního pojištění."

"A co pasy?" ozval se Yarber.

"Ve vedlejší pokoji máme fotoaparát. Pro pasy a pro řidičáky budou potřeba fotografie. Zabere to půl hodiny. V těch menších obálkách je také pět tisíc dolarů v hotovosti."

"Tak já jsem Harvey Moss?" nahlédl Spicer do svého rodného listu.

"Ano. Jméno Harvey se vám nelíbí?"

"Myslím, že teď už ano."

"Vypadáš jako Harvey," ozval se Beech.

"A ty jseš kdo?"

"Já? James Nunley."

"Těší mě, Jamesi."

Argrow se ani na chvíli neusmál a neuvolnil. "Potřebuji vědět, jak a kdy hodláte odcestovat. Ve Washingtonu velice touží po tom, abyste byli za hranicemi."

"Musím si najít, jak to letí do Londýna," řekl Yarber.

"To už jsme udělali. Za dvě hodiny odlétá linka z Jacksonvillu do Atlanty. A večer v sedm deset vám to letí z Atlanty do Londýna; na Heathrow přistanete zítra brzy ráno."

"Můžete mi objednat letenku?"

"Už se stalo. První třída."

Finn zavřel oči a usmál se.

"A co vy?" pokračoval Jack Argrow a podíval se na ty druhé dva.

"Mně se tu docela líbí," řekl Spicer.

"Je mi líto. Nějak jsme se dohodli."

"Poletíme stejnou linkou zítra odpoledne," prohlásil Beech. "Tedy, pokud s panem Yarberem vše proběhne bez potíží."

"Máme vám rezervovat letenky?"

"Buďte tak laskaví."

Chap zcela nehluchně vešel do místnosti a vzal si z pohovky povlak na polštář. Pak s dokumenty odešel.

"Jdeme se fotit," vybídl je Argrow.

Finn Yarber, nyní cestující jako pan William McCoy z kalifornského San Jose, doletěl do Atlanty zcela nerušené. Pak hodinu obcházel po letišti, jezdil sem tam podzemkou a vůbec si užíval toho běsnění a zmatku uprostřed milionu spěchajících lidí.

Jeho sedadlo v první třídě se podobalo masivnímu nastavitelnému koženému křeslu. Po dvou sklenkách šampaňského se mu svět mírně rozmazal a on začal snít. Usnout se bál, protože měl strach, že se probudí. Věděl jistě, že se pak ocitne na horní palandě, bude čoučet do stropu a odškrtne si další den v Trumble.

Joe Roy konečně z veřejného telefonu u restaurace Beach Jáva zastihl svou ženu. Nejdřív si myslela, že to je nějaký vtip, a odmítala hovor přijmout. "Kdo je?" zeptala se.

"To jsem já, miláčku. Už nejsem ve vězení."

"Joe Royi?"

"Ano, tak hlavně poslouchej. Jsem venku z vězení, víš? Jsi tam ještě?"

"Asi ano. Kde to jsi?"

"Bydlím v hotelu kus za Jacksonvillem, pořád na Floridě. Dneska ráno mě pustili z vězení."

"Pustili? Ale jak to, že -"

"Hele, neptej se, ano? Pak ti všechno vysvětlím. Dneska letím do Londýna. Chci, abys hned ráno nejdřív ze všeho zašla na poštu a vzala si žádost o pas."

"Do Londýna? Říkal jsi do Londýna?"

"Ano."

"Do Anglie?"

"Právě tam. Budu se tam muset na čas zdržet. Je to součást dohody."

"Na jak dlouho?"

"Na dva roky. Poslechni, já vím, že se tomu těžko věří, ale jsem na svobodě a pár let budeme žít v zahraničí."

"A jaká že dohoda? Ty jsi utekl, Joe Royi? Říkal jsi, že by to šlo snadno."

"Ne. Propustili mě."

"Ale zbývalo ti ještě přes dvacet měsíců."

"Už nezbývá nic. Poslechni, sežeň si tu žádost o pas a pak ji podle pokynů podej."

"K čemu potřebuju pas?"

"Abys za mnou mohla do Evropy."

"Na dva roky?"

"Přesně tak."

"Ale maminka je nemocná. Nemůžu si jen tak utéct a nechat ji tady."

Pomyslel na všechno to, co by jí nejradyji pověděl o její matce, ale pak to nechal plavat. Pořádně se nadechl a rozhlédl se po ulici. "Jedu pryč," oznámil. "Nemám na vybranou."

"Přijed' domů," prosila.

"Nemůžu. Pak ti to vysvětlím."

"To bys mě vážně potěšil."

"Zavolám ti zítra."

Beech a Spicer si dali v restauraci plné mnohem mladších lidí mořské plody. Pak se courali po ulicích a nakonec zakotvili v Petrově baru a grilu, dívali se, jak hrají Atlanta Braves, a radovali se z toho všeho hluku.

Finn byl kdesi nad Atlantikem a letěl za jejich penězi.

Celník na Heathrow se na Finnův pas, na ten zázrak padělatelství, sotva podíval. Pas byl ošoupaný a podle všeho už provázel pana Williama McCoye po celém světě. Aaron Lake opravdu má vlivné přátele.

Finn zajel taxíkem do hotelu Basil Street v Knightsbridgi a zaplatil hotově za ten nejmenší pokoj, co měli. Vybrali hotel s Beechem náhodně v turistickém průvodci. Byl to staromódní podnik, samá starožitnost, každé patro vypadalo jinak. V patře byla malá restaurace, kde si dal ke snídani kávu, vajíčka a klobásku, a pak se šel projít. V deset jej taxi vyložilo v City, před Metropolitan Trust Bank. Zřizenci v recepci se nelíbil jeho úbor - džíny a svetr -, ale když mu došlo, že má co do činění s Američanem, pokrčil rameny a zatvářil se, že to bude tolerovat.

Nechali ho hodinu čekat, ale jemu to ani trochu nevadilo. Byl nervózní, ale nedával to najevo. Aby se dostal k penězům, čekal by dny, týdny, měsíce. Naučil se být trpělivý. Konečně si pro něj přišel pan MacGregor, který měl převod na starosti. Peníze teprve nedávno dorazily, omlouváme se za zpoždění. Všech šest milionů babek se přes Atlantik dostalo bez úhony, teď jsou na britské půdě.

Dlouho tam nezůstanou. "Rád bych je převedl do Švýcarska," oznámil Finn s patřičnou dávkou sebedůvěry a protřelosti.

Ten den odpoledne Beech a Spicer odletěli do Atlanty. Stejně jako Yarber se při čekání na linku do Londýna svobodně a bez omezování toulali po letišti. Seděli vedle sebe v první třídě, při hodiny trvajícím letu přes oceán jedli a popíjeli, dívali se na filmy a snažili se usnout.

Když prošli na Heathrow celními formalitami, překvapeně zjistili, že Yarber na ně čeká. Podělil se s nimi o skvělou zprávu, že peníze přišly a zas odešly. Teď jsou ukryté ve Švýcarsku. A znovu je překvapil, tentokrát návrhem, aby okamžitě odletěli.

"Vědí, že jsme tady," vysvětlil u kávy v letištním baru. "Tak je setřeseme."

"Myslíš, že nás sledují?" zeptal se Beech.

"Předpokládejme, že ano."

"Ale proč?" podivil se Spicer.

Debatovali o tom půl hodiny a pak se začali zajímat, jak jim to letí. Zaujala je linka Aliatalie do Říma. Samozřejmě to bude první třída.

"Mluví se v Římě anglicky?" zajímal se Spicer, když už nastupovali.

"Po pravdě řečeno, italsky," vysvětlil Yarber.

"Myslíš, že nás přijme papež?"

"Ten asi má moc práce."

39 BUSTER CELÉ DNY KLIČKOVAL SMĚREM K ZÁPA-du a naposledy z autobusu vystoupil v San Diegu.

Přitahoval ho oceán - vodu už neviděl měsíce. Potuloval se po přístavech, hledal si příležitostnou práci a povídal si s místními. Kapitán nájemní lodi ho vzal jako pomocníka a on pak zmizel v mexickém Los Cabos, na jižním cípu Dolní Kalifornie. Tamní přístav byl plný drahých rybářských lodí, mnohem pěknějších než ty, se kterými svého času obchodovali s otcem. Seznámil se s několika kapitány a za pár dnů sehnal práci jako řadový lodník. Zákazníky byli bohatí Američané z Texasu a z Kalifornie, kteří víc času než rybařinou strávili popíjením. Nedostával žádný plat, dělal jen za spopitné, které bylo vždycky tím vyšší, čím byli zákazníci opilejší. Bydlel v levném motelu a po několika dnech se přestal ohlížet přes rameno. Z Cabos se rychle stal jeho domov.

Wilsona Argrowa nečekaně převezli z Trumble do domu na půl cesty v Milwaukee, kde vydržel přesně jednu noc a pak si šel po svých. Protože neexistoval, nemohli jej najít.

Jack Argrow na něj s letenkami čekal na letišti a spolu se pak přesunuli do Washingtonu. Dva dny poté, co opustili Floridu, se už bratři Argrowové, takto Kenny Sands a Roger Lyter, hlásili v Langley o další úkol.

Tři dny před tím, než měl odletět z distriktu na konferenci do Denveru, si Aaron Lake zajel do Langley na oběd s panem ředitelem. Měla to být radostná událost, při níž vítězný kandidát opět poděkuje géniovi, který jej požádal, aby se o úřad

ucházel. Proslov při přijetí kandidatury už byl napsaný měsíc, ale Teddy měl ještě pár připomínek a chtěl je probrat. Lakea zavedli do Teddyho kanceláře; starý pán čekal přikrytý dekou jako vždy. Lake si pomyslel, že vypadá pobledle a unaveně. Poradci se vypařili, dveře se zavřely a Lake si všiml, že není nachystaný žádný jídelní stůl. Posadili se kus od psacího stolu, proti sobě, velice blízko jeden ke druhému.

Teddymu se proslov líbil, měl jen pár poznámek. "Vaše proslovy začínají být příliš dlouhé," začal tiše. Jenže když Lake toho poslední dobou měl tolik na srdci.

"Ještě pořád ho upravujeme," prohlásil.

"Tyhle volby jsou vaše, pane Lakeu," ozval se Teddy poněkud zesláble.

"Mám z toho dobrý pocit, ale asi to bude rvačka."

"Vyhraje o patnáct procentních bodů."

Lake se přestal usmívat a pozorně naslouchal. "To je... to je dost velký náskok."

"Podle průzkumů o maličko vedete. Příští měsíc zase povede viceprezident. Takhle se to bude houpat sem a zas tam až do půlky října. Pak dojde k jaderné krizi, která vyděsí celý svět. A z vás, pane Lakeu, bude spasitel."

Ta představa vyděsila i samotného spasitele. "Válka?" zeptal se tiše.

"Ne. Nějaké oběti budou, ale ne Američané. Vina padne na Viťu Ščenkova a dobří voliči tohoto státu se budou hrnout k urnám. Možná vyhraje i o dvacet."

Lake ztěžka dýchal. Chtěl by se vyptávat dál, možná měl i chuť něco namítnout proti krveprolití. Bylo by to ale marné. Ať Teddy na říjen naplánoval jakoukoli hrůzu, už se na tom pracuje. Lake nemůže říct ani udělat nic, co by to zastavilo.

"Jen pořád hrajte na stejnou strunu, pane Lakeu. Stejně poselství. Svět bude ještě šílenější a my musíme být silní, abychom mohli ochránit náš způsob života."

"Zatím to zabíralo."

"Váš protivník si bude zoufat. Začne vás napadat, že máte jen jedno jediné téma, a bude kňučet o penězích. Bude se do vás navážet a udělá nějaké body. Nepropadejte panice. Můžete mi věřit, že v říjnu bude svět vzhůru nohama."

"Věřím."

"Musíte vyhrát, pane Lakeu. Pořád šířte stejné poselství."

"Jistě, to budu."

"Dobře," kývl Teddy a na chvíli zavřel oči, jako by si potřeboval zdřímnout. Pak je zase otevřel. "A teď k něčemu úplně jinému," začal. "Rád bych něco málo věděl o tom, jaké máte plány, až se dostanete do Bílého domu."

Lake byl zmatený a bylo mu to poznat na obličeji.

Teddy jej vedl dál do léčky. "Potřebujete partnerku, pane Lakeu, první dámu, která by svou přítomností dodala Bílému domu na eleganci. Někoho zábavného a dekorativního, ženu krásnou a dost mladou, aby mohla mít děti. Už dávno nebyly v Bílém domě žádné malé děti, pane Lakeu."

Lakem to otrásl. "Děláte si legraci?"

"Mně se zamlouvá Jayne Cordellová, dělá ve vašem volebním štábu. Je jí třicet osm, je chytrá, umí se vyjadřovat, a je dost hezká, i když by potřebovala shodit pět šest kilo. Rozvedla se před dvanácti lety a už se na to zapomnělo. Myslím, že by z ní byla výtečná první dáma."

Lake naklonil hlavu na stranu a najednou se začal durdit. Nejraději by na Teddyho vyjel, ale v té chvíli se mu nedostávalo slov. "Zbláznil jste se?" podařilo se mu jenom vykoktat.

"Vím o Rickym," prohlásil mrazivě Teddy a propichoval Lakea očima.

Lake náhle marně lapal po dechu. "Můj bože," zasípal. Chvilku se díval na své boty a celý ztuhl.

Aby bylo ještě hůř, Teddy mu podal list papíru. Lake si jej vzal a okamžitě poznal, že jde o kopii jeho posledního dopisu pro Rickyho.

Milý Ricky,

Myslím, že bude lepší, když si přestaneme dopisovat. Přeji ti, aby se ti na klinice dařilo co nejlépe.

S přáním všeho nejlepšího Al."

Lake div neřekl, že to může vysvětlit; že je to úplně jinak. Rozhodl se ale, že neřekne nic, aspoň prozatím. V hlavě mu vířily otázky. Jak moc toho vědí? Jak se sakra dostali k jeho poště? Kdo to ještě ví?

Teddy jej nechal mlčky trpět. Nebylo kam spěchat.

Když se mu v hlavě trochu projasnilo, v Lakeovi se probudil politik. Teddy mu nabízí možnost úniku. Vlastně jako kdyby říkal: "Hlavně hraj, jak pískám, chlapče, a všechno bude dobré. Dělej, co po tobě chci."

A tak Lake nasucho polkl a řekl: "Vlastně se mi Jayne docela líbí."

"Samozřejmě. Je na to místo dokonalá."

"Ano. Je velice loajální."

"Spíte s ní?"

"Ne, ještě ne."

"Tak s tím co nejdřív začněte. Držte se s ní při nominační konferenci za ruku. Ať se začne šuškat, ať to jde přirozenou cestou. Týden před volbami oznámíme, že na Vánoce bude svatba."

"Velká nebo malá?"

"Obrovská. Bude to pro Washington událost roku."

"To si dám líbit."

"A postarejte se, aby byla brzy těhotná. Krátce před uvedením do úřadu pak oznámíte, že první dáma čeká dítě. To bude sousto pro média. A lidi budou nadšení, až budou zase v Bílém domě děti."

Lake se usmál, jako by se mu ta představa líbila, ale pak se najednou zamračil. "Dozví se někdy někdo jiný o Rickym?" zeptal se.

"Ne. Neutralizovali jsme ho."

"Neutralizovali?"

"Už nikdy žádný dopis nenapiše, pane Lakeu. A vy budete mít plné ruce děcek, takže už nebudete mít čas myslet na lidi, jako je Ricky."

"Ricky...jakdál?"

"Ale jděte, Lakeu. Jděte."

"Je mi to velice líto, pane Maynarde. Velice líto. Už se to nestane."

"Samozřejmě že ne. Mám všechny dokumenty, pane Lakeu. Na to nikdy nezapomínejte." Teddy odjel zase dozadu a bylo po schůzce.

"Byla to ojedinělá chvilková slabost," řekl Lake.

"To nevadí, Lakeu. Starejte se o Jayne. Pořídte jí nové šaty. Moc pracuje a vypadá unaveně. Usnadněte jí to. Bude z ní skvělá první dáma."

"Ano, pane."

Teddy už byl u dveří. "A už žádná překvapení, Lakeu."

"Ne, pane."

Teddy si otevřel dveře a vyjel ven.

Koncem listopadu se usadili v Monte Carlu, především proto, že je krásné a že je tu teplé podnebí, ale také proto, že se tu hodně mluví anglicky. A také jsou tu kasina, což je pro Spiceru životní nezbytnost. Beech ani Yarber netušili, jestli vyhrává nebo prohrává, ale zcela jistě se dobře bavil. Jeho manželka stále pečuje o svou matku, která pořád ne a ne zemřít. Situace byla napjatá, protože Joe Roy nemohl domů a ona nechtěla opustit Mississippi.

Bydleli všichni v příjemném hotýlku na kraji města, obvykle dvakrát týdně společně posnídali a pak se rozprchli. Jak ubíhaly měsíce a oni se uvelebovali v novém životě, vídali se čím dál tím méně. Jejich zájmy se rozcházely. Spicer chtěl hrát a pít a vyhledával dámskou společnost. Beech dával přednost moři, rád rybařil. Yarber cestoval a studoval dějiny jižní Francie a severní Itálie.

Vždycky ale každý z nich věděl, kde jsou ostatní dva. Chtěli hned vědět, kdyby snad jeden z nich zmizel.

O svém omilostnění se nic nedočetli. Krátce poté, co odletěli, strávili Beech a Yarber v Římě hodiny a hodiny v knihovně a pročetli americké noviny. O nich nepadlo ani slovo. S nikým z domova neudržovali styky. Spicerova žena tvrdila, že o manželově propuštění neřekla nikomu. Pořád si ještě myslela, že utekl.

Na Den díkůvzdání seděl Yarber v pouliční kavárně ve středu Monte Carla a pochutnával si na espressu. Bylo vlhko a slunečno a on si skutečnost, že doma se slaví svátek, uvědomoval jen matně. Bylo mu to jedno, stejně se tam nikdy nevrátí. Beech byl v hotelu a spal. Spicer byl v kasinu, o tři ulice dál.

Zčistajasna se objevila poněkud povědomá tvář. Ten muž si bleskově přisedl k Yarberovi. "Zdravíčko, Finne," ozval se. "Pamatujete si na mě?"

Yarber v poklidu upil kávy a pozoroval jeho obličej. Naposledy jej viděl v Trumbleské věznici.

"Wilson Argrow, známe se z vězení." Yarber raději odložil šálek, než ho upustí.

"Dobré ráno, pane Argrowe," řekl zvolna a klidně, i když by raději řekl spoustu jiných věcí.

"Asi jste překvapený, že mě vidíte."

"Ano, vlastně ano."

"To, s jakým náskokem Aaron Lake vyhrál, bylo úžasné, vidíte?"

"Asi. Co pro vás můžu udělat?"

"Jenom jsem vás chtěl ujistit, že jsme pořád nablízku, pro případ, že byste nás potřebovali."

Finn se zakuckal. "To je myslím dost nepravděpodobné," řekl potom. Od jejich propuštění uběhlo pět měsíců.

Přesouvali se ze země do země, z Řecka do Švédska, z Polska do Portugalska, jak se počasí měnilo, pomalu mířili na jih.

Jak by je proboha mohl Argrow vysledovat?

Nemožné.

Argrow vytáhl z kapsy saka složený časopis. "Před týdnem jsem narazil na tohle," nadhodil a podal mu jej. Časopis byl otočený na zadní stranu, kde byl červeným fixem zakroužkován jeden inzerát.

20letý běloch hledá milého a diskř. Američana po 40 nebo 50 k dopisování.

Yarber jej bezpochyby už viděl, ale pokrčil rameny, jako kdyby neměl ponětí, o co jde.

"Vypadá povědomě, že?" snažil se Argrow.

"Mně se zdají být všechny stejné," odušil Finn. Odhodil časopis na stůl. Bylo to evropské vydání magazínu V plné síle.

"Vysledovali jsme zpáteční adresu na poštovní úřad sem do Monte Carla," pokračoval Argrow. „Nová poštovní schránka, najatá na falešné jméno, a tak dále. Taková náhodička."

"Poslyšte, nevím, pro koho pracujete, ale mám velmi silné podezření, že sem vaše právní působnost nesahá. Neporušili jsme jediný zákon. Co kdybyste se zdekoval?"

"Jistě, Finne. Vám ty dva miliony babek nejsou dost?"

Finn se usmál a rozhlédl se po elegantní kavárně. "Člověk se nějak zaměstnat musí," prohlásil a napil se kávy.

"Ještě se ukážu," oznámil Argrow, pak vyskočil a vypařil se.

Yarber dopil kávu, jako by se nic nestalo. Chvilku se rozhlížel po ulici, sledoval auta, a pak se vydal obejít své kolegy.